www.burmeseclassic.com

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး
သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း–တည်းဖြတ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

တည်းဖြတ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
ကလောင်စုံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၁၀ ၁၈၀ ၀၈၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၁၀ ၁၅၆ ၀၉၁၁
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးစန်းဦး
ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဝင်းမာ
မူပိုင်	-	ဗိုလ်သိမ်းဆွေ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	-	မှတ်သုန်
ကွန်ပျူတာဖလင်	-	အီးဂဲလ်
လက်ခွဲဖလင်	-	အောင်ဇေကျော်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

၉၂၀
သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ [illegible]
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း [illegible]
သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း - [illegible]
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊
စာမျက်နှာ ၃၈၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ
(၁) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ

၂၀၁၁၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းဈေး ၄၂၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC .com

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
အမှာစာ

ဤစာအုပ်မှာ ၁၉၅၁ ခုနှစ် (ဗိုလ်ချုပ်ကွယ်လွန်ပြီး ၄ နှစ်ကျော်ကြာပြီးနောက်) တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိစာမူအချို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ဝိုင်းဝန်းရေးသားပေးကြသော စာမူများအား စုစည်းလျက် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ကြီးကြပ်ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်၍ ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက် ဦးစီးဉက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်သိမ်းဆွေအား မူပိုင်အဖြစ်လွှဲအပ်ကာ ရရှိသောအကျိုးအမြတ်ကို ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်ရန်ပုံငွေအဖြစ် အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းခဲ့ကြသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ မူပိုင်ရှင်အဖြစ်တာဝန်ယူခဲ့သော ဗိုလ်သိမ်းဆွေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်မှာလည်း မရှိတော့ပါ။ သို့သော်လည်း စာအုပ်ပါအချက်အလက်များ၊ စာမူများမှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ရန်မသင့်သဖြင့် ပါဝင်ရေးသားခဲ့သူများနှင့် တည်းဖြတ်သူ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ညှိနှိုင်းခွင့်ပြုချက်တောင်းခံလျက် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ရန် အခွင့်အခါလည်းကြုံသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် စီစဉ်ထုတ်ဝေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခများအား ပါဝင်ရေးသားသော ကျန်ရစ်သူမိသားစုများသို့ ပေးအပ်ခြင်းနှင့် ရရှိသောအကျိုးအမြတ်များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဆက်နွယ်သော စာကြည့်တိုက်များသို့ ပေးလှူရန်ရှိပါကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

(စာအုပ်မှာ နှစ်များစွာကြာပြီဖြစ်၍ ပါဝင်သောဓာတ်ပုံများမှာ အရည်အသွေးမကောင်း၊ မှုန်ဝါးနေပြီဖြစ်သော်လည်း မူလပါဝင်ပြီး ဓာတ်ပုံများအတိုင်းသာ ထပ်မံဖြည့်စွက်လဲလှယ်ခြင်း မပြုဘဲ ပြန်လည်ဖော်ပြထားပါသည်။)

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်

BURMESE CLASSIC .com

မာတိကာ

- ရည်ညွှန်းချက် ... က
- အလင်္ကာကျော်စွာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ နိဒါန်း ... ၁
- ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု မှတ်ချက် ... ၅
- ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် ခွင့်ပြုချက် ... ၇
- ဗိုလ်သိမ်းဆွေ (ထုတ်ဝေသူ) အစီရင်ခံစာ ပဋိဝုဏ် အဟံဝန္တာဒမိ ... ၁၁
- အဓိကရက်စွဲနှင့် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး ... ၂၁

အခန်း(၁) ဇာတိ ... ၂၅
အခန်း(၂) ဇာတိ ... ၄၂
အခန်း(၃) မျိုးရိုးနွယ်လာ ... ၅၃
အခန်း(၄) သူငယ်အရွယ် ... ၆၀
အခန်း(၅) ကျောင်းသားဘဝ ... ၆၅
အခန်း(၆) လူငယ့်အရွယ် ... ၆၈
အခန်း(၇) ပျော်တတ်လို့ပါ ... ၇၆
အခန်း(၈) အပြောကောင်း၍ ချီးမွမ်းခြင်း ... ၇၉
အခန်း(၉) ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်း ... ၈၄
အခန်း(၁၀) ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ် ... ၈၉
အခန်း(၁၁) တောက်မည့် မီးခဲ ... ၉၅
အခန်း(၁၂) စာတည်း ကိုအောင်ဆန်း ... ၁၀၁
အခန်း(၁၃) အိုးဝေနှင့် သပိတ်ကြီး ... ၁၀၇
အခန်း(၁၄) နယ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂများသို့ ... ၁၀၉
အခန်း(၁၅) ဗမာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား ညီလာခံကြီး ... ၁၁၃
အခန်း(၁၆) ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ် ... ၁၁[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)	ဝိဇ္ဇာတန်းတွင်	၁၁၈
အခန်း(၁၈)	ဇွတ်သမား	၁၂၁
အခန်း(၁၉)	ခွတိုက်လေပြီ	၁၂၅
အခန်း(၂၀)	သခင်အောင်ဆန်း	၁၃၁
အခန်း(၂၁)	ဒုတိယ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး	၁၃၇
အခန်း(၂၂)	ရဲဘော်သုံးကျိပ်	၁၄၈
အခန်း(၂၃)	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တပ်မတော်သမိုင်း	၁၆၃
အခန်း(၂၄)	ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသိရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်	၁၆၈
အခန်း(၂၅)	တိမ်ဖုံးသော လပမာ	၁၈၀
အခန်း(၂၆)	ကျွန်တော်သိသော ဗိုလ်ချုပ်	၁၉၂
အခန်း(၂၇)	တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က သခင်အောင်ဆန်း	၂၀၃
အခန်း(၂၈)	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နိုင်ငံခြားသို့ စွန့်ထွက်ပုံ	၂၁၁
အခန်း(၂၉)	သခင်အောင်ဆန်း နိုင်ငံခြားခရီးမသွားမီ ဇလွန်သို့တရားဟောသွားခြင်း	၂၁၇
အခန်း(၃၀)	ချင်းအမြင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်	၂၂၄
အခန်း(၃၁)	နေရှူး၊ အင်ဒီရာနှင့် ကိုအောင်ဆန်း	၂၃၈
အခန်း(၃၂)	ဗိုလ်ချုပ်ကျေးဇူး	၂၄၂
အခန်း(၃၃)	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဝေဖန်ကြပုံ	၂၄၉
အခန်း(၃၄)	အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) အရိုင်း	၂၆၂
အခန်း(၃၅)	ကျွန်ုပ်သိသော ဗိုလ်ချုပ်	၂၇၁
အခန်း(၃၆)	အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ	၂၈၅
အခန်း(၃၇)	အနုပညာနှင့် ဗိုလ်ချုပ်	၂၉၄
အခန်း(၃၈)	ထူးတဲ့မြို့ကလေး	၃၀၅
အခန်း(၃၉)	မြန်မာ့သမိုင်း၌ အံ့ဘွယ်သူရဲ ထူးကဲခဲ့ခြင်း	၃၄၇
အခန်း(၄၀)	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကျဆုံး၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်းအဆို	၃၅၂
အခန်း(၄၁)	ဗိုလ်ချုပ်စစ်သားတွေ သက်ညှာပုံ	၃၈၁
–	ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇာတိဂုဏ်ပြင်ဆင်ချက်	၃၈၅

❑

ရည်ညွှန်းချက်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ထာဝစဉ်လေးစားလျက် ဂုဏ်ပြုကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ရာဇဝင်သမိုင်းတွင် စာတင်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း။

'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း' ကဲ့သို့သော တစ်မျိုးသားလုံး၏ ခေါင်းဆောင် အာဇာနည်သူရဲကောင်း ပေါ်ပေါက်လာစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ ပြည်သူလူထုနှင့် အထူးသဖြင့် လူငယ်များသို့ ရည်ညွှန်း၍ ထုတ်ဝေလိုက်ရပါကြောင်း...။

ဗိုလ်သိမ်းဆွေ (ဥတ္တမ)
ထုတ်ဝေသူ (စာမူပိုင်ရှင်)
ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား မြန်မာအဝတ်အစားနှင့်
ဘိလပ်ညှိ့ခံပွဲတွင် ပြုံးရွှင်စွာ စကားပြောနေပုံ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု တက်ရောက်စဉ် တွေ့မြင်ရပုံ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလင်္ကာကျော်စွာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ နိဒါန်း

လူမျိုးခြားတို့၏ လက်အောက်၌ ကျွန်သပေါက်ဖြစ်နေရသည့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတို့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက်နှင့် လဲလှယ်ကယ်ခဲ့ပါပေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အရေးတော်ပုံရာဇဝင်ဟု ခေါ်ဝေါ်လောက်သည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ကြပ်မတ်ကြည့်ရှု ပြင်ဆင်ရိုက်နှိပ်နေသူ ဗိုလ်ချုပ်၏ လက်ရုံးတစ်ဆူဟု ယူဆလောက်သူ ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်နှင့် 'အောင်ဆန်းလိဂ်' အသင်းကြီး၏ ဦးစီးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးသိမ်းဆွေသည် အဆိုပါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရိုက်နှိပ်ပြီးသမျှ (ဖိုင်)တွဲကိုပါ ဆောင်ယူလာ၍ ဆရာအား ပြသသည့်ပြင် အကြင်သို့သော 'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ' စာအုပ်၏အကြောင်းအရာနိဒါန်းကို ရေးသားစေလိုကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ခြင်း အဘိယာစက ပြုလေသည်။

ဤသို့ တောင်းပန်သမှုပြုသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ ထိုနိဒါနကထာကို ရေးသားမည်ဟု ကြံစည်ရိုးရင်း နှလုံးသွင်းသဘော ယောနိသော မနသိကာရဖြင့် ယင်းသို့သော ရိုက်နှိပ်ပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိ(ဖိုင်) တွဲကို အစကအဆုံးအထိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သုံးသပ်ကြည့်စမ်းရာ အခန်းကြီး(၄) စာမျက်နှာ (၆၀)(၆၁) များတွင် အောင်ဆန်းသည် သူငယ်အရွယ် လူမမယ်လေးဟုဆိုအပ်သော ၃–၄ နှစ်အရွယ်ကပင်

(က) သူ၏မိခင်ဒေါ်စုက အကြွေး ရစရာရှိသော သူများအား အကြွေးကို မြန်မြန်ပြန်ဆပ်မှ ကောင်းမယ်၊ ကြာလည်းကြာပြီ၊ ယခုတစ်ပတ်မှ မပေးမဆပ်လျှင် စိတ်ပျက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အပူတပြင်း ကြွေးတောင်းနေသည်ကို အနားမှာရှိသော အောင်ဆန်းကလေးက... အစ်မရာ... ရှိမှ ပေးနိုင်မှာပေါ့ဗျှဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုဖူးကြောင်း၊

(ခ) ၎င်းပြင် တစ်နေ့သောအခါ တောလက်ကျေးရွာမှ စပါးဝယ်သူများရောက်လာ၍ သူ၏မိခင် ဒေါ်စုက... ကဲကဲ... မင်းတို့လိုချင်ရင်လည်း ယူသွားကြတာပေါ့။ ငါဝယ်တုန်းကတော့ ၆ဝိ ဈေးနဲ့ ဝယ်ထားတယ်။ မင်းတို့လိုချင်ရင်တော့ အရှုံးခံပြီး ပေးလိုက်မယ်။ ၅ဝိ ဈေးထားပေါ့ ဟု 'မှုသားမပါ လက်ာမချော' ဆိုသလို ပြောဆိုနေတုန်း ထိုအောင်ဆန်းကလေးက သူ၏မိခင် ဒေါ်စုကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး၊ အစ်မ... ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေ ပြောရော့မယ်။ ဒီစပါး ၅ဝိ ဈေးနဲ့ ယူထားတာဗျ ကျုပ်သိတယ်။ လိမ်ပြောတာမကောင်းဘူး"ဟု တထုးတဆန်း အံ့မခန်း ပြောဆိုဖူးကြောင်းကို ဖတ်ရှုတွေ့မြင်ရပေကြောင်း။

၎င်းကဲ့သို့အကြောင်းအရာတို့ကို ကောင်းစွာဖတ်ရှုတွေ့မြင်ရကား ရေးဖျားကာလ သူရိယသတင်းစာ ပေါ်ထွန်းထွက်လာသည့် နှစ်ပေါင်း ၄ဝ လောက်မှာ အချို့သော အင်္ဂလိပ်စာတတ်တို့သည် မိမိတို့ အမည်နာမကို မောင်၊ ကို၊ ဦး စသည်ဖြင့် မသုံးစွဲတော့ဘဲ မစ္စတာ ဟူသော အမြီးတပ်၍ ဂုဏ်ဖြပ်လုပ်နေခြင်းကို ပယ်ရှင်းသုတ်သင်ကြစိမ့်သောငှာ 'ဗိုလ်ဋ္ဌီကာ' ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုရေးသားစဉ်က ထိုစာအုပ်အတွင်းမှာ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်ဘဲ လူဆင်းရဲတို့အပေါ်မှ မတော်လောဘဖြင့်ခနေရှင် လူယုတ်မာတို့ကို လွန်စွာ စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးစရာကောင်းကြောင်း ဖော်ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စီကုံးနှုန်းဖွဲ့ခဲ့ဖူးသည့် တစ်ပုဒ်သော လေးချိုးကြီးမှာ

လည်း အောက်ပါအတိုင်းပင်ဟူ၏။

နယ်ချဲ့ခနေရှင်၊ အမြတ်ကြီးစား၊ အတိုးစားတို့ကြောင့် တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသား ကျော့မွဲတို့ဖြစ်ရပုံ။

အညာ မင်္ဂလာဆောင်ဘွဲ့ လေးချိုးကြီး

၁။ ကျုပ်တို့အညာမှာ– မင်္ဂလာတစ်မျိုးသာပ၊ အဟုတ်ဗျို့ ဓမ္မတာ– အစဉ်အလာမညှိုးခဲ့ပေဘု၊ အရိုးသမကျ ရှေးလိုပ အဘွားကလည်း ကျီတစ်ဆောင် (ကိုမင်းရာရယ်) အမျိုးကလည်း မသေးပေဘု၊ အဘိုးအဖနှင့်တကွ မေးကြပါတော့ တစ်မျိုး၊ ငါ့မြေးဖို့ရယ်လို့ (အိုကွယ်) အဘိုးကပေးလိုက်ပါတဲ့ နွားညီနောင်။ ။

၂။ သြော်... အမိအဘတို့ကလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝပေမို့ ရှိသမျှ ကုန်ချင် ကုန်ရောဟဲ့လို့၊ မယုံရင် ကြုံလျှင်မေးပါတော့၊ အလုံတစ်ခွင်မှာ ဂုဏ်အင်ကလည်း မသေးပါဘူး။ မုံရွေး ကြေးမုံ– ချောင်းဦး နယ်တစ်လွှားဆီက အလုံကျေး အကုန်မှာ ပြောင်းဖူးသည်တွေကလည်း များလိုက်ပါဘိသနှင့်၊ ဆွေသားရင်းချာ ညာတကာ မိတ်တို့ ကိုလ၊ အဖေသွားရင်းသာ လာစရာဖိတ်ခဲ့တာနှင့်၊ ညအိပ်ညနေ အစုံလာကြတော့၊ ခြံစရာအကွက် ဖျင်စောင်နှစ်ခုရဲ့ စုံပဝါ ပါ– တဘက်နဲ့ ခြင်ထောင်ကလည်း တစ်ခုပါပဲ၊.... လုပ်မှုကိုင်ဖွယ်၊ တော လယ်ယာတစ်ခင်းရဲ့ပြင်၊ ပြောင်းခင်းတစ်စလယ်ဝင်နှင့်၊ လယ်တစ်ရှင် စပါးနှစ်ဆယ်ထွက်ကိုလ... (ကိုမင်းရာရယ်) ရှေးအဆက်ဆက်၊ အကြွေးတက်ပြီး အဝေး မထွက်ရအောင်လို့တဲ့ကွယ်၊ ပေးလက်ဖွဲ့နှောင်။ ။

၃။ လမ်းရိုးအရှေ့က ... စမ်းရိုးအကွေ့ ခယောင်း(ယာ)မှာ၊ (ယောသည်က) အထုပ်တွေ ဖြေဖြေပြီး အကုန်သာ ကြဲလေရော့ဟဲ့လို့၊ ခရမ်းမျိုးစေ့ကောင်းစွာ ငရုတ်၊ ဂျုံ၊ ကုလားပဲသာပ၊ နှမ်းမျိုးသွေ့သွေ့ ပြောင်း၊ ဝါ၊ ငပြုတ်၊ ဖရုံပါ ဖရဲငှဲပြင်၊ ထမ်းပိုး၍ရောင်းစရာ အထုပ်မုန်လာ၊ ခဝဲတွေနှင့် အလုပ်စုံစရာကပဲရယ်လို့များလက်ဆောင်၊...(အို... ကိုမင်းရာရဲ့) သားအတွက်ဆိုတော့၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တအားတက်အောင်ရယ်လို့ (ကျုပ်တို့) အမေအိုကလည်း မားမ
ရှည် မားမတိုတွေနှင့်၊ အခြေကိုနင်း (ကိုမင်းရာရယ်) မယား
ဘက်က မောင်တွေကလည်း ပလွေတိုနှစ်စင်း။ ။

၄။ မျိုးဆက်ခါခြံ၊ အိုးခွက် ပန်းကန်အစုံနှင့်၊ ပြည်တစ်ခွင် သထုံ
ရောက်ရာကပဲ လွှမ်းမိပါရဲ့၊ မြေအင်တုံ သောက်စရာ ဖွန်း ငုံပြင်၊
ကွမ်းအစ်ပါ လွှယ်အိတ်တစ်လုံးငယ်နှင့်၊ (သခင် သာဒင်ကြီးတို့
ရဲ့)ပဲခူးဘူတာမှာလေ ငနဲသူခိုး လူညာတွေ မူန်းလိုက်ပါတဲ့၊ ...
ပျောက်သဟာ ထန်းခေါက်ဖာကလည်း တစ်လုံးပါတဲ့၊ စုရုံး
လိုက်လျှင် တစ်အိတ်ထောင်ပ၊ လူ့ထုံးစရိုက်တွင် တသိမ်ပြောင်
လောက်တဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ခန်းဝင်ကလည်း မနည်းပါဘူး၊
မွဲဖို့ရာ ကံကြမ္မာနှင့် ဖန်လာပုံ ကုသိုလ်ကလည်း မကောင်းချင်
တော့၊(အို...စိန်ဝင်းရဲ့) အထက် ဟိုအညာမှာလေ ကြက်ဆိုတာမှ
လည်း မလောင်းခဲ့ပါဘု... အညာပြည် ဌာနေဟောင်းဆီက...
အကြွေး(တစ်ရာ)ကို ဒွေးခါကလည်း တောင်းပြန်ပေါ့တဲ့၊ ...
(အမယ်မင်း) မောင်းစရာရယ်လို့များ တပ်လိုက်မှဖြင့်၊ ခေါင်း
တခါခါနှင့် ဆပ်လှစွာသော လှလှဇွေ့ဇွေ့ရယ်နှင့် ဝဝပြည့်ပြည့်
နွားပြာတစ်ရှဉ်းကိုလ၊ ... ကျောင့်ဒကာကိုသာ အပ်လိုက်ပေ
ရော့...ရသ၍ ဘာဘာညာညာရယ်လို့မငြင်းလေနှင့်(မလေးရယ်)
ရောင်းကာသာ ဆပ်လိုက်ပေတော့ ရွာရှေ့ ယာတစ်ခင်း။ ။

ယင်း အထက်အဆိုပါ အလင်္ကာကဗျာသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတည်းဟူသော တိုင်းပြုပြည်ပြု၊ သာသနာပြုအစစ်၊ သမ္မဒရာဇ်ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့သော ယမိုက်အလာ၊ သိုက်စာတစ်မျိုးပင်လောဟု၊ တွေးတောဖွယ်ဟာ၊ သံသယဖြစ်စရာပါတကား၊

အို... တို့ဗမာအမျိုးသားအပေါင်းတို့၊ ၎င်းအဆိုပါအကြောင်းတို့အပြင် အကြင်သို့သောစာတစ်အုပ်လုံး၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အံ့မခန်းသော သတ္တိဗျတ္တိတို့ကို ကြည့်ရှု၍ သာဓုနမော် ခေါ်ကြပါစေ တမုံ့။

အလင်္ကာကျော်စွာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

၂၅-၉-၅၁

ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နု မှတ်ချက်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအပြည့်အစုံကို ရေးဖို့ရာမှာ အလွန်ကြီးလေးသော တာဝန်ဖြစ်ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ရန်သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကွယ်လွန်သည်အထိ လူအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ လူကြီးလူငယ် ကျားမ မရွေးနှင့် ဆက်ခံခဲ့ဖူးသည်။ မြောက်မြားစွာသော လူတို့နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးသူငယ်ဘဝ၊ ကျောင်းသားငယ်ဘဝ၊ ကျောင်းသားကြီးဘဝ၊ နိုင်ငံရေးသမားဘဝ၊ စစ်ဗိုလ်ဘဝ၊ ခေါင်းဆောင်ဘဝ စသော ဘဝအမျိုးမျိုး၌ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ အဘက်ဘက်မှကြည့်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးသားလိုလျှင် လူအမျိုးမျိုး၏မှတ်သားချက်၊ လူကြီး လူငယ် ကျားမ မရွေးတို့၏မှတ်သားချက်၊ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးတို့၏ မှတ်သားချက်အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ပြောဟော ရေးသားခဲ့သော အချက်တို့ကိုပါ ပြည့်စုံနိုင်သလောက် ပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေရမည်မှာ ပထမတာဝန် ဖြစ်သည်။

ဤစာစောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောဟောရေးသားချက်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ခင်သူ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုသိသူအချို့၏ မှတ်သားချက်များလည်းပါသည်။ ထိုအချက်တို့သည် ပြည့်စုံပြီဟု ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဆိုနိုင်သေးသော်လည်း အစပထမ ပွဲဦးထွက်အနေနှင့် သင့်တော်သည်ဟုဆိုချင်သည်။ ဤစာစောင်ဖြင့်အရှိန်ယူ၍ ဤစာစောင်ထုတ်ဝေသူတို့သည် ကျကျနန လုံ့လထုတ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်သိသူ၊ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ခင်သူ၊ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဆက်ဆံခဲ့သူ ဟူသမျှကို အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ရှာဖွေတွေ့ဆုံ၍ အပြောခိုင်း အရေးခိုင်းကြရလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်လျက်ရှိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို သိသူ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို ခင်သူ၊ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဆက်ဆံခဲ့သူအပေါင်းတို့ကလည်း မိမိတို့ မြင်ခဲ့သမျှ၊ ကြားခဲ့သမျှ၊ မှတ်မိသမျှတို့ကို အလဟဿမဖြစ်စေဘဲ ပြန်ပြောခြင်း၊ ပြန်ရေးခြင်းတို့ကို ပြုကြပါကုန်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါသည်။

ဤသို့ကြိုးစားကြလျှင် တစ်နေ့နေ့၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအချက်မျိုးစုံကို အခြေပြု လေ့လာရေးသားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသမိုင်းအပြည့်အစုံ၊ ခိုင်ခိုင်ညားညား၊ ထည်ထည်ဝါဝါ တစ်စောင်ပေါ်ထွက်လာမည်မှာ ဧကန်မုချဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသတည်း။ ။

(ပုံ) သခင်နု
၄-၁၀-၅၁
ဝန်ကြီးချုပ်
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ

ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် ခွင့်ပြုချက်

သို့... ဗိုလ်သိမ်းဆွေ(ဥက္ကဋ္ဌ)

ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်၊ နန္ဒဝန်လမ်း၊ စမ်းချောင်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ထုတ်ဝေရန် ယခု ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဦးမေအောင်၊ ဗိုလ်ဘုန်းကျော်တို့ရေးသားထားသော စာမူနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအချို့တို့ကို ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးကြပ်ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်၍ ဗိုလ်သိမ်းဆွေ ရှာဖွေစုဆောင်း ရေးသားရန် ခွင့်ပြုပါသည်။ ဤဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် မူပိုင်ပုံနှိပ်ရောင်းချခွင့်ကို ဗိုလ်သိမ်းဆွေအား လွှဲအပ်၍ အမြတ်ငွေရရှိသမျှကို ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်ရန်ပုံငွေအဖြစ် အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန်ပုံငွေအဖြစ် တိုင်းပြည်လူထု ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပြုစုအားပေးချီးမြှင့်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါ၏။

"ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက် တည်မြဲပါစေ"

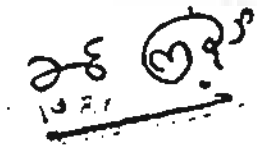

ဗိုလ်ချုပ်ကတော်
မဟာသီရိသုဓမ္မာ
ညွှန်ကြားရေးဝန်နှင့် ကလေးများ စောင့်ရှောက်ရေးဌာန

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို မြန်မာနိုင်ငံမှ
သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း။
ကျားဆိုမှ ကျား- မတာစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

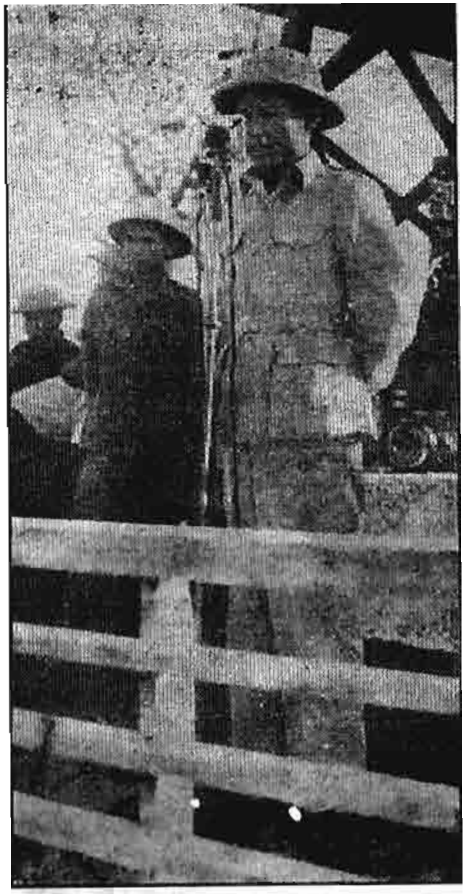

ဘယ်မှာလဲ အာဇာနည်ဗိမာန်

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အာဇာနည်ဗိမာန်ပေါ်မှာ တပ်မတော်နေ့၌ မိန့်ခွန်းပြောကြားနေပုံ။ အနားတွင် အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်သိမ်းဆွေ။

အစိုးရထံမှ ရန်ပုံငွေ ၅ သိန်း နှင့် လူထုထံမှ ငွေများရရှိပြီး အာဇာနည်ဗိမာန်ပုံစံကို အတည်ပြုခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကြာခဲ့လေပြီ။ ယနေ့ထက်တိုင် အာဇာနည်ဗိမာန်ကြီး မတွေ့မြင်ရသေးပေ။ ဝမ်းနည်းစရာနှင့် ရှက်စရာ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ သင်္ချိုင်းဂူများကိုသာ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ဗိုလ်သိမ်းဆွေ (ထုတ်ဝေသူ) အစီရင်ခံစာ
ပဉ္စဂုဏ် အပါဝင်နဲ့အမိ

ဝန်ခံချက်နှင့်မေတ္တာရပ်ခံစာ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကဲ့သို့သော ကမ္ဘာကျော် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအပြည့်စုံကို ရှာဖွေ စုဆောင်းရေးသားထုတ်ဝေရန်မှာ အလွန်ကြီးလေးလှသော တာဝန်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လိုလူက ထုတ်ဝေမည်ဆိုသော် အံ့စရာပင်ဖြစ်တော့မည်။ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်ပင်လျှင် အမှတ်မထင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် အောင်ဆန်း ဘာလဲ စာအုပ်ငယ်ကလေးကို မြဒေါင်းညိုရေးသဖြင့် ရဲဘော်စာအုပ်အသင်းမှ စတင်၍ ပထမအကြိမ် ၅၀၀၀ ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ရဲဘော်စာစောင် တွင် တစ်ဖန် နတ်မောက်ဗိုလ်ဘုန်းကျော်အား သေချာ လေ့လာစုံစမ်း မေးမြန်းရေးသားဖော်ပြ၍ ၃၀၀၀ ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်၏။ ယခု ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ဘယ်သူမှ မထုတ်ဝေဘဲ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ပျောက်ကွယ်နေသဖြင့် မဖြစ်မနေ ဖွတ်ရှာဖွေစုဆောင်းထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထုတ်ဝေရန် ကျွန်တော်မှာ အလွန်ပင် တိုက်ဆိုင်ခဲ့၏။ အခန်းအစီအစဉ်၊ စာအုပ်များ အစရှိသည်တို့မှာ ကျွန်တော်၏ ချို့ယွင်းချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်မရသဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်ရေးသည့် ဗိုလ်ချုပ်ဇာတိဂုဏ်ရည်ကို နောက်ဆုံးမှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထည့်သွင်းလိုက်ရပါသည်။ ၎င်းပြင်ဆင်ချက်ကို တစ်ဖန် ရရှိပြန်၍ နောက်ဆုံးမှ ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။ အပြစ်အနာအဆာများမှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော့်ထံ ဝေဖန်ပြင်ဆင်ချက်များ လိုအပ်သည်တို့ကို စီစဉ်ပေးကြပါရန် အကြံဉာဏ်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များကို လက်ခံလိုက်နာပြင်ဆင်ပြီး၊ နောက်ထပ် ရိုက်ရမည့်စာအုပ်များတွင် ဖော်ပြသွားပါမည်ဖြစ်ပါ၍ မပျက်မကွက် ပေးပို့ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု မှတ်ချက်ကဲ့သို့ပင် သမ္မတ၊ ဝန်ကြီးချုပ်မှအစ ရဲဘော်၊ စစ်သား၊ ပြည်သူလူထု အညတြဆင်းရဲသား အထိ မည်သူမဆို ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားစွာ မှတ်တမ်းတင်သင့်သော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအကြောင်းအရာများ ရေးသားပေးပို့ကြပါရန် ထပ်မံနှိုးဆော်တိုက်တွန်းလိုက်ရပါကြောင်း၊ ကူညီအားပေးရေးသားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို အပြစ်တင်ခံ၍ စံနမူနာပြ ပထမဦးစွာ ပွဲဦးထွက် ပဏာမအနေဖြင့် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ မညာမတာသက်သေခံ အထောက်အထားများဖြင့် ဝေဖန်ပြုပြင်ပေးကြစေလိုပါသည်။ ထိုသူများကိုသာ ပညာရှင်များအဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံရန် အသင့်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော် တတ်သိ နားလည်၍ ထုတ်ဝေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အားပေးကူညီထောက်ခံကြသောကြောင့် ကျွန်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မဖြစ်မနေ အထမြောက်အောင်မြင်စေရန် စေတနာနှင့် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။

ရေးသားသူများနှင့် ကော်မတီ

အမှန်မှာ ချီးမွမ်းထောပနာပြုလိုကြပါလျှင် ဤဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ပါဝင်ရေးသားကြသူများကိုသာ ချီးမွမ်းကြပါကုန်။ ရှေးဦး ပထမ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘို၊ နတ်မောက်ဗိုလ်ဘုန်းကျော်၊ ဦးမေအောင်တို့ အများဆုံးရေးသား၍ အခြားသူများ ရေးသားပေးပို့သမျှကို မူတည်၍ထုတ်ဝေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤရေးသူပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးအား ကျွန်တော် အထူးပင် လေးစားချီးကျူးမိပါ၏။ အခြားသူများလည်း ထိုနည်းတူပင်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ရေးသားထုတ်ဝေရန် ၁၉၄၇ ခုနှစ်ကစ၍ ကော်မတီဖွဲ့ခဲ့လေသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု၊

ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဦးအောင်သန်း၊ ဦးဗဆွေ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဗိုလ်ထွန်းလှ၊ ဦးပုလေး၊ ဗိုလ်ဘုန်းကျော်တို့ကို သတင်းစာတွင် ခန့်အပ်ကြောင်း ကြေညာခဲ့လေသည်။ ၎င်းကော်မတီမှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မထုတ်ဝေရဟု ကြေညာခဲ့ပြန်ရာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း အစရှိသော စာရေးဆရာများ ရေးချင်လျက် စည်းကမ်းလိုက်နာ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကို လေးစားသောအားဖြင့် မရေးခဲ့ကြရပေ။ တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးထံသို့ ကော်မတီက ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ရေးသားပေးပို့ရန် တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။

သို့သော် ၎င်းကော်မတီမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အစည်းအဝေး မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဗိုလ်ထွန်းလှ ရာထူးပြောင်းရွှေ့သွားရာ ဗိုလ်အောင်သန်းကို လွှဲအပ်ခဲ့၏။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး တစ်နှစ်အတွင်း ထွက်မည်ကြေညာခဲ့ပြန်၏။ သို့သော် အတ္ထုပ္ပတ္တိကား ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး ကော်မတီဖျက်သိမ်းပြီးကြောင်း သတင်းစာတွင်ကြေညာ၍ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဗိုလ်ဘုန်းကျော်၊ ဦးပုလေးတို့အား ထုတ်ဝေရန်၊ ၎င်းတို့ စုဆောင်းရခဲ့သော ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးဘို၊ နတ်မောက်ဗိုလ်ဘုန်းကျော်၊ ဦးမေအောင်တို့ ရေးသားထားခဲ့သည့် စာမူကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ ဤတွင် ဦးပုလေးသည် ငါတို့ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ထုတ်ဝေပြီး သခင်နု အရေးတော်ပုံ ထုတ်ခဲ့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုမူ မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပေ။ မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်သော အခြေရောက်နေသဖြင့် လွတ်လပ်ရေး တတိယနှစ်ပတ်လည်တော့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ မနေနိုင်ဘဲ သတင်းစာမှနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဘယ်မှာလဲ ဟု ရေးသားမေးမြန်းရာတွင် မရေမရာအဖြေသာ ပြန်ကြားခဲ့လေသည်။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ကျွန်တော်

ဤတွင် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်အိမ်သို့ သွားရောက်မေးမြန်းကြ၏။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် တာဝန်ယူခဲ့ကြ၏။ စာမူကို ဦးပုလေး မသေမီ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ထုတ်ဝေနိုင်သောကြောင့် ဦးပုလေးကို ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။

အလင်္ကာကျော်စွာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် မော်စီတုံး ပြည်သူ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစိုးရအောင်ပွဲမသွားမီ ၎င်းစာမူများကို ကြီးကြပ်ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေး၍ နိဒါန်းကိုလည်း ရေးသားပေးခဲ့လေသည်။ အထူးအားပေးတိုက်တွန်း ဆောင်ရွက်ပေးသောကြောင့်သာ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် (မဟာသီရိသုဓမ္မာ)ကလည်း ၎င်းစာအုပ်ကို မူပိုင်ထုတ်ဝေရောင်းချခွင့်အမြတ်ငွေများကို ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့် ပိဋကတ်တိုက် ရန်ပုံငွေအဖြစ် စေတနာထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့၍ မှတ်တမ်းတင်ပြီး ကျေးဇူးတင် မဆုံးနိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော့်မှာ စာမူရရှိပြီး ဖြပ်ဘွားကြီးဦးခေါင်းကို ကိုင်ထားရသကဲ့သို့ အလွန်ပင်တာဝန်ကြီးစွာနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပြန်၏။ ရှေးဦးစွာ စာအုပ်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် ငွေ ၅၀၀၀ဝ လှူဒါန်းလိုသူစေတနာရှင်ကို သတင်းစာမှ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မရရှိခဲ့ပေ။

ဤဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ကျကျနန ထုတ်ဝေလိုသော်လည်း ငွေမရှိခဲ့ချေ။ မဖြစ်မနေ ဖွတ်ထုတ်ဝေရန် အစွမ်းကုန်ရှာဖွေရာ ပထမ ရှေ့ဆောင် ဦးသန်းထွန်းနှင့် စီစဉ်ခဲ့သေး၏။ အခြေမလှ၍ ဒုတိယအမျိုးသား ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးလှဒင်၏ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် လက်ခံလာသောကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်ပါသတည်း။ ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ရေး ၈ ်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဝန်ကြီး စစ်သေနာပတိဘဝက ရေးသားခဲ့ရာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်ကဖြစ်၍ ၈ နှစ်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ရှေးဦးစွာ ဂျပန်ခေတ်တွင် မြဒေါင်းညိုသည် ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ အကူအညီနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ် ပထမပိုင်းကို ရေးသားထုတ်ဝေရာ ဗိုလ်ချုပ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ပိုင်းတစ်စကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ဤမျှလောက် ကြာခဲ့ပြီး တစ်ဖန် ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးပြီးနောက် သေသေချာချာထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ခဲ့ရာ လေးနှစ်နီးပါးကြာသော်လည်း မထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မဖြစ်မနေ အပြစ်တင် အပြောဆိုခံ၍ ကျွန်တော် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဦးလှဒင်၊ ဦးလှဖေနှင့် ဦးထွန်းဇ

စာမူများရရှိပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ဓာတ်ပုံများကို ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဦးလှဖေထံမှ ရှာဖွေတောင်းယူ၍ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အမျိုးသားဘလောက်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းဇ ၏ စေတနာအလျောက် လှူဒါန်း ပြုလုပ်ပေးပါကြောင်း။ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထွက်ပေါ်ရေး ပါဝင်ကူညီကြသူများဖြစ်၍

အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ဤသည်တို့ကို အမျိုးသား စာပုံနှိပ်တိုက်၌ စက္ကူမှအစ စာအုပ်အပြီးအထိ တာဝန်ခံဆောင်ရွက်ပေးသော ဦးလှဒင်အား ချီးမွမ်းရပေမည်။ ၅၀၀၀ မှ ၁၀၀၀၀ အထိတိုး၍ ရိုက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် အသားတင်အမြတ် ငွေများမှ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ဦးလှဒင်အားပေးရန် သဘောတူ လက်ခံခဲ့ရပါသည်။ ကျန် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းကား ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက် ရန်ပုံငွေ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဝယ်ယူချီးမြှင့်ခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အား ရိုသေလေးစား၍ စာကြည့်တိုက်ကြီး ထူထောင်ရေးတွင် ပါဝင်ကူညီထောက်ပံ့သူများ ဖြစ်နိုင်ကြပါသည်။

စတင်ပုံနှိပ်ရာတွင် စက္ကူပြဿနာ လျှော့ထားခဲ့ရ၏။ စက္ကူ ရှားပါးချိန်ဖြစ်၍ ရှိုင်ဆိုက်နှင့် စက္ကူအကောင်း ဝယ်ရိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် စက္ကူများပေါ်လာပြန်၏။ သို့ရာတွင် ငွေ မလိုက်နိုင်၍ စက္ကူအကောင်းစား ၄ ဖောင်သာရိုက်ပြီး နောက်ဖောင်များကို သတင်းစာစက္ကူအကြမ်းစားနှင့်ပင် ရိုက်ခဲ့ရလေသည်။ စာပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်သမားများ အခက်အခဲ၊ ပုံနှိပ်စက် အခက်အခဲမြောက်မြားစွာတို့ကြောင့် သုံးလနှင့်အပြီးရည်မှန်းထားသော်လည်း ၇ လကြာခဲ့လေသည်။ သို့သော် မဖြစ်မနေရှာဖွေစုဆောင်းထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်လာသဖြင့် ဤရေးသူများ၊ ပုံနှိပ်သူများ၊ ဓာတ်ပုံဘလောက်များနှင့်တကွ ကျွန်တော်ပါ ဗိုလ်ချုပ်အား ကျေးဇူးဆပ်ရာတွင် တာဝန်အချို့ ကျေပွန်ပြီဟု ယူဆမိပါ၏။

ပထမပိုင်းမှသာ

ယခုထုတ်ဝေလိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရှေးဦးစွာ ဇာတိဂုဏ်၊ ကလေးဘဝ၊ ကျောင်းသားဘဝ၊ စစ်သူရဲကောင်း ဘဝအစမှသာ ပါရှိသဖြင့် ပထမပိုင်းဟုသာ ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် ပြည်သူလူထုနှင့် လူငယ်ကျောင်းသားကလေးများကို ကျွန်တော် ရည်ညွှန်းပါသည်။ ကျောင်းသုံးအဖြစ် ပြန်လည်စိစစ်ပြီး ရေးသားထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်ထားပါ၏။ ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုရေးသား ထုတ်ဝေရန်လည်း စီစဉ်နေဆဲဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဒုတိယပိုင်းတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ဘဝအထိ စစ်သူရဲကောင်း အာဇာနည်ဘဝကို အထူးရှာဖွေရေးသားဖော်ပြလိုပါသည်။ တတိယပိုင်းကိုမူ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို အထူးရေးသားလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရေးဖော်ရေးဖက်မှာ မိတ်ဆွေနိုင်ငံရေးသမားများ၊ စစ်သည်တော်များအားလုံး ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပါဝင်ရေးသားသင့်သော တကယ့်ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ ရေးသားပေးပို့ကြစေလိုပါကြောင်းကို ထပ်မံ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ပါကြောင်း။

ဤကဲ့သို့ စုပေါင်းရှာဖွေစုဆောင်းထုတ်ဝေခြင်းမှာ ပဏာမသဘောသာဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှာဖွေရရှိသမျှတို့ကို အားလုံးချုံပြီး ပြန်လည်စစ်ဆေးသုံးသပ်ရှင်းလင်းပြီးမှ တကယ့်ပညာကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးအား စနစ်တကျ ရေးသားထုတ်ဝေရန် လွှဲအပ်ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ်ထားပါကြောင်း။

ထို့ကြောင့် သခင်နု၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဦးဗဆွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်စကြာ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဟသ်ာတဦးမြ၊ ပျော်ဘွယ်ဦးမြ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဦးဝမ်သူမောင်၊ ဆမားဒူးဝါး ဆင်ဝါးနော်၊ ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဦးတင့်ဆွေ (သံအမတ်)၊ ဗိုလ်မှူးကြီး လကျာ်၊ စောကြာဒိုး၊ ဦးသိန်းဟန်(ဇော်ဂျီ)၊ ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်)၊ ဦးထွန်းအံ့(မြူနီစီပါယ်မင်းကြီး)၊ ဦးယော(ညွှန်ကြားရေးဝန်)၊ ဦးသန့်(အတွင်းဝန်)၊ ဇဝန၊ မြမျိုးလွင်၊ တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေ၊ ဦးအောင်မြင့် (မြို့မမောင်)၊ ဦးထင်ဖတ်၊ ဒဂုန်နတ်ရှင်၊ တက်တိုး၊ ဦးအောင်သန်း၊ သတင်းစာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများကို ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိအတွက် ရေးသားပေးပို့ကြပါရန် အထူးတောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံလိုပါကြောင်း။ အချို့ကမူ မေတ္တာရပ်ခံ၍ ကတိပေးကြပါသည်။ လိုက်လံစုဆောင်း၍ ပြောသမျှ ရေးကူးယူရန် အဆင်သင့်ရှိပါသည်။

အထူးရည်ရွယ်ချက်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထုတ်ဝေရန် ကျွန်တော်၌ အထူးရည်ရွယ်ချက် အကြောင်းရင်းတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ အခြားမဟုတ်ချေ။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး၌ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မမေ့မပျောက်စကောင်း၊ ရာဇဝင် စာတင်ထားသင့်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အထူးလေ့လာဆောင်ရွက်လိုသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးပီသသော အရည်အချင်းပြည့်စုံသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိလေ

သည်။ ပထမမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်၍ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း၊ တော်လှန်ခြင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ မဟုတ်မခံဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဆင်းရဲအပင်ပန်းခံခြင်း၊ အာဇာနည်သူရဲကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ပီသ၏။ ဒုတိယမှာ သခင်နုဖြစ်၏။ လိမ္မာပါးနပ်စွာဆက်ဆံခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သာယာညင်းပျောင်းစွာ အပြောအဟောကောင်းခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်တို့လိုအပ်သော အရည်အချင်းတို့ရှိ၏။ ထိုခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးရှိ တကယ့်အကောင်းဆုံးအရည်အချင်းများ စုပေါင်းထုတ်နုတ်ယူ၍ ရရှိနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သော် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပထမတန်းခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အထူးလေ့လာခဲ့၏။ ရှာဖွေခဲ့၏။ ဤအကြောင်းရင်းကြီးကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို မဖြစ်မနေ ရှာဖွေ ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသတည်း။ ရဲဘော်ပီပီ သစ္စာရှိရှိ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုသကဲ့သို့ ဘယ်သူမှမပြုခဲ့သော် ဖြစ်သလို အစွမ်းကုန် အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးရသမျှနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အား ကျေးဇူးဆပ်ရင်း ထုတ်ဝေလိုက်ရပါကြောင်း။ ကျွန်တော်၏စေတနာရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်ညွှန်းချက်များကို သတိပြု၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြည်သူလူထုနှင့် အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ် ကျောင်းသားများ ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး တိုးတက်ပြုပြင်နိုင်သော နိုင်ငံတော်ကြီး၏ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြပါစေသတည်း။ အများပြည်သူလူထုတောင့်တနေသောဆန္ဒကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော်၏တာဝန် တချို့တစ်ဝက် ကျေပွန်ပြီဟု ယုံကြည်မိပါ၏။

ဗိုလ်ချုပ်သမိုင်းနှင့် အစိုးရတာဝန်

ဤဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ပထမပိုင်းအဖြစ် စုဆောင်းရရှိသမျှ ဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ 'ဗိုလ်ချုပ်သမိုင်း' ကျကျနန မဟုတ်သေးပါ။ နမူနာမျှသာဖြစ်ပါကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သမိုင်းကို အမှန်မှာ အစိုးရအဖွဲ့မှ ကော်မတီဖွဲ့၍သာ ပြုစုသင့်ပါ၏။ ငွေကုန်မည်ကို မစိုးရိမ်သင့်ပါ။ အစိုးရက ဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဂုဏ်ရှိလှပါပေ၏။ အစိုးရအဖွဲ့တာဝန် ကျေပွန်ပါပေ၏။ အစိုးရဝါဒဖြန့်လျှင် အကောင်းဆုံးအချက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ အစိုးရ လုပ်ကိုင်၍ ပထမ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုပ်ပြီး ပျက်ပြယ်ခဲ့ရာသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာပင်။ ဤကဲ့သို့ အစိုးရအဖွဲ့က ဌာနသီးခြားဖွင့်လှစ်မပြုလုပ်သဖြင့် ကျွန်တော် မနေနိုင်၍ ရေးမိ ပြောမိသည်နှင့်အတူ တာဝန်ယူ၍ ထုတ်သာထုတ်ဝေလိုက်ရပြီး စိတ်ထဲတွင်ကား ကျေနပ်မှုမရှိပါ။ အားလည်းမရပါ။ လူလည်း ပန်း၊ ငွေလည်းမရှိ၊ စိတ်ညစ်စရာပင်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကိုယ့်အိတ်ထဲကငွေ အကုန်အကျခံ၍ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ငွေစိုက်မည့်ဒါယကာ ရှာဖွေရရှိသဖြင့်သာ ထုတ်ဝေခဲ့ရပေသည်။ လုံးဝ ကျေနပ်စရာမဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ တာဝန်လည်း ကြီးလေးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဗိုလ်ချုပ်သမိုင်းကို အစိုးရအဖွဲ့က ကျကျနနရှာဖွေဆောင်ရွက်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သမိုင်းပြီးလျှင် သခင်မြသမိုင်းကိုလည်း ဆက်လက်ပြုစုသင့်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျဆုံးသောခေါင်းဆောင်ကြီးများကိုလည်း ပြုစုသင့်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရာဇဝင်သမိုင်း မှတ်တမ်းတင်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာ့သားကောင်းရတနာ အာဇာနည်ကြီးများအား ကျေးဇူးဆပ်ရာ ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်နိုင်ပါသည်။ အစိုးရအဖွဲ့အား အထူးကျေးဇူးတင်ကြပေမည်။ ဝါဒဖြန့်ရာတွင် အလွန်အရေးပါလှပေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်တို့သေပြီးနောက် ရုပ်ပုံကိုပင် အသုံးပြုနေကြရကြောင်း ဖဆပလအမတ်၏မဲပုံးပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ပုံထည့်ထားခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပါသည်။ ထို့ပြင် တကယ့်အရေးထဲရောက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကို တမ်းတကြရပါသည်။ လူထုအစည်းအဝေးတွင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးကြပါသည်။ ကျွန်တော့်လိုလူက မနေနိုင်၍ လုပ်ရပါသော်လည်း အစက်အခဲတွေကြားမှ စွန့်စား၍သာ လုပ်နေရပါသည်။ ဒုက္ခကြီးမားလှပါသည်။ ထွက်လာသော်လည်း အားမရနိုင်ပါ၊ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့ကသာ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပါလျှင် ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါ၊ ကူညီပါမည်၊ လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းပါသည်။ အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်သမ္မတကြီး အေဘရာဟင်လင်ကွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြုစုနေပြီး ယနေ့ထက်တိုင်ပင် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်မှာ အတုယူဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ငွေမရှိဟု မငြင်းဆိုနိုင်ပါ။ အစိုးရဘတ်ဂျက်သည် ယခုနှစ်တွင် တိုးတက်လာလေပြီ။ သိန်း ၄၀ သုံးခြင်း၊ သိန်း ၃၉၀ လေယာဉ်ပျံကွင်းပြီးအောင် မဆောက် လုပ်ခဲ့သော်လည်း ငွေ ၁၀ သိန်းလောက်နှင့် ပြုစုလျှင်

မှချ ဗိုလ်ချုပ်သမိုင်းကြီးကို ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု မှတ်ချက်ချသကဲ့သို့ ကျကျနနထွက်ပေါ်လာနိုင်မည်ဖြစ်ပါ၍ ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်ရပါကြောင်း။

ဤကဲ့သို့ ထုတ်ဝေနိုင်သဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါပုဂ္ဂိုလ်များအား အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပါသည်။

၁။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့၏။
၂။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း(အလင်္ကာကျော်စွာ) တည်းဖြတ်သူ။
၃။ သခင်နု(ဝန်ကြီးချုပ်) မှတ်ချက်ရေးသူ၊ အဆိုသွင်းချက်
၄။ ဒေါ်ခင်ကြည်(ဗိုလ်ချုပ်ကတော်)
စာမူပိုင်ပေး၍ ရိုက်ခွင့်ပြုသူ၊ အမြတ်ငွေများကို စာကြည့်တိုက်သို့ လှူဒါန်းသူ။
၅။ ဦးထွန်းဧ(အမျိုးသားဘလောက်တိုက်)
ဘလောက်များ လှူသူ။
၆။ ဦးလှဖေ(ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်)
ဓာတ်ပုံများလှူသူ။
၇။ ဦးလှဒင်(အမျိုးသားပုံနှိပ်တိုက်)
စာပုံနှိပ်ပေးသူ၊ ငွေ၊ စက္ကူစိုက်၍ ရိုက်နှိပ်ပေးသူ။

အတ္ထုပ္ပတ္တိစာမူရေးပေးသူများ

၈။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘို
၉။ ဗိုလ်ဘုန်းကျော် (နတ်မောက်)
၁၀။ ဦးမေအောင်
ဤသုံးဦး၏စာမူများကို မှတည်၍ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။
၁၁။ ဦးသိန်းဟန်(ဇော်ဂျီ)
၁၂။ တက္ကသိုလ် ဆုမြိုင်
၁၃။ တက္ကသိုလ်နေဝင်း (ဗိုလ်ထွန်းလှ)
၁၄။ ဒဂုန်တာရာ
၁၅။ မြဒေါင်းညို (ဦးအောင်သိန်း)
၁၆။ စိန်မင်းသား (ကျည်ထောင်ကန် ဆရာစိန်)
၁၇။ မန်းတင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၈။ သခင် တင်မောင် (ကျုံမငေး)
၁၉။ သခင်တင်အောင် (ဟံသာဝတီ)
၂၀။ သခင်ဗအေး (သရဲ) သရက်
၂၁။ သခင်အုန်းမြင့် (ရန်ကျော်)
၂၂။ သခင်တင်ဦး(အသံလွှင့်ဌာန)
၂၃။ ဦးခင်မောင်(ပြည်)
၂၄။ ဦးတင်လှ(လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး)
၂၅။ ဦးဝမ်းကိုဟော(ချင်း) (နိုင်ငံခြားရုံးအတွင်းဝန်)
၂၆။ ဦးကျော်ညိမ်း (သမဝါယမဝန်ကြီး) အဆိုတောက်ခံချက်။
၂၇။ ဗိုလ်ကျော်ဇော(တပ်မှူးချုပ်)

အချို့စာမူများကို တစ်ဖန် အောက်ဖော်ပြပါမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာ၊ စာအုပ်များမှ ထုတ်နုတ်ယူရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ဂျာနယ်ကျော်၊ တာရာ၊ အောင်ဆန်းဘာလဲ၊ ရှုမဝ၊ ပဒေသာ၊ အိုးဝေ၊ ဟံသာဝတီသတင်းစာ၊ သခင်အစည်းအရုံးမှတ်တမ်း၊ သခင်ဋီကာ၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် မှတ်တမ်းတို့အပြင် ပထမမူတည်သည့်စာမူများကို လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ပေးသော ကိုတင်မြတို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ရှေ့ဆက်လုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ရေးသားပေးပို့ရန် ကူညီကြပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရပါကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဆိုင်သေ ာဓာတ်ပုံ၊ ပစ္စည်းများတို့ကိုလည်း ပေးပို့နိုင်ပါကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အား ထာဝစဉ်လေးစားလျက်
ဗိုလ်သိမ်းဆွေ(ဥတ္တမ)
ထုတ်ဝေသူ(စာမူပိုင်ရှင်)
ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက်။

အဓိကရုဏ်းစွန့်နှင့် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး

(ဦးလှဒင်)ပုံနှိပ်သူ၏ထင်မြင်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးများတွင် အစဉ်အလာစွဲယူမှတ်သားခဲ့သော အယူအဆတချို့ရှိသည်။ ထိုအယူအဆသည်ကား အဓိကရုဏ်းစွမျာ:၌ အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးရှိတတ်ကြောင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော သဘောအယူအဆကို အချို့ကား 'အယူသီး' (သို့မဟုတ်) 'ယုံတမ်း' စကားဟု ပြောဆိုကြသည်။

သို့ရာတွင် မြန်မာရာဇဝင်အစောင်စောင်၌ ကန် စတေးခြင်း၊ ဆည်စတေးခြင်း၊ မြို့ စတေးခြင်း စသည်တို့ကို အထင်အရှားဖော်ပြထားရာ အဘယ်ကြောင့် စတေးခြင်းအမှု ပြုကြသနည်းဟူသော အကြောင်းကိုရှာသော် ထိုကဲ့သို့သော တိုင်းပြည်အတွက် အဓိကရ လုပ်ငန်းများကို တည်ဆောက်ကြစဉ်အခါ အနှောင့်အယှက်များတွေ့ကြုံပြီးလျှင် အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့် ဖင့်နွှေးကြန့်ကြာမှုများကို ရင်ဆိုင်နေကြရသောကြောင့် ချောမောပြီးမြောက်အောင်မြင်စေရန် ဗေဒင် ယတြာ ကိန်းခန်း ဒသာ တို့ ညွှန်လာသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သမှု ပြုကြရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိကြရပေသည်။

အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုရသော် နိုင်ငံတွင် အဓိကရုဏ်းစွကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးများ ကြုံရတတ်ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလားတူပင် ဖြစ်လေရော့သလား မသိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ၁၃၁၃ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် အစပြု၍ စတင်ပုံနှိပ်ခဲ့ပါသည်။ မူလက သုံးလနှင့်ပြီးစီးရန် ရည်မှန်းခဲ့သော်လည်း ခုနစ်လ ကြာခဲ့ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာဖောင်ကို စက်တင်ပုံနှိပ်သည့်အခါတိုင်း တစ်ဖောင်မျှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း တိုက်ရိုက် ပြီးဆုံးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စက်ချွတ်ယွင်းသည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မင်လုံးပျက်သည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ စာလှည့်မှားသည်... စသည်ဖြင့် တစ်နည်းမဟုတ်လျှင် တစ်နည်း လှည့်၍ လှည့်၍ ကြန့်ကြာစေခဲ့သည်။

အလုပ်သမားတွေ ညံ့ဖျင်း၍လော။ ထိုသို့ စွပ်စွဲရန်လည်း ခက်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစာအုပ်ထက်ပို၍ ခက်ခဲသော ကျောင်းသုံးစာအုပ်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းစာအုပ် လေးငါးအုပ်ကိုပင်လျှင် ဤလ၊ ဤရက်အတွင်း ရိုက်နှိပ်ပြီးစီး၍ အမှားအယွင်း မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်မှကွက်၍ အခက်အခဲတွေ့နေရပါသနည်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အဓိကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ပါလော။ အဓိကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်းဟူသော မော်ကွန်းစာကို ရိုက်နှိပ်ရခြင်းသည်လည်း အနှောင့်အယှက် ကင်းအံ့လော။ ရာဇဝင်အစဉ်အလာအတိုင်း တွေ့ရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား မည်သို့သော အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ မလျှော့သောဇွဲနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏စေတနာကိုသာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးလျှင် မပြီးမနေ အားထုတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

လှဒင်
အမျိုးသားပုံနှိပ်တိုက် ပိုင်ရှင်။
၂၂-၁၁-၅၁

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မွေးဖွားခဲ့သော နတ်မောက်မြို့ရှိ နေအိမ်။
(ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်မှ ကျေးဇူးပြုသည်)

ရန်ကုန်မြို့ တာဝါလိမ်း ၂၅၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်၊ ယခု ဒေါ်ခင်ကြည် ဆက်လက် နေထိုင်သည်။
(အမျိုးသား ဘလောက်တိုက်မှလှူသည်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဇာတိချက်ကြွေ နတ်မောက်မြို့
(ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်မှ ကျေးဇူးပြုသည်)

နတ်မောက်မြို့ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ဖခင်(ဦးဖာ)ကို
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် ကန်တော့နေပုံ။
(အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်)

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ၏အကြောင်းဖြစ်သော ဤစာများကို ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဝန်ကြီးနှင့် စစ်သေနာပတိဘဝတွင် ရေးသားခဲ့လေသည်။ သူရေးသားခဲ့သော စာမူများကို ဆက်လက်ရှာဖွေသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဤမျှသာ တွေ့ရသဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

ဇာတိ

မြေလတ်ဟုခေါ်သော ဗမာပြည်(မြန်မာပြည်)၏ အပူပိုင်းဇုန်ဖြစ်သော မကွေး စီရင်စု၊ ယခု ရေနံချောင်းခရိုင် အတွင်း၊ ပျဉ်းမနား၊ ကျောက်ပန်းတောင်း ရထားလမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် အပူပိုင်းဇုန် ကုန်းမြေပြင်များဖြစ်ကြသော နှမ်း၊ ပဲနှင့် ငှင်းဆီ အများထွက်၍ ဂုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အတော် တွင်ကျယ်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိလေသည်။ မီးရထားဘူတာရုံအနီးအနားတွင် မီးရထား ဘက်မှ ဆောက်ထားသော အိမ်တန်းလျားများနှင့် ပွဲစားကုန်သည်ဆိုင်များ အနည်းငယ်ရှိလေသည်။ ဘူတာ၏ဝဲယာပတ်လည်တို့တွင် မြေပဲ၊ နှမ်းခင်း တို့ ရှိလေသည်။ ထိုယာခင်းများမှ ကျော်လွန်၍ အရှေ့ရူးရူးသို့ကြည့်လျှင် ရေးရေးထင်သော တောင်တန်းများကို နောက်ခံကာ တောရကျောင်းနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်သူတို့၏ ဂူလိုဏ်များကို တွေ့နိုင်ပေသည်။ ထိုဘူတာ၏ အနောက်မြောက်ယွန်း ကိုက် ၄၀၀ ခန့်အကွာတွင်ကား မိုင်ဝက်ခန့်ကျယ် သော သဲချောင်းရိုး ကမ်းစပ်ပေါ်၌ 'ခပေါင်းကုန်း' (သို့မဟုတ်) နကျားထူး ခေါ်သော အိမ်ခြေ ၁၀၀ ခန့်ရှိ ရွာကလေးရှိလေသည်။ ယင်းချောင်းဟုခေါ် သော သဲချောင်းများကြီး၏ တစ်ဖက်ကမ်း (အနောက်ဘက်ကမ်း) ၌ကား ယာခင်း၊ လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် ဥယျာဉ်အချို့ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုမှလွန် လျှင် တောင်ကုန်းကျကျနေရာတွင် အရှေ့ဘက်မှ တာမြောင်းခံထားသော

အိမ်ခြေ ၂၀၀ ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာရှိလေသည်။ ထိုရွာ၏အနောက် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်တွင် အိမ်ခြေ ၁၀၀ ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာရှိလေသည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက် (ရှေးလူကြီးများ ပြောသလို) လောကဓာတ် မြန်မာအထက်တန်း သင်ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိလေသည်။ ထိုမှ ယာတစ်ခင်းအလွန် တွင် ငါးရက် တစ်ဈေးဖွင့်ရာ ဈေးဝိုင်းရှိလေသည်။ ထိုမှလွန်လျှင် ပုလိပ်ဂတ် တန်းလျားများ ရှိလေသည်။ ထိုအနီးတွင် စာတိုက်ရှိလေသည်။ ထိုစာတိုက် ၏အနောက် မြောက်စောင်းစောင်း မလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်ခြေ ၁၅၀ ခန့် ရွာတစ်ရွာရှိပြန်လေသည်။ စာတိုက်နှင့် ရှေ့တည့်တည့် ပေတစ်ရာလမ်းနှင့် မြေတလင်းပြောင်ပြောင်ကို ကျော်လွန်၍ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် ဘုန်း ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့်ကပ်၍ မြို့အုပ်ရှိလေသည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း နှင့်ဆက်၍ ထောင့်မှန် (Rightangle) ကျကာ ၁၅ ပေခန့်မြင့်သော အုတ် တံတိုင်းကြီး လေးဘက်လေးတန် ခြံရံလျက် စေတီငယ်များအလယ်တွင် ရွှေရောင် တပြောင်ပြောင် တောက်နေသော စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူနှင့် သပ်ရပ်ခမ်းနားသော ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်များ ရှိလေသည်။ ထိုမှ မြောက် မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား အိမ်ခြေတစ်ရာကျော် ရွာတစ်ရွာ ရှိပြန်လေသည်။ ထိုရွာများအနက် ရွာမကြီးသဖွယ် အိမ်ကောင်းအများဆုံးနှင့် ဆိုင်ကနားအတော်အတန်ရှိ၍ စာရေး၊ စာချီ၊ မြို့အုပ်၊ ရှေ့နေ၊ ကုန်သည် များနေကြသော ရွာကား ဆိုခဲ့ပြီးသည့် သဲချောင်းကြီးအနောက်ဘက်ကမ်း တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်လျက်ရှိသော ရွာပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွာကို နတ်မောက် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောင်ရွာ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြလေ သည်။ ထိုရွာကို သမိုင်းစာအရကား ပိဋ္ဌိယကမ္မင်းတည်ထောင်သွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ဘေး မှတ်တမ်းအရကား ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းစော အချိန်အခါလောက်တွင် ထိုရွာကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ သည်ဟု မှတ်သားဖူးသည်။ ထိုရွာ၏မြောက်ဘက်စွန်း၌ တစ်ရွာလုံးရှိ အိမ်ဝိုင်းများအနက် အကျယ်ဆုံးအိမ်ဝိုင်းကြီးထဲတွင် ဧရာမအိမ်ကြီးရှိလေ သည်။ မူလက ဆင်တစ်ရပ်ခန့်ဝင်နိုင်အောင် မြင့်၍ အဆောင်ပေါင်းများစွာရှိ သော်လည်း ထိုအခါကား အတောင်ရှစ်တောင်ခန့်မျှသာ ရှိတော့သည်။ အိမ် အမြင့်မှာလည်း သုံးပေခွဲမျှသာရှိတော့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးကား ရှေးဗမာ (မြန်မာ)မင်းလက်ထက်က နတ်မောက်မြို့၊ မြို့သူကြီးအိမ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယခုကား အိမ်မရှိတော့ပြီ။ ထိုအိမ်နောက်ဖေးဆောင်ငယ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမွေးဖွားစဉ်အခါက ကျွန်တော်တို့ နတ်မောက်သို့ မီးရထားလမ်း မပေါက်သေး။ သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်ကား ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှ မြို့မဆန်ဘဲ တောရွာစု ကြီးတစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ နံနက်၊ ညနေခင်းများတွင် ခလောက်သံ တဒေါက်ဒေါက်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းများတွင် ရက်ကန်းသံတချွင်ချွင်နှင့် ကြားရ တုန်းပင်ရှိလေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၁၅ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်၍ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ဒုတိယနှစ်ထဲပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါကား ဂျာမနီသည် ရေငုပ် သင်္ဘောများဖြင့် ဗြိတိသျှရေတပ်တို့အား အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနေသည့် အချိန်အခါဖြစ်လေသည်။ အနောက်စစ်မျက်နှာပြင်ဟုခေါ်သော ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီတို့စစ်ခင်းရာ မျက်နှာ၌ကား ပထမအကြိမ် တိုက်ပွဲကြီးများမှာ မပြီး မဆုံးနိုင်သော သောင်မတင် ရေမကျ၊ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် အခြေအနေ ပင်ရှိလေသည်။ အရှေ့မျက်နှာပြင်ဟု ခေါ်သော ရုရှားစစ်ခင်းရာ မျက်နှာမှာ ကား မဆူရီရာနှင့် ဝါဇနစ်ဇူ စစ်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့၊ ၁၂၇၆ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း တစ်ရက်၊ စနေနေ့ နံနက် လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လူ့ပြည်သို့ ပထမ ဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ကား နာမည်ကျော် နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာကြီး ကီရို၏ဟောပြောချက်အရဆိုလျှင် တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ အစိုးရထီးနန်းတို့ကို ဖြိုဖျက်နိုင်စွမ်းသောသူများကို မွေးဖွား တတ်သောဇာတာ ဟု ဟောထားလေသည်။ ထိုနေ့တွင် မွေးဖွားသော ကျွန်တော်မှာ သူပုန်လောင်းကလေးဖြစ်သည်ကို ထိုအခါက မည်သူမျှ ထူးထူးခြားခြား ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုကြခဲ့ချေ။ ကျွန်တော် မွေးဖွား သည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ဇာတာနာမည်မှာ (ထိန်လင်း) ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အထက် အစ်ကို ကိုအောင်သန်းနှင့် နာမည်လိုက် အောင် 'အောင်ဆန်း' ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေသည်။ မွေးဖွားစဉ်က ကျွန်တော် မထူးဆန်းလှသော်လည်း ထိုင်နိုင် ထနိုင်သော ကလေးဘဝမှစ၍ ကျွန်တော် သည် ထူးခြားခဲ့သည်။ ခွကျခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်း က တော်တော်နဲ့ စကားမပြောတတ်ရကား လူကြီးမိဘများမှာ ဆွံ့အ၍ပင်

နေ သလားဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့ရသည်ဟု သိရလေသည်။ အနာအဖျားထူ သည်။ အစားကြူးသည်။ အမဲ၊ သား၊ ငါးကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော် ၏မိခင်ဈေးဝယ်သွားရာ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော့်ကို ချီ၍သွားလေသည်။ တစ်ခါ သော် အမဲသားစိမ်းကို အတင်းလု၍စားမည်ပြုသည်ဟု ကျွန်တော့်မိခင်က ပြန်၍ပြောပြသဖြင့် သိရပေသည်။ လူရိုင်းဘဝက ကျွန်တော် လာသလား မသိ။ ယနေ့အထိ လူရိုင်းသဘောမျိုးနေချင်သည့်စိတ်ထားများ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ လူယဉ်ကျေးများနှင့် အသားမကျခဲ့ချေ။ မျက်စိနောက် မြင်ပြင်းကပ် လာသည်။ ထိုအခါ လူယဉ်ကျေးများနှင့် ငါ လူရိုင်းဟု ဇာတိခွဲပစ်ချင်သော စိတ်များရှိသည်။ လူရိုင်းကား ကြမ်း၏၊ ခက်ထန်၏။ သို့သော် ဖြူးဖြောင့် ၏။ တည်ကြည်၏၊ လွတ်လပ်၏။ ကျန်းမာ၏။ သန်စွမ်း၏။ ငါ့မြင်းငါ့စိုင်း၊ ညောင်ကိုင်း ရောက်ရောက် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် အင်မတန် စိုပြည်လတ်ဆတ်သောဘဝဟု ယူဆသည်။ ဗမာပြည် (မြန်မာပြည်)တွင်ရှိသည့်လူများသည် လူရိုင်းမျိုးဘဝ ရောက်ချင်ရောက်သွား ပါစေ၊ လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာ ခေါင်းထောင်နေနိုင်မည်ဆိုလျှင် မလွတ်လပ် သော လူယဉ်ကျေးဘဝထက် ကျွန်တော် အဆတစ်ရာ ကြိုက်သည်။ နှစ်သက်သည်။ စိမ်းလန်း စိုပြည်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ရိုင်းပေါ်တွင် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ လွတ် လွတ်လပ်လပ် မြူးထူးအော်ဟစ်နေလိုသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန် အတော် ဝါသနာပါ၏။ အထူးသဖြင့် ဆိုင်းတီး အတော်ဝါသနာပါသည်။ စားပွဲ ဖြစ်စေ၊ ခေါက်စရာတွေ့လျှင် အမြဲခေါက်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော်၏လက်မှာ ယနေ့တိုင် အချိန်မှန်မှန် လက်ရည်ကွဲကျခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အနည်းငယ်ကြီးပြင်းလာသည်နှင့် လူကြီးမိဘများက ကျွန်တော့်အား အတီး အမှုတ်ဝါသနာကို ခွင့်မပြု။ နဂိုဝါသနာမဟုတ်၍လားမသိ။ ယခု၌စိတ်မျိုး ပျောက်သလောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကား ငယ်ငယ်ကလေးက ယနေ့တိုင် လူရော၊ စိတ်ရော ပျော့ပျောင်းသည် ဆိုသည့်အချက်ကို သက်သက် နားမလည်ခဲ့။ နားလည်ရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့။ ကြိုးလည်း မကြိုးစားချင်။ ကျွန်တော်ကား စကားပြောလျှင် မဖွယ်ရာ မယဉ်ကျေး၊ အသက်ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်၍ ကျောင်းနေသည့်အချိန်၌ပင် ဘုန်းကြီးကို ဘုန်းကြီးစကားနှင့် မလျှောက်တတ်။ အမူအရာလည်း ကြမ်း၏။ အလိုက်လည်းမသိ၊ ညစ်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညစ်ပတ်သည်။ ကိုယ့်စည်းကမ်းဟူ၍လည်း တစ်ခုမျှမရှိ။ အသက် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ညအိပ်ရာတွင် သေးပါ၏။ မီးဖိုကို ညညရှိခိုး၍ "အရှင်စားဖို့ည၊ ကျွန်တော်က နေ့'ဟု ဆိုခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရသေးသည်။ အသက် ၁၅ နှစ်ထဲ ရောက်သည့်အခါ၌ပင် အခြားအိမ်တစ်အိမ်၌ တစ်ည သေးပါဖူးလေသည်။ ထိုအခါကား ကျွန်တော်သည် ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းမှာ ခြောက်တန်းအောင်၍ ခုနစ်တန်းအဝင်၊ ကျောင်းအပြန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏အစ်ကို အကြီးဆုံးမှာလည်း ၎င်းနှစ်တွင် ဘီအက်စ်စီ သချာဂုဏ်ထူးတန်းကို အောင်ခဲ့၍ ရေနံချောင်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် မိမိကျောင်းဟောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းဆရာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ကျွန်တော်နှင့် အတူပင်လာခဲ့ပေသည်။ ထိုအခါ ရေနံချောင်းမြို့သို့ နတ်မောက်မှသွားသည့်နည်းမှာ တောင်တွင်းကြီးသို့ ရထားစီး၊ တောင်တွင်းကြီးမှ မိချောင်းရဲသို့ ကား စီး၊ မိချောင်းရဲမှ ရေနံချောင်းသို့ သင်္ဘော စီး။ သို့မဟုတ်လျှင် မကွေးသို့ ဘတ်စ်ကား စီး၊ မကွေးမှ သင်္ဘော စီးရလေသည်။ ၂ ရက်ကြာလေသည်။ နောက်၌ကား ကျောက်ပန်းတောင်းမှ တစ်ဆင့် မီးရထားတစ်တန်၊ မော်တော်ကားတစ်တန်သွား၍ ရေနံချောင်းသို့ နေ့ချင်း ပေါက်လေသည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မကွေးမှတစ်ဆင့် သွားကြသည်။ မကွေးမြို့တွင် အပျိုပေါက်စ ခပ်ချောချောမိန်းကလေးရှိသော အသိအိမ်တွင် တည်းခိုကြသည်။ လူပျိုပေါက်စဖြစ်သော ကျွန်တော်မှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ အိမ်တွင် မနေတတ်။ အထူးရှက်တတ်သည်။ မိန်းကလေးနှင့်ဆိုလျှင် သာ၍ပင် ရှက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညအိပ်ခါနီး ရှက်လွန်း၍ သေးမပေါက်မိရာ ညအိပ်သည့်အခါ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သေးပါကျလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပါပြီးမှသိပေသည်။ ဤမျှ ကျွန်တော်သည် မသိမ်မွေ့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမများထဲတွင် ကျွန်တော် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ် စံချိန်နှင့်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော် အလိုလိုက် အခံရဆုံးဖြစ်၏။ အဆိုးဆုံးဟုလည်း အိမ်နားနီးချင်းပါမက ရွာနီးနားချင်းများကပါ အသိအမှတ်အပြု ခံရ၏။

ကျွန်တော်၏အထက် အစ်ကို ကိုအောင်သန်း နှင့် ကျွန်တော်မှာ အသက် ၃ နှစ်ခွဲ လေးနှစ်မျှသာ ကွာ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်ကား ငယ်ငယ်ကရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်၏။ သူကား လက်မြန်၏။ ကျွန်တော်ကား အားကြီး၏။

မချိန်မဆ လက်လွတ်စပယ်လုပ်တတ်သည်။ သူကား နု၏။ မင်းသားကျချေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကြမ်း၏။ သူသည် အစားအသောက်အနေအထိုင်မှ၍ သပ်ရပ်၏။ အစားဆိုလည်း အစားတိုင်း မစား။ စားသောက်နေသည့်အခါ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားလျှင် သူသည် မစားတော့ချေ။ ကျွန်တော်ကား ကျသွားသောအစာကို ဖုတ်ဖက်ခါ၍စားနိုင်လျှင် ကောက်စား၏။ သူကား အဝတ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တတ်၏။ ကျွန်တော်ကား မဝတ်တတ်။ မြန်မြန်ညစ်အောင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်တတ်၏။ သူသည် မြေကြီးနှင့် ကြမ်းများပေါ်တွင် မည်သည့်အခါမှ တုံးလုံးမလှဲ။ ကျွန်တော်ကား ကြိမ်ဖန်များစွာ လှဲဖူး၏။ သူကား ပါး၏။ လျင်၏။ ကျွန်တော်ကား ထူ၏။ အ၏။ ကျွန်တော်၏မြို့ကား ရွာသာသာ တောအရပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ယခုထက်ပင် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ တောကျ၏။ ထိုအခါက (ကာလီဖား)ခေါ် ဆံပင်ညှပ်ကုလား တစ်ယောက်တလေသာရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းကလီဖားမှာ လက်မလည်။ ကျွန်တော်တို့အား ခေါင်းတုံးရိတ်ရန် တစ်ခါတစ်ခါ ရိတ်တတ်သည့် အိမ်နီးနားချင်းတို့ကို ခိုင်းရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ဖခင်ကိုယ်တိုင် ရိတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်ကား ယခု ကွယ်လွန်သည်မှာ ၁၅ နှစ်ကျော်လွန်လေပြီ။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ကျွန်တော်နှင့်အမူအရာမှာ အတော်ဆင်သည်။ တစ်နေ့နေ၍ စကားတစ်ခွန်းမပြော။ မျက်နှာထား ဆိုး၏။ ဆိုးရသည့်အထဲ ကျောက်ပေါက်မာများလည်း ရှိ၏။ လောကွတ်မရှိ။ ဟန်မရှိ။ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သည်။ အကိုင်အတွယ်၊ အသွားအလာ၊ အမူအရာ ကြမ်းတမ်း၏။ ငြင်းမိလျှင် လျှော့မပေးတတ်။ သို့သော် စိတ်နှလုံးကား အထူးဖြောင့်စင်း၏။ စကားတည်၏။ အပိုမပြော။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေစာမေးပွဲဝင်ထားသော်လည်း ရှေ့နေလိုက်၍စားသည်ကို ကျွန်တော်တို့မမှတ်မိ။ ယာလုပ်၊ ကုန်ကူး၊ ငွေချေး၍သာ စီးပွားဖြစ်၏။ စီးပွားဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မိခင်၏ ဒိုးတူပေါင်ဖက် ကူညီမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား အခြားသူတစ်ဦးက ခေါင်းရိတ်ပေးလျှင် အင်မတန်ညင်သာ၏။ ကျွန်တော်တို့ဖေဖေကား ဓားမထက်တထက်ကို ကောင်းကောင်း မသွေးဘဲ အတင်းတွန်းချ၍ ရိတ်ချ၏။ အထူးပင် ခေါင်းရည်နာ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းခေါင်းရိတ်မည့်အခါ ရှုံ့၏။ တွန့်၏။ သို့သော် ခေါင်းရိတ်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်အစ်ကိုကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမြဲငိုး၏။ ငိုတိုင်း ခေါင်းပုတ်ခံရ၏။ ကျွန်တော်ကား မငို၊ ကြိတ်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းပုတ်လွတ်သည်။ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုကား စိတ်မြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက် ရှိသည့်အနက် ဒုတိယ အစ်ကိုကြီး ကိုနေအောင် သာလျှင် စိတ်ရှည်၍သိမ်မွေ့၏။ တစ်သက်ပတ်လုံး မည်သူနှင့်မျှ ရန် မဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ။ ကျွန်တော်ကား စိတ်ရှတ်၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုအောင်သန်းကား သူများ အကျောမခံ၊ သူကသာ ဦးအောင် ကျောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကား သူများအကျောသာခံရ၏။ မြှောက်လို့မြှောက်မှန်းမသိ၊ ချောက်လို့ ချောက်မှန်းမသိ။ ထုံပေပေ အလွန်နိုင်၏။ တစ်ခါသော် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာ ရွာတစ်ရွာသို့ ကျွန်တော် မိဘများနှင့်လိုက်သွား၍ သူကြီးအိမ်တွင် တည်းခိုနေစဉ် ထိုရွာမှ ရွယ်တူလောက် ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အားမြှောက်၍ 'ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီး' ဟုခေါ်ရာ ကျွန်တော်မှာ များစွာသဘောကျကာ ထန်းလျက်အဖြူဆုပ်ကို ခေါ်တိုင်း ခေါ်တိုင်း ပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် လိမ်လည်လေ့မရှိ။ မလိမ်တတ်။ လိမ်မိခဲ့သော်လည်း ခဏချက်ချင်း ဖြောင့်ချက်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ပိတ်၏။ သို့သော် ယောကျ်ားကလေးများမှာ ဥပုသ်နေ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသို့သွားရ၍ ရေခပ်၊ မြက်နုတ် လုပ်ရသည်။ တစ်နေ့သော် နေ့ခင်းတွင် ကျောင်းသားများအလုပ်မရှိ၍ "အလုပ်မရှိလျှင် အိပ်နေကြ၊ မကစားကြနဲ့" ဟု ဘုန်းကြီးက အမိန့်ရှိလေသည်။ အားလုံးကျောင်းသားများအား မအိပ်ချင်ဘူးလား ဟု မေးသောအခါ မအိပ်ချင်ကြသော်လည်း အိပ်ချင်သည် ဟု ဘုန်းကြီးအလိုကျ လျှောက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အား ဘုန်းကြီးက အောင်ဆန်းကော မအိပ်ချင်ဘူးလား ဟု အထူးတလည်မေးရာ ကျွန်တော်က မအိပ်ချင်ပါဘူးဘုရားဟု ပြန်လျှောက်ရာ ဘုန်းကြီးမှာ ပြုံး၍နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က ချောင်တစ်ချောင်တွင် ကပ်၍ မှိုင်တွေကာ စဉ်းစား၍ နေရင်လည်း နေတတ်သည်။ ကလေးနှင့်မလိုက်၊ အများအားဖြင့် ဣန္ဒြေကြီး၏။ ကစားခုန်စားဆိုလျှင် များစွာ မလေ့ကျင့်။ သို့သော် ကစားသည့်အခါ ကြမ်းတမ်း၏။ ကြမ်းတမ်းသောကစားမျိုးကိုမှ နှစ်သက်သည်။ တွတ်ထိုးခြင်း၊ ကျည်းသားရိုက်ခြင်း စသည်တို့ကိုပါ ဝါသနာပါသည်။ ခြင်းလုံးခတ်ခြင်းကိုကား မကြိုက်။ ရွရွကလေးလုပ်ရသော အလုပ်ဆို

လျှင် ကျွန်တော်နှင့်မဖြစ်။ အချုပ်ဆိုရသော် ကျွန်တော်၏ကလေးဘဝမှာ ချီးမွမ်းစရာအလွန်နည်း၏။ ညစ်ပတ်ပေရေ၊ လျှိုမြောင်၊ ချောက်စောင်းကဲ့သို့ အဖုအထစ် အပြစ် အနာအဆာများသည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်ညီညာသော မြက်ခင်းသဖွယ် ရှုချင်စရာမဟုတ်ပေ။ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်အထိ အနာရောဂါကင်းသည်ဟူ၍မရှိ။ သေလုမတတ် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဝဲနာအကြီးအကျယ်စွဲခဲ့ဖူး၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဘယ်တော့များမှ ငါကျန်းကျန်းမာမာ အမြဲနေရမည်နည်းဟု တမ်းတမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကလေးဘဝကပင် သူပုန်စိတ်ထား ရှိလေသည်။ အကြံကြီးသူဖြစ်လေသည်။ ဗမာပြည်(မြန်မာပြည်)အား အင်္ဂလိပ်လက်မှပြန်ရရန် သူပုန်ထနည်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားခဲ့ဖူးလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ စိတ်ကူး၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ပြဒါးရှင်လုံး စသည်များကို ရှာဖွေလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်၏။ ပြဒါးရှင်လုံး စသော အစွမ်းအားဖြင့် ဗမာပြည်(မြန်မာပြည်)ကို ကယ်တင်လို၏။ ကျွန်တော် ရန်မဖြစ်တတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သတ္တိထူးချွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ ငယ်ငယ်က သရဲတစ္ဆေအလွန်ကြောက်တတ်သည်။ ရန်ဖြစ်ခဲ၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုအောင်သန်းကား ခဏခဏရန်ဖြစ်၏။ ဦးအောင် ရိုက်နှက်၍ အိမ်ပြေးလာတတ်၏။ သို့နှင့် မကြာမကြာအတိုင်ခံရ၍ မိဘများ အရိုက်ခံရ၏။ ကျွန်တော်ကား ဤကဲ့သို့မဖြစ်ဘူး။ ရန်တစ်ခါသာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ဖူးသည်။ ထိုအခါ လူချင်းလည်း ထိုးသတ်ပုတ်ခတ်စဉ်က ကျွန်တော်က နိုင်၏။ လူချင်းဖျက်ဖြေကြသည့်အခါ မရှောင်မတိမ်း ထုံပေပေနေသဖြင့် ခုံဖိနပ်နှင့် အပေါက်ခံရ၍ ခေါင်းပေါက်ဖူး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်၏ ရန်ဖြစ်ဖက်ကို လိုက်လေရာ ခေါင်းမူး၍မမီ။ ထိုးလိုက်သည့်အချိန်အထိကား သတ္တိကောင်းပါ၏။ ခေါင်းမူးလာ၍ ခေါင်းစမ်းကြည့်မှ သွေးတွေမြင် သဖြင့် ခေါင်းပေါက်မှန်းသိသောအခါ ကျွန်တော် ငိုလေတော့သည်။ သတ္တိ ခေသွားလေတော့သည်။ ရွယ်တူကလေးချင်းများပေါ်တွင် တစ်ခါတလေ အနိုင်ကျင့်ချင်သည့်စိတ်ကား ရှိလေသည်။ တစ်ခါတွင်ကား ဘုန်းကြီးကျောင်းနေစဉ် နဖူးသားများကို ကြက်တောင်ဆိုက်၍ ကြက်တောင်ရိုက်ကစားနေရင်းမှ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထိပ်ပေါက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိပ်ပေါက်ခံရသော ကျောင်းသားမိဘများက ဘုန်းကြီးအား လာလျှောက်တိုင်တန်းရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းကြီးက ဤကစားနည်းမျိုးကို အားလုံးကျောင်းသားများသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာသော်လည်းကောင်း၊ အပြင်မှာသော်လည်းကောင်း မကစားရဟု ပညတ်ရလေသည်။ ထိုပညတ် ချက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲများက သဘောမကျဖြစ်သဖြင့် အာဏာဖီဆန်ကာ ရွာထဲတွင် ကစားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကစားနေ သည်ကို အခြားကျောင်းသားတစ်ဦး နှစ်ဦးက မြင်သဖြင့် ဘုန်းကြီးအား သွားရောက်တိုင်တန်းသောအခါ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်၏မိခင်နှင့် ဦးလေးများကိုပါခေါ်၍ ၎င်းတို့ရှေ့တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့အား ပြင်းထန်စွာရိုက်နှက်လေတော့၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပထမကြိတ်မှိတ်၍ခံသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သတ္တိမကောင်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ သွားရောက်တိုင်တန်းသူကျောင်းသားကို ယနေ့တိုင် အခဲမကျေချင်လှ။ ဤကဲ့သို့ အလုပ်ပို၊ မေတ္တာရိ၊ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အထက်လူကြီးအား တိုင်ခြင်း၊ တောခြင်းကို ငယ်ငယ်ကလေးကစ၍ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် အထူးစက်ဆုပ်လှသည်။ ယခုခေတ်သစ်ကျောင်းများတွင် ကျောင်းများအား ဤအကျင့်မျိုးကို အားမပေးဘဲ ဖျောက်ဖျက်စေသင့်လေသည်။ ဤအကျင့်မျိုးကား အကျင့်ယုတ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့မိဘကား ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန်ရှိ၏။ အကြွေးရှင် မြေရှင်ဖြစ်ရာ ဆင်းရဲသားများနှင့် အများအပြားဆက်ဆံရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မိခင်မှာ စနေရှင်ကလေးအတန်းအစားထဲတွင် သမာသမတ်ရှိ၍ စိတ်ကောင်းရှိလေသည်။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ဆင်းရဲသားများက ကြွေးများ မဆပ်နိုင်၍ ကြိမ်းမောင်းသောအခါ ကျွန်တော် အထူးပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်ကား ငွေတိုးကြီးစနစ် ဆိုးဝါးပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ များစွာသောဆင်းရဲသားတို့မှာ ကြွေးတစ်ခါယူမိလျှင် ကျေနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ ဤစနစ်ဆိုးကို ယခုခေတ်သစ်တွင် အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်သင့်သည်။ ၎င်းပြင် ယခုလက်ရှိ ဆင်းရဲသားကြွေးမြီများကို အားလုံးလျှော်ပစ်ရန် သင့်လေသည်။ ထိုကြွေးများမှာ အတိုး၏အညွန့်ကြွေးများသာ ရှိတော့မည်မှာ ကျွန်တော် ယုံမှားသံသယမရှိပေ။ ကျွန်တော်ကား ကြွားရမည်ဆိုလျှင် မျိုးကြီးဆွေကြီးမှ ပေါက်ဖွားသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေးအဆက်အနွယ်တို့မှာ ပုဂံပြည် တရုတ်ပြေးမင်း

လက်ထက် (ဂျင်ဂျစ်ခန်) အမျိုးရှိသော တရုတ်တို့ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သောအခါတွင် နိုင်ငံခြားသားတို့၏လက်အောက်တွင် မနေလို၍ လွတ်ရာကျွတ်ရာ၊ ယခု ကျွန်တော့်မွေးဖွားရာ ဒေသသို့ စုန်ဆင်းခဲ့လေသည်ဟု ဦးလေးတစ်ယောက်က ပြောပြဖူးလေသည်။ အလောင်းဘုရား တတိယနိုင်ငံတော်ထူထောင်စဉ်အခါက တိုင်းပြည်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်၍နေရာ ရွှေဘိုမြို့မှ ဦးအောင်ဇေယျကစ၍ ကျွန်တော်တို့၏ အဆက်အနွယ် ပင်းမင်းကြီး ဦးမြ (ဘွဲ့မည် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ) ဆိုသူမှာလည်း မိမိနယ်ကို အုပ်စီးခေါင်းဆောင်၍ ဗမာ့(မြန်မာ့)ထီးနန်းထူထောင်ရန် ကြံလေသည်။ နောက်မှ အလောင်းဘုရား၏အကြောင်း ကြားသဖြင့် လူများ စေလွှတ်စုံစမ်းစေ၍ အလောင်းဘုရား၏ ဘုန်းလက်ရုံးအကြောင်း ကြားသည့်အခါ အလောင်းဘုရားထံဝင်ရောက်၍ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်းလေသည်ဟုလည်း မှတ်သားရဖူးသည်။

မင်းတုန်း ဘုရင်လက်ထက်တွင် သက်တော်ရှည် အမတ်ဖြစ်သော ခန်းပတ်မင်းကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့၏အမျိုးအနွယ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ မင်းတုန်းဘုရင်၏သမားတော်တစ်ဦး (လူမည်မှာ ဦးကျော်ဖံ ဖြစ်လေသည်။ ဘွဲ့ကိုကား မသိ) မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အမျိုးအဆွေပင် ဖြစ်လေသည်။ စုံနံ့သာမြိုင် ရေးသော ဆရာကြော့မှာ ဦးကျော်ဖံ၏မြေးပင်တည်း။ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိမှာလည်း ကျွန်တော့်အမျိုးဟုပင်သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘေးမှာ နတ်မောက်မြို့သူကြီးဖြစ်လေသည်။ စာတတ်သည်။ ဉာဏ်ထက်သည်။ လက်မြောက်သည်။ စိတ်ထက်သည်ဟူ၍ ကြားနာဖူးလေသည်။ မိမိအထက် မြို့ဝန်နှင့် မတည့်၍ အလုပ်ပြုတ်သဖြင့် မန္တလေး ရွှေ မြို့တော်သို့ တက်၍ အရာခံနေဆဲ အနိစ္စရောက်လေသည်ဟု တစ်ခါက ပုရပိုက်မှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ရဖူးသည်။

(စကားအလျဉ်းသင့်၍ ရေးရဦးမည်။ ရှေးကလည်း ဒိုင်ယာရီ ခေါ် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ရှိလေသည်။ အခေါ်အဝေါ်ကိုကား မေ့သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ (ဘေး) အိမ်ကြီးတွင်တွေ့ဖူးသော ပုရပိုက်များတွင် ကျွန်တော်တို့ဘေး နေ့စဉ် ဘာ လုပ်သည်၊ ဘယ်သွားသည် စသည်ကို မှတ်ထားချက်များ တွေ့ရလေသည်) ကျွန်တော်တို့ ဘေး တွင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် ညီနှစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ အစ်ကိုကြီးမှာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းအုပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ညီအငယ်တစ်ယောက်မှာ တလုပ်မြို့ဝန် ဦးဘွားယူ ခေါ်၏။ မြင်ကွန်း မြင်းခုံတိုင်တို့၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သည်။ ၎င်းမင်းသားများ အထဲတွင် မြင်းကွန်းမင်းသားတို့အတွက် ဓားပြတိုက်၍ ငွေရှာပေးရလေသည်။ ထိုအချက်ကို နေပြည်တော်ကသိလေ၍ ဦးဘွားယူ ရာထူးမှ ကျလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏သစ္စာကြီးမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမှုမထင်ရှား၍ လည်းကောင်း၊ မင်းတုန်းမင်းကဲ့သို့ သိမ်မွေ့သောမင်း လက်ထက်ဖြစ်၍လည်းကောင်း အသက်ချမ်းသာရာရလေသည်။

နာမည်ကျော် ဦးမင်းရောင် (ဗိုလ်လရောင်)မှာ ကျွန်တော်တို့အဘွား၏ တူတော်သည်။ ဦးမင်းရောင်ကား လက်ရုံးအားကိုးဖြစ်သည်။ အမိုက်ဆုံးသူများကို တပည့်လုပ်ထားသည်။ ၎င်း၏တပည့်တစ်ယောက် (နာမည်ကား မမှတ်မိ) သည် ဇာတ်ပွဲများတွင် လူပြက် ပြက်သောအခါ လူများ ရယ်တုန်းမရယ်၊ အများရယ်ပြီးမှ တစ်ယောက်တည်း ကျယ်လောင်စွာ အကြာကြီး ရယ်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ ဤကဲ့သို့ အရွဲ့တိုက်ရယ်သည်ကို ဗိုလ်လရောင် တွေ့၍ အားရကာ ဆုချလေတော့သည်။ တစ်ခါလည်း ၎င်း၏တပည့်နှင့် ၎င်း၏ညီ သုံးမြို့ဝန် ဦးမင်းမောင်၏တပည့်တို့သည် ၎င်းတို့၏ဘွားမ မယ်တော်ပျံတွင် လက်ဝှေ့ထိုးကြသည်။ ဦးမင်းရောင်၏တပည့် ရှုံးသည်။ ညီဖြစ်သူ ဦးမင်းမောင်က မိမိ၏တပည့်နိုင်သဖြင့် ပဝါတစ်ပိုင် ဆုချလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်လရောင်က မခံချင်၍ မိမိတပည့်ကို ရှုံးလျက်နှင့်ပင် ပုဆိုးတစ်ထည် ဆုချလေသည်။

တစ်ခါလည်း ကြက်သားဟင်းစားလို၍ ညီ ဦးမင်းမောင်အား ကြက်အသတ်ခိုင်းလေသည်။ ဦးမင်းမောင်ကား ဗိုလ်လရောင်နှင့်မတူ၊ လူပျော့ဖြစ်လေသည်။ စောင်း စည် သီချင်းဆိုတော်သည်။ စကားပြောချိုသာသည်။ အထက်လူကြီးများ၏ အချစ်တော်တစ်ဦးဟု သိရသည်။ ဦးမင်းမောင် ကြက်မသတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်လရောင်က သူကိုယ်တိုင်သတ်၍ ချက်စားလေသည်။ ပိုသည့်ဟင်းကို ညီအား မကျွေးဘဲ ခွေးကျွေးပစ်သောဟူ၏။

(ဤကား ကျွန်တော်၏အမျိုးအနွယ်အကြောင်း သိသမျှပင်တည်း)

*

ကျောင်းသားဘဝ

ကျွန်တော်၏မိခင်၊ ဖခင်နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဉာဏ်ကောင်းသော အမျိုးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ရှေ့နေစာမေးပွဲတွင် ဗမာ(မြန်မာ) တစ်ပြည်လုံး ဒုတိယ စွဲခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုအားလုံးလည်း ဉာဏ်ကောင်းကြသည်။ သို့သော် ဒုတိယအစ်ကိုကြီးကား စာသင် အထူးပျင်းလှ၍ အခြားညီအစ်ကိုများကဲ့သို့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ပညာမတတ်ပေ။ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုများ၊ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုများ၊ ဦးလေးများမှာ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ကျောင်းစာမေးပွဲများတွင် ထိပ်တန်းကျကျ အောင်မြင်ကြသူချည်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏မိဘများသည် ပညာကိုလည်း အထူးလိုလားသည်။ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုများကို ငါးနှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ကျောင်းထားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အလိုလိုက်ကာထားသဖြင့် အသက် ၈ နှစ်ရောက်မှသာလျှင် ကျောင်း စ နေရပေသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေလာရင်းအကြောင်း ပြောပြရဦးမည်။ ကျွန်တော်၏အထက်အစ်ကို ကိုအောင်သန်းကား အသက် ၁၁ နှစ်ခန့်တွင် ရှင်ပြုလေသည်။ ထိုအခါ ကိုအောင်သန်းမှာ မြန်မာ ၆ တန်းတွင်ရှိသည်။ ကျွန်တော်မှာ အသက် ၈ နှစ်ထဲ ရောက်သော်လည်း ကျောင်းမနေရသေးချေ။ ရှင်ပြုအခမ်းအနားဖြင့် ကိုအောင်သန်းတို့ ရှင်လောင်းဆင်သောအခါ ကျွန်တော်လည်း ရှင်လောင်းဖြစ်ချင်သဖြင့် မိခင်အားပူဆာသည်။ ထိုအခါ မိခင်က ရှင်လောင်းလုပ်တဲ့ လူသည် စာတတ်မှဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသဖြင့် ကျောင်းနေပါတော့မည်ဟု ကတိပေးကာ ထိုတွင်မှ ကျောင်း စ နေဖြစ်လေသည်။ တန်းကျော်တက်ခဲ့ရပြန်သဖြင့် လေးနှစ်နှင့် ၁၀ တန်းအောင်မြင်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ သတ္တမတန်းစာမေးပွဲတွင် ဗမာတစ်ပြည်လုံးတွင် နဝမ စွဲခဲ့၍ အထက်တန်းစကောလားရှစ်ရခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းနှင့် အမျိုးသားကျောင်းများတွင် ပထမစွဲခဲ့၍ ဦးရွှေခိုဆုကို ရရှိခဲ့ပြီးသည့်နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ၆ နှစ်ခွဲမျှ နေခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးစိတ်သန်မှုကြောင့် ကျောင်းစာများကို မလေ့ကျက်သဖြင့် ဘီအေအတန်းအထိ အောင်ရုံသာ အောင်ခဲ့သည်။ ဘီအေအထက်တန်းနှစ်တွင် ကျောင်းသားသပိတ်မှောက် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၍ အလုပ်ရှုပ်သဖြင့် ဘီအေစာမေးပွဲကို တစ်နှစ်မဖြေဘဲနေခဲ့ရသည်။ နောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘီအယ်လ် အတန်းကို တက်ခဲ့သည်။ အတန်းလည်း မှန်မှန် မတက်၊ စာအုပ်လည်း မရှိ၊ မှတ်စုလည်း မထား၊ စာလည်း မကြည့်၊ မိမိစိတ်သန်ရာ နိုင်ငံရေးကိုသာ လိုက်စားသဖြင့် ဘီအယ်လ် ပထမနှစ်စာမေးပွဲတွင် ကျရှုံးလေသည်။ ဤကား ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် စာမေးပွဲ ပထမဆုံးနှင့်နောက်ဆုံး ကျရှုံးခြင်းပေတည်း။ ကျရှုံးသော်လည်း ဥပဒေရာဇဝင်ဖြစ်သော ပထမမေးခွန်းစာတွင် ကျွန်တော် ပထမ ရခဲ့သည်။ ဒုတိယ ဘီအယ်လ်နှစ်တွင် နှစ်ဆုံးအောင် ကျွန်တော် မနေတော့ပေ။ ဥရောပတိုက်တွင် မြူးနစ်စာချုပ် မချုပ်ဆိုမီ စစ်ဖြစ်မတတ် အခြေအနေနှင့် ဗမာပြည်(မြန်မာပြည်)တွင် အဓိကရုဏ်းအခြေအနေများကို ထောက်ဆ၍ တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ကျောင်းမှ နှစ်ဝက်တွင်ထွက်၍ သခင်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ မြန်မာစာသင်ဘုန်းကြီးကျောင်းနေရစဉ်က ကျွန်တော် အထူးမပျော်ပိုက်သည့်အချက်တစ်ချက် ရှိလေသည်။ ထိုအချက်မှာ ကစားခုန်စားခြင်း၊ ကလေးဘာဝ သစ်ပင်တက်၊ ရေကူး အလုပ်မျိုး ပိတ်ပင်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်တွင် ကျွန်တော်တို့မိဘများလည်း တစ်သဘောတည်းလောက်ပင်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်း စသော ကိုယ်လက်ကျန်းမာကျင်လည်မှုကို လေ့လာခွင့်မရ၊ သစ်ပင်တက်သည်ကိုမြင်လျှင် အဆိုအမြည်ခံရသည်။

ရေကူးသည်ကို သိလျှင် အရိုက်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့အထိ ကျွန်တော်မှာ ဉာဏ်ပညာဘက်မှ အခွင့်အရေးရခဲ့၍ ပေါက်မြောက်ခဲ့သလောက် ကိုယ်လက်ကျန်းမာ ကျင်လည်ရေးတွင် အခွင့်အလမ်း မရခဲ့၍ များစွာချို့ယွင်းနေပေသည်။ ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်းနေစဉ်ကလည်း အခွင့်အလမ်းမရခဲ့။ မရခဲ့သည်မှာ အမျိုးသားကျောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆင်းရဲသဖြင့် ကစားခုန်စား လေ့ကျင့်ရာ နေရာ၊ ကိရိယာတန်ဆာပလာများ မထားနိုင်၍ပင်ဖြစ်သည်။ ဗမာ(မြန်မာ)ပြည်တွင် ဘုန်းကြီးများနှင့် ရှေးလူကြီးများ၏ အချို့အယူအဆများကို ခေတ်နှင့်လျော်အောင် ပြုပြင်သင့်လေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဗမာပြည်နှင့် ဗမာလူမျိုးတို့အခြေအနေသည် တိုးသင့်သလောက် တိုးတက်မည်မဟုတ်ချေ။

ပညာဆိုသည်မှာ စာအုပ်စာတမ်းဖတ်၍ စာသိမှုကို ပညာဟု မဆိုပေ။ ပညာသည် 'အတိုင်းအဆ မထင်' အလွန်ကျယ်ပြောနက်နဲလှပေသည်။ ကမ္ဘာရှိ စာအုပ်အားလုံးပင်လျှင် ပညာအားလုံးကို လောကပြင်ကျယ်တည်းဟူသော ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုခက်တွင်းမှသည် မြေကြီးထဲသို့ရောက်သည်အထိ ပညာသင်သားများ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာသင်ကြားမှုသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏တစ်သက်ပန်တွင် ကုန်ဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပညာတတ်သူသည် လောကရှိအရာရာကို အခွင့်အလမ်းလိုက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်စွမ်းသော ဉာဏ်အားကိုလည်းကောင်း၊ မိမိဉာဏ်အမြင်အရ စိတ်နေစိတ်ထား စိတ်ဓာတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ (EMOTION OF THE EDUCATION) ပြုပြင်ပြုစု စီမံထားခဲ့သူသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဘီအေပင် အောင်စေကာမူ၊ ပါရဂူဘွဲ့ကြီးပင် ရစေကာမူ၊ ပထမကျော်ကြီးပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ အသက်အရွယ် မည်မျှပင်ကြီးရင့်စေကာမူ ပညာဆိုသော သဘာဝအဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သုံးသပ်နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့သော် တကယ်အရာမရောက်၊ အသုံးမဝင်နိုင်ပေ။ ပညာသည် စာအုပ်များထဲ၌သာ ရှိသည်မဟုတ်။ စာအုပ်များကိုကျော်၍ မြင်စွမ်းနိုင်ခြင်းကို ဆောင်နိုင်ရပေမည်။ ပညာသည် လူ၏ဉာဏ်ကိုသာ ပြုပြင်တိုးချဲ့ရုံသာမဟုတ်။ လူ၏စိတ်နေစိတ်ထား အယူအဆများကိုလည်း တိုးတက်စေရမည်။ လူ၏ဆန္ဒအား လုပ်အားကို နှုးညွတ်စေရမည်။ ရာဇဝင်သိရုံသာမဟုတ်၊ ရာဇဝင်ကိုဖန်တီးနိုင်စေရမည်။ လောကဓာတ်ပညာကို သိရုံသာမဟုတ်၊ လောကဓာတ်ပညာကို တိုးချဲ့နိုင်စေရမည်။ ပထမပညာကို သိရုံသာ မဟုတ်။ မြေသစ်၊ ရေသစ်၊ တောတောင်တို့ကို ရှာဖွေစုံစမ်းနိုင်စွမ်းစေရမည်။ လောကအကြောင်းကို နားလည်စေရုံသာမဟုတ်။ သည့်ထက်ကောင်းသောလောကကို ဖန်ဆင်းနိုင်စေရမည်။ ဤကား ပညာ၏သရုပ်အကျဉ်းမျှသာတည်း။ ပညာသည် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂနှင့်ယှဉ်ရမည်။ လောက၌ လက်တွေ့ အသုံးလည်းကျရမည်။ ပညာတွင် သညာလည်းပါသည်။ ဉာဏ်နှင့်လည်း ယှဉ်ရမည်။ ဉာဏ်ချည်းသာတိုးတက်၍ 'သညာ' မရှိပါမူလည်း ဤမျှ ပိုမိုဆန်းကြယ်အပြောကျယ်လှသော ခေတ်သစ်အကြောင်းကို နားမလည်နိုင်ပေ။ လောကဓာတ်ပညာကို မတတ်မသိဘဲ လောကဓာတ် ပညာဉာဏ်ကိုသာ ရလျှင် လောကဓာတ်ပညာ၏တန်ဖိုးကို ဒင်ပြည့် မသုံးနိုင်ပေ။ တိုင်းပြည်အခြေအနေပြဿနာ၊ ခေတ်၏အခြေအနေနှင့် မယှဉ်ပါမူ တိုင်းပြည်ထောင်ခြင်း၊ ခေတ်ပြင်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ မွေးကတည်းက သေသည်အထိ အယူဝါဒ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အပြောင်းအလဲမရှိသူသည် ပညာတတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူတစ်ယောက်၏သက်တမ်းတွင် အစပထမက သိမြင်လာသော စိတ်နေစိတ်ထား၊ ဝါဒတို့သည် အမှန်ချည်းမဟုတ်၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမည်သာတည်း။

ယနေ့အယူအဆနှင့် နက်ဖြန်အယူအဆတို့မှာ တူချင်မှတူပေမည်။ အမှန်ကား လူတစ်ဦး၏တစ်ဘဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အယူဝါဒပြောင်းလဲခြင်းများကို တွေ့သောအခါ ထိုလူသည် သမာဓိ မတည်၊ ရှေ့နောက် မညီဟု ထင်မှတ်မှားလေသည်။ သမာဓိမတည်ခြင်းမှာ ကိုယ်ကျင့်တရား ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ဖြစ်ခြင်းပေတည်း။ ဝါဒပြောင်းလဲမှုမှာ ဉာဏ်အမြင်၏ပြောင်းလဲမှုကြောင့် သမာဓိမတည်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ တစ်နည်းတိုးတက်ခြင်းပေတည်း။

အမှန်အားဖြင့် သမာဓိဆိုသော စကားကို နက်နက်နဲနဲဆင်ခြင်လျှင် လောကရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ သမာဓိလက်ကိုင်ရကြသူ ရှားပေသည်။ သမာဓိဆိုသည်မှာ လောက၌ အကောင်း၊ အဆိုး၊ အကျိုး၊ အပြစ်၊ အပျက်၊ သနစ်စုံကို ပိုင်းခြားထင်ထင်သိမြင်၍ ဆင်းရဲလည်း ဝမ်းမနည်း၊ ချမ်းသာလည်း ဝမ်းမသာ၊ ပကတိစိတ်ထား ဉာဏ်အမြင်အရ လူချီးမွမ်း၊ လူကဲ့ရဲ့မှု ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ကို မထိတ်မလန့်၊ တစ်သမတ်တည်း တည်ငြိမ်စွာရှိခြင်းကို ဆိုလေသည်။ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်တည်နေပုံမျိုးတည်း။ သို့ဖြစ်ရာ သာမန်ကိုယ်ကျင့်အမူအရာ အပြောအဆို ဗန်းပြတည်ငြိမ်မှုကို လူအပေါင်းတို့က သမာဓိ ဟု သာမည ပြောစမှတ်ပြုကြလေသည်။ အမှန်စင်စစ်ကား ထိုဗန်းပြတည်ငြိမ်မှုနောက်တွင် မည်မျှအတွင်း ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်မှုများ တိုးပွားများပြားသည်ကို လူအပေါင်းတို့ မစဉ်းစားမိကြချေ။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေကြီး၍ မျက်နှာထား အလွန်တည်သူတစ်ယောက် ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အမူအရာ စိတ်ထားသရုပ်တို့သည် ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်သဘောကို မပြပေ။ သို့သော် အကယ်ပင် ကျွန်တော်သည် သမာဓိ ရှိ၏။ မည်မျှ သမာဓိတရားကို ပိုင်ဆိုင်ပေသနည်း။ ကျွန်တော်သာလျှင် ကျွန်တော်၏အတွင်းလှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

အသိဆုံး ဖြစ်ပေသည့် ကျွန်တော်၏ အတွင်း လှုပ်ရှားမှုများကား သမာဓိတရားကို လုံးဝ မပိုင်ဆိုင်သေးခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာပင်တည်း။ ယခုလည်း ကျွန်တော် သမာဓိတရားကို ပိုင်ပြီလော။ လုံးဝ မပိုင်ဆိုင်သေး

ပေ။ ထို့ကြောင့် လူတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိသေးသော သမာဓိတရားကို စကားလုပ်၍ မဆိုကြပါနှင့်ဦး။ လူတစ်ယောက်၏ဉာဏ်အမြင် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု၊ ဝါဒပြောင်းလဲမှုကို သမာဓိ မတည်ဟု တံဆိပ်အရိုက်မစောသင့်ကြပေ။ ဥပမာအားဖြင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်များက အရှင်အာဒိစ္စဝံသ ဆိုသော ကိုယ်တော်အား သာသနာတော်တွင် ဘိက္ခုနီမများ ရှိသင့်သည်ဟု စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားမှုကြောင့် ဝိုင်းပယ်ကြ၏။ သပိတ်မှောက်ကြ၏။ အမှန်ကား သူ၏ပြောင်းလဲမှုသည် မှားချင်လည်း မှားပေမည်။ သို့သော်လည်း ပုထုဇဉ်တို့၏ဂတိအလားဖြင့် အမှားမရှိသူမရှိ။ အမှားသိမှ အမှန်မြင်လေသည်။ အမှားတစ်ခါ လုပ်မိလျှင် အမှားနှစ်ခါ လုပ်မိသောအခါ မှန်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း မှားပင်မှားစေကာမူ မိမိဉာဏ်အမြင်အလျောက်ပြောင်းလဲမှုမှာ ရှိအပ်သည်သာတည်း။ လေ့နံ့ခြားထစ် ဆိုသော အလုပ်၊ အပြော၊ အတွေးတို့မှာ ပညာ၏အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပေတည်း။

ဗုဒ္ဓဂေါတမသည် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အမှားအမျိုးအမျိုးကိုကျော်ကာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုဉာဏ်တော်ရှာဖွေရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်သောအစ၌ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မိမိဉာဏ်အမြင်အရ အနမာန မျက်ရမ်းဆ၍ ပြောင်းလဲမှု ရှိလာလေသည်။ အလှယ်လှယ်၊ အပြောင်းအပြောင်း အသောင်းမကသော မောင်းမ မိဿံ ခြွေရံ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ နန်းသုံးဆောင်ဝယ် မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်၍ သောင်မမြင်၊ ကမ်းမမြင် ရသေ့ရဟန်းအသွင် လျှော်တေသက်န်းကိုဝတ်ဆင်၍ 'ဘိက္ခုန သီလော ယာစနသီလောတိဘိက္ခု' ဟူသည်နှင့်အညီ သူတောင်းစား ဘဝမျိုးသို့ ပြောင်းလဲမှုသည် သာမန်ပကတိမျက်စိအားဖြင့် ကြည့်လျှင် ရူးသည်၊ မိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိမိ၏ မင်းစိတ်၊ မင်းဝါဒကို ဆန့်ကျင်သော လောကစိတ်၊ လောကဝါဒအား ဤသို့ ပြောင်းလွှဲခဲ့လေသည်။

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အထူးမှတ်ချက်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား အထူးကောင်းမွန်သဖြင့် သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အင်္ဂလိပ်လို အခန်းနှစ်ခန်း ရေးသားခဲ့ရာ မည်မျှစိတ်ဝင်စားစွာနှင့် အသေးစိတ်သဘာဝ သရုပ်ဖော် ပြထားခဲ့သည်ကို ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘိုက ဘာသာပြန်ဆိုပေးခဲ့ရာ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုပြင်ဆင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် သဘောတူလက်ခံခဲ့သည်။ ဤဘာသာပြန်အတ္ထုပ္ပတ္တိနမူနာပိုင်းကို တိုင်းပြည်အား တင်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှတ်ချက်ကား ကဗျာဆန်လိုက်တာဗျာဟု ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုအား ပြောခဲ့သေး၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုက ဗိုလ်ချုပ်ရေးထားတဲ့အတိုင်း ဘာသာပြန်ရတာကိုးလို့ ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။

ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဝန်ကြီးရုံး စစ်ပညာဌာန၌ ဗိုလ်မှူးကွန်းနှင့်အတူ ကိုဘို သည် ဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ် အထူးရင်းနှီးစွာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်တွင် အတူနေခဲ့ကြသဖြင့်လည်းကောင်း။ သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးရန် ဗိုလ်ချုပ်စတင်ရေးသားရာ အမေရိကန်မှထုတ်ဝေရန်လည်းကောင်း။ ဘာသာပြန်၍ ဗမာ(မြန်မာ)နိုင်ငံတွင် ထုတ်ဝေရန်လည်းကောင်း ထိုစဉ်က ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဤအဆင့်အတန်းနမူနာထက် မနိမ့်ကျစေဘဲ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ခန့်ခန့်ညားညား တိကျမှန်ကန်သော ရာဇဝင်သမိုင်းနေ့ရက်တို့အရ ရေးသားကြရန် အထူးတိုက်တွန်းလိုပါသည်။ မည်သူမဆို ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကိုယ်တွေ့ရင်းနှီးစွာ ပူးကပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အချက်အလက်များကို ရေးသားပေးပို့ပါက အခန်းကဏ္ဍသင့်ရာ သင့်ရာတွင် ဖော်ပြစီစဉ်ထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီး ပြည့်စုံကောင်းမွန်ခြင်းသို့ ရောက်ရန် ဖန်တီးကြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံပါသည်ခင်ဗျာ။

ရှာဖွေ စုဆောင်း ထုတ်ဝေ ရေးသားသူ။

အခန်း(၂)
ခေတ်

အချိန်ကား ဆောင်းအကုန် နွေအကူး လေရူးသုတ်ချိန်ဖြစ်၏။ ဗမာပြည်အပူပိုင်းဒေသအပါအဝင် အကြင်သို့သော တောရွာများတွင် ရာသီနွေဦးမင်းလွှင်မြူးသည့်အချိန်ဝယ် ရွှေအင်ကြင်းတို့သည် ဂနိုင်တွင်းမှာ ကြိုင်သင်းဝေဆာလျက်ရှိတော့၏။ မြိုင်တစ်ကြောမှာလည်း တောစံပယ်ဖြူပန်းတို့မှာ လေယူရာသွေး ကြူကြူမွှေးလျက်ရှိတော့၏။ ကသစ်ပန်းတို့သည်လည်း တျာတျာနီမြန်း ပွင့်သစ်ဆန်းလျက်ရှိတော့၏။ ကွေးကျစ်လှုပ်လီ ပုရစ်ဖူးတို့သည်လည်း ဆော်လေရူးရာ ညွတ်မြူးရာကြ၏။ မြက်ပင်မြက်ခင်းတို့သည်လည်း မြအသွေးမှ ရွှေရည်လူးလျက်ရှိကြ၏။ ဆောင်းကျန်ဆောင်းကြွင်းဆီးနှင်းပေါက်တို့သည် တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်း၍ သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့အပေါ်ဝယ် ပုလဲလုံးများသဖွယ် ဥလျက်ရှိကြ၏။ မြူများမှာ တစ်လောကလုံးဆို့ဆိုင်းလျက်ရှိရကား သွေးလိုက်သော မြောက်လေကလေးသည် အအေးခတ်ကဲစေသဖြင့် နတ်မောက်ရွာကလေးမှာ ချမ်းချမ်းဆေးဆေးနှင့် အိပ်မောကျလျက်ပင်ရှိသေး၏။

ရွာခွေးများသည် ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင် မှောင်မိုက်ထဲတွင် ချွတ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ အသံကြားရာ မည်းမည်းမြင်ရာကို ထိုး၍ ခွေးတို့သဘာဝ အချိန်မတော် နှောင့်ယှက်ခြင်းပြုသည်ကို သဘောမကျသည့်အတွက် ဟိန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သံမောင်းသံဖြင့် သခင်များအားနှိုးဆော်ကာ မိမိတို့တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိကြ၏။ အိမ်တစ်အိမ်၏ မှောင်မည်းလျက်ရှိသည့် အတွင်းခန်းဆီမှ အိပ်ပျော်နေသူတစ်ဦး၏ လည်ချောင်းကပ်၍ မကြာခဏ ချောင်းဟန့်သံမှတစ်ပါး လူခြေတိတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် 'မောင့်တိုင်းပြည် ငယ်ဌာနီနှင့်ကွာဝေး၊ ကြက်သံဗဟိုရ်ပြုရတယ် တောစုရွာကျေး' ဟူဘိသောအလား ရွာတွင်းမှ ကြက်တို့သည်လည်း တစ်ညတွက်တာ မွေ့စက်ရာ အိပ်တန်းကနိုးလတ်၍ နံနက်စောစော လေပြည်လေအေးကလေး တဟူးဟူး သုတ်ဖြူးခြင်းကိုခံလျက် တောင်ပံနက်ကာ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့အား နေအရုဏ်ကျင်း၍ လင်းလုပြီ အကြောင်းကို လရောင်မရှိ မှောင်အတိထဲမှ အောင်သံ ကြွေးကြော် လင်းကြက်သံဆော်လျက်ရှိပေ၏။ ကျီးငှက်တစ်ကောင်သည်ကား ဧကစာကိုယ်ထူး ပျံကူးလူးလာ တအာအာဖြင့် ၎င်း၏ရဲဘော်ဆွေညာ ကျီးတကာတို့အား နေ့တွက်အစာရှာ အံ့သောငှာ နှိုးဆော်လျက်ရှိပေ၏။ ထိုအချိန်၌ အချို့သော တောသူတောင်သား၊ လင်နှင့်မယားတို့မှာ ချမ်းမြစိမ့်အေး လုံမနွေးသဖြင့် ခြုံထွေးရာစောင်ကိုဆွဲကာ အိပ်ရာမှ ထလာကြလေတော့သည်။ လင်ယောကျ်ားဖြစ်သူမှာ သူ၏ကိုယ်တွင် စောင်နှင့်ရစ်ပတ်လျက် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖော်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို တဖွာဖွာသောက်ရင်း နွားတင်းကုပ်ဆီ သွားလေ၏။ မယားသည်ကလည်း စောင်ကြမ်းတစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံလျက် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ပါးစပ်တွင်ခဲကာ ပေါးကို တောင်းနှင့်အပြည့်၊ ခါးစောင်းတင်ပြီးလျှင် အိမ်နံဘေးရှိ မောင်းတင်းကုပ်ဆီသို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ ခဏချင်းပင် ယောကျ်ားသည်၏ တအိအိ တကျည်ကျည်နှင့် ယာဆီသို့ ပျင်းရိဖင့်နွဲ့ စွာ မောင်းနှင်သွားသော လှည်းသံ၊ မယားလုပ်သူ၏ တဖြောင်းဖြောင်း ဆန်ထောင်းသောမောင်းသံတို့သည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လောကအားလုံး၏ တည်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုဖျက်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအသံများသာ မကြားခဲ့ရလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် တစ်လောကလုံးကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိရကား ရွာမြောက်ဘက်အစွန်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ ဘုရားဆည်းလည်းကလေးတို့သည် လေဟုန်စီးကာ သာယာငြိမ့်အေး တူရိယာအသွင်ဖြင့် တချွင်ချွင်အသံပေးနေသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့၏။ ကိုယ်ထူးပျော်စံ မိတ်နှံမနေသော ရွှေဥသြကလေးသည်ကား ဝေးသီမြင့်မား ပင်ထက်ဖျားက

တောင်လေဟောမန်မှ ဂိမာန်နွေဦးသို့ ပြောင်းကူးတော့မည့် ချိန်ခါကို ကြော်ငြာ ဟစ်ကြွေးသကဲ့သို့ ကျူးရင့်သံပေးလျက်ရှိနေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ထိုနေ့နံနက်ကား ဆောင်းအကူး လေရူးမုန်တိုင်းကြွ တပေါင်းလတည်း ဟူသော ဗမာ့ပြက္ခဒိန်အရ နောက်ဆုံးလ၏ ဆန်းစတစ်ရက်နေ့ နံနက်စောစော အရုဏ်တက်အချိန်ပင်ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီး အရှေ့အနောက်ပြေး၍ အိမ်တန်းနှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ကုက္ကိုပင်များ စီတန်းပေါက်ရောက်နေသော လမ်းတစ်လမ်း ခြားလျက်ကား တစ်ရွာလုံးအနက် အကျယ်ဝန်းဆုံးဟုဆိုအပ်သော ခြံကြီးတစ်ခြံရှိ၏။ ထိုခြံကြီး၏ပတ်လည် လေးမျက်နှာကို လမ်းကြီးလေးသွယ်တို့က ညာဘယ်ရှေ့နောက် ဝန်းရံကာဆီးလျက်ရှိပေ၏။ ရှေးအခါက ဤခြံကြီးသည် ဤမြေဤလမ်းများအပြင် သည်ထက်ပင် ပို၍ကျယ်ဝန်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဤမျှကြီးမားကျယ်ဝန်းသော နယ်အတွင်းတွင် အကိုင်းအလက်ဝေဆာလှသော မန်ကျည်းပင်ကြီး နှစ်ပင်သည် အရှေ့ဘက် တစ်ပင်၊ အနောက်ဘက် တစ်ပင် အပေါက်စောင့်များအသွင် မတ်မတ်မားမား ပေါက်ရောက်လျက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မျဉ်းပြိုင်ပြေးလျက်ရှိသော လမ်းများကိုပင် ရိပ်မိုး၍နေလေ၏။ ပြာညိုရီမှောင် လရောင်မဲ့သော ကောင်းကင်တွင် အတိုင်းသားထင်ပေါ်ပြီးလျှင် ရွာတစ်ရွာလုံးတွင် ရှေးအဆန်ဆုံး အကြီးဆုံးဖြစ်သော အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုကို ထိုသစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်သည် မျက်နှာမူလျက် ရှိလေ၏။ ဤကြီးမားသော အဆောက်အဦကြီး၏ အိမ်တိုင်များမှာ အနှစ်နှစ်အလလ ဖို့တက်နေသော ဖုန်ထုကြီးဖြင့်ပိ၍ မြေအောက်သို့ မြုပ်လျက်ရှိလေပြီ။ မြို့စားရွာစားတို့ ကောင်းစားကြသည့် မဝေးသေးသော ရှေးခေတ်၏ လက်ငုတ်ဖြစ်သော ဤခမ်းနားကြီးကျယ်သော အဆောက်အဦကို မြင်ရသူ ဟူသမျှသည် ထိုအိမ်ကြီး၏ မူလပိုင်ရှင်၏ အခြေအနေ၊ အတန်းအစားမြင့်ပုံ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံကို တွေးချင့်နိုင်ပေမည်။ ယခုအခါမူကား ထိုကြီးကျယ်သောအဆောက်အဦကြီး၏ နောက်ဖေးဆောင်အခန်း တစ်ခန်းမှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် တောက်နေသော ရေနံချေးမီးခွက်ကလေးမှ မီးရောင်ခြည်တန်းကလေးသည် အပြင်သို့ ထရံကြားမှ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ သို့တွေ့မြင်ရခြင်းမှာ ထိုမျှ အချိန်မတော်သည့် ညအခါ၌ အိမ်တွင်းရှိ ယောကျ်ား မိန်းမအားလုံးပင် ခါတိုင်းနှင့်မတူ အမှု[illegible]ခြားလျက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလုပ်များနေကြသည့် အခြင်းအရာကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရံဖန်ရံခါ အိမ်တွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ညည်းသံကို ကြားရမည်ဖြစ်၏။ အချိန်ကား စက္ကန့်မှ မိနစ်၊ မိနစ်မှ နာရီ စသည်ဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ကလေးတစ်ယောက်၏ ညံစာစာငိုသံများသည် ထိုအချိန်ထိ ဆိတ်ငြိမ်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိသော အိမ်နီးနားချင်းများဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားလေ၏။ ထိုနှစ်ကား ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၆ ခုနှစ်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်သက္ကရာဇ်နှင့် တွက်မည်ဆိုလျှင် ၁၉၁၅ ဖြစ်၏။ ပိုပြီးသေချာစေလိုလျှင် ၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့ပင်ဖြစ်၏။ ဝေးမြေနယ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးဖြစ်သော ဥရောပ၏ ဆီးနှင်းဖြိုက်ပြင် ရေခဲပြင်တို့ ဖုံးအုပ်လွှမ်းတင်လျက်ရှိသော လွင်ပြင်တလင်းတို့၌ကား လူလူချင်းသတ်ဖြတ်နေကြသည့် တိုက်ပွဲခိုက်ပွဲများနှင့် တိုက်သံခိုက်သံ ပစ်ခတ်သံတို့ဖြင့် တုန်ဟည်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဤဒေသနှ ဤဒေသတွင်ကား ဘေးဘယာ ရန်မခဘဲ ငြိမ်းချမ်း အေးမြသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသည်ဆိုခြင်းမှာ အဟုတ်လော။ ထိုစဉ်အခါက ကောင်းကင် တွင်သွားနေသော နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထားတို့သည် ယခုပင် ဖွားမြင်သော ကလေးသူငယ်အား အေးငြိမ်းချမ်းသာခြင်းကို အကယ်ပေးမည်ဟု အဟောထုတ်နိုင်ရန် ညွှန်ပြကြပါ၏လော။ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ကြစို့။

"မောင်ရင်ဖာရေ... ယောကျ်ားကလေးတော့... နက္ခတ်ကြည့်ပြီး အချိန်တွက်လိုက်စမ်းပါ" ဟု ခိုင်းသောအသံတစ်သံသည် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအသံမှာ ဇကန်မုချ ရွာက လက်သည်အဒေါ်ကြီး၏ အသံနှင့်တူ၏။ အပြင်၌စောင့်နေသော ကိုရင်ဖာသည် ကပျာကယာ ထတဲ့၍ ကောင်းကင်သို့ ပတ်ချာလှည့် မော့ကြည့်တော့ကာ ထွန်းတောက်နေသော နက္ခတ်တာရာတို့၏အနေအထားကို မှတ်သားလျက် အနီးဆုံးအချိန်ကို တွက်ချက်လေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကိုရင်ဖာသည် သူ၏သား မွေးနေ့၊ မွေးရက်၊ အချိန်နာရီတို့ကို ပေရွက်တစ်ရွက်တွင် ကညစ်နှင့် ရေးသား၍ မှတ်သားလိုက်လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း တစ်ဖက်ခန်းမှ အဘိုးဖြစ်သူသည် ကလေး၏ငိုသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးပြီးသော် လက်သည်အဒေါ်ကြီး၏ပြောသံကိုကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ၎င်း၏အိပ်ရာထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ တိုက်ရိုက်ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိသော အမေးမျိုးဖြင့် "အေး..အေး... ဒီကနေ့

ဘာနေ့လဲဟေ့။ စနေနေ့မဟုတ်လား" ဟု အော်၍မေးလိုက်လေ၏။ အဘိုးဖြစ်သူ မေးလိုက်သည့်အခါ သမီး မီးနေသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း သမီးအခန်းတွင်ရှိနေသည့် အဘွားဖြစ်သူက စနေနေ့ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ အဘိုးဖြစ်သူမှာ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ၎င်းသည် တစ်ခုခုကို စိတ်တွက် တွက်လျက်ရှိ၏။ တွက်ပြီးသောအခါ... "ကောင်းတယ်ဟေ့၊ စနေကလည်း စနေသား၊ ရာဇာကလည်း ရာဇာ့ဖွား၊ ဘယ်လောက် ထက်ပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းမယ့်ကလေးလည်းတော့ မပြောတတ်ဘူး" ဟု ပြောလေ၏။ တစ်ဖန် အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ တစ်ခါတစ်ခါသာ ကလေး၏ မိမိအဆုတ် ကြီးမားသန်စွမ်းရေးလေ့ကျင့်ခန်းများဖြစ်သော ငိုသံများကို ကြားရမှ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့၏။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လတ်သော် နတ်မောက်တစ်ရွာလုံးမှ ဦးဖာနှင့် ဒေါ်စုတို့၏သားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြန်သည့်သတင်းစကားမှာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ မိန်းမဖော်များကလည်း ကျွန်တော့်အမေ မျက်နှာမြင်ရာ မီးနေခန်းထဲသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုမေးမြန်းကြ၏။ မီးနေခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ ဗမာလူမျိုးတို့ ရှေးရိုးထုံးစံအတိုင်း မီးနေတွင်း မီးနေသည်များကိုယ်၌ တစ်ကိုယ်လုံး ဆုပ်နယ်ထားရသော နနွင်းနံ့ဖြင့် စိမ်းစော်နံလျက်ရှိလေ၏။ လူကိုယ်က နနွင်းနံ့အပြင် နမ်းထုပ်ထဲမှ ဓာဒိပ္ပိုလ်နံ့၊ စမုံနက်နံ့တို့ကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မီးနေစော်နံစေပြန်၏။ ထိုမွေးစကလေးကား ဦးဖာ၊ ဒေါ်စုတို့၏ နောက်ဆုံးဖွားသည့် သားထွေး ကျွန်တော်ပင်တည်း။

ရက်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ တစ်မိုင်လောက်ကွာဝေးသော အခြားရွာတစ်ရွာမှာနေသည့် မိဘများလက်သုံးဖြစ်သော ဗေဒင်ဆရာသည် ပေရွက်တွင်ရေးဖွဲ့၍ ရေနံချေးသုတ်ထားသော ရက်ချုပ်ဇာတာကို ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ယူဆောင်လာလေ၏။ ဇာတာအဆိုကား ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ။ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၆ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၁ ရက်၊ စနေနေ့အဝင် ၄ ချက်မတီး မီ ၆ နာရီ၊ ၃ ပါဒ်၊ ၁၃ ဗီဇနာ၊ ၂ ခရာ တွင် ကြည်လင်သန့်ပြတ်နိုးစွာဖြင့် ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားလျက် ဘုန်းတန်ခိုး တေဇော ဉာဏ်ပညာနှင့် စုံစွာပြည့်ငြား သတို့သားကို မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည် တွင်ညီသော ခေါ်စရာကား နာမရှိန်ဝင်း– မောင်ထိန်လင်း၊ သံဒိဋ္ဌဘုတ္တိဇာတာအာယု ၁၂၀ ရှည်စေသောဝ်။ ဤဖော်ပြပါများမှာ ဇာတာတွင်ပါရှိသောအချက်များမှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြမ်းဖျင်း အကျဉ်းချုပ်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဗမာလူမျိုးတို့၏ စွဲလမ်းယုံကြည်သော ဓလေ့ထုံးစံအားဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် သူ၏မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကို ဇာတာဖွဲ့၍ မှတ်သားထားရန် အရေးကြီးလှသည်။ ဇာတာဖွဲ့သူမှာ အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ ဗေဒင်နက္ခတ်အရာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော ဆရာတစ်ပါးပါးဖြစ်ရ၏။ ဇာတာဖွဲ့ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ဇာတာရှင်သည် ဘယ်အသက် ဘယ်အရွယ်တွင် ဘယ်သို့သောအဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ကြုံမည်၊ တွေ့ကြုံသည့်အခါ မည်သို့ ကာကွယ်တားဆီး ယတြာ ချေထားနိုင်သည်ကို တွက်ချက်သိရှိနိုင်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ ဇာတာညှိုး၍ နက္ခတ်အလိုအားဖြင့် ဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာ ဆိုက်ရောက်လာမည်ဆိုက သူ၏ဗေဒင်ဆရာက တွက်ချက်ညွှန်ကြားသော ယတြာနည်းဖြင့် တွေ့ကြုံမည့် ဘေးရန်အပြစ်တို့ကို မဖြစ်မီက ကြိုတင်၍ ချေပ တားဆီးရန်လိုလျှင် တားဆီးခြင်းပြုနိုင်သည်ဟူ၏။ ဗမာတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အခြား အခြားသော ဗမာတိုင်းရင်းသားတို့နှင့်အလားတူပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူသည် မလွတ်ကင်းနိုင်သည့် ကံတရားကြီး၏စီမံခြင်းကို စွဲမြဲယုံကြည်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အကောင်း အဆိုး နှစ်မျိုးနှစ်စားတွင် 'ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း' ဟူသော ဝါဒဖြင့် စိတ်သက်သာပျော်ရွှင်မှုဘက်မှ ပြုပြင်၍မရအောင် အယူစွဲလမ်းကာ လက်ရှိဘဝပစ္စက္ခကိုသာ ယုံကြည်ပျော်မွေ့သူများဖြစ်ရကား ကံ ကံ၏အကျိုးပေးတွင် ရှောင်မလွတ်သော ဆိုးရေးများရှိသေးသည်ဟူသော စိတ်ထားများကို လက်မခံဘဲ ပယ်ရှားသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ကံ ကံ၏အကျိုးကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ကံစီမံရာ အဆိုးတရားများကိုလည်း စဉ်းစားလက်ခံခြင်းမပြုလိုဘဲ အသားတရား အကောင်းတရားတို့ဘက်တွင်သာ စိတ်ထား၍ပျော်ရွှင်လေ့ရှိသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်များ၊ ဒွန်တွဲသောစိတ်နေသဘော၊ မနောအသွင်ဉာဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ အသွေးအသားတွင်း၌လည်းကောင်း၊ အပြုအမူများ၌လည်းကောင်း ခွဲခြားမရ၊ တစ်ခဲနက် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ကံယုံကြည်သည်ဆိုက ကံကို ပြုပြင်၍ရသည်ဟု ယူဆခြင်းမှာ သဘောချင်းဆန့်ကျင်လျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့ ထူးဆန်းသော ဆန့်ကျင်ဘက် ဉာဉ်၏သရုပ်များကို ဗမာလူမျိုးတို့ နှစ်သက်ကြသော လွမ်းဖွယ်၊ ဆွေးဖွယ်နှင့် ရယ်

ဖွယ်ကို ဒွန်တွဲ၍ ကပြလေ့ရှိသည့် ဇာတ်သဘင်များ၌လည်းကောင်း၊ ဗမာလူမျိုးတစ်ဦး၏ တစ်သက်လျာ ပုခက်တွင်းမှ သင်္ချိုင်းရောက်သည်အထိ လူ့ဘဝအစမှ အဆုံး ပွဲတခြိမ့်ခြိမ့် တအုန်းအုန်းနှင့်သာ ထုံးစံအတိုင်း ပြီးဆုံးရသည့် အလေ့အကျင့်တို့၌လည်းကောင်း ကောင်းစွာတွေ့မြင်သိရှိနိုင်၏။ လူမျိုးအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဗမာသည် ဝေးလံလှသော မွန်ဂိုလီယားကုန်းပြင်မြင့်မှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှုကိုကား အနီးအနားရှိ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်နယ်မှ အမွေခံယူရရှိခဲ့၏။ ဗမာလူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်မြတ်ရော၊ ဗမာများလိုက်စားလျက်ရှိသော ဗေဒင်ပညာပါ ရှေးပဝေသဏီ အခါကာလကပင် အိန္ဒိယပြည်မှရရှိပြီးနောက်ကာလရွေ့လျောလာသည့်အလျောက် အယူဝါဒတို့မှာ ဖီလာဖြစ်၍ အရောရောအနှောနှောနှင့် ရှုပ်ထွေးခဲ့လေ၏။ ထိုအယူဝါဒတို့သည် စင်စစ် နဂိုရ်မူလအခြေခံအားဖြင့် ခိုင်မာ၏။ မှန်ကန်၏။ သို့သော် ရှေးနှစ်ပေါင်းပရိစ္ဆေဒ ရှည်ကြာစွာက ဖုန်အထပ်ထပ် တက်လိမ်းဖုံးအုပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အကာအရံတို့မှာ အခြေမပါ ဗလာ အထူးစိတ်ကူးသမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗမာလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့အယူဝါဒအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံကြလေသည်။

ဗမာဗေဒင် ယာယီသဘောအားဖြင့်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်၏အမည်သည် ထိုသူ၏ မွေးနေ့ မွေးနံ ကိုက်ညီစေရသည်။ ကျွန်တော်မှာ စနေနေ့ဖွား၊ စနေသားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဇာတာရက်ချုပ်ထဲတွင် မှည့်ခေါ်သည့်အတိုင်း နာမည်ရင်း'ထိန်လင်း' ဟု ခေါ်တွင်ရပေမည်။ ထိန် ဆိုသည့် စကားမှာ စနေနံပင်ဖြစ်၏။ ထိန်လင်း ဆိုသည့်အမည်သညာမှာ အတိတ်နိမိတ်ကောက်၍ မှည့်ခေါ်ခြင်းနှင့် သဏ္ဌာန်တူလေသည်။ သို့စဉ်လျက် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟုမပြောတတ်။ ကျွန်တော်အဖို့ စင်စစ်အားဖြင့် တနင်္ဂနွေနံဖြစ်သော ယခုလက်ရှိနာမည်ကိုပင် ခုအရွယ်အထိ တောက်လျှောက်အခေါ်ခံခဲ့ရလေသည်။ ဘယ်အသက်၊ ဘယ်အရွယ်ရောက်မှ ကျွန်တော်၏ဝယ်နာမည်ပျောက်၍ ကြီးနာမည်ရောက်သည်ကိုကား မည်သို့မျှ မမှတ်မိတော့ချေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ထက် အထက်ဖြစ်သူ အစ်ကိုတော်က တစ်ခါပြောပြဖူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အမည်သည် ဘာကြောင့် ဘယ်လိုပြောင်းရသည်ကို သိခဲ့ရ၏။ ထိုအစ်ကိုတော်၏အကြံပေးချက်အရ ကျွန်တော့်မိဘများက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နာမည်ချင်းလိုက်၊ ကာရန်ကိုက်အောင် ကျွန်တော့် မူလငယ်နာမည်ထက် ယခုလက်ရှိအမည်ကို မှည့်ခေါ်ရန် သဘောတူကြလေသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို၏အမည်မှာ တနင်္ဂနွေသားဖြစ်၍ 'အောင်သန်း' ဟုတွင်၏။ ဗမာမိဘများကိုယ်၌ကလည်း သားသမီးများကို တစ်ယောက်နာမည်နှင့်တစ်ယောက် လိုက်အောင် မှည့်ခေါ်ချင်သည်မှာ ဝါသနာအတိုင်းဖြစ်နေကြ၏။ သို့ မှည့်ခေါ်ခြင်းသည် ဗမာလူမျိုးတို့ထဲတွင် ခေတ်စားလျက်ရှိ၏။ယခုလိုမှည့်ကြပြန်သောအခါ ဗေဒင်ကိန်းခန်း မွေးနေ့၊ မွေးနံတို့နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်တော့ချေ။

ကျွန်တော့်အထင်အားဖြင့် ကျွန်တော်၏ တစ်သက်လျာကံကြမ္မာကို ဖန်တီးမည့် ကျွန်တော်မွေးဖွားစဉ်က ဂြိုဟ်နေ ဂြိုဟ်သွား နက္ခတ်အနေအထားမှာ ကျွန်တော်အဖို့ အတော်အတန် ကောင်းမွန်သည်ဟု ယူဆမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဗမာရှေးလူကြီးများပြောဖူးသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် တစ်မိပေါက်တွင် နောက်ဆုံးမွေးသော သားထွေး၊ သမီးထွေးက စနေသား၊ စနေသမီးဖြစ်ခဲ့ပါက ထိုတစ်မိပေါက်မှ ထိုသားသမီးမွေးဖွားသည့်အချိန်ကစ၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာပေးတတ်သည်ဟု အယူရှိကြ၏။ စာဖတ်သူ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်တို့ မိသားတစ်စုသည် ကျွန်တော့် မွေးဖွားပြီးသည်နောက်မှ မမွေးခင်ကထက် ပိုပြီး စီးပွားဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ ယခုလို ဗေဒင်နက္ခတ်နည်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူခြင်းသည် နောက်ဆုံး၌ အကယ် နိုင်နိုင်မာမာမှန်သည် မမှန်သည်ကို ပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော်လည်း မစွမ်းချေ။ ကမ္ဘာကျော် နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာကြီး 'ကီရို' ကမူ ရှေ့ဖြစ်များကို ထိတ်ခမန်း၊ လန့်ခမန်း ဟောပြောဖူးခဲ့ပြီး ဟောသည့်အတိုင်း လော့ဒ် ကစ်ချင်းနား အနိစ္စရောက်ခြင်း၊ အဋ္ဌမမြောက် အက်ဒွပ်ဘုရင် နန်းစွန့်ရခြင်းနှင့် အခြားအဖြစ်အပျက်အများအပြားပင် မှန်ကန်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်၌မူ ဤသို့ဖြစ်ပျက်ခြင်းများကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းနည်းစရာ ဝမ်းသာစရာစသဖြင့် 'ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်' ဆိုသည့်အလား တိုက်ဆိုင်မှုများသာ ဖြစ်သည်ဟု မယူဆအပ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ ကီရို ရေးသားသော 'ဂဏန်းဟောကျမ်း' တွင်မူ ကျွန်တော်၏မွေးဂဏန်းလည်း ဖြစ်သည့် ၁၃ အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား

ဟောကြားထား၏။

လူတိုင်းလိုလိုပင် ဂဏန်း ၁၃ ကို အထူးတလည် ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ အမှန်စင်စစ်ကိုသာ သိကြလျှင်မူ ဂဏန်း ၁၃ သည် သူတို့ထင်သလောက် နိမိတ်မကောင်းသည့် ဂဏန်း မဟုတ်ချေ။

ဂဏန်း ၁၃ နှင့်သက်ဆိုင်သော အရုပ်ကားကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရေးကြ၊ ဆွဲကြသော်လည်း အမြဲတစေ သဘောထားတစ်ခုတည်းပင် ဆောင်လေသည်။ ထိုပုံတွင် လယ်ထဲ၌ အရိုးစုတစ်ခုသည် ကောက်ရိတ်လျက် ၎င်း၏လက်နှင့်ခြေများသည် အသစ်ပေါက်သော မြက်တောထဲမှ ထိုးထောင်နေ၏။ သရဖူဆောင်းထားသည့် ယောက်ျားဦးခေါင်းတစ်လုံးမှာ တံစဉ်ဖျား၌ ကျလျက် မိန်းမ ဦးခေါင်းတစ်လုံးသည် ဆံပင်ကို ခေါင်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ခွဲကာ ဖားလျားချပြီး နောက်ပိုင်းနားတွင် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဤမျှထူးဆန်းထွေလာ အတိတ်ပြနိမိတ်ပြအဓိပ္ပာယ်နက်နဲလှသော အရုပ်ကား၏အမှန်သဘောကို လှန်လှော၍ သိရှိနားလည်ရန် ဂဏန်း ၁၃ မှ '၁ နှင့် ၃' နှစ်ခုပေါင်းရသော ၄ ဂဏန်းတစ်ခုတည်း၏အဓိပ္ပာယ်ကိုပြန်ပြောင်းစိစစ်ရပေမည်။

၄ ဂဏန်းတစ်လုံးတည်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ထူးဆန်းသော ဂဏန်းတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ဤဂဏန်းစီးနင်းခြင်းခံရသူ လူများသည် အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲ ခံရတတ်၏။ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေရတတ်၏။ မိမိတို့အား အမြဲတစေ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ကြံစည်သောရန်သူများနှင့် အတိုက်အခံ ပြုရတတ်၏။ ရပ်ရွာကိစ္စ၊ အစိုးရကိစ္စတို့တွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ဖျက်၍ ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်တတ်ကြသည်။ ၄ ဂဏန်းစီးနင်းထားသူတို့သည် အမျိုးစုံသော လူမှုကိစ္စပြဿနာများ၊ ခေတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

> ပြောင်းပြုပြင်ရေးကိစ္စများကို ဆောင်ကြဉ်းရန် ဝါသနာပါကြသည်။ သူတို့သည် အထက်အာဏာပိုင်များကို ပုန်ကန်ခြားနား၍ သမ္မတနိုင်ငံသစ်များကိုလည်းကောင်း၊ ထီးသစ်နန်းသစ်များကိုလည်းကောင်း တည်ထောင် စိုက်ထူတတ်လေသည်။
>
> ၁၃ ဂဏန်းသည် ဤအထက်တန်းကျသော ဂုဏ်ပုဒ်တို့နှင့် အားလုံးပြည့်စုံသည်သာမက ပို၍ပင် နက်နဲ ထက်မြက်သေး၏။

အထက်ပါ ကီရို၏ ဟောစာတမ်းသည် ကျွန်တော့်အတွက်မူ ယခုအထိ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ မှန်သင့်သလောက် မှန်ခဲ့လေချေပြီ။ ဗေဒင်ပညာ၌ ဤသို့သော မှန်နိုင်သည့် သတ္တိတစ်ခုခု ရှိဟန်တူလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဗေဒင်ပညာ၏သဘာဝကို လုံးဝ နားလည်ကာ စနစ်တကျ လောကဓာတ်ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်အောင် ရုံးစုရေးကာ ထိုပညာတွင် ပါရှိသည့် မှန်ကန်အောင် အဟောထုတ်နိုင်ခြင်းဆိုင်ရာ အဓိကဖြစ်သော အခြေခံအကြောင်းတရားများကို ဗေဒင်ပညာလိုက်စားသူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသော အချိန်အခါအထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြရပေသည်။

လူသတ္တဝါဆိုသည်မှာ မူလအားဖြင့် ဤစကြဝဠာ ကမ္ဘာလောက၏ သားသမီးအဖြစ်ကို ရှေးဦးစွာ ခံယူရကြလေသည်။ ထို့နောက်မှ မိဘနှစ်ပါး၏ သားသမီးဟု ဆိုရပေမည်။ စကြဝဠာ ကမ္ဘာလောက၏ အမြဲတည်ရှိသော သားသမီးများဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ ကမ္ဘာလောက၏ သဘာဝမနိယာမတရားတို့၏ အသွားဖြောင့်မှန် အကျိုးသန်ရေးတို့ကို ပါဝင်ကူညီ စွက်ဖက်နိုင်သည်ဟုဆိုရစေကာ ထိုတရားတို့၏ ပြုပြင်ဖန်တီးမှု တို့ကို ခံယူလျက် ရှိနေကြရလေသည်။

❑

(ဤအခန်းမှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သိမှတ်ချက်များကို စုပေါင်း ရေးသားထားသည်ဖြစ်ရာ ဘဝလမ်းစဉ်အလိုက် အခန်းစဉ်ဖွဲ့၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသတည်း။)

စာတည်းသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

မျိုးရိုးနွယ်လာ

ခေတ်သစ် တို့ဗမာနိုင်ငံအရေးတော်ပုံရာဇဝင်သမိုင်း၌ အကြီးအကျယ် အထင်ရှားဆုံးသော နာမည်မှာ "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း" ပင် ဖြစ်တော့၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အဘတိုင်းပြည်ကို မိမိ၏ကိုယ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုချစ်ခင်၍ တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံထမ်းရွက်နေစဉ် မသမာသော နယ်ချဲ့အကျူအညီနှင့် ယုတ်မာလှသော လူသတ်သမား၏ လက်ချက်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လုပ်ကြံခြင်း ခံရကာ သေဆုံးခဲ့ရလေသောကြောင့် ကြီးကျယ်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ အဘ တိုင်းပြည်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှခြင်းတည်းဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်များ အစုံအလင် ပြည့်ဝစွာခံယူထိုက်လှပါပေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ မိမိ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကြီးမြင့်မှုနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကျိုးခံစားလိုခွင့်ဟူသမျှကို မည်သည့်အခါမျှ သတိမရ၊ ခုံမင်နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ အသက်၏အဆုံးသို့တိုင်အောင် ရိုးရိုး နှင့် တည်ကြည်မြင့်မြတ် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သူဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဗမာပြည်သူ ဗမာပြည်သားများသည် ဤမျိုးချစ်သူရဲကောင်း "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"ကြောင့် တကယ်ပင် ဂုဏ်ယူလောက်ပါပေ၏။ ကြီးကျယ်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ ရိုးသားတည်ကြည်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ခြင်း၊ အဘတိုင်းပြည်အား အဆမတန်မြတ်နိုးခြင်း

ဆိုသည်တို့မှာ မည်သို့သောအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ သင်ခန်းစာ ခံယူရရှိနိုင်ပါပေသည်။

ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြရသော်လည်း ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကမူကား ၎င်းအား ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော မျိုးရိုး ဟု ချီးမြှင့်ပြောဆိုရေးသားခြင်းကို အနည်းငယ်မျှ စုံမက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

၁၉၄၇ ခု၊ မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာတစ်ပြည်လုံးသို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲအတွက် သူ ဦးစီးသော ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ ရွေးချယ်ထားသော အမတ်လောင်းများကိုသာ မဲဆန္ဒပေးရန် တရားလိုက်လံဟောပြောရင်း မိမိ မွေးရာဇာတိဖြစ်သော တောင်တွင်းကြီးမြို့ခရိုင်၊ နတ်မောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ထိုစဉ်အခါက ဆွေမျိုးတစ်စုတို့သည် ရှေးဖြစ်နှောက်ကြောင်းများကို ဝိုင်းဝန်းစုရုံးကာ စကားပြောနေရင်း သူ၏ ဦးလေးတော်သူတစ်ဦးက . . .

"ဟာ... ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးက ဒီလိုကလားဗျ" ဟု သတိုး သုဓမ္မရာဇာ သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်က ဦးပိန်(ဘွဲ့မည် သီရိဇေယျ)မှာ ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့ဝန်ဖြစ်ကြောင်းမှစ၍ ဗမာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခု၊ အင်္ဂလိပ်ဗမာ ဒုတိယစစ်တွင် တောင်ငူစစ်ကြောင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသော ဦးစံငြိမ်းနှင့် တူတော် "ရွှေလရောင်" ဘွဲ့ခံ မြို့လုလင်သူကြီး ဦးမင်းရောင်တို့အကြောင်းများကိုပါ ပြောပြရာ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလေသည်။

ထိုအခါ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)က လှောင်ပြုံးပြုံးလျက် "ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘုရင်မျိုးတွေပါကလားဗျ၊ သိပ်ကြီးကျယ်တာပေါ့" ဟု ပြက်လုံး ထုတ်လိုက်ရာ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသောအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

(ဤအခန်း-၃၊ စာမျက်နှာ ၅၄ မှ ၅၉ အထိ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကော်မတီအစီအစဉ်အရ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဘို၊ ဦးမေအောင်၊ ဗိုလ်ဘုန်းကျော်တို့အများဆုံးပါဝင်ရေးသားခဲ့ကြသဖြင့် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ခွင့်ပြုချက်အရ ဤစာမူများကို မူတည်ထုတ်ဝေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်စာကြည့်တိုက် မူပိုင်လည်းဖြစ်ပါသည် ထုတ်ဝေသူ)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဗိုလ်ချုပ် နှင့် ရင်းနှီးစွာ အတူနေထိုင်ရစဉ်က မျိုးရိုးဆိုသည်မှာ ထားရှိအပ်သည်မှန်သော်လည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ခွဲသတ္တိ ခိုင်မာခြင်းသာ ပဓာနဖြစ်ကြောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ထွန်းကားတိုးတက်ရေးနှင့် နိမ့်ကျရေးများမှာ မျိုးရိုးနှင့် စပ်ဆိုင်သည်ဟု မိမိမယူဆကြောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အဇ္ဈတ္တစိတ်ထားသဏ္ဌာန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ထောက်ပင့်မှုသာ ပဓာနဖြစ်ကြောင်းဟု မကြာခဏ ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား လေးစားသောအားဖြင့် သူ မကြိုက်သော အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် ကြီးကျယ်ခြင်းမျိုးကို ရေးသားခြင်းမပြုတော့ဘဲ အဆက်မပြတ်လောက်ရုံသာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမေ၏ အမေ(ဘွားအေ) ဒေါ်သူဇာ၏ မောင်ဖြစ်သူ ဦးမင်းရောင်(ဘွဲ့မည် ရွှေလရောင်)၏ အကြောင်းများမှစ၍ ရေးသားပါအံ့။

ဗမာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် လူမျိုးခြားအင်္ဂလိပ်ကိုဖြင့် ငါတို့ဘုရားမထူး "သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင်ရွှေထီး" ငါတို့ လူမျိုးများအားငါသည်ကယ်တင်အံ့ ဟူသော ရည်စူးချက်ဖြင့် ဗမာပြည် အရပ်ရပ်မှ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများဖြစ်သည့် (၁)ပုဂံနယ် ဗိုလ်ချို၊ (၂) ဝန်းသိုစော်ဘွား၊ (၃)ပုပ္ပါးက ဗိုလ်နက်ကျော်၊ (၄) ဝဲလောင်နယ် မောင်ရန်ညွန့်၊ (၅) ကျွန်းမင်းကြီး လှကျော်၊ (၆) ဆီးပင်ကြီးက မြင်စိုင်းမင်းသား၊ (၇) မင်းတုန်း ဗိုလ်ရွှ၊ (၈) ဆင်ဖြူကျွန်း ဗိုလ်ဥတ္တမ၊ (၉) ရွှေဘိုက မင်းသားထိပ်တင်မှတ်၊ (၁၀) တောင်တွင်းက ဗိုလ်လရောင် ဘွဲ့ခံ မြို့လုလင်သူကြီး ဦးမင်းရောင်၊ (၁၁) ချောင်းခွမင်းသား စောရန်ပိုင်၊ (၁၂) ကြေးစည်ရွာ ဗိုလ်သာကွန် စသည်တို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့အား စစ်ဘက်ပြိုင်ဆိုင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ နတ်မောက်မြို့နယ်မှ မြို့လုလင်သူကြီး ဦးမင်းရောင်သည်လည်း ထိုစစ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များအနက်တွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုရွှေလရောင် ဘွဲ့ခံ ဦးမင်းရောင်သည်ကား ယခု ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အဘိုးဖြစ်သတည်း။

ဦးမင်းရောင်သည် အင်္ဂလိပ်အလံအောက်သို့ မဝင်ဘဲ ရွှေလရောင်ဟူသောဘွဲ့ကို ခံယူ၍ ၃ နှစ်တိုင်တိုင် မင်းခမ်းမင်းနားတို့ဖြင့် ထီးဖြူဖွင့်ပြီးလျှင် နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ပုပ္ပါးစသော တောင်တွင်းကြီးမြောက် လက်တစ်ခွင်၌ ဘုရင်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ရဲမက် ဗိုလ်ခြေသိမ်းသွင်း၍

အင်္ဂလိပ်တို့အား အကြိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ ၃–၄ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဗမာစစ်တပ်များမှာ လက်နက်ကိရိယာ ရိက္ခာ ရှားပါးမှုကြောင့် ရန်အောင်မြင်တန်ခိုးကြီး ဘုရားတည်ရှိရာ နတ်မောက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀ အကွာရှိ မြင်းမဏီတောင်တန်း၌ ခေတ္တတပ်သစ်မြို့တည်နေပြီး လိုအပ်သော လက်နက်၊ ရိက္ခာ၊ လူသူ ဆင်မြင်း စသည်တို့ကို ထပ်မံစုဆောင်းကာနေလေသည်။ ယင်းသောကာလ ညတစ်ည၌ ဦးမင်းရောင်သည် သူ၏ဗောင်းတော်က အလိုအလျောက် မီးတောက်သည့်အပြင် နတ်မောက်မြို့ တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာရှိသော ရှင်ပင်ငါးမျက်နှာ ဘုရားကိုလည်း ငါးမာရ်အောင်ဘွဲ့သမုတ်ရသည် ဟု အိပ်မက် မြင်မက်ရလေသည်။

မြင်းမဏီတောင်တန်းရှိ သစ်တပ်မြို့ကို မကြာမီပင် အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်မှ ရဲမက်အင်အား၊ လက်နက်အင်အားများစွာနှင့် ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြသည်နှင့် အားချင်းမမျှ၍ ပျက်စီးသွားရချေသည်။ ထိုအခါ ဦးမင်းရောင်သည် မိမိ၏ ဆင်တော်ကို စီးလျက် နတ်မောက်မြို့ အနောက်တောင် တောင်တွင်းကြီးမြို့အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရာ နတ်မောက်မြို့မှ ခရီး ၂၂ မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော လေးတိုင်စင်ရွာသို့ တပ်စခန်းချရပ်နေပြန်၏။ ဤသို့ တပ်စခန်းချ၍ နားနေစဉ် လက်နက်လူသူရိက္ခာများ ထပ်မံစုဆောင်းရင်း အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်ဆိုင်းခဲ့လေသည်။ သို့ပင်ကြိုးစားငြားသော်လည်း ရန်သူစစ်တပ်များထက် လက်နက်များ နည်းပါးညံ့ဖျင်းခြင်း၊ နောက်လိုက်ငယ်သားများ၏ စစ်ဆင်စစ်တက် ညံ့ဖျင်းခြင်း၊ အတွင်းလူများ သစ္စာဖောက်ခြင်း စသောအကြောင်း အမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် စခန်းချနားနေသော လေးတိုင်စင်ရွာ စစ်စခန်းကို အင်္ဂလိပ်တို့က လာရောက်တိုက်ခိုက်သောအခါ မရှုမလှရှုံး၍ ဗိုလ်မင်းရောင်မှာ ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်လေ၏။ ထိုအချိန် ထိုအခါသည်ကား စစ်မက်အရေးရှုပ်ထွေးလျက် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအချိန်ပင် ဖြစ်ရကား အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အကြီးအကဲများက ၎င်းတောင်တွင်းကြီးမြို့အပိုင် တစ်ခရိုင်လုံးတွင် တန်ခိုးဩဇာအာဏာ သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ဦးမင်းရောင်ကို အုပ်ချုပ်စေသည်ဟု တောင်တွင်းကြီးမြို့ဝန်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားရာ လူမျိုးခြား လက်အောက်၌ အမှု မထမ်းလိုဟု ငြင်းပယ်သဖြင့် ဦးခေါင်းဖြတ်၍ အသတ်ခံရရှာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် ဗိုလ်မင်းရောင်၏ ဦးခေါင်းဖြတ်ကို နတ်မောက်မြို့သို့ ယူခဲ့ပြီးလျှင် သိမ်တော်ကျောင်းတိုက်၏တောင်ဘက်၊ ယခု မြို့ပိုင်ရုံး အနောက်ဘက် ရေကန် ကန်ပေါင်ရိုးရှိ ထနောင်းပင်တွင် ဆွဲထားကာ လူအများအား လာရောက်ကြည့်စေလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဗမာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းမှ အမျိုးသားအပေါင်းတို့၏အားထားရာ သူရဲကောင်းအာဇာနည် ဗိုလ်မင်းရောင်သည် လူအများတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနှင့် တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်လင်းစေမှုကို တော်လှန်ပုန်ကန် ဆောင်ရွက်ရင်းပင် နောက်ဆုံး၌ သူရဲကောင်းတို့၏သွားရာလမ်းဖြစ်သော စစ်မြေပြင်ဝယ် အသက်ကို စွန့်လှူခဲ့ရရှာလေသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းတို့ကို ရည်ရော်၍ ရတနာပုံ မန္တလေးခေတ်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော စုံနံ့သာမြိုင်ဦးကြော့ စပ်ဆိုခဲ့သော ရွှေလရောင်ခေါ် ဦးမင်းရောင်ဘွဲ့ ကဗျာသံချို တစ်ပုဒ်ကို ဗမာစာပေ၌ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် အာဇာနည်ဗိမာန်စာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ဖူးသည့်အပြင် ၎င်း၏ သခင်ဋီကာ စာအုပ်တွင်လည်း အောက်ပါ လေးချိုးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ဆိုလာခဲ့လေသေးသည်။

(၁) မြို့လုလင်သာတဲ့ ကွန်းဆီသို့၊ တို့သခင် စာဖွဲ့လို့ ညွှန်းလိုက်မကွဲ့ (ကေသာရယ်) ဒါနဲ့ လွမ်းကြပေတော့ကွာ။

(၂) ဩော် … မြို့သူကြီးရယ်လို့ တို့ထီး နေ တမျှပေပေါ့၊ ရွှေလရောင် ဘွဲ့သတင်းရယ်နဲ့ ဦးမင်းရောင် ဗိုလ်ဝင်ခဲလို့မို့၊ ဟိုအရင် ယမန်စစ်အင်ကျင်းတယ်ကွယ်– ခင်းတဲ့ဗျူဟာ။

(၃) မြတ်လောကီ သဘာဝတွင်ဖြင့်၊ ဓာတ်ကောလီ ခါမရတာမို့ မြန်မာမျာ့ဘုန်းသမ္ဘာ၊ အို–ရှုံးမှာပေါ့ကံတစ်မျိုး။

(၄) မန်းပျက်မှာ စန်းလက် မသာယာလို့ ဗမာ ဗမာချင်းတောင်မှ အတင်းရန်မူလို့ ရန်သူ ရန်ဟူ၍ မမှတ်တဲ့အပြင်၊ ကိုယ့်တပ်ကိုယ်ပြန်နင်းကြတဲ့ ဖျင်းလှတဲ့ ကမြင်းမအကောင် ဗိုလ်တချို့ရယ်က ကိုယ့်ဖို့အလွတ်ရုန်းတော့မယ်လို့ တောင်ကုန်းသာသာယာယာ မြင်းမဏီစခန်းဆီက တရှောင်ရှောင်ပုန်းကာ အတွင်းသိတဲ့ မင်းကို အမိဖမ်းချင်ကြတဲ့အပြင် ဗရမ်းဗတာ တော်ရာရော်ရာပြေးကြတော့၊ အရေးရှင် မကြံသာသနှင့်၊

ကံကြမ္မာ ရှေးဝဋ်ကြွေးပေထင့်၊ လေးတိုင်စင်ရှာ အတွင်းတွင်ဖြင့်၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို အတင်း ကြိတ်မလေလို့စမ်းတဲ့ (ဩော်) တဖောင်ဖောင်သတင်းတွေနဲ့ တပြောင်ပြောင်လင်းခဲ့တဲ့၊ တောင်တွင်းက သခင်ကို၊ အောင်ခြင်းမရခင် အသေသတ်ကြသတဲ့၊ မကျေနပ်ရှာသူ ချောင်တပည့်တပန်းတို့ရဲ့ပြည်ရပ်မှာတပေါင်နှင့် လွမ်းရပါတော့၊ (အမယ်မင်း) တောင်တမန်းမြို့ နေလနှစ်ဆောင် အညိုးတွင်မှ၊ ပြည်မြန်မာ့ဘောင်မစိုးရရှာတဲ့၊ (ဩော်) အခေါင်မမြန်း အမှောင်သန်းသမို့၊ အောင်ပန်းညှိုးခဲ့ရတဲ့ (အောင်ဆန်း)တို့ရဲ့ ရွှေလရောင်အဘိုး။

ဗိုလ်မင်းရောင် မှေးမှိန်သွားပြီးနောက် ၎င်း၏မရီး (မယ်စိုး) ဆိုသူနှင့် (မယ်သူဇာ) ဆိုသူတို့မှာ ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့အထိ အဆက်အနွယ်များအနက် ထင်ရှားသူများဖြစ်ပြီး အချို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များမှာ ယခုတိုင်ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ မြို့လုလင်တစ်ခွင်တွင် ကျန်ရှိရစ်သေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဘခင်မျိုးများမှာ ဗိုလ်မင်းရောင်ကဲ့သို့ ထင်ရှားခြင်းမရှိသော်လည်း နတ်မောက်၊ ပင်း၊ ပုပ္ပါးတစ်ဝိုက်တွင် အပေါင်းအသင်းကောင်းခြင်း၊ မဟုတ်မခံတတ်ခြင်း၊ ရပ်ရွာတွင် ဝင်ဆန့်ကာ ဩဇာရှိခြင်း စသော လူရည်ချွန်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများတွင် ဗိုလ်မင်းရောင်သာမက နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီ နှင့် (ခန်းပတ်မင်းကြီး) စသူများပါ ပါဝင်ကြလေသည်။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

သူငယ်အရွယ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၇၆ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း (၁)ရက် (၁၉၁၅ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်) စနေနေ့တွင် မကွေးခရိုင် နတ်မောက်မြို့၌ ဒုတိယတန်းရှေ့နေ ဦးဖာ၊ ဖနီး ဒေါ်စုတို့တွင် အထွေးဆုံးဖြစ်သော သားရတနာကလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့ကြလေသည်။

စနေသားဖြစ်၍ ရက်ချုပ်ဇာတာတွင် (ထိန်လင်း)ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသော်လည်း မွေးချင်းပေါက်ဖော် (၉)ဦးအနက် ၎င်းထက် အကြီးသားမှာ (အောင်သန်း) ဟု မှည့်ခေါ်ထား၍ ၎င်း စနေသားကလေးအား (အောင်ဆန်း) ဟူ၍ပင် အများက ခေါ်ဝေါ်သမုတ်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခြားကလေးများမှာ (၃) နှစ်သားအရွယ်တွင် စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်သော်လည်း အောင်ဆန်းကလေးမှာ အင်း အဲမှလွဲ၍ ဘာမျှ ပြောလေ့ပြောထမရှိခဲ့ပေ။ လူကြီးများကဲ့သို့ ရှုတည်တည်နှင့် မိဘများ ထားခဲ့သောနေရာတွင် ကစားနေလေ့ရှိပေသည်။ တစ်နေ့တွင် ၎င်း၏ဖခင်က စာရင်းအင်းများ ရေးမှတ်နေဆဲ မိခင်မှာလည်း ကြွေးဆပ်လာသူများ ရောက်လာ၍ ဧည့်ခံစကား ပြောနေကြလေသည်။

၎င်းမိခင်က ကြွေးပေးရန်ရှိသူများအား ချေးယူထားသော ငွေများ အမြန်ပေးဆပ်မှ ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ ချေးယူထားသည်မှာ

မောင်ထိန်လင်းခေါ် အောင်ဆန်းကလေးလား
တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်ရေးသည့် (ဗိုလ်ချုပ်၏ဇာတိဂုဏ်)ကို ဖတ်ပါ

နောက်ခံ စစ်သူရဲကောင်းတော်လှန်ရေးသမားပုံကြီးနှင့် ကလေးဓာတ်ပုံသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မွေးခါစ ကလေးအရွယ်တွင် ဤကဲ့သို့ နေရှာပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရပေသည်။
(ရုံဘော်စာစောင်မှ ကျေးဇူးပြုသည်)

ကြာပြီဖြစ်၍ ယခုတစ်ပတ်မှ မပေးဆပ်လျှင် မိတ်ပျက်သွားစရာရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြားနေစဉ် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီကလေးနှင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသော အောင်ဆန်းကလေးက "အစ်မရာ... ရှိမှ ပေးနိုင်မှာပေါ့ဗျ" ဟု တစ်ခွန်းချင်း ပီပီသသ ကြားက ဝင်ပြောသဖြင့် ပရိသတ်အားလုံးက အံ့ဩသွားခဲ့ရဖူးလေသည်။ စကားပြောလေ့ပြောထ မရှိသော အောင်ဆန်း ကလေးသည် ပြုံးသည် ရယ်သည်လည်း မရှိလှဘဲ အမြဲတစေ ငြိမ်နေရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

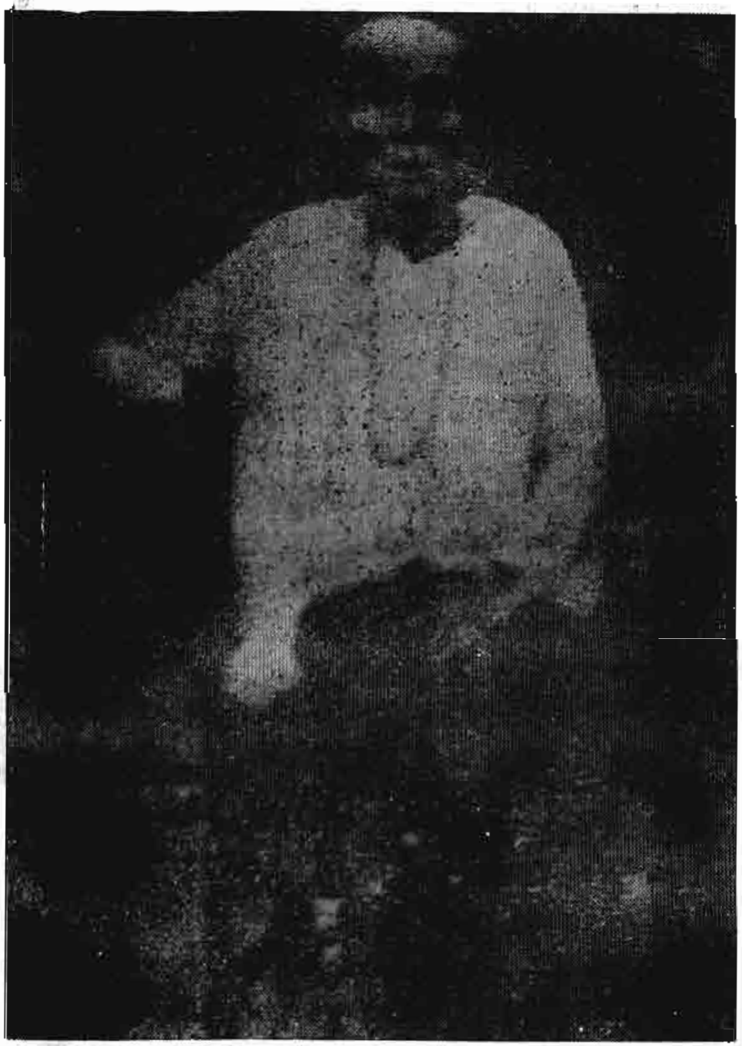

အာဇာနည်သူရဲကောင်းခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မိခင် ဟု
ဘွဲ့ပေးသင့်သော ဗမာနိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မွေးသမိခင်
အမေစု (ခေါ်) ဒေါ်စုပုံ
ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေ(ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်)က ကျေးဇူးပြု၍
အမျိုးသားစာလောက်တိုက်မှ လျှဒါန်းသည်။

တည်းတွင် ထိုင်ခါ တုံ့ဏှိဘာဝေ၊ ဆိတ်ဆိတ်စဉ်းစားနေလေ့ရှိတတ်၏။ ၎င်းအား လူကြီးများက ချစ်စနိုး၍ သွားရောက်မြှူကြ၊ ချော့ကြသော်လည်း မကြားသလို နေရာမှ ထ၍သွားတတ်လေသည်။ မဟုတ်မမှန်သော စကားကိုလည်း ပြောလေ့ပြောထ မရှိသည့်ပြင် အခြားသူများ မဟုတ်မမှန်ပြောလျှင်လည်း မကြိုက် မနှစ်သက်ချေ။

အသက် ၄ နှစ်သား အရွယ်ကအဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ရပ်မှာ ရယ်ဖို့လည်းကောင်း၊ မှတ်ဖို့လည်း ကောင်းလေသည်။

တစ်နေ့တွင် တောမှ စပါးဝယ်သူများ ရောက်လာ၍ ၎င်း၏ မိခင်က "ကဲ... မင်းတို့လိုချင်ရင်လည်း ယူသွားကြတာပေါ့။ ငါဝယ်တုန်းကတော့ (၆၀)ဈေး ဝယ်ထားတာပဲ။ မင်းတို့လိုချင်ရင် (၅၀)ဈေးထားပေါ့"ဟု ပြောဆိုနေခိုက် အိမ်လှေကားနားတွင် ကစားနေသော အောင်ဆန်းကလေးက မျက်စောင်းထိုး၍ "အစ်မ... ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ ပြောရော့မယ်။ ဒီစပါး ၅၀ ဈေးနဲ့ ဝယ်ယူထားတာဗျ၊ ကျုပ်သိတယ်။ ဟုတ်တာပြောမှ ဥစ္စာပေါတယ်။ လိမ်ပြောတာ မကောင်းဘူး" ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သဖြင့် အနီးရှိ လူများမှာ အံ့သြ ရယ်မောကြလေသည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသောအခါ ၎င်း၏မိခင်က အနားသို့ ခေါ်ပြီး ပေါင်တွင်းကြောကို လက်နှင့် လိမ်ဆွဲကာ "ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေတုန်း... လူကြီးတွေပြောနေတဲ့အထဲ မင်း ဘာလို့ ဝင်ပြောရတာလဲ၊ နောက် မပြောနဲ့" ဟုဆုံးမရာ "အစ်မ လိမ်ပြောတာကိုး" ဟု ဆင်ခြေကန်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အောင်ဆန်းကလေးတွင် အားလုံး မွေးချင်းပေါက်ဖော် ၉ ယောက်ရှိရာ ၎င်းမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ အစ်မ ၃ ယောက်၊ အစ်ကို ၅ ယောက် ရှိ၏။ ၎င်း၏ အစ်မများသည် မိန်းကလေးတို့ဘာဝ ဗိုင်း(ဝါ) ရက်ကန်းရက်ကြရသည်။ အစ်ကိုများမှာ ထိုအခါက ကိုနေအောင် မှတစ်ပါး **ကိုဘဝင်း** (နောင်သောအခါ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးဖြစ်၍ **ဗိုလ်ချုပ်အောင်**ဆန်းတို့အား လုပ်ကြံသောအခါတွင် ၎င်းပါ **သေဆုံးသွားရရှာသည်**)မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိနေ၍ **ကိုအောင်သန်း** (**ယခု** ဖ-ဆ-ပ-လ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် နတ်မောက်မြို့နယ်အမတ်)**မှာ** **တန်းမြင့်ကျောင်း**တွင် ရှိသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် မနေသော ကိုနေအောင်မှာ ရှေ့နေစာမေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ဖြေဆို၍ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ အောင်ဆန်းကလေးမှာ နေ့ခင်းနေ့လယ်များတွင် အိပ်ကာ စားကာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ ဘွားအေဒေါ်သူဇာ၏ (ဒေါ်သူဇာမှာ ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ ဦးမင်းရောင်၏ နှမဖြစ်ကြောင်းကို ယခင်အခန်းက ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်) သီပေါ နန်းတွင်းရေးများ၊ ဗိုလ်လရောင်၏ အရေးတော်ပုံများ၊ ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီများကို နားထောင်ရင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ဝင်းထဲတွင် လက်နောက်ပစ်ခါ ပုဆိုးမပါဘဲ ခန့်ခန့်ညားညား လမ်းလျှောက်၍လည်းကောင်းနေတတ်လေသည်။ ၎င်း၏ အစ်ကိုများ ကျောင်းမပိတ်သောရာသီများတွင် များစွာ ပျင်းရိဖွယ်ရာကောင်းသော်လည်း ၎င်းအောင်ဆန်းကလေးမှာ အဖော်မရှိဘဲနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေလေ့ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ၎င်းအစ်မတစ်ဦး ရက်လုပ်ထားသော အိမ်အောက်ရှိ ရက်ကန်းစင်မှ ပိုး ယောလုံချည်စကို ဓားနှင့်ထိုး၍ ကစားပစ်ရာ အားလုံး အသုံးပြု မရလောက်အောင်ပင် ပျက်စီးသွားလေသည်။ ရက်ကန်းစင်ကို ဖျက်ဆီးပြီးနောက် သူ မဟုတ်သလို တစ်နေရာတွင် ဆက်လက်ကစားနေရာ ၎င်း၏မိခင်က သိ၍ ခေါ်ရိုက်၏။ ကြောက်ပါပြီဟုလည်း မပြော၊ ငိုလည်း မငိုချေ။ "အောင်ဆန်း. . . မင်း လုပ်တာ မဟုတ်လား" ဟု မေးရာ "ဟုတ်တယ်" ဟု ဖြေလေသည်။ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ၎င်းမှာ မိမိတွင် အပြစ်ရှိက ရဲဝံ့စွာ ခံရဲကြောင်းနှင့် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်းကို ၎င်း၏မိခင်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်သော်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်၍ မရိုက်တော့ပေ။

❑

အခန်း(၅)
ကျောင်းသားဘဝ

အောင်ဆန်းကလေး အသက် ၇ နှစ်သားအရွယ်တွင် နတ်မောက်မြို့ ဆရာတော် ဦးသောဘိတ၏ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပညာသင်ရန် စတင် အပ်နှံထားလေသည်။ ငယ်စဉ်က အစားအသောက်ကို များစွာ စုံမက်၍ ကြောက်လန့်တတ်လေသည်။ တစ္ဆေသရဲနှင့်ခြောက်လျှင် သေးများပါအောင်ပင် ကြောက်ရှာလေသည်။ စာပေဘက်တွင်ကား များစွာ ကြိုးစား၍ ဉာဏ်လည်း အတော်ကောင်းလေသည်။ ကျောင်းခဏဆင်းချိန်များတွင် အိမ်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြန်လာကာ အစားအသောက်ထည့်သော ဗီရိုကို အရင် ဦးအောင်ဖွင့်ပြီး သူစားချင်သလောက် စားပြီးမှ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားတတ်လေသည်။ အခြားကလေးများ ကစားနေသော်လည်း ၎င်းမှာ ဖတ်စာအုပ်များ ဖတ်ခြင်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် လက်ရေးကျင့်ခြင်းတို့ဖြင့် အနားပေးချိန် ကုန်လွန်သည့်တိုင်အောင် အပျင်းဖြေ ဖြေလေ့ရှိ၏။ ကျောင်းတွင်းနေစဉ်ကာလ အခြားကလေးငယ်များနှင့်အတူ ရောနှောကစားလေ့မရှိချေ။ စိတ်တို၍ ဒေါသကြီးသဖြင့်လည်း အောင်ဆန်းကလေးအား ရွယ်တူများက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ နေရာတိုင်း ဝင်မစွက်ဘဲ မျက်နှာထား အလွန်တည်သောကြောင့် သူ့ထက်ကြီးသူများကလည်း သူ့အား စကား မပြောရဲကြချေ။ သွား၍ စကားပြောလျှင်လည်း ပြန်ပြောချင်မှ ပြောတတ်လေသည်။ အခါများစွာ မကြားသလို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မထေမဲ့မြင်လုပ်နေတတ်လေသည်။ နေရာတိုင်းတွင် ဗိုလ်စွဲချင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။

ပုဆိုးကို ၇ နှစ်သားလောက်အထိ မည်သည့်အခါကမှ ဝတ်ထားသည်ဟူ၍မရှိဘဲ ကျောင်းသွားသောအခါ လည်ပင်း ကွင်းသိုင်း၍ သွားတတ်၏။ စာပေပညာဘက်တွင် ချီးမွမ်းရလောက်အောင် မှတ်ဉာဏ်၊ ထိုးထွင်းဉာဏ်များ ကောင်းလေသည်။ အသက် ၁၂ နှစ်သားတွင် မြန်မာစာ (၄)တန်းသို့ ရောက်၏။ ၎င်း၏ အစ်ကိုများနည်းတူ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ နေလိုသောဆန္ဒရှိသဖြင့် (၄)တန်း စကောလားရှစ် ကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန်ကြိုးစားရာ ဆိုင်ရာပညာအုပ်က အသက်ငယ်သေး၍ ဝင်ခွင့်မပြု ငြင်းပယ်သဖြင့် အိမ်သို့ စိတ်ဆိုးကာ ပြန်ခဲ့ဖူး၏။ အိမ်အဝင်ဝတွင် "သင်းတို့ တစ်နေ့သိစေ့မယ်၊ မသင်ရတော့ ဘာဖြစ်မှာတုံး...သိမယ်" စသည်ဖြင့် စိတ်ဆိုးလာသော အောင်ဆန်းကလေးကို ၎င်း၏ မိခင်ကတွေ့၍ ဖြားယောင်းချော့မော့ထားရဖူးလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ပညာသင်ကြားရန် သွားလိုသော စိတ်ဆန္ဒများစွာ သူ့တွင် ကိန်းအောင်းလာရှာခဲ့၏။ လူအများက ဒါတော့မဖြစ်ပါဘူးဟုပြောလျှင် မဆုတ်မနစ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတတ်၍ သူလုပ်ချင်သော အလုပ်ကိုလည်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိလေသည်။ ၎င်းငယ်စဉ်က "ဒီကောင်ကလေး ရှင်မပြုနဲ့ဦး၊ မြင်းလည်း မစီးစေနဲ့ စာတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုရင်ဝတ်တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ" ဟု နောက်ပြောင်ဖူး၍ ကျောင်းနေဖြစ်သွားခြင်း၊ စာကြိုးစားခြင်းဖြစ်လေသည်။ နောက် စာရေး စာဖတ်တတ်လာသောအခါ "ကဲ... စာတတ်ပြီ၊ ရှင်ပြုပေး" ဟု ဇွတ်ပူဆာ၍ ရှင်ပြုပေးခဲ့ရဖူးလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထူးချွန်ကြီးပွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟူသမျှတွင် စိတ်နေသဘောထား မြင့်မြတ်ကြီးမားသော မိခင်များရှိကြသည်ဟု ပြောလေ့ပြောထရှိခဲ့ကြပေသည်။ "အောင်ဆန်းကလေး" ၏ မိခင် (ဒေါ်စု)မှာ စိတ်နှလုံးအေးဆေး၍ ကြင်နာတတ်သော သဘောရှိကာ စကားကို အခါခပ်သိမ်း ပြောလေ့ပြောထ **မရှိချေ**။ ခင်ပွန်းသည်မှာ ပညာဘက်တွင် ထူးချွန်သကဲ့သို့ အောင်ဆန်း**ကလေး၏** မိခင်မှာ စီးပွားရှာဖွေကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘက်တွင် ကျွန စေ့စပ်**သေချာ**လေသည်။ **အောင်ဆန်းကလေး၏** ဖခင် (ဦးဖာ)မှာ လူအများ အတုယူရလောက်အောင်ပင် ဉာဏ်ပညာ ထူးချွန်သူဖြစ်လေသည်။

ရှေ့နေစာမေးပွဲကို ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ပွဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရင်း ဥပဒေစာအုပ်များကိုကြည့်ကာ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုကာ ကောင်းစွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ အောင်ဆန်းကလေး၏ မွေးချင်းများမှာ ဖခင်၏ ထူးချွန်သောလုံ့လဝီရိယချီးမွမ်းလောက်သော ဉာဏ်ပညာအတိုင်း ဖခင်ထက် မလျော့သောအရည်အချင်း စွမ်းရည်သတ္တိများ ရှိကြလေသည်။ ၎င်း၏အစ်ကိုအကြီးဆုံးမှာ ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းတွင် အထက်တန်းပြဆရာ လုပ်ကိုင်နေရာ တစ်နေ့သောအခါတွင် အခြားအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရေနံချောင်းမှ နတ်မောက်သို့ လာခဲ့လေသည်။ ၎င်းအစ်ကို အကြီးဆုံးနှင့်အတူ ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံလည်း ပါလာ၏။ အောင်ဆန်းကလေးမှာ နဂိုကပင် ပညာရှာမှီးရာ၌ အားမရနိုင်ဘဲရှိရာ မိမိအစ်ကိုကြီး လာရောက်သောအခါ အပြန်တွင် တစ်ခါတည်း ရေနံချောင်းသို့ လိုက်ပါသွားပြီး အမျိုးသားကျောင်းတွင် နေရပါမည့်အကြောင်း ခွင့်ပြုရန် **ဖခင်**နှင့် မိခင်အား အတန်တန် ပူဆာနေလေသည်။ ၎င်း၏ ဖခင်နှင့် မိခင်ကလည်း ငယ်သေး၍ အခြားမြို့သို့ မသွားသင့်သေးကြောင်း၊ နည်းနည်းကြီးလာသော အခါမှ ပို့ပေးမည်ဟု ချော့မော့ပြောဆိုသော်လည်း မရချေ။ ၃ ရက်တိုင်တိုင် ထမင်းမစား၊ ရေမသောက် အမြဲ ငိုယိုနေကာ ပူဆာလှသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အောင်ဆန်းကလေး၏ ဇွဲကိုသိ၍ သူ၏အလိုသို့ လိုက်လျောကာ သူ၏ အစ်ကိုကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီပင် ရေနံချောင်းသို့ ပို့လိုက်ရ၏။ ထိုအခါတွင် အောင်ဆန်းကလေးမှာ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်ပင် ရှိချေလေပြီ။

မည်သည့် ထူးချွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမဆို ထွန်းကားကြီးကျယ်ခြင်း မရှိမီ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝကပင် အခြားကလေးတို့ထက် ထူးချွန်ထင်ရှားသော အပြုအမူ၊ စာရိတ္တ၊ စိတ်နေစိတ်ထားတစ်ခုခု တည်ရှိပြီး ပါလာတတ်ပေရာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့၏ခေါင်းဆောင် အောင်ဆန်းကလေးမှာ မိမိမှန်သည်ထင်က မဆုတ်မဆိုင်း ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊ တစ်ဦးတည်း စဉ်းစားဝေဖန်၍ နေတတ်ခြင်း၊ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို လိုလားခြင်း စသည်တို့မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလကပင် အခြားကလေးသူငယ်တို့ထက် သာလွန်ထင်ရှားကြောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရပေသည်။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၆)

လူငယ့်အရွယ်

အောင်ဆန်းကလေးသည် ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းတွင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သူသည် သူ့အစ်ကိုကြီး အမျိုးသားကျောင်းဆရာ ဦးဘဝင်းအိမ်မှနေ၍ ကျောင်းတက်ရ၏။ နဂိုကပင် ပညာကိုလိုလားသောစိတ်ရှိရကား အတန်းစာပေများတွင် ထူးချွန်သော ကျောင်းသားတစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ကျောင်းတွင် အတန်းစာပေများကို လေ့လာပြီးနောက် ညအခါများတွင် သူ၏အစ်ကိုကြီးထံတွင် ဖတ်စာနှင့် ပထဝီ၊ ရာဇဝင်ဘာသာ များကို သင်ကြားရလေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် အတန်းတိုင်း အတန်းတိုင်း အောင်ဆန်းကလေးမှာ ခက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ (၇) တန်းသို့ရောက်သောအခါ ကျောင်းစာမေးပွဲတွင် အမှတ်အများဆုံးရရှိခဲ့သဖြင့် အလယ်မှ မိုးကြိုး၊ ဘေးမှ ငွေပတ်လည်ဝိုင်းထားသော ညောင်ရွက်ဒိုင်းပုံတွင် (မောင်အောင်ဆန်း၊ ၇ တန်း အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း၊ ရေနံချောင်းမြို့) ဟု စာလုံးများထွင်းကာ ၎င်းတံဆိပ်ကိုလည်း အမှတ်အများဆုံးရအောင် ဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် ပေးအပ်ကြောင်းများပါ ပါသောတံဆိပ်ကို ရရှိလေတော့သည်။

အောင်ဆန်းကလေးသည် ယခုအခါ (ဂ)အဆင့် သို့ရောက်ရှိခဲ့

သည်နှင့်အလားတူ အရွယ်လည်း တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲကာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ချေပြီ။ သူကား "အောင်ဆန်းကလေး" ဘဝမှ (ကိုအောင်ဆန်း)ဘဝသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုအောင်ဆန်း (ဂ)အဆင့်သို့ ရောက်ကာ ပညာ သင်ကြားနေချိန်မှာပင် နတ်မောက်မြို့ရှိ ၎င်း၏ဖခင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွား ရှာလေသည်။ ဖခင်သေဆုံးကြောင်းကြားသိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်း၏အစ်ကို (ဦးဘဝင်း)နှင့်အတူ ရေနံချောင်းမှ ပြန်လာကြပြီးလျှင် ဖခင်၏ ဈာပန မပြီးမချင်း နတ်မောက်တွင်နေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သောမိခင်အား ညီအစ်ကိုတစ်စုတို့သည် ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြကုန်၏။

ကိုအောင်ဆန်းမှာ ကျောင်းတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း စဉ်းစားတွေးတောခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာအပ်လျက်သော်လည်းကောင်း အမြဲရှိတတ်လေသည်။ လမ်းသွားသောအခါများတွင် ရှေ့မျက်စိတစ်ဆုံးသို့လည်းကောင်း၊ ဘေးဘက်သို့လည်းကောင်း မည်သည့်အခါမှ မကြည့်ဘဲ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစား၍ သွားတတ်သည်။ တစ်ရံတစ်ခါ စာအုပ်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ဖတ်သွားတတ်၏။ မည်သူက လှမ်း၍ နောက်ပြောင်သည်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်သည်ဖြစ်စေ ၎င်းမှာ ကားမကြားသကဲ့သို့သာ သွားမြဲသွားလျက်ရှိခဲ့လေသည်။ အပျော်အပါး၊ ပွဲလမ်းသဘင်၊ ကစားခုန်စားခြင်းများကို ဝါသနာမစူးစိုက်ဘဲ စာပေနှင့်အစားကိုသာ ဂရုစိုက်တတ်လေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါတွင် သရေစာ တစ်ခုခုကို ရှာစားပြီး လူရှင်းသော တစ်နေရာရာတွင် တင်ပလ္လင်ချိတ်ကာ အချိန်များစွာပင် စာအုပ်ကို စွဲလမ်းစွာ ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း နှစ်သက်သော စာအုပ်များမှာ ဗမာရာဇဝင်များ နှင့် ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာစာအုပ်များဖြစ်လေသည်။ ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာစာအုပ်များကို အာဂုံဆောင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ကြည့်ရှုတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်သော နတ်မောက်မြို့သားများဖြစ်ကြသည့် အမိန့်တော်ရ ဦးဘသက်နှင့် ဦးဘဂျမ်းတို့အား စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ပြောနေတတ်လေသည်။ မည်သူမျှ နားမထောင်ချင်စေကာမူ "ကိုအောင်ဆန်း" မှာကား ကြမ်းပြင်ကို စူးစိုက်၍လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပြင်ကို မော့ကာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးခေါင်းကို ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် တင်၍လည်းကောင်း၊ သူပြောချင်သမျှကို တန်းလျှောက်ပြောပြီးနောက် "ဒါပါပဲ" ဟုဆိုကာ ၎င်း၏အခန်းသို့ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထ၍သွားတတ်လေသေးသည်။

ကိုအောင်ဆန်းအား သိကျွမ်းသူများကမူကား "ဤသူငယ်သည် စိတ်ကူးအဆန်းအပြားများကို တွေးတောတတ်သူတစ်ယောက်" ဟု ပြောရသည်ချည်းပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ရင်း ပျင်းရိသောအခါများတွင် ပါးစပ်ဆိုင်း တီးကာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဖြေဖျော်လေ့ရှိလေသည်။ တစ်ရံတစ်ခါ မိမိနှင့် အတူနေသူများရှိသည်ဟူ၍ပင် အမှတ်မထားဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မရွေး ၎င်း၏ စည်းဝါး မကျနလှသော အသံအက်ကြီးဖြင့် သီချင်းများကိုလည်း အော်ဟစ်၍ သီဆိုတတ်ပေသေး၏။ အဝတ်အစားဝတ်ရာတွင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းမှတစ်ပါး လှပရေး၊ အချိုးအစားကျနသေသပ်ရေး စသည်တို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တတ်ပေ။ ၎င်း၏မိခင်ထံမှ အနီရောင်ပိုးယောချည်ပါ လုံချည်များကို ရက်၍ ပို့လေ့ရှိရာ ၎င်းအနီရောင် လုံချည်ကိုများစွာစုံမက်လေသည်။ ဝတ်နေစဉ် အောက်အနားက စုတ်ပြတ်ခဲ့သော်ထိုအစုတ်အပြတ်ကို ထုံးပတ်ချီနှောင်၍ပင် ဝတ်ဆင်ခဲ့၏။

လူတစ်ဦးက တစ်ဦးကို အနိုင်အထက်ကျင့်ခြင်း၊ မတရား ညစ်ပတ်ခြင်းများကို ကိုအောင်ဆန်းသည် များစွာ စက်ဆုပ် မုန်းတီးလေ့ရှိပေသည်။ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းကိုလည်း အထူး နှစ်သက်တတ်၏။ တစ်ရံသောအခါက ၎င်းနှင့်အတူနေထိုင်သူ အမိန့်တော်ရများဖြစ်သော ဦးဘသက်နှင့် ဦးဘဂျမ်းတို့ထံ အမှုသည်တစ်ဦးလာ၍ ရှေ့နေငှား၏။ "တရားသူကြီး အားငွေပေးရချင်ပေးရပါစေ ဝန်မလေးပါဘူး" ဟု ပြောမိရာ အနီးတွင် စာကြည့်နေသော ကိုအောင်ဆန်းက "မမှန်တာ ဘာလို့လုပ်မလဲ၊ လာဘ်ပေးဖို့ မကောင်းပါဘူး။ အမှုရှုံးချင် ရှုံးပေစေပေါ့" ဟု ရှု့ကာမဲ့ကာနှင့် ဝင်ပြောလိုက်ရကား အမှုသည်မှာ နောက်ဆုံးတွင် လာဘ်ပေးဖို့ကိစ္စအတွက် လက်လျှော့ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ထိုအိမ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးတည်းရှိရာ ရှေ့နေငှားလာသူများ ရှုပ်ထွေးနေသော်လည်း ကိုအောင်ဆန်းမှာအနားတွင် ဆူညံနေသောအထဲမှာပင် စိတ်မပျံ့လွင့်ဘဲ စာထဲတွင်စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေတတ်လေသည်။ အတူနေထိုင်သူတို့၏ ကိစ္စများတွင် မိမိနှင့်မသက်ဆိုင်က မည်သည့်အခါ

တွင်မှ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိတတ်ချေ။

ကိုအောင်ဆန်းသည် အားလပ်သောအချိန်များတွင် စာကို စွဲမြဲစွာ ဖတ်လေ့ဖတ်ထရှိခဲ့ပေသည်။ စာဖတ်သောအခါများတွင် စာလုံးတိုင်း စာလုံးတိုင်း ကို သာမန်ကာလျှံကာ မဖတ်ဘဲ မိမိရရ စဉ်းစားကာ ဖတ်တတ်၏။ စာအုပ်က ဒီလိုဆိုလျှင် မိမိက ဘယ်လိုယူဆမလဲဟူ၍လည်း စိန္တာကဝိတို့အလား စဉ်းစားမြဲဖြစ်လေသည်။

နံနက်ခင်းအချိန်များတွင် ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ ရွှေကြာငုံရပ်ထဲမှ ဦးချမ်းမြဆိုသူ အဘိုးကြီး၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အမြဲထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်တတ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ချောင်အကျဆုံး၊ လူသူအရှင်းဆုံးနေရာတွင်သာ ထိုင်လေ့ရှိသဖြင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးသည် ကိုအောင်ဆန်း၏ နေပုံထိုင်ပုံ စိတ်ဓာတ်ကို ရိပ်မိကာ ချောင်ကျသောနေရာတွင် ကိုအောင်ဆန်းအတွက် စားပွဲတစ်လုံး သီးသန့်ထားပေးရလေသည်။ ဆိုင်ရှင် ဦးချမ်းမြမှာ စကားနည်း၍ ကိုအောင်ဆန်းကဲ့သို့ပင် တည်တည်နေတတ်လေရကား ကိုအောင်ဆန်းသည် ၎င်းအဘိုးကြီးနှင့်မူကား လက်ဖက်ရည်သောက်လာတိုင်း အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစကားပြောနေသည့်ဝိုင်းသို့ အခြားသူစိမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက် ဝင်လာပါက ကိုအောင်ဆန်းသည် စကားပြောရာက ရပ်လိုက်တတ်လေသည်။

၁၉၄၆ ခု၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဘဝဖြင့် ရေနံချောင်းရောက်လာရာ ရှေးဦးစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော သူ၏မိတ်ဆွေအဘိုးကြီး ဦးချမ်းမြကို ရှာခဲ့လေသည်။ ဦးချမ်းမြမှာ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုမိတ်ဆွေဟောင်းကြီးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် မတွေ့ဆုံရတော့ပေ။

ကိုအောင်ဆန်းမှာ ၎င်း၏အဘွားထံမှ မောင်ဖြစ်သူ ရွှေလရောင် ဘွဲ့ခံ ဦးမင်းရောင်၏အကြောင်းကို ပုံပြင်သဖွယ် မှတ်သားခဲ့ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗမာရာဇဝင်ကို လေ့လာခဲ့ရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသားကျောင်းတွင် နေထိုင်ရသဖြင့်လည်းကောင်း လူမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပေသည်။

ထို့ပြင် အများအားဖြင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် နေရပ်သို့ပြန်လာရင်း ၎င်း၏ သူရင်းငှားများနှင့် ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံမှုမှု ပုံဆင်းရဲများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အား သနားမိခြင်းနှင့် လူတန်း မစေ့ရှာသော ထိုတောင်သူလယ်ယာသမားများကိုကြည့်ကာ လူအများ၏ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို ရှက်ဆောင်ရန် စိတ်ဓာတ်များ ဝင်စားခဲ့လေသည်ဟု သူ၏အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိရှိသူတို့က ပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ရဖူး၏။

ကိုအောင်ဆန်းသည် အများနှင့်မတူ တစ်မူ ကွဲပြားစွာ နေထိုင်ရုံတွင်သာမဟုတ်၊ စကားကိုလည်း အဆစ်အပိုင်း ကျနစွာ တိကျသော စကားလုံးများဖြင့် ပြောတတ်လေသည်။ အမျိုးသားကျောင်းတွင်နေစဉ် ၎င်းမှာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအသင်းတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တော့ "ဘယ်သူက မြှောက်လို့မှလည်း မမြှောက်ဘူး၊ ဘယ်သူက ချောက်သော်လည်း မကြောက်ဘူး" ဟု ကိုအောင်ဆန်းသည် ပြောလေ့ပြောထရှိ၏။

တစ်ရံရောအခါ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ကိုအောင်ဆန်းအား စကားအနည်းငယ် ပြောပါရန် ကျောင်းသားတချို့က တိုက်တွန်းသဖြင့် ထ ပြော၏။ ၎င်းပြောပြသော စကားများမှာ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းစာကို ကုန်းဖတ်နေရုံမျှဖြင့် အမျိုးသား ကျောင်းသားတို့၏ တာဝန် ကျေပွန်သည် ဟု မဆိုနိုင်သေး။ တိုင်းပြည်အား ကျွန် သံသရာဝဲဩဃမှ မည်သို့ ကယ်တင်ရပါမည်နည်း ဆိုသောပြဿနာကိုလည်း စဉ်းစားသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ရာဇဝင်သင်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အသစ်တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအဓိပ္ပာယ်မှာ ရာဇဝင်သင်သူသည် ရာဇဝင်အကြောင်းကို သိနားလည်ရုံသာမဟုတ် ရာဇဝင်ကို ဖန်တီးသူ (ဝါ) ရာဇဝင်ကို ပြုလုပ်သူအဖြစ်သို့လည်း ရောက်စေရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် နာရီဝက်မျှ ပြောကြားသွားလေသည်။

ကိုအောင်ဆန်း၏စကားကို ကျောင်းသားများသည် များစွာ နှစ်ခြိုက်လေရကား စကားရပ်သည်၏အဆုံး၌ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ ကျောင်းခန်းမကြီးအတွင်း ဆူညံဟိန်းမြည်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ၎င်းအမျိုးသားကျောင်းတွင်နေစဉ် ကျောင်းသားများအချင်းချင်း ညီညွတ်စေရန်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားများဟု ကြွားဝါမည်ကို စိုးရိမ်၍ (School Dress) ခေါ် အမျိုးသားကျောင်းအဝတ်အစားကို သူ၏ ကျောင်းသားအမှုဆောင်များနှင့် စတင် တီထွင်ခဲ့လေသည်။ ကိုအောင်

ဆန်း စတင် တီထွင်ခဲ့သော အမျိုးသားကျောင်းအဝတ်အစားမှာ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်အနီနှင့် ပင်နီအင်္ကျီများဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကိုအောင်ဆန်း၏ နှစ်ခြိုက်ထိုက်သော အပြုအမူတစ်ခုမှာ အမြဲတမ်း ဘယ်သူက ဘာပြောပြော သူလုပ်လိုရာအလုပ်ကို မဆုတ်မနစ်၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်တတ်သော အလေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်း၌နေစဉ်အခါက ၎င်း၏ စကားအပြောအဆို နှုတ်နည်းမှုနှင့် အဝတ်အစား ခွကျမှုတို့အတွက် ရယ်စရာ မောစရာ အဖြစ် နောက်ပြောင်ခြင်းခံရသည့်တိုင်အောင် ပမာမထား၊ ဖြုံရုံမျှပင်မဖြုံ၊ မည်သူကိုမျှ အရေးတဝင်မပြု။ ရွှတင်း၍သာ ရှိနေခြင်းမှာ နောက်ပြောင်သူများအား ပွဲကျစေရုံမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဂိုက်ပေးခြင်း၊ ဆိုက်ပေးခြင်း၊ ကိုယ်ကာယအလှပြုပြင်မှုတို့တွင် စိတ်မဝင်စား၊ အာရုံ မထားသည့် ကိုအောင်ဆန်းသည် အဝတ်အစားကို ဝတ်တတ်သလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်လေ့ရှိ၍ ကတုံးဆံတောက်ကို ဆီမလိမ်းဘဲနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်သွားသည့်အချိန်တိုင်အောင်ပင် ထားခဲ့လေသည်။ ဤအကျင့် ဤစရိုက်ကား သေရာပင်ပါသွားကြောင်းကို ထူးခြားစွာ ချွန်နေသော ဦးခေါင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဓာတ်ပုံကို တိုင်းပြည်က ကောင်းစွာ သိရှိမြင်တွေ့ကြရပေသည်။

ပျင်းပျင်းရှိလျှင် အမြဲလုပ်တတ်သည့် သူ့ဝါသနာတစ်ခုမှာ သွားစေ့၍ နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်နှင့် ပြိပြိ ဟု လေကို မြည်အောင် စုတ်ယူခြင်း၊ လက်နှစ်ဘက်နှင့် စားပွဲစောင်းကို ဆိုင်းဝိုင်းတီးသည့်ပမာ တီးလေ့တီးထလည်း ရှိပေသည်။ တီးဖန်များလတ်၍ အကျင့်သား ရလာသည့်အချိန်၌ သီချင်းသွားကဲ့သို့ နားထောင်ကောင်းလောက်သည့်အထိသို့ပင် ဆိုက်ခဲ့ရောက်ခဲ့လေသည်။ တခြားသူများ အိပ်နေသည်၊ စာကြည့်နေသည်ဟု အမှတ်မထားဘဲ သူတီးလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည့်အတွင်း အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် တီးလိုက်ပြီးမှ ရယ်မောကာ ရပ်သွားတော့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်းထိုင်လျက် တကယ့်ဆိုင်းဆရာကြီးများ၏ မျက်နှာပေးအမူအရာနှင့် သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေသည်မှာ မြင်ရသူများအဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ဣန္ဒြေဆယ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူ့အစ်ကိုရှိသည့်အချိန်၌ကား အထူးသဖြင့် ဆင်ခြင်လေ့ရှိ၏။ ဝါသနာမှာ စွဲနေသည့်အတွက် ဆိုင်းတီးရင်း အမိခံရသည်မှာလည်း ခဏ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခဏပေါ။ အမိခံရသည့်အခါတွင်လည်း "မင်းဟာ ဘာလုပ်တာလဲ" ဟူသော အမေးကြောင့် အာရုံ မပြေသေးဘဲလျက် ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့ရသည်မှာလည်း အခါခါဖြစ်၏။ အခြား အချိန်ဖြုန်းတီးမှုလည်း သူ့မှာရှိသေးသည်။ လုံချည်ဖြစ်စေ၊ အင်္ကျီဖြစ်စေ ဘောလုံးကဲ့သို့ လုံးပြီးနောက် အထက်သို့မြှောက်လိုက်၊ လက်နှင့် ဖမ်းလိုက်၊ ခြေထောက်နှင့်ခတ်လိုက်နှင့် မောပန်းလာသည့်အချိန်အထိ အတော်ကြာအောင် အချိန်ကို ဖြုန်းလေ့ရှိလေသည်။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့်တစ်တန်းတည်းတွင် "ဖိုးခက်" ဆိုသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်းရှိသည်။ ဖိုးခက်ကား မည်သူနှင့်မှ အရောတဝင် ခင်မင် ပြောဆိုခြင်းမရှိ။ ဘာသိဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည့် အကျင့်စရိုက်ရှိလင့်ကစား ကိုအောင်ဆန်းနှင့် တွေ့သည့်အခါမူ သိက္ခာပျက်တော့သည်။ လုပ်စရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိသည့်အချိန်အခါများ၌ စားပွဲစောင်းကို ဆိုင်းတီးလျက်ရှိနေသည့် ကိုအောင်ဆန်းအား ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် သူ မဟုတ်သယောင် စာဖတ်ဟန်ပြု၍ နေတတ်လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းကား ဤသို့ပြုမူခြင်း ခံရသည့်အခါတိုင်း ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ နောက်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ဖိုးခက်ကိုသာ ထထိုးလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါတွင် ဖိုးခက်သည် မရယ်၊ မပြုံး မျက်နှာထားနှင့်ပင် "ဟ...ဘာတုံးဟ၊ ဒီကောင် ရူးပြီထင်တယ်" ဟူ၍သာ ပြောတတ်သည်။ လက်သီးနှင့်ထိုးပြီး ကျေနပ်မှ ပြန်ထိုင်သွားသည့် ကိုအောင်ဆန်းအား ချက်ချင်းဆိုသလို လှမ်းပုတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ဖန်အထိုးခံရပြန်သည်တွင် အထက်ပါအတိုင်း ဖိုးခက်က မှတ်ချက်ချသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဖိုးခက်နှင့် ကိုအောင်ဆန်းတို့မှာ ကျောင်းတွင် အခြားကျောင်းသားများ၏ ဖျော်ဖြေစရာ ဇာတ်လိုက်နှစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်းသည် နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သမျှကိစ္စများအပြင် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို သူ၏ဒိုင်ယာရီတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အရေးကျင့်ခဲ့လေသည်။

တစ်ညကား သူ၏အစ်ကို ကိုအောင်သန်း (ယခု တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်၊ မကွေးအရှေ့မြောက်ပိုင်းအမတ်)သည် ကိုအောင်ဆန်း ရေးထားသည့် မှတ်တမ်းများကို သူ၏ အင်္ဂလိပ် အဆင့်အတန်း မည်မျှ တိုးတက်နေကြောင်း သိလိုသည့်အတိုင်း တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောဖတ်ကြည့်နေလေသည်။ တစ်နေရာတွင် (I sak my debt) ဟူသော စာပိုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို

နားမလည်သော ဆယ်တန်းသမား ကိုအောင်သန်းမှာ ကိုအောင်ဆန်းအား မေးရလေတော့သည်။ ကိုအောင်ဆန်းကား စာကို ကုန်း၍ကြည့်နေရာမှ ရယ်မောလိုက်ကာ "အကြွေးဆပ်တာကို ရေးတာပါကွာ" ဟု ရှင်းပြလေသည်။ "ဟ မင်းဥစ္စာကလည်း ဘယ်လို ရေးတာလဲ" "ဆပ် တာကို အင်္ဂလိပ်လို မသိတာနဲ့ ငါလည်း ဖြစ်သလို ရေးထားတာ" ဟု ကိုအောင်ဆန်းက ဆက်ပြောသည်။ "ဟာ... မင်း သိပ်ရှော်တာပဲ၊ ဆပ်တယ် ဆိုတာ တိုက်ရိုက် မသိရင် ကြံဖန် သုံးစရာ စကားရှားသလားကွ၊ I pay my debt ဒါမှမဟုတ် လို့ရှိရင် I clear my debt ပေါ့။ မင်းသိပြီးစကားနဲ့ကိုပဲ ထွင်ပြီးရေးနိုင်တယ်။ နောက် ဒီလိုမလုပ်နဲ့" ဟု ကိုအောင်သန်းက သင်ပြသည်တွင် ကိုအောင်ဆန်းမှာ ကျိတ်၍ ရယ်မောနေတတ်လေသည်။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၇)
ပျော်တတ်လို့ပါ

တစ်ညတွင် ကိုအောင်ဆန်းတို့နေထိုင်ရာ အိမ်၏အရှေ့ဘက်တွင် ချောက်ကြီး ရှိလေသည်။ ၎င်းချောက်ကြီးထဲတွင် မြူနီစီပယ်မှ အခွင့်တောင်းကာ သူနှင့် သူငယ်ချင်းများသည် ဘောလုံးကစားလေ့ ရှိကြသည်။ ချောက်ကြီး အရှေ့ဘက် တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် (ဘီ၊ အို၊ စီ) ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် ကုလားစာရေးများ စု၍ ငှားရမ်းနေထိုင်ကြလေသည်။ ၎င်းကုလားများမှာ လူပျိုလူလွတ်တွေချည်းဖြစ်နေသည်နှင့်အညီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရယ်စရာ မောစရာများကို ပြောဆိုကာ တဟားဟားနှင့် ပျော်ပွဲဆင်နေကြသည်ကို ကောင်းစွာကြားနိုင်ပေသည်။ ထိုအတွင်း တစ်ယောက်က ကုလားသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံထားနှင့် အော်ကာ ဆိုလိုက်သည်တွင် ကျောင်းသားမျှသာဖြစ်သော ကိုအောင်ဆန်းသည် အူထဲမှ ယားလာအောင် ပြောင်လှောင်လိုသည့်စိတ် ပြင်းပြလာဟန်ရှိသည်။ ကုလားစကား မတတ်ဘဲနှင့် သံယောင်လိုက်ကာ ဆိုလိုက်သည်။ တကယ့်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကုလားသံကဲ့သို့ "ဟာတပါ၊ ဟာတပါ" ဟု အော်လိုက်သည့်အခိုက် အိမ်အပေါ် အခန်း၌ အိပ်ပျော်နေသော ၎င်း၏ အစ်ကို ဦးဘဝင်း နိုးလာသည်နှင့် ကြုံကြိုက်သွားသဖြင့် "ဒီကောင်ကလေး ရူးနေသလား" ဟု လှမ်းကာ မာန်လိုက်မှ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ သူ၏မလေ့ကား တစ်ခါခါ အနားတွင် မည်သူရှိ

သည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ၎င်း လုပ်လိုသော အခြားကိစ္စရှိသမျှကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လေ့ရှိတတ်လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းမှာ ကျောင်းသားဘဝကပင်လျှင် တိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းသောကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆုံတိုက်ရပ်ရှိ လယ်ပေါ်ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ကျင်းပသည့် သမ္မတကြီး ဦးစိုးသိန်း၏ ဝံသာနု တရားပွဲသို့ သွားရောက်ကြားနာခဲ့သည်။ သို့သွားခြင်းမှာလည်း သဘောကျ၍မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံနှင့် တိုင်းပြည်ရေးရာများကို နားလည်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် သွားရောက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် "စိုးသိန်း စိုးသိန်း၊ စိုးသိန်းကို ဂျာနယ်တစ်စောင်က ရေနံ့သည်သား လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေနံ့သည် ဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်ဘူး" ဟု စားပွဲကို တူကလေးနှင့် ထုကာ၊ ထုကာ ဦးစိုးသိန်း ဂိုက်မျိုးနှင့်လည်း ပြောဆိုတတ်လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် ဘောလုံးကစားခြင်းမှအပ အခြားကစားနည်းတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ ဘောလီဘော ကစားခြင်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ပါဝင်သော်လည်း ဘတ်စ်ကက်ဘော ကစားခြင်းကိုကား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ ကျောင်းသူမိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံရာတွင် မည်သည့်အခါမဆို ၎င်းသည် ခပ်တည်တည်နှင့် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်လေသည်။ ကျောင်းနေဖက် မိန်းကလေးအချို့က ကိုအောင်ဆန်း ကို တွေ့သည့်အခါတွင် "ဒါ ဆရာ ကိုဘဝင်း ညီ" ဟု အချင်းချင်း တီးတိုး စကား မကြားတကြား ပြောဆို မိတ်ဖွဲ့လိုသည့်အနေနှင့် "ရေလာမြောင်းပေး" စကား ပြောကြသော်လည်း ကိုအောင်ဆန်းကား ၎င်းတို့အား ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင်မထင်။ အရေးမဝင် ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ ကလေးသူငယ်များကိုပင် အရေးဝင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မျက်နှာသာပေးခြင်းမရှိ။ အိမ်နီးနားချင်း ကလေးများမှာ သူ့ကိုမြင်လျှင် ထွက်ပြေးလေ့ရှိတတ်ကြသည်။

ကိုအောင်ဆန်း၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ယူ၍ကြည့်လျှင် ပန်းချီဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ယူလောက်အောင်ပင် စိတ်ကူးနှင့် ရေးဆွဲထားသည့် ဘီးဆံထုံးကြီးများကို ဆံမြိတ်ကွင်းချလျက် မျက်စိမှိတ်နေသည်ဟု ထင်ရသော မိန်းမဦးခေါင်းပုံများကို အများအပြား တွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်အခါက ကပိုကရိုလုပ်၍ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းသွားလေ့ရှိကာ လူ့လောကပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွင် ခွကျသော ကိုအောင်ဆန်းအား မည်သူကမျှ ဗမာပြည်၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်မှန်းခဲ့ကြပေ။ ထိုစဉ်က ထင်မြင်ချက်နှင့် မှတ်ချက်များကား ထင်မြင်ချက်နှင့် မှတ်ချက်များသာ ဖြစ်ခဲ့လျက် ထိုထင်မြင်ချက် မှတ်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တတ်သော အကျိုးတရားတို့သည်သာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ စိတ်ပညာဆရာများ၏ အဆိုအားဖြင့် ငယ်စဉ်က တစ်စုံတစ်ခုကိစ္စကို လူကြီးများက စေခိုင်းသည့်အခါ မဖြစ်မနေလုပ်တတ်သည့် ကလေးများသည် လူကြီးလူကျယ်များ ဖြစ်လာမည်ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုအောင်ဆန်းကား ထမင်းပွဲတွင် ဟင်းဖတ်ကို ဇွန်းနှင့်ဆယ်၍ မရသည့်အတွက် ဇွန်းကို ချထားကာ တခြားဟင်းခွက်များကိုသာ နှိုက်ဆယ်၍ စားတတ်သည်များကိုသာ မကြာခဏ ကြုံကြိုက်ခဲ့၏။ ငယ်စဉ်က စိတ်နေစိတ်ထားကိုကြည့်၍ နောက်ပိုင်းအခြေအနေကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် အခြားနေရာများတွင် တိကျမှန်ကန်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကိုအောင်ဆန်း၏အဖို့တွင်မူကား အကဲခတ်ရန်၊ ခန့်မှန်းရန် လွယ်ကူတိုင်းအဖို့ ခဲယဉ်းခဲ့လေသည်။

❑

အခန်း(၈)

အပြောကောင်း၍ ချီးမွမ်းခြင်း

သိတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်များနှင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း၌လည်း ကိုအောင်ဆန်းမှာ အိပ်ကာ၊ စားကာ၊ လည်ပတ်ကာနှင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေထိုင်မှုမျိုးဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခွင့်ကို မရရှိခဲ့ပေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုဘဝင်းနှင့် ကိုအောင်သန်းတို့၏ ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းမှု၊ သွန်သင်မှုများကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံများသည် တိုးတက်လာလေ့ရှိသည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ စာစီစာကုံးအရေးအသား လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ များသောအားဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရကြောင်းနှင့် ပြောပြဖူးလေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုအောင်သန်း ကား ကိုအောင်ဆန်း၏ (ကျူတာ)ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း ဖတ်ရန် စာအုပ်များကို ရွေးချယ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ကိုအောင်ဆန်းရေးသည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို စစ်ဆေးပြင်ဆင်ရာတွင်လည်းကောင်း အစ်ကိုကြီး ကိုဘဝင်းက တာဝန်ပေးထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ကိုအောင်ဆန်း၏ အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ ချို့ယွင်း တိမ်းစောင်းမှုများကို အကြောင်းပြု၍ ကိုအောင်သန်းက (so poor amount of English) "မင်း အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်ညံ့တယ်" ဟု ဘိုလို ကြိမ်းမောင်းဖူးကြောင်း ကိုအောင်ဆန်းက ပြောပြကာ ရယ်မောဖူးလေသည်။

ကိုအောင်ဆန်း ၇ တန်းအောင်ပြီးလောက်သည့်အချိန်တွင် ကိုအောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သန်းမှာ ကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး (အိုင်အေ) ပထမနှစ်ကိုပင် အောင်မြင်ပြီးခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း ညီအစ်ကိုချင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားရခြင်းဖြင့် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသမျှ လေသံခပ်ကြွားကြွားနှင့်တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချသည်များကို ကိုအောင်ဆန်းက ကျွန်ုပ်တို့အား လက်လီစိတ်၍ ပြောပြသည်ကား "သူတို့ကောလိပ်မှာ (Debate) ရှိတာကိုးကွ၊ ကိုအောင်သန်းလည်း (Debating Society) စကားအချေအတင်ပြောတဲ့အဖွဲ့မှာပါတော့ အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တိုးနေတာပေါ့။ သူ (Debate) မှာ ပြောခဲ့တဲ့ပုံ ပြောပြတာပါကွာ။ .... ဖရူး ... ဖရူး ... ဖရူးနဲ့ နေတာပဲ။ ငါတော့ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး" ဟူ၍လည်း ဖြစ်လေ၏။ ၎င်း၏အစ်ကို ဦးဘဝင်းမှာ ကိုအောင်ဆန်းအား မည်သည့်အခါမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေမှု၊ လည်ပတ်သွားလာမှုများကို မရှိစေရဘဲ စာပေဘက်တွင် လူတော်တစ်ဦးဖြစ်လာစေရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိခဲ့သည်။ စာပေ ကြိုးစားသည်နှင့်အမျှ ကျန်းမာရေးတွင် ထိခိုက်နေမည်စိုး၍ ကျောင်းတောင်ဘက်ရှိ ကလပ်တစ်ခုတွင် နံနက် တင်းနစ်ရိုက်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲပြီး (၈) တန်း တက်စဖြစ်သော ကိုအောင်ဆန်းအား နံနက်တိုင်းတွင် "တင်းနစ်" ရက်ကက်ကို ချိုင်းတွင် ညှပ်လျက် ထိုကလပ်ဆီသို့ ထွက်သွားလေ့ရှိသော်လည်း အထက်တန်း ကျောင်းသားပီပီ စတိုင်မများ၊ ရှပ်အကျႌ လက်ပင့်လျက် ချည်လုံချည်နှင့်ပင် သွားလေ့သွားထ ရှိသည်။ ကစားသည့်အခါတွင်လည်း အဝတ်ဖိနပ်ကို မသုံး၊ ဖိနပ်မပါ ခြေထောက်ဗလာနှင့်ပင် ကစားလေ့ရှိသည်။ နဂိုနေအားဖြင့်လည်း ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း လွှတ်မထား။ ဦးဘဝင်းမှာ ယခင် နေရှင်နယ်ကျောင်းဆရာကြီး ကွယ်လွန်သူ ဦးအေးမောင်၏ ဇနီးအိမ်တွင် သားနှင့်သမီးများကို သင်ပြပေးရန် ညတိုင်း သွားရောက်အိပ်ရရာ ကိုအောင်ဆန်းအား ၎င်းနှင့်အတူ ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။ ကိုအောင်ဆန်းအား အိပ်ရေးပျက်သည့်တိုင်အောင် စာကို အလွန်အကျွံ ကြည့်ခွင့်မပြု။ အိပ် ဆိုလျှင် အိပ်ရသည်။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်းကျောင်း၌ နေစဉ်အခါက ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင် အမှုဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် စကားအချေအတင်ပြောပွဲများတွင်လည်း ပါဝင် ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါကား တောမှာနေထိုင်ရခြင်းသည် မြို့မှာနေထိုင်ရခြင်းထက် သာလွန် ကောင်းမွန်

သည်ဟူသော ပြဿနာကို ရွေးချယ်လိုက်ကာ စကားအချေအတင်ပြောပွဲတစ်ခုကို ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ထို စကားအချေအတင် ပြောပွဲတစ်ခုတွင် သူ့အား ခေါင်းဆောင်ပြောကြားသူအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုအောင်ဆန်း စကားပြောရန် စလျှင် စခြင်း ရှုတည်တည်နှင့် ပြောကြားသည်မှာ "တောက မြို့ထက် သာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကတော့ အထူးပြောစရာ လိုမယ်တောင် မထင်ပါဘူး။ ယခု ပြောရမယ့် (Subject) ကိုက ဒီ (Board) မှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း တောမှာ နေထိုင်ရခြင်းသည် မြို့မှာ နေထိုင်ရခြင်းထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သည်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒါတွင် ထင်ရှားနေပါတယ်" သူပြောသည့်အခါတွင် ညာဘက်တွင် စာရွက်များနှင့် ဘယ်ဘက်ကား ကျောက်သင်ပုန်းကြီးဆီသို့ညွှန်လျက် မျက်နှာကား အသားမသေ၊ အချိုးမကျ၊ ရှက်သွေးရောင်ဖြန်းလျက်။ ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် အားကြွလာကာ ပြောဆိုသည့်စကား အချက်အလက်များမှာ ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ခိုင်လုံသည့် ရာဇဝင် အကိုးအကားတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိပေသည်။ စကားအသုံးအနှုန်း ယဉ်ကျေးထည်ဝါခြင်းကို ပဓာနမပြု။ ပြောလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင်သာလျှင် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောဆိုခဲ့လျက် ကိုယ်ဟန်အမူအရာ မျက်နှာပေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နာမည်ကောင်းရလိုစိတ်၊ အသားယူလိုစိတ်မျိုးနှင့် ကင်းဝေးကာ ရှိသမျှသော စိတ်အာရုံကို မိမိပြောဆိုသည့် စကားတွင်သာ လုံးဝ သွတ်သွင်း အသုံးပြုထားသည်ကို ကောင်းစွာ သိမြင်နိုင်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောသား ကျသူတစ်ယောက် မဟုတ်သေးသည့်အတွက် ရှေ့ လောကြီးပြီး ထစ်ငေါ့ သွားသည့်အခါ ရယ်မောခြင်းခံရသည်။ သို့ရယ်မောခြင်း ခံရသည့်တိုင်အောင် ရှက်သွေးဖြန်းခြင်း၊ ယောင်မှားခြင်းမရှိ။ ရှေ့ကိုသာ အစဉ်တစိုက် ဆက်လက် ပြောဆိုသွားတတ်လေသည်။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုံ့မျှသာ သဘောထားကို ကြားကောင်း ရုံမျှ ပြောဆိုခြင်းမဟုတ်။ မိမိ၏ (Conviction) ကို ယုံကြည် စိတ်ရှိသည်ကိုသာ ပြောခဲ့သည့်အလျောက် ကြားရသူတိုင်းကလည်း ဤသို့ တထစ်ချ ယူဆကြလေသည်။ ကိုအောင်ဆန်းသည်ကား တောသားပီပီ တောသားတွေကို အညွှန့်တင်လိုက်ရကား ဤမြန်မာပြည်တစ်ခွင် ရာဇဝင်အဆက်ဆက်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့် ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိ၊ ကဝိသုခမိန်တို့မှာ ကျေးတော ကျေးလက်မှသာ ထွန်းကားပေါ်ပေါက်၍ ရပ်ကြီးပြည်မ ရာဇ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဌာနီ မင်းနေပြည် စသော မြို့ကြီးပြကြီးများမှ ယေဘုယျအားဖြင့် လူနပ်လူပါး ဉာဏ်သမားများဟု ဆိုအပ်သော ဉာဏဗလသမားများနဲ့သာ ထွန်းကား ပေါ်ပေါက်တတ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင်များနှင့် (Industrial Revolution) အကြောင်းကို ထည့်သွင်းပြောဆိုရာတွင် မီးရထားကို စတင် တီထွင်သူ (ဂျော့စတီဗင်ဆင်)၊ သင်္ဘော စထွင်သူ (ဂျိမ်းဝပ်) စသော ပုဂ္ဂိုလ် ပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာ မာဒင်၊ အီဘရာဟင် လင်ကွန်း စသောသူများသည် တောသားများထဲမှသာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်အကျော်အမော်တွေမှာ မြို့သားတွေမဟုတ်၊ တောသားတွေသာဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ယခုတိုးတက်ရေး အတွက် ကြိုးစားခဲ့ရာတွင် တောသားတွေ မပါဘဲ မြို့သားချည်းသာဆိုရင် တိုးတက်ရေးနှင့် (အ–ဝေး–ကြီး)ဟု ဘယ်လက်ကို အထက်သို့ တအား မြှောက်ကာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထိုစကားအရေးအတင်ပြောပွဲပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုအောင်ဆန်းအား ၎င်း၏ ကျောင်းနေဘက်များက ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ချီးမွမ်းသည့်အခါတွင် လည်း သူ့မှာ သွေးကြွမြောက်တက်ခြင်း မရှိ။ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်း ကင်းလျက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ၎င်းသွားလိုရာသို့ ဖွတ်တိုး၍ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်များကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားတတ်လေသည်။

ဆယ်တန်းတွင် သင်ကြားဆဲ စကားအရေးအတင် ပြောပွဲများတွင် အသံ၊ လေထားလေယူ၊ ဟန်အမူအရာတို့မှာ ဒီအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီး ဦးကျော်ဖံသည် (Eloquent) ဟူသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တိုက် ရိုက်သင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ (Eloquent Speaker) ဆိုရင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ပေါက်မည်လဲ ဟု ဆယ်တန်းကျောင်းသားများအား မေးသော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဖြေနိုင်ဘဲရှိနေရာမှ (Eloquent Speaker) အဓိပ္ပာယ် မင်းတို့ မသိဘူးလား။ ဒီလိုပြောတတ်တဲ့လူ မင်းတို့အတန်းထဲမှာ ရှိနေတယ် ကွာ ဟု ထပ်မံ ပြောသည်တွင် ကိုအောင်ဆန်းကို ဆိုလိုကြောင်းကို ရိပ်မိခဲ့ကြ လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဤအခါကတည်းက မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို လုပ်ကိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အများက ချီးမွမ်း လာရသည့်တိုင်အောင် မပှတ်မနေ ကြိုးစားတတ်သော ဖွဲ့ရှိခဲ့လေသည်။ ဆယ်တန်းတွင်နေစဉ်က လူငယ်ပိုင်းတွင် ထားရှိအပ်သော ကာယဉာဏ

အင်အား ယုတ်လျော့စေတတ်သည့် အကျင့်ဆိုးကြီးဖြစ်သော[illegible]ပ် သောက်ခြင်းကို အံ့သြစွာနှင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဤအကြောင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ၏ စိတ်ကို နိုင်နင်းအောင်မြင်နေကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၉)

ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်း

၁၉၃၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအလယ်ကား ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၏ မြို့ထိးဗဟို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပူပြင်းသော နွေဥတုမှ ဝသန်ခါဦး မင်းလွင်မြူး၍ မိုးဖူး မိုးပွင့်ကလေးတို့၏ အငွေ့အသက် ပက်ဖျန်းခြင်းအပြုခံရသည်နှင့် လန်းဆန်းဝေဆာ အသက်ဝင်၍လာချိန်ဖြစ်လေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သား အဟောင်းအသစ်တို့သည် တဖွဲဖွဲနှင့်မစဲသော မိုးနှင့်အညီ အစီအရီ ရောက်လျက်ရှိကြ၏။ မိတ်ဟောင်းဆွေသစ် တွေ့သည်အဖြစ်ကား ဂိမာန်လွန်ကျူး ဝသန်ကူး၍၊ ရွှင်မြူးသောဟန် စာစည်လျက်၊ ကျေးငှက် သာရကာ၊ မာဂဓာနှော၊ ဘာသာရောယှက်၊ နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ၊ အူအူသောင်းသောင်း၊ ထွေပေါင်း ဆူညံလျက်ရှိတော့၏။ ကျောင်းတော်တစ်ဝိုက် မြေစိုက်သစ်ပင်၊ မြက်ခင်းပြင်ဟူသည်တို့လည်း မြရည်လိမ်းသကဲ့သို့ စိမ်းလဲ့လဲ့ လူးလျက် ရှိတော့၏။ မိုးပွင့်မိုးပေါက်တို့သည်လည်း တဖြောက်ဖြောက်၊ တဖွဲဖွဲ၊ ပုလဲဥပမာ မြက်လက် မြက်ခက်တို့အပေါ်ဝယ် ညှလျက်၊ ခလျက်၊ တွဲရရွဲ ခိုလျက် ရှိကြသတည်း။

ထိုမျှ သာတောင့်သာယာ ဝေဆာလန်းဆန်းသည့် တက္ကသိုလ်နန်းဝယ်၊ အသွယ်သွယ်သော ကျောင်းဆောင်များဖြစ်သည့် စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊

အင်းဝ၊ သထုံ၊ ပဲခူး စသည်တို့မှာကား တင့်တယ်ခမ်းနားသော ကျောင်းဆောင်သစ်များပေတည်း။ သို့ရာဇဝင် ထင်ရှား ထီးစိုက်နန်းစိုက်မြို့တော်များ၏ အမည် ကို မှည့်ခေါ်သုံးစွဲခဲ့ရကား မွန်လေးတိုင်းတို့တွင် တလိုင်းမင်း ရာဇာဓိရာဇ်ဘုရင် ထီးနန်းစိုက်ထူ မင်းမူခဲ့သော ဟံသာဝတီ၊ ပဲခူးမြို့တော် အမည်ခံ ပဲခူးကျောင်းဆောင်ကား အခြားသော ကျောင်းဆောင်တို့ထက် ထူးခြားချက်ဖြင့် ပြည့်စုံလေ၏ဟု မဆိုသာပေ။ သို့သော် ...

ပဲခူးကျောင်းဆောင်ကြီးသည်ကား လူပေါင်း **၁၃၀ မျှနေထိုင်ရာ** အဆောက်အဦကြီးဖြစ်၏။ ကျောင်းသားသစ်ဦးရေထက် **နှစ်ဆမျှ များပြား**သော ကျောင်းသားဟောင်းတို့ကား နေရာတကာတွင် လူဟောင်းပီပီ အထက်ကသော နေကြစမြဲဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့အနက် လူတစ်ယောက်ကား အဖြူစင်းပိတ်ချောပေါ်တွင် အနက်စက် ကွက်တင်နေသည့်အလား ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုသူသည် အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသား မဖြူမညို၊ နဂိုကပင် မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုး၊ ရှူးသိုးသိုး၊ ခေါင်းမွေး ဇုတ်ဖွားနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ပါးရိုးနားရိုးပေါ်အောင် အံကိုကြိတ်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လမ်းလျှောက်တတ်၏။ ဖားလျားကျသော ပင်နီအင်္ကျီ၊ ခြေသလုံးပေါ် ဘန်ကောက် တစ်ပတ်ရစ်လုံချည်၊ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ် တို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် လက်တွင် အိမ်တော်ရာ ထီးတစ်ချောင်းကို နေပူမိုးရွာ မရှောင် အမြဲတမ်း ဆောင်းသည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် စကားနည်းပုံကြောင့် ထုံပေပေထင်ရ၏။ အတွေးနယ်ချဲ့သူတစ်ဦး၏ အသွင်ဆောင်၏။ အဝတ်အစားကို ဂရုစိုက်ပုံမရ။ အမြဲတစေ စဉ်းစားနေသည်ကိုသာ တွေ့ရတတ်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည့် အမူအရာကို ဆောင်သည်။ ထိုသူသည် အကြွားအဝါ ပကာသနတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော လူဘုံအလယ်တွင် မဖွယ်မရာရောက်ရှိနေဘိသည့်အလား ထင်များထင်ရ၏။

ကြော့ကြော့မော့မော့ဆံပင်ကို ကော့အောင်ဖြီး၊ ဘော်လံဒီယာ ပင်းမင်းပြန် ပိုးသက္ကလတ်အင်္ကျီ၊ ကြွေပြောင်တိုက် ကော်လာနှင့် တရှပ်ရှပ် တန္တမ်းရွမ်းမြည်သည့် ရွှေတောင်မန္တလေးပိုးလုံချည်၊ မှန်ကဲ့သို့ ဖိတ်ဖိတ်တောက် လက်ပြောင်နေသည့် ရှူးဖိနပ်အပြင် မျက်နှာတွင် အလှရည် တစ်ဖုံ နံ့သာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမျိုးစုံ ခြယ်လှယ်ကာ တသသနှင့် နေသည့်အလုပ်မှအပ အခြားသော လောကကြီးတစ်ခုလုံး မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကောလိပ် ကျောင်းသားများ၏ခေတ်ဝယ် ခေတ်နှင့်မလိုက်လိုသူသည် လောကအပြင် ဘက်သို့ ရောက်နေပေ၍လော။ သို့မဟုတ် လောကဓာတ်ကြီး၏ သဘာယာ ခြင်းအလင်းရောင်ပင်လျှင် သူ့အား မဖောက်ထွင်း မချဉ်းကပ်နိုင်ခြင်းပေ လော။

လူ၏စိတ်သည် လူ၏မျက်နှာ၌ ထင်ရှားစေ၏၊ လူ၏စိတ်အတိုင်း အနေအထိုင် အမူအရာကို ဖန်တီးစေ၏။ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိ ဟန်ပန် ကင်းမဲ့သော ထိုသူ၏ အခန်းသည်ကား အခြားသော အခန်းများနှင့် လား လားမျှမတူ၊ တစ်မူခြားနားလျက် တွေ့ရ၏။ အမှောင်နှင့် အလင်းကဲ့သို့ ကွာ ခြား၏။ အဆင်အပြင်မရှိ။ အလှအပ နားမလည်၊ ပကာသန နတ္ထိ။ မသေ မသပ်သည့် အခြင်းအရာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုသူ၏ အခန်းမှာ စိတ် မနှံ့သူအဖို့ ရှုးစေနိုင်၏။ အမြင်အားဖြင့် ထိုအခန်းသည် ထိုသူ၏စိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပြသလျက်ရှိ၏။

ဆယ်ပေပတ်လည် ထုံးဖြူသုတ် အခန်းထောင့်တွင် တောင်ဘက် ခေါင်းစိုက်သော ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုသူသည် ခြေတွဲလွဲချကာ ဘေးစောင်း ထိုင်နေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်မြ သုန်မှုန်လျက်ပင်။ ခုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျောင်းဖွင့်စ ရောက်ကတည်းက ဖြန့်ခင်းထား သော အိပ်ရာဖြစ်သည်ကို တပ်အပ်သိသာ၏။

အခန်းခေါင်းရင်းကပ်လျက် ဗီရိုမှာမူ မိမိကျရောက်သော တာဝန် အမှုတော်ကို မထမ်းရသည့်အသွင်မှ ဗလာဟင်းလင်း အရုက်ကင်းသလို အလျှင်းဘာမှ ထည့်သိုထားခြင်းမတွေ့ရ။ အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့်တူသော သံသေတ္တာအနက် တစ်လုံးသာလျှင် ခုတင်ခြေရင်း မကျတကျတွင် အဆွဲ အရမ်း မကြာခဏ ခံထားရသည့်အလား နေသားတကျမရှိဘဲ တွေ့ရ၏။ အခန်းလယ်ဗဟိုချက်တွင် စာအုပ်ထည့်သည့် ထင်းရှူးသေတ္တာမှာ ကျောင်း ဖွင့်၍ ပြန်ရောက်စကတည်းက ဂျာဒူးဝါးလား ချပေးထားသွားသည့်နေရာက တစ်လက်မ မရွေ့။ အခြေတကျ နေရာရွေး၍ ပန္နက်သဲချထားသည့်ပမာ တွေ့ရ၏။ စာအုပ်သေတ္တာတွင်းမှ စာအုပ်များမှာ ခြတောင်ပို့ပမာ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်ထုတ်၍ သေတ္တာပေါ်မှာပင် တင်ကာ၊ ပစ်ကာ ထားပုံရ၏။ စာအုပ်

တို့မှာ တစ်အုပ်ပေါ်တစ်အုပ် စီစီရီရီမရှိ။ ဟိုစောင်း ဒီရွဲ့နှင့် ထပ်လျက်သာ ရှိ၏။ စာအုပ်ပုံထိပ်၌မူ ညတိုင်း ၁၁ နာရီ ဓာတ်မီးငြိမ်းသတ်ပြီးသည့်နောက် စာဖတ်ခြင်းပြုသည်လားမဆိုနိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းရာများ တွေ့ရ၏။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပုံမှာ အောက်ခံခွက် စသည်တို့ မတွေ့ရ။ စာအုပ်ပေါ်တွင် တင်ထွန်းခြင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

ခေါင်းရင်းနားရှိ ဗီရိုပေါ်မှာလည်း ဖယောင်းစက်များ ယိုစီးကျထား သည့် ဖယောင်းတန်းများ မြင်ရ၏။ သို့အတူ စာအုပ်သေတ္တာတစ်ခုလုံး ထိပ် ဆုံး စာအုပ်ပေါ်မှ ဖယောင်းရည်များ စီးကျသည်မှာ ရွှံ့မီးတောင်မှ ပွက်၍ ချော်များထွက်ကာ တောင်ဘေးပတ်လည်သို့ စီးဖြာထားသည့်အတိုင်းနှင်နှင် တွေ့မြင်ရသောဟူ၏။

ထိုအခန်းရှင်ကား ခုတင်ပေါ် ဘေးတိုက်ထိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့၍သာ စဉ်းစားခြင်းပြုမူနေဟန် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်လျက် ဒူးပေါ် တွင် တံတောင် တင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူသည် ဘာကို တွေး တော ငေးမော တွေဝေနေဘိသနည်း။ လောကကြီးသည် သူ့အတွက် အဘယ်နေရာ၌ အဆင်မပြေ၍နည်း။ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့ဟန် ညိုးခွေ ယိုင်မှိုင်တွေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်၊ စိတ်ခက်ထန်လျက် အကြံကြီးနေပုံ၊ အားမရပုံ၊ မကျေနပ်ပုံကိုသာ ပြ၏။ ပြင်းပြသောစိတ်သည် လူ၏ အရာခပ် သိမ်းကို ဖုံးလွှမ်းထားလေ၏။ ထိုသူသည် ထိုင်နေရင်း တွေးတောရင်းပင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တဖွားဖွား ဖွာပြန်၏။ ပင်နီအင်္ကျီ၊ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်၊ အိမ်တော် ရာ ထီး၊ ယခု ဆေးပေါ့လိပ်၊ သူများလို အလှအပ ခြယ်လှယ်စရာ မရှိ။ ပကာသနကို အရွဲ့တိုက်နေသူကား အဘယ်သူမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အိပ်ရာဆိုလျှင် ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်၊ မွေ့ရာနှင့်ပြီးစတမ်းနေပုံရ၏။ အခါ ခပ်သိမ်း မဖြီးမလိမ်း ခေါင်းစုတ်ဖွားနေခြင်းဖြင့် အလှအပမကြိုက်၊ စိုက်လိုက် မတ်တတ်နေကြောင်းထင်ရှား၏။ စားပွဲပေါ်၌လည်းကောင်း၊ စာအုပ် သေတ္တာပေါ်၌လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသော စာအုပ်များမှာ အလှူပွဲတွင် ပန်းပေါက်ပေါက်ကြဲထားဘိသည်နှင့် မခြားဘဲ ပြန့်ကျဲပွလျက်ရှိတော့၏၊ ဖယောင်းစက်များကား နေရာတကာတိုင်းလိုလိုပင်။ ထိုသူသည် အခန်းကို ပြန်ကြည့်ပုံမရ။ အခန်းအောင်းချိန်နည်းပုံရ၏။ စာအုပ်တွေကိုသာ မရမနား ဖတ်နေပြီး တစ်စုံတစ်ရာ လေ့လာကြံစည်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။ သူ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲတွင် တွေ့ရသော စာအုပ်များမှာ ဆိုကရေတီးစ်၏ လူမှုပဋိညာဉ်ကျမ်းနှင့် ပလေတိုး၏ နိုင်ငံရေးအဘိဓမ္မာကျမ်း၊ ထို့ပြင် ကားလ်မတ်စ်၏ စာပေတို့သာ များလေသည်။

ထိုသူကား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မှု မပြောင်း။ နံနက်မိုးလင်းကစ၍ ညဥ့်အိပ်သည့်အချိန်ထိ မျက်နှာမှာ မှုန်တေတေထားရာမှ တစ်ရွေးသားလျော့တာ မမြင်ရ။ အမြဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့သာ မြင်ရ၏။ ကျောင်းဝိုင်းထဲတွင်မူ ထိုသူသည် ချည်ကြမ်းပုဆိုးနှင့် ဘလေဇာကွတ်အင်္ကျီအစိမ်းရောင် ခပ်နွမ်းနွမ်းကိုကို အအေးအချမ်းခံနိုင်ရုံ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်ပတ်ကြီးကို ကပိုကရိုပတ်လေ့ရှိ၏။ သူသည် ဘလေဇာအစိမ်းကို နံနက်တိုင်း ခါးမှချွတ်သည်မရှိချေ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အဝတ်အစား သားနားတင့်တယ်ဝင့်ထည်မှုကို ဂရုမထား။ အရေးစိုက်ပုံစိုးစဥ်းမျှမပေါ်ချေ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဝတ်ဆင်တတ်သူတစ်ဦးဟု မှတ်ချက်ချလျှင် မှားမည်မထင်ချေ။ သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်း ထမင်းစားအသွားအပြန် မြင်နေရစေကာမူ သူနှင့် သိကျွမ်းဖို့ အခွင့်အလမ်းမှာ မပွင့်ခဲ့။ အံ့သြလျက်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရာ တစ်လကျော် နှစ်လမျှ ကြာရှိခဲ့လေ၏။

❑

အခန်း(၁၀)

ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်

တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးမှာ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံးရှိ မြို့အသီးသီးမှ ကျောင်းသားပေါင်းစုံ တွေ့ဆုံစည်းဝေးရာ ဌာနကြီးဖြစ်ရကား ကျောင်းတိုက်တွင် အသင်းအမျိုးမျိုး ဘာသာဘာဝ ဌာနအရပ်အလိုက်လည်းကောင်း၊ မြို့အလိုက်၊ စရိုက် အလိုက်လည်းကောင်း၊ နေ့ကျောင်းသား၊ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆောင်အလိုက်လည်းကောင်း၊ ကစားနည်းအလိုက်လည်းကောင်း အသင်းအမျိုးစုံရှိကြ၏။ ကော်မတီများမှာလည်း စားရေးသောက်ရေးကော်မတီ၊ ကျောင်းဆောင်သဟာယကော်မတီ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကော်မတီစသည်ဖြင့် အသီးသီးဖွဲ့စည်းထားကြ၏။

ဘုမသိဘမသိ လူဟောင်းများ သွေးညှိရာ ခေါင်းညိတ်နေရသောလူသစ်ကျောင်းသားများအဖို့ကား ဟိုအသင်းကလာ၍ အသင်းဝင်နိုင်းလည်းမဝင်လျှင် ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံရမလား၊ လူလူချင်း ကြည့်ခြင်းကိုပင် ခံရမလားနှင့် ယုံမှားဒွိဟသံသယဖြစ်၍ "ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ပါ့မယ်" ဟူ၍သာ လာသမျှအသင်းကို မငြင်းမပြု စုဝင်ရလေရာ အသင်းပေါင်းမည်မျှ၏ အသင်းသားဖြစ်မှန်းကိုပင် မတွက်နိုင်တော့ချေ။ အသင်းဝင်ကြေးကောက်ခံသည့်အခါကျမှသာ အိမ်မှ မိဘက ပေးလိုက်သော မုန့်ဖိုးမှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်၊ စာအုပ်ဖိုးထဲက ပါပါသွားသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ မဝင်လျှင် ဘယ်လို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်မျိုးဖြစ်မည်ကို မတွေးတောတတ်ခြင်းကြောင့် ဘုမသိ ဘမသိ လူဟောင်းများ လှည့်စားသည်နှင့်မခြား၊ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းခြင်းကို အကဲမခတ်တတ်သူ လူသစ်တို့မှာ ကျောင်းဖွင့်မည်မျှ မကြာသေးမီပင် ဘိုင်ကျသော ဘဝသို့ ဆိုက်ရလေ၏။ အိမ်ကိုလည်း မိဘများထံ အကြောင်းပြမကောင်းသဖြင့် မတောင်းချင် ဖြစ်နေကြရ၏။ ဤသို့ လာသမျှအသင်းခြေစုံပစ်ခါ ဝင်မိ၍ 'ဘကြိုင်' ဖြစ်နေကြသော လူသစ်တို့မှာ အသင်းအဖွဲ့အစည်း ကော်မတီရွေးကောက်ပွဲများတွင် မည်သူမည်ဝါအား မဲဆန္ဒပေးပါဟု ပြောလာလျှင် မငြင်းမပြု၊ ပုတ်သင်ညို ခေါင်းညိတ်သည်အတူ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ကတိပြုလေ့ရှိကြ၏။ မည်သူ မည်သို့မျှ အကြောင်းမသိဘဲလျက် မဲပေးခိုင်းသည်ကို ပုတ်သင်ညိုမင်းသားတို့သည် အသင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ရန် အသင့် စောင့်သည်နှင့် တူတော့၏။

ထိုနှစ်အတွက် "ပဲခူးကျောင်းဆောင် သဟာယအသင်း" ကော်မတီများအတွက် ကျောင်းဖွင့်စတွင် ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရာ ကိုယ့်လူစုနှင့်ကိုယ် ကော်မတီဝင်အဖြစ် အရွေးခံရန် မဲဆွယ်ခြင်း စိုင်းပြင်းကြ၏။

ရွေးကောက်ပွဲတွင် အဆိုသွင်းထောက်ခံကြ၍ ယှဉ်ပြိုင်သူရှိက မဲခွဲကြရာ အကျိုးဆောင်ရာထူးအတွက် ကိုအောင်ဆန်းအား တစ်ယောက်က အဆိုတင်သွင်း၍ တစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်၏။ ထို့အတူ ယှဉ်ပြိုင်တင်မြှောက်သူ ပေါ်လာ၏။

မဲခွဲရာ ကိုအောင်ဆန်း မဲရှုံး၏။ ကိုအောင်ဆန်းအတွက် မဲရေရာတွင် မဲရေသူက တစ်ဖက်သတ် မရှုံး ရှုံးအောင် နှိမ်၍ ရေတွက်သည်ဟု ကိုအောင်ဆန်းက ကန့်ကွက်၏။ သို့သော် ကိုအောင်ဆန်းနောက်မှ ထောက်ခံသူနည်းပါးသေးသည့်အတွက် ကန့်ကွက်ခြင်းပါ ဆုံးရှုံးရပြန်လေ၏။

ထို့အတူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင်လည်း ၁၉၃၄–၃၅ ခုနှစ်အတွက် အမှုဆောင်များ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပ၏။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကြီးသည် ထိုနှစ် ထိုအခါအထိ ကျောင်းသားအပေါင်းတို့ စုရုံးဖွဲ့စည်းရာ အဆောက်အအုံ ဘုံဗိမာန်ကြီးဖြစ်လင့်ကစား အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် ကျောင်းသားများမှာ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်မရှိချေ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားလို အလှပြင်နေသည့်ခေတ်တွင် ပေါ့ပေါ့စားစားနေသည်မှတစ်ပါး ဘာမျှထူးကဲခြင်းမရှိ။ သမဂ္ဂဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းသားအကျိုး မည်သို့နစ်နာသည်၊ မည်သို့ ပြုပြင်လျှင်

မည်သို့ တိုးတက်မည်ဟု ကြံဆပြုပြင်ခြင်းမရှိ။ တစ်နှစ်ဆန်းလျှင် အမှုဆောင်ရွေး၊ ရွေးပြီးလျှင် အသင်းဖွင့်၊ အချေအတင် စကားပြောပွဲ၊ တရားဟောပွဲ၊ နှုတ်ဆက်ပွဲစသဖြင့် ကျင်းပပေးရုံမျှနှင့် နှစ်ကုန်လွန်စေ၏။

၁၉၃၄ ခုနှစ်ကား သုံးရာခိုင်နှုန်းမျှသော လူငယ်တို့သည် နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်တစ်ခုလုံး ပြုပြင်စရာရှိသမျှ ပြုပြင်နိုင်သည်မှာ ဤတက္ကသိုလ်သမဂ္ဂသာလျှင် အင်အားစုဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်နှင့်အညီ သမဂ္ဂအမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ဖို့ရာ လုံးပန်းကြ၏။ သို့အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းလာသည့် ရာခိုင်နှုန်းမှာ မပြောပလောက်အောင်သာ ရှိနေလေရကား ထိုနှစ် အမှုဆောင်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ခေတ်မစားသေးသော လူစုမှ ကိုကျော်ငြိမ်းနှင့် ကိုသိန်းဖေ သာလျှင် အရွေးခံရ၏။ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်မှအပ အခြားအမှုဆောင်များမှာ ခေတ်ဟောင်းသမားများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ကိုကျော်ငြိမ်းနှင့် ကိုသိန်းဖေသာလျှင် ခေတ်ပြောင်းသမားများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ အပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ကား လူကြိုက် မများသေးသော "မင်းသား" များ ဘဝက မတက်သေးချေ။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကိုသိန်းဖေတို့မှအပ ကျန်အမှုဆောင်တို့မှာ ကျောင်းအာဏာပိုင်များအကြိုက်သာ လိုက်၏။ ၎င်းတို့မလိုလားသည်ကို ရှောင်သူများဖြစ်၏။ ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကိုသိန်းဖေတို့ မည်သို့ပင် စိတ်ထက်သန်စေကာမူ အားမမျှ၍ အရှုံးချည်းသာဖြစ်၏။ ကျောထောက်နောက်ခံဖြစ်သော ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ လူစုမှာ အင်အားလည်း မများသေး၊ လူကြိုက်လည်း မများသေးဖြစ်ရကား ကျိတ်လျက်သာ အားစုဆဲဖြစ်၏။

အချိန်ကား ကိုးလိုးကန့်လန့်အချိန်ဟု ဆိုရပေမည်။ အထက်အာဏာပိုင်တို့အကြိုက်လိုက်လုပ်နေသော စနစ်ဆိုးကြီးကို စနစ်ဆိုးမှန်း အသိဉာဏ်ဝင်သူမှာ ရှာမှရှားသည်ဆိုလောက်အောင် နည်းပါးဆဲဖြစ်၏။ စနစ်ဆိုးကြီးမပြိုသမျှ "တက္ကသိုလ်" စက်ယန္တရားကြီးမှ ပုံသွင်း ထုတ်လွှတ်လိုက်သော ကျောင်းသားများမှာ ပဋိညာဉ်ခံရာထူး၊ ဘုရားထူးခံရာထူး စသည့် ရာထူးကြီးလက်လှမ်းဖို့ရာတစ်ခုသာ သိ၍ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိစေရန် အဖိုးတန်အောင် အသုံးချ၍မရချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ပညာမှာ ကျွန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပညာရ၍ ကျောင်းထွက်သည်နှင့် အလိုတော်ရိ မလုပ်ပါက **အလုပ်**ကောင်းမရ၊ မရလျှင် ဂုဏ် မထင်ပေါ်၊ သူဌေးသမီးမရ၊ လူရာမဝင်သကဲ့သို့ ခေတ်တုံးခေတ်လုံးဖြစ်နေ၏။ စနစ်၏အပြစ်ကို အပြစ်မှန်းမသိဘဲ မိန်းမောနေသူတွေသာ များ၏။

"အရင်းစစ်လျှင် အမြစ်မြေက" ဆိုဘိသကဲ့သို့ ထိုထိုသော မိန်းမောမှုကြီး၏ **ရေသောက်မြစ်ဖြစ်သည့်** "တက္ကသိုလ်ပညာရေးစနစ်" ဆိုးကြီးကို တွန်းလှန်**တိုက်ဖျက်ကာ တိုင်း**ပြည်အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း မြင်မြော်မိသူတို့မှာ ကိုနု၊ **ကိုအောင်ဆန်းတို့တစ်**သိုက်ပင်ရှိသေး၏။ ထိုအချိန်ထိုအခါ၌ ဤလူစုသည် ရည်**ရွယ်ချက်ပြည့်မြောက်**ဖို့ရန် အင်အားစုရန် အထူးစိုင်းပြင်းရကြရှာ၏။

၁၉၃၅ **ခုနှစ်တွင်တက္ကသိုလ်** သပိတ်မှောက်တော့မည်ကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာ၏။ **ကျောင်းသားခေါင်း**ဆောင်များ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၏။ ထိုသို့ သမဂ္ဂအမှု**ဆောင်တို့ကတစ်မျိုး**၊ ကိုနုတို့အစုကတစ်ဖုံ၊ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြ၏။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အပေါင်းကလည်း မှောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူထားကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ် ထိုအခါက မှောက်ရမှာကြောက်သူကသာ များ၏။

ရှာမယောင်ယောင်နှင့် ညှို့မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းလာပြီးမှ မရွာဘဲ မိုးရိပ် မိုးငွေ့များ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားသည့်နှယ် သပိတ်ရိပ် သပိတ်ငွေ့တို့သည်လည်း တရွေ့ရွေ့ပင် အထင်တခြား အမြင်တခြားဖြစ်ပြီး အာဏာပိုင်တို့၏ အလှည့်ကောင်းသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအမှုဆောင်အများ မှိုင်းမိသည့်စက်ကွင်းက မလွတ်ကင်းသေးသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ၎င်းသပိတ်မှောက်ကိစ္စကြီး အထမမြောက် လွင့်ပျောက်သွားလေ၏။

သို့သော် ထိုသပိတ် အရိပ်အငွေ့တို့၏ ဂယက်မှာ အရိုက် မလွတ်။ ကျောင်းသားတို့၏စိတ်၌ အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းမှုတစ်ခု ကျန်စေခဲ့၏။ "အဘယ်ကြောင့် ဒါလောက် မှောက်ဖို့ကောင်းလျက်နှင့် မမှောက်ဖြစ်ရသနည်း" ဟူသောအတွေးမျိုး လူငယ်တိုင်းခေါင်းတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်စေခဲ့၏။ မမှောက်ဖြစ်သည့် အကြောင်းရင်းကို ရှာကြ၏။ ဝေဖန်ကြ၏။ လက်သည်ရှာကြ၏။ ခြေထိုးမှုကို စိစစ်ကြ၏။ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြ၏။ တစ်ခုသောအကြောင်းကား တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂနှင့် အာဏာပိုင်တို့သည်

လင်**မယားဘဝမျှသာ** ရှိသေးခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝရေစက် မကုန်သေးချေ။

နှစ်ကုန်ခါနီးတွင် ထိုကဲ့သို့ မှောက်မယောင်နှင့် **မမှောက်**ဖြစ်သည့်နောက် သမဂ္ဂဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနေရာ လစ်လပ်သဖြင့် ကိုနု အ**ရွေးခံရ**၏။ ကိုနုနှင့်တကွ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကိုလှဖေ စသည့် လူစု၏ ခြေလှမ်းကို ကျောင်းသားများ မြင်စပြုလာပြီး အာရုံပြု၍ ဂရုစိုက်လာပြီ။ လက်ရှိအမှုဆောင်တို့နှင့် ချိန်ထိုးလျက်ရှိချေပြီ။ ဤအာရုံစိုက်မှုကို အခွင့်ကောင်းပြု၍ ကိုနုတို့က ယူပြီး အားစုကြတော့၏။ နောက်နှစ် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန်အတွက် လိုအပ်သည့် အခြေခံပဏာမပြင်ဆင်မှုကြိုးပမ်းကြ၏။

ထိုခေတ်ကာလ ထိုသမယအခါတွင် သခင်နာယကဖြစ်သော သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်နှင့် ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်သမဂ္ဂတို့မှာ နာယကတင်မြှောက်ထားသော အချိန်ပင်ဖြစ်ရကား တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသည့် "အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း" ကြီးတွင် "အောင်ဆုအလှည့် တကဲ့ မြန်မာနှင်းမကွဲ့လို့၊ ထောင်အမှုနှင့် မကြာမကြာ ဆင်းရမည့် မောင်နုနှင့် ဆရာမှာ မကင်း" စသည်ဖြင့် ရေးသား၍ လေးလေးစားစား ကူညီခဲ့ပုံများကို တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ "အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း" ဟောင်းများကို ပြန်ပြောင်းဖတ်ရှုကြစေတမုံ့။ (ဤကားစကားချပ်တည်း)

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

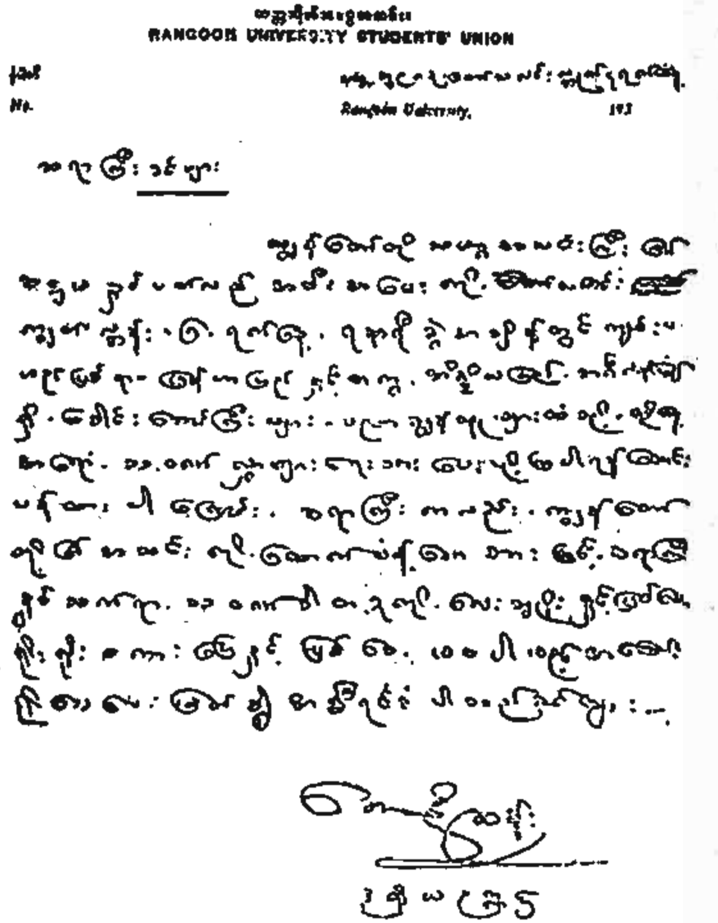

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဘဝတွင် နာယကဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းထံသို့ ပေးသော စာမူ

အခန်း(၁၁)

တောက်မည့် မီးခဲ

တစ်ခါတစ်ရံ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် နေထိုင်စဉ်က နတ်မောက်မြို့ရှိ ၎င်း၏ မိခင်ထံသို့ စာရေးသည်တွင် (I am now free from the yoke of my parents)ဟု ထည့်ရေးသောအခါ ဆရာဦးဘဝင်းကား ဒီကောင် ခွေးမသား လေး၊ ဘယ်လိုရေးရမှန်းမသိ၊ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ဒီလိုရေးတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နွားဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ဒီကောင်ရေးလိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲဆိုပြီး ဒေါပွနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူး၏။

ကိုအောင်ဆန်း အိုင်အေ အထက်တန်းတွင် သင်ကြားနေဆဲအချိန်မှာ နာမည်ကျော် အီတလီဘုန်းတော်ကြီး ဦးလောကနာထ ကား တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ ပြန့်ပွားစေလိုသည့် အာသီသဆန္ဒ ပြင်းပြသည့်အတိုင်း သာသနာဖြန့်ဖြူးရေးကိစ္စအောင်မြင်ရန်အတွက် ဟောပြောကြိုးပမ်းနေခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကြီးနှင့် မှန်ကန်မှုတို့ကို အကိုးအကား ဥပမာ ဥပမေယျတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအတွင်း ဆရာတော် ဦးလောကနာထသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကူအညီမျှမပါဘဲလျက် ကမ္ဘာပေါ်ရှိနိုင်ငံတော်အသီးသီးသို့ ဗုဒ္ဓဝါဒပြန့်ပွားရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် ဒေသစာရီကြွတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရှင်တော်ဂေါတမ၏တပည့်သား ပီသစွာ တွေ့ကြုံလတ္တံ့သော ဘေးဒုက္ခအပေါင်းကို သည်းခံလျက် ငြိုငြင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆင်းရဲစွာနှင့် **အသက်သေသည်အထိ** အားထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းတွင် ဘုဉ်းပေးသုံး**ဆောင်ရန် ရေကိုမျှ မရက** နွားခြေရာကွက်မှ နွားကျင်ငယ် ရေကိုပင် **သောက်သုံးတော့မည့်အ**ကြောင်းများနှင့် သတင်းစာကြီးများတွင် အကျယ်တဝင့်**ပါလာခဲ့သည်ကို** ဖတ်ရှုကြရလေသည်။

သူရသတ္တိကို အရင်းပြု၍ စွန့်စွန့်စားစား ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်**ငန်းကြီး**များတွင် အာရုံကျက်စားနေပြီဖြစ်ဟန်ရှိသော ကိုအောင်ဆန်းသည် **မိမိ**ပညာသင်ကြားရေးကိစ္စကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးလောကနာထ၏ အလုပ်**အကျေး**ဒါယကာအဖြစ်နှင့် လိုက်သွားလိုသည့်ဆန္ဒရှိနေသဖြင့် ခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပန်ကြားစာကို နတ်မောက်မြို့နေ ၎င်း၏အမိထံသို့ ပေးပို့လိုက်ရာ မကြာမီတွင်ပင် သဘော မတူကြောင်းနှင့် အမိထံမှ ကန့်ကွက်စာကိုရမှ ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ကြားရလေသည်။

ဆွေမျိုးထဲမှ အချို့ကမူကား ဒီကောင် သိပ်ရူးတဲ့ အကောင်ပဲ ဟုပင် မှတ်ချက်ချခဲ့သေးသည်။

"ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်" နယ်ကြီးတစ်ဝိုက်လုံး သပိတ်ဒီရေ အလွှမ်းခံလိုက်ရ၍ **လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်**ပြီးကျန်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောင်းသားတို့လည်း များသောအားဖြင့် **တစ်မျိုး**တစ်ဖုံပြောင်းလာကြ၏။ အမြင်ပြောင်းလာကြ၏။ ပြောင်းလဲမှု**တစ်မျိုးဖြစ်**လာရာ ပြောင်းလဲမှုအရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ မသိမသာ**တက်**ကြွလာခြင်းဖြစ်၏။ မည်သူပြောင်းပြောင်း ကိုအောင်ဆန်းဆိုသူ**ကား မပြောင်း**၊ ထိုသူ ထိုသူပင် ရှိသေး၏။

ကော်လာမပါသည့် ရှပ်အင်္ကျီအပေါ်တွင် လူလားမြောက်စက ဝတ်လာသည်**နှင့်တူသော** ဘလေဇာအစိမ်းအနွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ လုံချည်တိုတို၊ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ် **နောက်**မြီးတစ်ပိုင်းစားကိုလည်းကောင်း ဝတ်ဆင်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ အပြင်လောကကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် သူနှင့်မဆိုင်သကဲ့သို့ တည်ငြိမ်စွဲမြဲသောစိတ်ထားနှင့် သူ၏အမူအရာများကို မြင်ရဆဲပင်ရှိပေသည်။

ရေငြိမ်လျှင် နက်တတ်သည်ဆိုသကဲ့သို့ သူသည်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ လူတစ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးဆိုဘိသကဲ့သို့ သူ့လမ်းစဉ်အတိုင်း လေ့လာပြုကျင့်နေပုံရ၏။ **သူ့အဖို့မူ မပြောင်း**။ ညနေတိုင်း သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သော သူ့အသိသူငယ်ချင်းဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသူ သုံးလေးယောက်နှင့် သူ့အခန်းရှေ့စင်္ကြံတွင် စကားပြောလေ့ရှိ၏။ သူပြောသမျှမှာ ကျောင်း

စာနှင့်မဆိုင်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မပါ။ မိန်းမပြဿနာအကြောင်းမစွက်။ သက်သက် ပညာရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့နှင့်သာ အခါကာလကို ကုန်လွန်စေသည်။

သူသာပြောမည်၊ သူများကို နားထောင်ခိုင်းသည်။ သူပြောခိုက် ငြင်းချက်ထုတ်လျှင် မကြိုက်။ ထိုသို့ ငြင်းချက်ထုတ်သူကို သူသဘောမကျ၊ သူ့ဝိုင်းမှ ပယ်မည်ဖြစ်၏။ သူပြောသမျှ သဘောကျသော တရားနာ ပရိသတ်ကဲ့သို့ နားထောင်နေလျှင် အလွန်ပီတိသောမနဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် နားထောင်သူကို သူသည် အမြဲဖိတ်၍ "တရား" ဟောမည်ဖြစ်၏။ သူ့အပေါင်းအသင်း ကျောင်းသားများမှာ သူ့သဘော တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသဖြင့် ပို၍ သည်းခံနားထောင်ကြလေသည်။

သူသည် တိုင်းပြည်အသီးသီးက ပညာရေးစနစ်ကို မည်မျှလေ့လာထားသည်မသိ။ တစ်ပြည်ပြီးတစ်ပြည်အကြောင်း ခမ္မကထိကအလား ပါဠိပါဠိသားပါ ညှပ်၍ ဟောသည့်အလား အကိုးအကားပါ ရွတ်၍ပြောနိုင်၏။ နားထောင်သူများ ပျင်းစရာကောင်းသလောက် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်ရွှင်သော အမူအရာကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မှောင်မှန်းသတိမရ၊ မီးပွင့်လာမှ သိကြရ၏။ ထိုသို့ စကားမပြောရလျှင် သူသည် အိမ်တော်ရာ ထီးဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်မည်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဆောင်၌လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ၌လည်းကောင်း တရားဟောပွဲ၊ စကားပြောပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိရာ စကားပြောပွဲမှန်သမျှကို ကိုအောင်ဆန်းမှာ လွတ်သည်မရှိ။ မှန်မှန်တက်ရောက် နားထောင်လေ့ရှိ၏။ တရားပွဲမှန်သမျှ သူ မသွားသည်မရှိ။ တရားပွဲ စကားပြောပွဲအပြီး ပရိသတ်ထဲမှ ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ပြုသည်ဟု သဘာပတိလုပ်သူက ကြေညာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဖျတ်ခနဲ တချောင်ချောင်မှ ထ၍ စကားပြောတတ်၏။ စကားပြောပွဲ၌မူ အကြောင်းမရွေး ဝင်၍ပြောလေ့သည်။ များသောအားဖြင့် ကျောင်းသားများသည် စကားပြောပွဲကျင်းပလျှင် ကျောင်းဆောင်မှ အပြင်ထွက်ခွင့်ရရန် စကားပြောပွဲ၌ ကျောင်းသူများ ပိုးပန်းရန်တို့ကို ရည်ရွယ်ချက်ထား၍ လာကြ၏။ စကားပြောပွဲ၌ **အသောအရွှမ်း၊** ရယ်စရာရှိလျှင် လေချွန် လက်ခုပ်တီး၍ ဆူမည်ဖြစ်၏။ **စကားပြောပွဲ** ပြောသည့်အကြောင်းကို ဂရုမထားလှချေ။

ကိုအောင်ဆန်းကား ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွား၊ ဘလေဇာစိမ်း (သို့မဟုတ်)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ဘေးတန်းနောက်ခုံတို့တွင် ထိုင်တတ်၍ အခွင့်ပြုမှ ထပြောတတ်၏။ စတိုင်လည်း မထုတ်၊ ကျောင်းသူတို့ကိုလည်း စဉ်းစားချက်ထဲ မသွင်း၊ သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားချင်ရာ စဉ်းစားမည်သာဖြစ်၏။ ကျောင်းသူတို့က သူ့ကိုမြင်သည့်တိုင် အပိုး ခံထိုက်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြမည် မဟုတ်ချေ။ ဗျိုင်းတော ကျီးရောက်နေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

သဘာပတိက နားထောင်သူပရိသတ်ထဲမှ တစ်ဦးလျှင် ၅မိနစ်ကျ ဘယ်နှယောက်ပြောနိုင်ပါသည်ဟု ကြေညာသည်နှင့် နောက်ခုံဘေးတန်းမှ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် မှုန်တေတေလူတစ်ယောက် ထ၍ ပြောစရာအကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ နက်နက်နဲနဲ တွေးတွေး၍ ပြော၏။ နားထောင်သူတို့က ပေါ့ပေါ့ဆဆ နားထောင်သလောက် သူက အတည်ပေါက်ပြော၏။ တစ်ခါပြောလျှင် ခွင့်ပြုသည့် ငါးမိနစ်စေ့သော်လည်း ပြီးမည်မဟုတ်။ သဘာပတိ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံပေး၍လည်း ရပ်မည်မဟုတ်။ ပြောစရာရှိသမျှ ပြီးမှ ရပ်မည်ဖြစ်၏။ နားထောင်ရသူတို့ကလည်း ရယ်စရာမပါလျှင် ပွဲမကျ။ လူကြိုက်နည်း၏။ ကျောင်းသားတို့ထုံးစံအတိုင်း မကြိုက်လျှင် လက်ခုပ်တီး၍ မကြိုက်ကြောင်း ဩဘာပေးကြ၏။ အာဂသတ္တိနှင့် လက်ခုပ်သံဒဏ်ကို မခံနိုင်။ ထိုင်ရသည်သာများ၏။ ထို့အတူ ကိုအောင်ဆန်းပြောတိုင်း လူကြိုက်နည်းရုံမက လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် "ဟေ့ အောင်ဆန်း အရူး...ထိုင်ကွ။ ဟေ့ အောင်ဆန်း အရူး... ထိုင် ထိုင်" ဟူ၍ ပြောင်လှောင် သရော်အော်ကြ ဟစ်ကြ ဆူပွက်ကြ၏။ ကိုအောင်ဆန်းကား ဆူပြီးမှ သူ့စကားကို ရပ်၍ ထိုင်၏။ လက်ခုပ်သံတို့အကြားတွင် သူ့အသံ သူ့စကား မကြားမည်ကို ဂရု မစိုက်။ သူပြောချင်သည်ကို ပြောရလျှင် သဘောကျသွား၏။ စကားပြောလျှင် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် မပြောနိုင်။ စကားတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနှင့် တွေးပြီးမှ ပြော၏။ သွက်သွက်လက်လက် တစ်ခါမှ ပြောသံ မကြားခဲ့ရ။ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးလျှင် သူဒေါသကြီးဖို့ရာသာ သိ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ ရန်မမူ၊ စကားပြောပြီးလျှင် အောင့်သိုးသိုးနှင့် သူ့အခန်းထဲသို့ ထပြန်သွားတတ်၏။ ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်းမတွေ့ရ။ စကားပြောရာ၌မူ ဗမာလိုပြောပြော၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြော လျှာလေးအာလေးသံကြီးနှင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တစ်မိနစ်ဝက်ခန့် ခြား၍ပြောလေ့ရှိ၏။ ပရိသတ် မကြိုက်၍ နောက်တစ်ခါ ကြောက်ပြီး မပြောဘဲ နေလိမ့်မည်

ဟု မထင်နှင့်။ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်း အလျှင်းနားမလည်။ ပြောမည်အမှန်ကေန်ဖြစ်၏။ စကားပြောပွဲ တရားဟောပွဲ မည်သည် လူဟောင်းထက် လူသစ် ကျောင်းသားများက ပိုမိုများပြားစွာ တက်ကြ၏။ ကျောင်းသားဟောင်းများကမူ အချိန်ကုန်ခံ၍ မတက်ကြ။ သို့ အဟောင်းအသစ် ရောနှော တက်သည့်အတွက် ကိုအောင်ဆန်းအကြောင်း လူတိုင်းလိုလို သိကြ၏။ မတက်ရောက်သူကို တက်ရောက်သူက တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချ၍ သိကြ၏။ သိခြင်းကား အကောင်းဟု သိခြင်းမဟုတ်။ အရူးဟု သိခြင်းဖြစ်၏။

သာမန် လူတို့၏ သတ္တိမှာ အများ မကြိုက်လှ။ ငါ မှန်သည်ကိုပင် မလုပ်ဝံ့၊ ကြောက်ရွံ့ကြချေသည်။ လူကြိုက်များမှ မှန်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ ဤနေရာ၌ ကိုအောင်ဆန်း၏ အယူအဆနှင့် ကွဲလွဲကြ၏။ ကိုအောင်ဆန်းကား အာဇာနည်စိတ်ထားမျိုးဖြင့် ရိုးသားစွာပင် အရှက်အကြောက်ကင်းသည့် အမူအရာကို ပြ၏။ တရားဟောပွဲဆိုလျှင်လည်း ဟောသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား သူ မကျေနပ်သည့်အချက်ကို တိတိကျကျ ကျေနပ်သည်အထိ မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ အားနာခြင်း မထားတတ်ပေ။

အောင်ဆန်း အရူး ဟူသော ကဲ့ရဲ့ သဂြိုဟ် အတင်း ဆိုကြသည့် ထိုထိုသို့သော ဂယက်သည် အဟောင်းအသစ်မရွေး ကျောင်းသားတိုင်းကို ရိုက်၏။ အောင်ဆန်းမြင်လျှင် အရူး ဟုသာ အသိအမှတ်ပြုကာ ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြ၏။ အရာမဝင်သကဲ့သို့ ထားကြ၏။

ကိုအောင်ဆန်းကား သူ့ကျင့်ရိုးကျင့်စဉ်အတိုင်း မူမပျက် ကျင့်လျက်ပင် ရှိခဲ့လေသည်။ ဖတ်နေကျစာအုပ်ဖတ်ပြီး ပြောနေကျအချိန် ပြောနေကျနေရာတွင် ပြောနေကျလူစုနှင့် ပြောနေကျစကားမျိုး ပြောမည်သာဖြစ်၏။ သူဖတ်သမျှစာအုပ်များမှာ နိုင်ငံရေးစာအုပ်များ၊ ပညာရေးစာအုပ်များ ဖြစ်၏။ အသိမ်းအဆည်း အထားအသိမှာ နေထွက်က နေဝင်၊ လဆန်းက လကုန် နှစ်ဟောင်းကုန်လျက် နှစ်သစ်သာ တက်လိမ့်မည်၊ သူ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ မတွေ့ရ။ စာအုပ်ပုံမှာ မြင့်သထက်သာ မြင့်၍ ဖယောင်းခဲ ဖယောင်းရည်ထုသည် ထူသထက်ထူစွာ စီးဖြာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြုမူနေကျအတိုင်း စာအုပ်ထဲမှ ဖတ်မှတ်သည့် နည်းဥပဒေများဖြင့် စကားပြောကျင့်ခြင်းဖြစ်၏။ လေယူလေသိမ်း မမှန်၊ နားထောင်သူကို မဆွဲဆောင်နိုင် စွမ်းသေးချေ။ အလှောင်အပြောင် အသရော်ခံ၍သာ ကြက်တူရွေးသင် သင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျက်ပင် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သရော်လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် သူ၏ တိုးတက်မှု လေ့ကျင့်စဉ်ကို အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံချေ။ သူသည် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်မြောက်ရန် အကြံ မလျှော့၊ မပေါ့လေးစား၊ မနားမနေ ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ အခြေခံကောင်းအောင် ကျင့်ကြံနေခြင်းဖြစ်၏။

ရည်မှန်းချက်အတွက် ဖူလုံအောင် လမ်းစဉ်လျှောက်ဆဲဖြစ်၏။ ကျောက်ရိုင်းကို အရောင်ထွက်အောင် သွေးဆဲ၊ အကွက်ဖော်ဆဲ ဖြစ်၏။ သူ ပြောသမျှ စကားတိုင်း တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် ရှင်းလင်း ပြတ်သားစပြုလာလေသည်။ သူ့အပေါင်းအဖော် လက်တစ်ဆုပ်လောက်ကို သူ၏ တရားနာ ပရိသတ်အမှတ်ထားလျက် ရှက်ခြင်း၊ ရွံ့ခြင်းကင်းမှုကို ရည်စူးလျက် ပြောကြားခြင်းဖြစ်၏။ သူပြောပုံဆိုပုံ စကားအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ စိတ်ထက်သန်ပုံကို သိသာ၏။ သူ့၌ ပြုပြင်လိုစိတ်များ၏။ ဝတ်ပုံစားပုံကြည့်ခြင်းဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြောင်း မပြောဘဲနှင့် သိသာ၏။ သူ၏ အလိုဆန္ဒ၊ သူ့အာသီသမှာ အိုမင်း ဆွေးမြေ့နေသော တစ်ခေတ်လုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်လို၏။ သူ့လိုလူ သူ့လိုစိတ်မျိုး များများ လိုချင်၏။ သို့သော် "ရွှေခါချဉ် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးဖြိုမယ့်ကြံ၊ ခါးက မသန်" ဆိုဘိသည့်အလား ခါး မသန်သေးရကား စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သေးကြောင်း သူသိ၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြုစုပျိုးထောင်ကျင့်ကြံနေခြင်းဖြစ်၏။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်လေပြီ။ ဂျာဒူးဝါလား ထားသမျှ မရွှေ့မပြောင်းဘဲ နေခဲ့ရသော အဝတ်သေတ္တာ၊ စာအုပ်သေတ္တာတို့သည် ကျောင်းပိတ်မှ လှုပ်ရှားရကြ၏။ မပြန့်မပြူး လူးချင်တိုင်း အလူးခံကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေခဲ့သော အိပ်ရာမှာလည်း ကျောင်းပိတ်မှသာ လိပ်လေ့ရှိတော့၏။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အကြောင်းလိုက်၊ အခဲလိုက် ဖယောင်းတို့ဖြင့် ယိုစီးဖုံးလွှမ်းခြင်းခံရသော စာအုပ်တို့သည်လည်း ထိုအခါမှပင် သေတ္တာထဲဝင်၍ အနားယူကာ အပူဒဏ်မှ သက်သာကြတော့၏။

□

အခန်း(၁၂)

စာတည်း ကိုအောင်ဆန်း

နွေလရာသီပြောင်းကူး၍ မိုးဦးကျခဲ့ပြီ။ တစ်နှစ်ကုန် တစ်နှစ်ဆန်း ကျောင်းကြီးလည်း လန်းဆန်းသာယာ၍ အသက် ဝင်လာပြန်လေပြီ။ မနှစ်က ကျောင်းသားသစ်များသည် ယခုနှစ် ကျောင်းသားဟောင်းများ ဖြစ်ကြလေပြီ။ ကျောင်းသားဘဝသစ်ရာမှ ဟောင်းခဲ့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်တို့မှာ ဟောင်းရာမှ တစ်ခေတ်သစ်ခဲ့စပြုလေပြီ။ ယမန်နှစ်က မမှောက်ဖြစ်သည့် သပိတ်ရှိန်ပင်လျှင် ကျောင်းသားတို့၏ မှုန်ဝေသော စိတ်ဓာတ်တို့အတွင်းသို့ အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းရောင် ကျင်းလေရကား ကျောင်းသားအများနိုးကြားစပြုလာ၏။ ဓာတ်မင်းသားတို့ ရှုံးလောက်အောင် အလှအပ မှုန်နံ့သာတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်ကာ အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းမှ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သူများပင် စိတ်ပြောင်း ကိုယ်ပြောင်းနှင့် အသွင်ပြောင်း အပြင်ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ပင်နီအကျီလုံချည်တိုနှင့် ပုသိမ်ထီးဆွဲ၍ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်စီးသည့် အမူအရာမှာ ခေတ်စားစပြုလာလေပြီ။ ရှေးအခါက အလိုတော်ရိကျောင်းသားများကဲ့သို့ အာဏာပိုင်တို့အကြိုက်လိုက်လုပ်သည့်သူများကဲ့သို့ မဟုတ်မှု၍ လက်ရှိခေတ်ကို ပုန်ကန်ပြောင်းလဲမည်တကဲကဲ ပြုလုပ်နေသူလူတစ်စု တို့ဘက်သို့ ကျောင်းသားတို့သည် အာရုံစူးစိုက်ကြလေသည်။ ယမန်နှစ်က အင်အားနုံ့နဲ့သေးသော လူတစ်စုမှာ ယခုနှစ် တဖြည်းဖြည်း ခေတ်စား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာလေပြီ။ သို့နှင့် ရှေးခေတ်နှင့် လူငယ်ခေတ်တို့၏ ချိန်ခွင်လျှာသည် ယခုနှစ် တန်းမတ်လျက်ရှိချေပြီ။ ကျောင်းဖွင့်၍ မကြာမီပင် ခေတ်ဟောင်း မှိန်၍ ခေတ်သစ်ရှိန် တိုလာလေရကား (တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ)အမှုဆောင် လူကြီးရွေးကောက်ပွဲကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရှိနိုင်၏။ ကိုနုက ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုအောင်ဆန်းက အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် အရွေးခံရရုံမက သူတို့ လူသိုက်အားလုံး ပါဝင်နေသည်။

သမဂ္ဂ ခြေလှမ်းသည် မြဲလာ၏။ ခါတိုင်းနှစ် အလုပ်အမှုဆောင်တို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နှင့် မတူတော့ချေ။ လှုပ်ရှားမှု ပိုမိုများပြားလာ၏။

ပဲခူးကျောင်းဆောင်အခန်းရှေ့စင်္ကြံတွင် လေ့ကျင့်ခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းလည်း အမှုဆောင်ဖြစ်လာ၍ သူ၏ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သမျှ အသိပညာဗဟုသုတတို့ကို အသုံးချလေတော့သည်။ သူသည် နေ့မအား၊ ညမအား "သမဂ္ဂ"အလုပ်နှင့် အချိန်ကုန်စေ၏။ အောင်ဆန်း"အရှုးဘ၀"မှ "အယ်ဒီတာ" ကိုအောင်ဆန်းဖြစ်လာ၏။

ကိုအောင်ဆန်း၏ စိတ်ထက်သန်မှု၊ ဝီရိယရှိမှု၊ စေတနာကောင်းမှုတို့မှာ မပြောဘဲနှင့် အလုပ်က ပြလာ၏။ သူ လေ့လာသမျှ ကျောင်းနှင့်မဆိုင်သည့် စာပေတို့မှာ အယ်ဒီတာလုပ်ရာတွင် အသုံးကျအောင် ချလျက်ရှိပေသည်။ ယမန်နှစ်က မချောမမော ပြောချင်ဖော့နှင့်သာ လက်တန်းပြောခဲ့ရသမျှ ယခုနှစ် စာနှင့်ရေး၍ပြလျက် ရှိချေပြီ။ လူပုံမှာ မှုန်တေတေနေသလောက် အရေးအသား နက်နဲ၏၊ အသားပါ၏။ တရားဟောပွဲ စကားပြောပွဲရှိသည့်အခါ၊ ညတို့တွင် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါပင် သူ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ရှိသေး၏။ စကားလည်း ရှည်ရှည်မပြော၊ တွင်တွင်သာ ရေးမှတ် ဖတ်ပြခြင်းပြုတော့၏။ အရင့်အရင်နှစ်များက ဝတ်ကျေဝတ်ကုံသာ ပြုလုပ်သော အမှုကိစ္စမှာ ယခုအခါ အထူးကြိုးကြိုးစားစားဖြင့် မကြာခဏ ကျင်းပလျက်ရှိတော့၏။ သမဂ္ဂကြီးသည် ကျောင်းသားတို့၏ အားထားရာ၊ ပျော်စံရာ၊ နီးကြားရာ၊ အင်အားစုရာ ဌာနကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေ၏။

ကိုအောင်ဆန်းက သင်္ကြိန်သင်တန်းကို မပျက်မကွက် တက်ဆဲဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ နားချိန်ဟူ၍ မတွေ့ရ။ အားလပ်သောအချိန်တစ်ခုခုတွင် အလုပ်လုပ်လျက်တွေ့ရ၏။

စာဖတ်စခန်းမှ စာရေးသောစခန်းသို့လည်း ကူးခဲ့လေပြီ။ အပြောနှင့်အလုပ် အလုပ်မှုကသာ ပို၍များလေသည်။ သို့သော် သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကြံရည်ဖန်ရည် စသည်တို့၏ အသွေးအရောင်တို့ကား တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိလှသေးချေ။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ငယ်စဉ်အခါက "ဘဂဝါ" ကောလိပ်ဖြစ်သော ဦးသောဘိတကျောင်းမှတစ်ဆင့် ရေနံချောင်း နေရှင်နယ်အမျိုးသားကျောင်းကြီးမှ ထွက်မြောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟုသာ သိရှိရသည့်အတိုင်း သူသည် အခြားအခြားသော နယ်ကျောင်းသားများကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသားတွင် အလွန်ဆုံး အလယ်အလတ်လောက် ရှိရမည်ဟု မည်သူမဆို သူ့ကို အကဲခတ်၍ပြောကြမည် အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုထင်ကြေးထက်ပင် လျှော့၍ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ ကိုကြည့်လျှင် ပကတိတောသားဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် ရုပ်ပုံအဆင်းကို ထင်းထင်းကြီးဖော်ပြလျက်ရှိရာက မြင်သူတိုင်းသည် သူ့အား စာပေဘက်တွင် ထူးချွန်သောသူတစ်ဦးဟု မယူဆခဲ့ကြချေ။

ရွှေကဲခတ်ရလွယ်သော်လည်း လူကဲခတ်ရ မလွယ်ချေ။ ရွှေကို မှတ်ကျောက်တင်လျှင် နဂိုအရောင်ထွက်၏။ လူကို မှတ်ကျောက်တင်ခြင်းကား အလုပ်တစ်ခုသာလျှင် နည်းလမ်းရှိ၍ အကြောင်းအခွင့်ကြုံကြိုက်သလိုသာ အလုပ်နှင့် မှတ်ကျောက်တင်၍ လူကဲလူရည် ခတ်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၃၅–၃၆ ခုနှစ်တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဝိဇ္ဇာအထက်တန်းတွင် သင်ကြားလျက်ရှိ၏။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ထိုနှစ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာအတွက် အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ မစ္စတာရှဒ်(စ) ကိုယ်တိုင်ကိုင်သော အတန်းသို့ တက်ရ၏။

အင်္ဂလိပ်စာပေဌာနတွင် ဆက်ရှင်း(ခေါ်) အတန်းတူသော်လည်း လူဦးရေမျှ၍ ဆရာအသီးသီး အခန်းအသီးသီးတွင် ခွဲ၍ ပြကြ၏။

ပါမောက္ခရှဒ်(စ)ထံသို့ ရောက်လာရခြင်းမှာလည်း တခြားမဟုတ်။ ကိုအောင်ဆန်းကို တခြားအတန်းများမှ ဆရာများက လက်ခံရမည်ကို ကြောက်ကြ၏။ သူ ကျောင်းမှန်မှန် တက်လိုမှ တက်သည်ကို ကြိုတင်၍ ကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် ပါမောက္ခရှဒ်(စ)အား ပြောရာ ရှဒ်(စ) မှ သူ့အတန်းတွင် စာရင်းထည့်သွင်းထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါသော် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှအကြောင်းကို ရက်သတ္တပတ်ကြိုတင်၍ ဖတ်စေပြီး တစ်ပတ်စေ့သောအခါ စာစီစာကုံးနေ့၌ ရေးခိုင်းလေ့ရှိရာ (Wuthering Heights) ဝတ္ထုစာအုပ်မှ အခန်းတစ်ခန်း ရေးရ၏။ ကိုအောင်ဆန်းက ရေးရန် အတန်း တက်လာသော်လည်း စာကိုလည်း မဖတ်ခဲ့။ ရေးခိုင်းသည့်အကြောင်းအရာ ခေါင်းစဉ်မြင်မှ အနီးရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား သဘောသွားကို ပြောကြားစေ၍ ရေးလေတော့၏။ စာကိုလုံးလုံး မဖတ်မိသည့်အတွက် ပါးစပ်နှင့်ပြောသည်မျှသာ ကြားဖူးသော်လည်း ဝတ္ထုပါဇာတ်လိုက်တို့၏နာမည်ကိုပင် မှန်ကန်အောင် စာလုံး မပေါင်းနိုင်ချေ။

သို့နှင့် စာစီစာကုံးများကို ဆရာက ဖျက်၍ စာအုပ်များ ပေးသောနေ့တွင် ကိုအောင်ဆန်းက ကျောင်းမတက်။ သူ၏ စာအုပ်ကိုမူ အခြားကျောင်းသားတစ်ဦးအား ယူခဲ့ရန်မှာလိုက်၍ ဆရာကြီးထံမှ ယူရ၏။ စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ပြီး ရေးသူတို့ထက် အမှတ်များသေး၏။ ဇာတ်လိုက်နာမည်ကိုပင် တလွဲတချော် အသံထွက်မှန်ရုံမျှ ပေါင်းထားလေသည်။ တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ခံ၍ ရေးသားထားသည်ကို ဆရာကြီး ရှဒ်(စ်) သိသလား မပြောတတ်။ စာစီစာကုံးအဆုံး၌ မှတ်ချက်ချထားသည်မှာ "မင်းစာအုပ်မဖတ်ဘဲ ရေးတယ်။ နာမည်တွေတောင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စာလုံးပေါင်းထားတယ်။ သို့အတွ က် မင်းကို ၇၅ မှတ်သာ ပေးလိုက်တယ်။ နို့မို့ မင်း ၈ မှတ် ရထိုက်တယ်" ဟု ရေးထား၏။ ဆယ်မှတ်တွင် ၇၅ မှတ်ရသည်မှာ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းရခြင်းဖြစ်၏။ စာမဖတ်ဘဲ ရေးသည်ကို ဆရာက သိလျက်နှင့် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းပေးရသည်မှာ အခြားအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်ချေ။ သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသားမှာ ကောင်းလွန်းခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးသောဘိတကျောင်း၊ နေရှင်နယ်ကျောင်းက ထွက်လာကြောင်း ကြားဖူးထားသော သူ့မိတ်ဆွေ ကျောင်းသားများကမူကား သူ့ကွယ်ရာ၌ "ဒီလူဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်လို့သာပေ့။ ဒိုင်အိုတို့၊ စိန်ပေါလ်တို့က ထွက်ရင် အင်္ဂလိပ်တွေကို သူက ပြန်သင်မှာ" ဟု ချီးကျူးမှတ်တမ်းတင်ကြရ၏။ သူ ရေးသားသော အင်္ဂလိပ်စာမူမှာ (E.Burke) ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး အက်ဒမန်ဘတ် ရေးသားမှုမျိုးနှင့်တူလေသည်။ စကားသံပြောင်၏၊ ခက်ခဲ နက်နဲသော စကားလုံး အသုံး များ၏။ လက်ရေးကလည်း

သော့လည်း သော့၏။ သော့ပေမဲ့ လက်ရေးညီ၍ မလှဟု မဆိုနိုင်။ ကြောင်ခြစ်သလို မဟုတ်။ တစ်မျိုးပင် ကြည့်၍ကောင်းလေသည်။ လက်ရေးကြည့်လျှင် စိတ် မြန်ပုံကို မြင်ရုံနှင့် ခန့်မှန်းနိုင်ပေ၏။

လူ့လောကတွင် မည်သည့်အရာကိစ္စကို မဆို ကိုအောင်ဆန်းသည် စိတ်နေသဘောထား တိကျ မှန်ကန်စွာနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကိုသာ လိုလားခဲ့လေသည်။ မှန်ရာလုပ်သည့်အတွက် အသက်ပင်သေသေ၊ လမ်းလွဲကို မလုပ်ဟု အမိဋ္ဌာန်ကြီးလှသည့် ကိုအောင်ဆန်းအား သူနှင့် နီးစပ်သောသူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ကြသည်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကိုအောင်ဆန်းကောလိပ်တွင်ရှိနေဆဲ မည်သည့်အတန်းတွင် ရောက်နေသည်ကိုကား မမှတ်မိ။ အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ကျင်းပရာဝယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂသည်လည်း ပါဝင်ခဲ့ရကား ဘုရင်မ ပန်းခြံအတွင်း၌ ကျင်းပသော ဟောပြောပွဲတွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ပထမဆုံးအချိန် ရန်ကုန် လူထုကြီးအား ဟောပြောခြင်းပြုသည့်အကြောင်းကို သတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရလေသည်။ ရှေးက ကောလိပ်ကျောင်းသားများမှာလည်း ကျောင်းသားများသာ ဖြစ်ခဲ့၍ လူလားမြောက်သူများကို ကျော်လွန်ခဲ့ဖူးသည့်သူ မတွေ့ရ။ ကမ္ဘာလောကကြီးအား ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူတို့၏ လက်ခုပ်တွင်းရှိ ရေမျှသာဖြစ်ကြောင်း သဘောမပေါက်သေးသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုအောင်ဆန်းအား မိမိတို့ နေရပ်မှနေ၍ အထူးအဆန်းသဖွယ် ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။ အဘယ်သို့လျှင် ကြံဖန်ဟောပြောခဲ့လေဖူးသနည်း ဟူသောပြဿနာကြောင့် အတော်ပင် အထင်အမြင်လည်း ကြီးခဲ့၏။ ရှေးက ကောလိပ်ကျောင်းသားတိုင်းပင် အစိုးရလက်တွင် ရာထူးကို နောက်ဆုံးထား၍ အထက်တန်း ရာထူးကြီးများကို မှန်းထားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် စွက်ဖက်ရန် မဆိုထားဘိ၊ စိတ်ဝင်စားခြင်းမျှ မရှိခဲ့သည်မှာ ရာထူးရရှိရေးတွင် နှောင့်နှေးခဲယဉ်းခြင်းရှိမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်းအစ်ကို ကိုအောင်သန်းမှာ အမျိုးသားကျောင်းထွက်ပီသစွာ မျိုးချစ်စိတ်ကို အရင်းခံထား၍ နာမည်ကြီးအင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တိုက်တစ်တိုက်သို့ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့ခဲ့ဖူးရာ သတင်းစာတွင် မပါဘဲ ဆိုင်ရာ အယ်ဒီတာက ခင်ဗျားကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဒီဆောင်းပါးရေးတယ် ဟု တိုင်သည့်စာနှင့်အတူ ဆောင်းပါးကိုသာ ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီသို့ ပေးပို့လိုက်သဖြင့် သတိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အပေးခံရသည်မှစ၍ ကိုအောင်သန်းမှာ နောက်ထပ် ထိုကိစ္စမျိုး မလုပ်ဝံ့တော့ဟု ကြားသိခဲ့ရဖူး၏။ ဤမျှ စည်းစနစ်ကျနစွာနှင့် တိုင်းပြည်နိုးကြားမှု၊ ကျောင်းသားများ၏တိုးတက်မှုကို ကြီးကြပ်တားဆီးခဲ့ပါလျက်နှင့် ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းစည်းကမ်းများအတွင်းမှ စနစ်တကျ သံပဟိုးစုံး ကုန်း၍ ရုန်းကာထခဲ့သဖြင့် ဗျူရိုကရက်တို့ ပက်လက်လန်ကျသွားရခြင်းကား အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲသော အထိမ်းအမှတ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီး တစ်ရပ်ပင်တည်း။

❑

အခန်း(၁၃)

အိုးဝေနှင့် သပိတ်ကြီး

ဥက္ကဋ္ဌ ကိုနု အမှူးပြုသော သမဂ္ဂအမှုဆောင် တက်သော်နှစ်တွင် သမဂ္ဂမှ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်းကြ၍ "အိုးဝေ" ဟု အမည်ပေးကာ ကိုအောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်လိုက်၍ "အိုးဝေသို့ ဆောင်းပါးတွေရေးကြဗျာ။ ရေးချင်တာရေး ကျုပ်တာဝန်ခံတယ်။ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးတော့ မလိုချင်ဘူး။ ကျောင်းသားတွေ တိုးတက်မှာရေး။ ကျုပ် မျက်နှာမလိုက်ဘူး။ ကောင်းတာဆို ထည့်မှာပဲ" ဟုဆို၍ ဆောင်းပါးများ တောင်းလေ၏။

အိုးဝေထွက်လာသည့်အခါ (Hell Hound At Large) ခေါ် "ခွေးသရမ်းကြီး လွတ်နေသည်" ဆိုသော ဆောင်းပါးတစ်စောင် ပါလာ၏။ မည်သူကို ရည်ရွယ်ရေးသည်ကို ပြောစရာမလို။ တက္ကသိုလ်နယ်ပယ်တွင် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေ၏။ အနာပေါ် တုတ်ကျသည့်အတူ နာသူနာပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ အစီရင်ခံသဖြင့် အရေးယူ၏။ ဆောင်းပါးအတွက်မူ ကိုအောင်ဆန်း တာဝန်ခံသဖြင့် ကိုအောင်ဆန်းထံ အာဏာပိုင်တို့က အကျပ်ကိုင်၏။ မှန်တေတေ ကိုအောင်ဆန်းသည် တာဝန်ကို တာဝန်ခံပီသစွာ မှန်တေတေနှင့်ပင် ရဲရင့်စွာ ယူထား၏။ အာဏာပိုင်တို့အား အလျှော့မပေး။ ရေးသူကို ထုတ်ဖော်မပြောသဖြင့် သမဂ္ဂနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ အရေးဆိုပွဲ ပြင်းထန်ခဲ့ရာမှ ကိုအောင်ဆန်းကို ကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ခံရ၏။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုနုကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း အရေးယူသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး အတိုက်အခံ ဖြစ်ကြရ၏။

မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဆိုသည့်အတိုင်း အာဏာပိုင်တို့က အရေးယူလေ သမဂ္ဂက ကြိုက်လေပင်။ အာဏာပိုင်တို့သည် သမဂ္ဂ၏ နှပ်ကြောင်းကို ချိုးမိလေပြီ။ ကိုနု ကိုပါ ကျောင်းမှထုတ်၏။ သမဂ္ဂကြိုက်၏။ ကျောင်းသားအများ ပို၍ သွေးဆူလာ၏။ မရခဲ့ဖူးသော စည်းလုံးမှုကို ရခဲ့တော့၏။ တစ်သွေးတည်း တစ်သံတည်းဖြစ်လာ၏။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် သပိတ်ကြီး မှောက်လိုက်၏။

မာလိန်မှူး ကိုနု နှင့် ပဲ့ကိုင် ကိုအောင်ဆန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သော သပိတ်ကရဝိက်ဖောင်တော်ကြီးသည် မြန်မာပြည်တစ်ခွင် ပြုံပြုံစင်အောင် အနှံ့အပြား ရွက်တိုက်ခဲ့၏။ အနယ်နယ်က ကျောင်းသားများပါ မှောက်ကြ၏။ သပိတ်အင်အား တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ကြီးမားခဲ့၏။ ရှေးက သပိတ်မျိုးမဟုတ်။ အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ်၊ ခြေလှမ်းသစ်များနှင့် တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲကာ အရေးဆိုလျက်ရှိ၏။ ဤအချင်းအရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုနု၊ ကိုရာရှစ်၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုအုန်း၊ ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုထွန်းအုံးတို့လူသိုက်၏ ကြံရည်ဖန်ရည် ပေါ်လွင်စေ၏။ အစိုးရစုံထောက်ကိုပင် တဲ့ပြန်စုံထောက်၍ ဘုရားစောင်းတန်းမှ နှင်ထုတ်ခဲ့၏။ တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့၏ အကြံအစည်ကို ညဥ့်တွင်းချင်း သိနိုင်ခဲ့၏။ ကျောင်းသားတို့၏စိတ်ဓာတ် အမြဲတက်ကြွစေခဲ့၏။

သပိတ်အတွင်း ကိုအောင်ဆန်းဆိုသူမှာ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ အလုပ်လုပ်၏။ ပေါ်ထင်မှုကို မရှာ၊ ကုပ်ကုပ်နေသည်သာ တွေ့ရ၏။ အခြားခေါင်းဆောင်များကိုသာ ရှေ့ကထား၍ သူ အလုပ်လုပ်သွား၏။ ရေးမှု၊ သားမှု၊ ရုံးအလုပ်မှန်သမျှ သူဒိုင်ခံ၍လုပ်၏။ ၃လကြာမျှ ကိုအောင်ဆန်းသည် တကုပ်ကုပ်နှင့် မဆုတ်မနစ် သပိတ်တာဝန်ကို ထမ်းခဲ့၏။

သပိတ်ကြီး လှန်လိုက်၏။ တက္ကသိုလ်အခြေအနေ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲစေ၏။ တစ်နှစ်ကုန်၍ တစ်နှစ်ဆန်းခဲ့၏။ ခေါင်းဆောင်အချို့ စာမေးပွဲ ပြန်ဝင်သူ ဝင်၍ မဝင်သူ မဝင်၊ ထွက်သူ ထွက်ကြ၏။

□

အခန်း(၁၄)

နယ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂများသို့

ရန်ကုန်ကောလိပ်သပိတ်ကြီး လှန်ပြီးသည့်နောက် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတည်ထောင်ရန် စိုင်းပြင်းလျက်ရှိကြောင်းနှင့် ကြားသိရသည့်အတွက် ဗမာတစ်ပြည်လုံးနှင့် သက်ဆိုင်ရာကိစ္စကား လူငယ်ပိုင်းအဖို့တွင် လွယ်ကူခြင်းမရှိခဲ့သည်ကိုထောက်၍ အောင်မြင်ခြင်းနှင့်နီးကပ်ရန် ခဲယဉ်းဘိ၏ဟု အများက ထင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသားသာသာမျှသာ ရှိသေးသည့် ကိုအောင်ဆန်းက “မဆုတ်မနစ်၊ မဖြစ်မနေ ပေပေတေတေ သေချင်သေ လုပ်မယ်ဟေ့” ဟူသော ဇွဲသတ္တိကြီးမားစွာဖြင့် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်သို့ရောက်အောင် မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း၌ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများတည်ထောင်ပြီး၊ တည်ထောင်ဆဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအတွင်း ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ယူနီဖောင်းဝတ်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ပန်းတနော် ဦးသန့်တို့ အပြန်အလှန်ဝေဖန်ရေးသားသည့် ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရ၏။ ဦးသန့်က ယူနီဖောင်းဝတ်ခြင်းတွင် အပြစ်ကိုသာ မြင်၍ ယူနီဖောင်းဝတ်ခြင်းသည် ချယ်လှယ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်၊ မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဝတ်လိုသည့် **အဆင်အသွေး**ကို မဝတ်ရ။ မဝတ်လိုသည့်အထည်ကိုမှ ဝတ်ဆင်နေရခြင်းက **စိတ်ဒုက္ခ**ဖြစ်စေ၍ ယူနီဖောင်းကို မလိုလားအပ်ဟူသော အမြင်ဟွာယ်နှင့် **တစမ်းတနား**

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေးသားထားသည်။ ကိုအောင်ဆန်းက ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းတွင် နေစဉ်ကတည်းက ကိုယ်တိုင် ယူနီဖောင်းဝတ်ခြင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးတရားများကို ကိုးကားလျက် အသားပါပါ ရေးသားခဲ့လေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး လူတော်ချည်းပင်ဖြစ်၍ ဖတ်၍ ကောင်းလှပေတော့သည်။ ထိုစဉ်ကမူ စာပေလောကမှ ပါရဂူတို့မှာ ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ထောက်ခံခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြသည့်အတွက် များစွာ အရေးကြီးလှသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြဟန်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သို့သော် နောင်သောအခါ ဗမာပြည်၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကျောင်းသားဘဝရှိ ထင်မြင်ချက်နှင့် ရေးသားချက်တို့ကို ပြန်လှန် မသုံးသပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တွင် တန်ဖိုးတစ်ခု ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းသားသမဂ္ဂအား ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းနှင့် လိုအပ်သည့် ရန်ပုံငွေများ ကောက်ခံ စုဆောင်းရေးကိစ္စများအတွက် မကွေး၊ ရေနံချောင်း စသည့် မြို့များသို့ သွားလာလှည့်လည်ရန် တာဝန်မှာ ကိုအောင်ဆန်းအပေါ်တွင် ကျရောက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြုးခနဲ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် နတ်မောက်၊ တောင်တွင်း၊ မကွေး၊ ရေနံချောင်းမြို့များသို့ ထွက်လာခဲ့ရပေသည်။ အချိန်မှာ ၁၉၃၇ ခုနှစ်ဖြစ်၍ (၉၁) ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး အသက်ဝင်လာပြီးနောက်၊ ဒေါက်တာဘမော်မှာ ဝန်ကြီးရာထူးကို လက်ခံပြီး အစည်းအဝေးပွဲပင် ကျင်းပပြီးခဲ့လေပြီ။ ထိုစဉ်က ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ဆွေးနွေး၍ သိရသော အချက်များကား သူသည် နိုင်ငံရေးလိုက်စားမည်ဟု စိတ်ကူးကြောင်း။ နိုင်ငံရေးမှာ သာမန်ကာလျှံကာနှင့် မဖြစ်နိုင်၊ ဗဟုသုတများနိုင်သမျှများမှ အရေးပါအရာရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည့်အကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်တွင် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များကိုသာ အများဆုံး ဖတ်ရှုနေကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးသမား၏ ဘဝကား ဘေးဒုက္ခများပြား၍ ဆူးညှောင့်ခလုတ် ပြည့်နှက်နေသည့်အတွက် လူတိုင်း၏စိတ်၌ ပေါ်ထွက်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းမဟုတ်ကြောင်း၊ (Live Dangerously) ခေါ် စာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်လျှင် သေမင်းနှင့်နပန်းလုံးရင်း လက်တစ်လုံးကြား သေဘေးမှ သီကာ၊ ပွတ်ကာ လွတ်ထွက်လာသည့် အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တော်ရုံစိတ်ဆိုလျှင် စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားစေတတ်ကြောင်း

များကို ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ တစ်ခါ နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်လာလို့ ရှိရင် စကားလည်းကြွယ်ဝနိုင်မှ တန်ကာကျတယ်၊ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးများတွင် (Order in Council) အရ အမတ်တစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် အခြားတစ်ယောက် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ တစ်ခါက အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ အမတ်တစ်ယောက် ပြောဆိုနေစဉ် အခြားအမတ်တစ်ယောက်က မေးခွန်း ထမေးသည့်အတွက် မူလစကားပြောနေသူက ဥက္ကဋ္ဌကြီးအား ဤသို့ ပြောဆိုနေခြင်းကို တားမြစ်ပေးပါရန် တိုင်လိုက်ကြောင်း၊ မေးခွန်းမေးသူကလည်း (Order in Council) အရ စကားမပြောရဘူး ဟူ၍သာ ဆိုထားကြောင်း၊ မေးခွန်းမမေးရဟူ၍ မပါ၊ မေးခွန်းသည် စကားလောဟု အကျပ်ကိုင်လေရာ မေးခွန်းပြဿနာကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးပင် မဖြေဆို၊ မရှင်းလင်းနိုင်ဖြစ်သွားတော့ကြောင်း။ ဤကိစ္စကို နောက်ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးရန် ဟိုက်ကုတ်သို့ရောက်သွားရာ လည်ချောင်းတွင်းရှိ (Vocal Organ)ခေါ် အသံစတင်ဖြစ်ပေါ်ရာဌာနမှ ပေါ်လာသည်မှာ စကားချည်းသာဖြစ်ကြောင်း။ မေးခွန်းမေးရာတွင်လည်း (Vocal Organ) ကို အသုံးမပြုက မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် မေးခွန်းသည်လည်း စကားပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဟိုက်ကုတ်က ရှင်းလင်းဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် လွှတ်တော်အစည်းအဝေးများတွင် အမတ်တစ်ယောက် စကားပြောနေခိုက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မေးခွန်းမေးခွင့် မရတော့ကြောင်းကိုလည်း ရယ်ကာမောကာနှင့် ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။

ကိုအောင်ဆန်း နတ်မောက်သို့ လာစဉ်အခါက နိုင်ငံရေးသမား လုပ်ရန် စိတ်ကူးပြင်ဆင်နေဆဲသာ ဖြစ်သည်။ သခင်အစည်းအရုံးတွင် အတိအလင်း ပါဝင်ခြင်းကား မပြုသေးပေ။ သို့သော် ထိုစဉ်ကာလကတည်းကပင် တကယ်တမ်း လွတ်လပ်ရေးမှာ အလှမ်းမဝေးလှကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသွားဖူးလေသည်။ ၎င်းပြောပြသော အချက်အလက်များမှာ... "တချို့ အင်္ဂလန်ပြည်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေလို မဟုတ်ဘူး။ အတော်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့ လူကျတော့ ဘယ်သူမှ ဒီကကောင်တွေ လုပ်တာမျိုးကို သဘောမကျဘူး။ ကမ္ဘာလှည့်တဲ့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်။ သူဗမာပြည်ရောက်ခဲ့တုန်းက တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ သူ့ယူဆ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချက်တွေပေါ့လေ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဗမာပြည်မှာ ဖတ်ခွင့် မပြုဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခိုးဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတော့ သူက ကားနှင့်လှည့်တာဆိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ လမ်းမှာ ဗမာလူမျိုး တောသားတစ်ယောက်ကို မတော်မဆ သူက ကားနှင့်ပွတ်တိုက်မိသွားတာနဲ့ ကားရပ်ပြီး အဲဒီလူပွန်းတဲ့၊ ပဲ့တဲ့ နေရာတွေမှာ အသင့်ပါလာတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ ပတ်တီးစည်းပေးပြီး ငွေစက္ကူတွေ ထုတ်ပေးသတဲ့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီငွေပေးပြီး မကျေနပ်၊ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးထားသတဲ့။ တောင်းပန်လို့မှ ကျေနပ်ပါ့မလားလို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငွေမြင်တော့ အဲဒီ ဗမာတောသားဟာ ပြုံးရယ်ပြီး စိတ်မဆိုးကြောင်း၊ ဆေးထည့်ပေးတာလည်းပဲ ကျေနပ်တဲ့အကြောင်း ငွေမလိုချင်တဲ့ အကြောင်းများကို ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ပြောပြလို့ သူ့မှာ အံ့သြသွားသတဲ့"

"ပြီးတော့ ဒီလောက် သဘောကောင်းတဲ့ ဗမာလူမျိုးတွေဟာ လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ စကားပြောတာ ထောက်ရင် ဧကန္တ ဗမာပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအရာရှိတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံ၊ ပြုမူပုံတွေဟာ အလွန့်အလွန် ဆိုးဝါးနေတာကြောင့် ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့သာ ဒီလူတွေ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းနေတာပဲလို့ ရေးသွာ ဘယ်"ဟု ပြောပြသွားခဲ့သည်။

နယ်များတွင် သပိတ်ကြီးအပြီး နိုးကြားလာသည်နှင့်အမျှ သမဂ္ဂများထောင်ကြ၏။ အချို့ကျောင်းများတွင်လည်း ဆရာကြီးကို ကြောက်ရသဖြင့် မထောင်ရဲသည့် ကျောင်းများ ရှိကြသေး၏။ သမဂ္ဂ မထောင်ရသေး သောနယ်များတွင် ဖွဲ့စည်းရန်အတွက် ဆိုင်ရာ နယ်ကျောင်းသားများကို တာဝန်လွှဲပေးလိုက်၏။ ဆရာကြီးကို မလွန်ဆန်ရဲသော ကျောင်းသားများအတွက် ဤကိစ္စမှာ အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်နေ၏။ ဆရာများကလည်းကောင်း၊ အစိုးရကလည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ တည်ထောင်ခြင်းကိုပင် မနှစ်မြို့မလိုလား၊ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီ၊ ကျော်လွန်သည်ဟု အထင်ရောက်ကာ ကဖျက်ယဖျက် လုပ်ကြ၏။ စင်စစ်မှာမူ ဗြိုဟ်ရိကရက်အစိုးရ၏ အာသီသနှင့် ဖီလာကျသည့် အရာခပ်သိမ်းသော အလုပ်ကို မလုပ်ဝံ့ကြချေ။ အမျက်တော်ရှမည်ကို စိုးရွံ့ကြ၏။ ပြေနေသော ထင်းချောင်းများ တပေါင်းတည်း စုစည်းမိမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။

□

အခန်း(၁၅)

ဗမာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား ညီလာခံကြီး

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကြီး၏ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သော ညီလာခံကို မန္တလေးမြို့တွင် စတင်ကျင်းပရန် နေ့ရက်များပင် ကန့်သတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ညီလာခံ ကျင်းပမည့်နေ့ နီးကပ်လာသောအခါ၊ ကိုအောင်ဆန်းသည် အမိဖြစ်သူ ဒေါ်စုထံမှ စရိတ်ငွေ တောင်းဆိုရာ အမိဖြစ်သူမှာ ကိုအောင်ဆန်းအား ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးကိစ္စနှင့် အလားတူဖြစ်သောအရာနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်စေလိုသော ဆန္ဒ မရှိသည့်အတိုင်း "မင်းကို စရိတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါတွေလုပ်နေတာလဲ ငါ သဘောမတူဘူး" ဟု ပြောသည့်အတွက် "ကိုယ် စ ထွင်တဲ့ လမ်းဖြစ်နေလို့ မသွားရင် မဖြစ်ဘူး။ မလုပ်ဘဲလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ စရိတ်မပေးချင်ရင် နေပါ။ ခြေကျင်ပဲ မန္တလေးရောက်အောင် သွားတော့မယ်" ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်လည် ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်လောင်း ဖွတ်သမား၊ ဖွဲ့သမား ကိုအောင်ဆန်းသည် အိပ်ရာလိပ်ကို ထမ်းရင်း နောက်လိုက်အဖော်မပါ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ၎င်း၏မိခင် "အမေစု" မှာ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိကာ နောက်သို့မဆုတ်၊ တုံးတိုက်တိုက် တိုင်တိုက်တိုက် လုပ်တတ်သည့် သားထွေး၏သဘော ပင်ကိုစိတ်ထားကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောမျိုးနှင့်သာ မူလက ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ တစ်ယောက်တည်းအဖော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မပါဘဲ ထွက်ခွာသည့်အခါတွင် လျစ်လျူရှု မနေနိုင်တော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် "ဘယ်သူရေ ဘယ်ဝါတို့ရေ... အောင်ဆန်းနောက် လိုက်သွားပြီး ဒီငွေပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဘူတာရောက်အောင် လိုက်ပို့ပြီးမှ ပြန်ခဲ့" ဟု ခိုင်းစေရသည်ကို နတ်မောက်မြို့တစ်မြို့လုံး ထိုစဉ်က အထူးအဆန်းသဖွယ် ပြောဆိုခဲ့လေသေးသည်။

မန္တလေးမြို့၌ နေ့ရာသီအတွင်း ပထမဆုံး ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားညီလာခံ ကျင်းပကြလေပြီ။ မစ္စတာရာရှစ်အား ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုအောင်ဆန်းကို အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်ကြ၏။ ညီလာခံအသွား ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ၏အစ်ကို မြို့အုပ်ဦးအောင်သန်းထံ ဝင်လာ၏။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလည်းပါလာ၏။ လွယ်အိတ်ထဲ၌မူ ပညာရေးစနစ်အကြောင်း စာအုပ်များနှင့်တကွ ရောမအဘိဓမ္မာဆရာကြီး(ပလေတိုး) ရေးသားသော (နိုင်ငံရေး အဘိဓမ္မာကျမ်း)နှင့် ၎င်းအပြင် အဝတ်အစား ဆို၍ လုံချည် နှစ်ထည်သာ မြင်ရ၏။ သူပြန်သွားသောအခါ လုံချည်တစ်ထည် ကျန်ခဲ့လေသည်။ အဝတ်အစားကို ဂရု စိုက် မစိုက် သိသာ၏။ သူ ရှူးစိုက်သွားသည့် ကိစ္စမှာ မန္တလေးညီလာခံသာဖြစ်ရာ သင်္ဘောဆိပ်သို့အသွား မြင်းရထားပေါ်ပါသွားသော ကိုအောင်ဆန်းအား မြင်းရထားနောက်မှ လုံချည်ကျန်ခဲ့၍ လိုက်အော်ကာ တကြော်ကြော် ပေးသူ၏ အသံကိုပင် ဂရုမထားချေ။ ကိုအောင်ဆန်းကား မန္တလေးသာ ရောက်သော်လည်း လုံချည်ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်းကို မသိရှာခဲ့ချေ။

သူ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူကသာ သူ့ညီအတွက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အံ့သြခြင်းဖြစ်ကာ...

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အောင်ဆန်းရယ်၊ လုံချည်ပါတာမှ နှစ်ထည်၊ တစ်ထည် ကျန်သွားရသေးသကိုး၊ တော်တော်နတဲ့အကောင်" ဟု ရေရွတ်ရှာ၏။

ထိုစဉ်အခါက အညတြ အောင်ဆန်းအား လူသူလေးပါး ဂရုမထားကြလှသေး။ ဦးအောင်သန်းကသာ သူ့ညီအကြောင်း စကား ဆက်မိရင်း သူ့ညီ၏ နိုင်ငံရေး စိတ်ထက်သန်ပုံကို ပြောပြကာ...

"သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ညီအစ်ကိုချင်းဆိုပေမဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့ အချက်ရှိတယ်။ (We never agree to talk politics) ကျွန်တော်တို့

ချင်း နိုင်ငံရေးစကား ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။ ပြောရင် သဘောကွဲကြရော"

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သဖြင့် အချို့ကလည်း ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်း အကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ကြားဖူးသည့်အတိုင်း ပြောကြ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်သန်းကပင် ကိုနုနှင့် သူ့ညီအကြောင်း ထပ်လောင်း၍ ပြောသည်မှာ ...

ကိုနုက သူ့အဖေဆီ ကောလိပ်ကနေ ငွေတောင်းတော့... "အဖေ ကျွန်တော် စာအုပ်ဖိုး ဘယ်လောက်၊ မုန့်ဖိုး ဘယ်လောက်၊ ကျောင်းလခ ဘယ်လေ...က်၊ ယောကျ်ားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပျော်ဖို့ ပါးဖို့ ဘယ်လောက်ဆိုပြီး တောင်းသတဲ့။ ဒီတော့ သားက အဲဒီလို တောင်းတာကို အဖေလုပ်သူက တစ်ခါ သားတောင်းတာတွေအပြင် ဆေးဖိုးဝါးခကပါ ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ထည့်ပေးသတဲ့။ အဖေနဲ့သား လိုက်သဗျာ" ဟု ဆိုကာရယ်ကြရင်း ကိုအောင်ဆန်းအကြောင်း ရောက်သွားပြီး....

"အောင်ဆန်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူတောင်းပုံက "အမေ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား သားကြီးတွေလို လခစားအလုပ်တော့ လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တော့ နိုင်ငံရေးလုပ်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ··ဖို့ခွဲဖို့ ငွေ ရှစ်ဆယ်လောက် ပို့လိုက်ပါ။ ကျုပ်တော့ ဒီကျောင်းပိတ် အိမ်မပြန်တော့ဘူး" လို့ တောင်းသတဲ့ ဟု ပြောပြရှာ၍ ဘေးကလူများမှာ အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးပြူးနေကြ၏။ အတော်ဖြောင့်ကျတဲ့ လူတွေပဲဟု မှတ်ချက်ချကြသည်ကို ကြားသိရဖူးလေသည်။

□

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၆)
ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ်

၁၉၃၇ခုနှစ် ရောက်ခဲ့ပြီး သပိတ်အရှိန်ကြောင့် ကျောင်းသားများ ပြောင်းလဲမှုများစွာ တွေ့ရ၏။ နုံ့သာ ခြယ်မှုန် သီချင်းများ ယုတ်လျော့သွားလေ၏။ မင်းသားဂိုက်မှ အမျိုးကို ချစ်ခင်သော စိတ်ဖြင့် တိုင်းရင်းဖြစ်အထည်များကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လာကြ၏။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂသည် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးသမားတို့ စုဝေးရာဌာနဟု ပိုမိုသိရှိကြ၏။ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်မှာ ပိုမိုစည်ကားလာ၏။ အင်အားစုလာကြ၏။ သမဂ္ဂအမှုဆောင်တွင် အလိုတော်ရိများ မတိုးနိုင်တော့ချေ။ မဟုတ်မခံ အဆောက်အအုံကြီးသဖွယ် ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ သမဂ္ဂ အမှုဆောင်တို့သည်သာလျှင် ကျောင်းသားတို့၏ တိုင်ကြားရာ လူကြီးခေါင်းဆောင်များ ဟု အသိဉာဏ်ပေါ်လာကြ၏။

ကိုအောင်ဆန်းကား ဝိဇ္ဇာအထက်တန်းတွင် ကျောင်းပြန်နေလျက်ရှိ၏။ တစ်နှစ်လုံး သမဂ္ဂအလုပ်နှင့် အချိန်ကုန်၏။ သူ့အမူအရာ အသွင်အပြင်ကား ပြောင်းလဲခြင်း အလျှင်းမရှိ။ သို့သော် သူနှင့်သူ၏ အပေါင်းအဖော်တစ်သိုက်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုကား ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားများကပါ အလေးမူလာကြရလေပြီ။ သူ့အား ထက်မြက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီ။ သူသည် ခေါင်းမာသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြရလေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ကျိုးတွက်တာကို လုံးလုံး သတိမရ။

ကျောင်းသားတို့အကျိုးသာ ရှေးရှုဆောင်ရွက်နေသည်ကို လူတိုင်းသိကြတော့လေပြီ။ "အောင်ဆန်းအရူး" ပျောက်၍ "ကိုအောင်ဆန်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်၊ အိုးဝေ တာဝန်ခံ" ဟူ၍ သိလာကြ၏။ ကိုအောင်ဆန်းကား ဝင့်ဝါပလွှားခြင်းမရှိ။ မော်ခြင်း၊ ကြွားခြင်း မရှိ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် နေထိုင်သွားလေ၏။

ကိုအောင်ဆန်းအား ပဲခူးကျောင်းဆောင်မှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် (Mess Committee)ခေါ် စားရေး၊ သောက်ရေး ကော်မတီတွင် တင်မြှောက်လိုက်ကြ၏။ ကော်မတီတိုင်း ကျောင်းဆောင်အတွက် တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ရက်ဆက်၍ (Menu) မီနူးခေါ် ဟင်းလျာစာရင်း ရေးပေးရ၏။ ကိုအောင်ဆန်းသည် တစ်ညသော် အလယ်ဟင်းမကြီးတစ်ခွက်အတွက် ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ် ချက်စေ၏။ ထမင်းချက်တို့လည်း ရေးပေးသည့်အတိုင်း ချက်ရလေသည်။ ညစာထမင်းစားချိန်တွင် 'ဟင်းမ' ကိုကြည့်ကာ ကျောင်းသားတိုင်းဒေါပွကြကုန်၏။ "ဟေ့ ဒီနေ့ည ဘယ်သူရေးတဲ့ ဟင်းလဲကွ။ ဟင်းနဲ့မှ ထမင်းစားဖူးရဲ့လားဟေ့၊ ဒါ တောလက် ကျေးရွာ ဇနပုဒ် မဟုတ်ဘူးကွဲ့" နှင့် ကျောင်းသားအများ စားပွဲတိုင်းမှ ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်လာကြ၏။ ဝက်ခြေထောက်ဟင်းနှင့် မစားနိုင်ကြဘဲ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကျောင်းသားကြီးများသည် စားဖိုမှူးကိုခေါ်ကာ မီနူးစာအုပ် တောင်းကြည့်ရာ ကိုအောင်ဆန်း တရားခံဖြစ်နေ၏။ ကိုအောင်ဆန်းအား ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသောအခါ သူ့မှာ ဣန္ဒြေမပျက် သူရေးသည့် ဟင်းစာရင်းနှင့်သူ ဘာမျှမဖြစ်သည့်နှယ် ထိုင်လျက် စားလျက်တွေ့ရ၏။ အခြားကျောင်းသားများမှာမူ မရိုးမရွနှင့် စိတ်ဒေါသဖြစ်ကာ သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက် မျက်စိပေါင်းစုံကြည့်နေကြ၏။ သူစား၍ ဝသောအခါ သူသည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ထွက်သွား၏။ ကျန်သော ကျောင်းသားများ၏စိတ်ထဲ၌ကား မခံချိမခံသာ ဖြစ်လျက် "ဒါကြောင့် လူ့ခွစာပါလို့ မပြောဘူးလား" ဟု မှတ်ချက်ချကာ ဝက်ခြေထောက်ဟင်းနှင့်ပင် ပြီးကြရတော့သည်ဟူ၏။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)

ဝိဇ္ဇာတန်းတွင်

၁၉၃၆ ခုနှစ် သပိတ်မှောက်သည့် အချိန်မျိုး ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ ကျောင်းသားများမှာ ရှုးရှုးမိုက်မိုက်နှင့် သပိတ်မှောက်ရသည်ကို အပျော်တမ်းကစားနေကြသည်ဟု ထင်နေကြသူများက ထင်နေကြ၏။ ယမန်နှစ်က အချိန်ရောက်သောအခါ ကျောင်းကြီးတစ်ဝိုက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြန်၏။ သပိတ်မှောက်ရန် အကြောင်းရှာ၍ လှုံ့ဆော်ကြ၏။ ခေါင်းဆောင်လုပ်ရသူများအတွက် ဝန်လေးသလောက် မှောက်သူ နောက်လိုက်တို့အတွက် ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် ပျော်ပွဲ ထင်နေကြ၏။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအဖို့ အရေးဆိုစရာ လက်နက်သဖွယ်သာ အသုံးပြုရသည့် သပိတ်မှာ ကျောင်းသား လူမမယ်တို့ အဖို့ စာကျက်ရသက်သာပြီး စာမေးပွဲ မဖြေဘဲ အောင်နိုင်သည့် လက်နက်ဟု ထင်နေကြ၏။ အကြောင်းမသိသော ကျောင်းသားများအတွက် ခေါင်းဆောင်များ ခေါင်းခဲစရာ အခြေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ်တွင် နယ်အထက်တန်းကျောင်းများမှ ကျောင်းသားသပိတ်ခေါင်းဆောင်များ ကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသော နှစ်ဖြစ်၏။ ကောလိပ်ကျောင်း ရောက်စ ဖြစ်၍ နေရာတကာ တွင်ကျယ်ချင်ကြ၏။ သပိတ်သည် ပျော်စရာ ကစားမျိုး ထင်ကြ၏။ လူသစ်များစုပေါင်းပြီး တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ သပိတ်မှောက်ရန် အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် အဆို တင်သွင်းကြ၏။ ငွေကြေး

အခက်အခဲ မည်မျှကျပ်တည်းစွာနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့အပေါ် မည်မျှ ဒုက္ခပေး၍ မှောက်ရကြောင်းကို သိပြီးသော ကျောင်းသားကြီးများမှုကား သပိတ်မှောက်စရာအကြောင်း မလုံလောက်။ သပိတ်လက်နက်ကို အပေါစား အဖြစ်မခံနိုင်၊ သူ့နေရာနှင့်သူ အံကျမှ သုံးချင်၏။ မလိမ္မာသူများကား သပိတ်မှောက်ရန် တောင်းဆိုနေကြ၏။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားများနှင့်ရော၍ သူ ထိုင်နေကျ ဘေးတန်း ဒုတိယထိုင်ခုံမှ ထ၍ "ကဲ ခင်ဗျားတို့ ဒါလောက် သပိတ်မှောက်ချင်ရင် ဒီလို ခဏခဏ မှောက်မနေနဲ့ သပိတ်ဈေးပျက်တယ်။ (Perpetual Strike) ဘယ်တော့မှ ကျောင်း ပြန် မဝင်စတမ်း ထာဝစဉ် သပိတ်မှောက်မလား။ ကျုပ်ခေါင်းဆောင်မယ်။ ကဲ သတ္တိရှိရင် ထွက်လိုက်ခဲ့ကြ" ဆိုကာ သူရှေ့က ထွက်သွားလေ၏။ ဘယ်သူမှ မလိုက်ဝံ့။ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် မှောက်ရန် သူ သဘောမတူ။ ထိုသို့ပြောသည့်အခါမှ ကျောင်းသားများ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုနှစ်တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဝိဇ္ဇာအထက်တန်းသာ ဖြစ်၏။ ယမန်နှစ်က စာမေးပွဲ မဝင်၊ ယခုနှစ်မှ ဝင်ရန်ပြင်ဆင်၏။ သို့သော် သူ၏ အချိန်များမှာ ခါတိုင်းလိုပင် အပြင်၌ကုန်၏။ မနေမနား လုပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် စာမေးပွဲနီးသောအခါ ဆေးရုံ တက်ရတော့၏။ စာမေးပွဲရက်လည်း နီးကပ်လာလေပြီ။ ရက် နီးကပ်ရုံမက စာမေးပွဲရက်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုအောင်ဆန်းသည် စာမေးပွဲအချိန် ဝေးစဉ်ကတည်းက ကျောင်းစာနှင့် အရောမဝင်။ စာမေးပွဲအချိန်နီးတော့လည်း စာအုပ်တခြား လူတခြား၊ စာအုပ်များကား ကျောင်းဆောင်အခန်းတွင်း သော့ပိတ်လျက် ဖုန်ထူ၏ ဖုံးလွှမ်းဖိနှိပ်ခြင်းဖြင့် နစ်မွန်းနေကြရှာ၏။ လူကား ဆေးရုံတွင် ရောက်နေ၏။ အရှင်နှင့် ကင်းကွာသော စာအုပ်များမှာမူ မျက်နှာငယ်နှင့် ရတက်ကြွယ်ကာ "တို့ အရှင် ကိုအောင်ဆန်း... စာမေးပွဲ အောင်ပန်းမှ ဆွတ်လှမ်းနိုင်ပါ့မလား" ဟု အပူပွားနေကြရှာမည်မှာ မလွဲပေ။ သို့သော် ကိုအောင်ဆန်းကား စာမေးပွဲနေ့၌ ဆေးရုံမှ စာစစ်ခန်းသို့ သွား၍ ဖြေဆို၏။ သို့နှင့် စာမေးပွဲသာ ပြီးခဲ့သည်။ စာအုပ်များကို ဖုန် မခါမိ။

အောင်စာရင်းများ ထွက်လေပြီ။ ကိုအောင်ဆန်း အောင်လေပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာကလည်း အလိုအလျောက်ကောင်း၊ (Political Science)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်လစ်ထစ်ကယ် ဆိုင်းရင့်(စ) ဘာသာကလည်း နိုင်ငံရေးလိုက်စားသူမို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ရာဇဝင်ကလည်း နိုင်ငံရေးသမား အတွက် ရာဇဝင်သမိုင်းများ ဖတ်ရင်းလေ့လာရင်း အနည်းနှင့်အများ သိကျွမ်း သည်သာများရကား စာမေးပွဲတွင် ထူးချွန်စွာ နှင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သူ နေမကောင်း၍ အစ်ကိုဖြစ်သူကပင် နေမကောင်းဘဲ စာမေးပွဲ မဝင်ရန် တားသေးသည်ကိုပင် ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်၍ အောင်ဖြစ်အောင် အောင်လိုက် သေးသည်။ စာမေးပွဲအောင်သည်ကို သူကိုယ်တိုင် မအံ့ဩသလောက် သူ၏ သူငယ်ချင်းကျောင်းသားများအား အံ့ဩစေ၏။ ဆေးရုံမှ သွားရောက်ဖြေဆို ပြီး အောင်လာသည်မှာ ကိုအောင်ဆန်း ဆိုသည့် နာမည်ကြီး လူဆိုး တစ်ယောက်ကို ကျောင်းမှ မြန်မြန်ထွက်၊ မြန်မြန်အေးသည်ဟူသော သဘော နှင့် အာဏာပိုင်တို့က အအောင်ပေးလိုက်သည်ဟုပင် ထင်ကြေး ပေးကြသူ ပေးကြလေသေးသည်။

သူက သူစာမေးပွဲ ဖြေဆိုခဲ့ပုံတွေ ပြောပြသောအခါ မသိသည့် ပုစ္ဆာကို မဖြေ။ သိသည့် ပုစ္ဆာနှင့် သိမည်ထင်သည့် မေးခွန်းတို့ကိုသာ ဖြေဆိုခဲ့သည် ဟု ပြန်ပြော၏။ သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာမှာ နက်နဲ၍ အရေးအသား ကောင်းခြင်း ကြောင့် မေးခွန်း၏ ဆိုလိုရင်းကို အနည်းအကျဉ်း သိလျှင်ပင် တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲကိုအောင်မြင်နိုင်လေသည်။

❑

အခန်း(၁၈)

ဗွတ်သမား

၁၉၃၈ခုနှစ်တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဥပဒေတန်း ပထမနှစ်တွင် တက် ရောက် သင်ကြားလျက်ရှိ၏။ ပဲခူးကျောင်းဆောင်မှာပင် နေမြဲအခန်း၌ နေ၏။ ဝတ်မြဲ အဝတ်၊ ကိုင်မြဲ ထီး၊ စီးမြဲ ဖိနပ်နှင့်ပင် တွေ့ရသည်။ သူ့မူလလည်း အပြောင်းအလဲ မရှိ။ မှုန်တေတေ တွေဝေသည့် ဘဝက မတက်။ စကား မပြောဘဲ တွေ၍ စဉ်းစားနေလေ့ရှိသည့် ကိုအောင်ဆန်းကို တစ်ဖန် တွေ့ကြ ရပြန်လေသည်။

နေထိုင်မှု မပြောင်းသော်လည်း သူ၏ အသိတရားများမှာ တိုးတက် လျက် ရှိလာလေသည်။ သူ၏ စွမ်းဆောင်မှု အရှိန်သည် ကြီးမား ပြင်းထန် လာခဲ့လေသည်။ သူ၏ စေတနာ၊ သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ကြံရည် ဖန်ရည် ကို ကျောင်းသားများက လေးစားခဲ့လေပြီ။ သူ၏ ဝီရိယကိုကား ပြိုင်နိုင်သူ ရှားသလောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ချုပ်ချယ်သော စည်းကမ်းကိုကား သူဂရု မထား၊ စည်းကမ်းပြင်ပတွင် အမြဲရောက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဥပဒေ အချုပ် အချယ်ကို သူ၏ အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုတွင် ဆူးညှောင့် ခလုတ်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်တို့တွင် ည ၇ နာရီထိုးလျှင် ဝင်းတံခါး ပိတ်၏။ ၈ နာရီမှစ၍ ၁၁ နာရီအထိ စာကြည့်ချိန် ဖြစ်၏။ စာကြည့်သည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကြည့်သည်မှာ ကျောင်းသားတာဝန်။ သို့သော် ကြည့်လိုသည့် ကျောင်းသားကို မကြည့်လိုသူက မရှုပ်ရ။ မနှောင့်ယှက်ရ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အရွယ်မှသာ ကျောင်းဝင်ခွင့် ရကြသဖြင့် ဆရာများက တာဝန်မယူချေ။ ညအချိန်များတွင် လူစုံ ရှိ၊ မရှိသာ ကျောင်းဆောင်မှူးက စစ်ဆေးသော ထုံးစံရှိ၏။ လိုက်လံစစ်ဆေးချိန်၌ မရှိသူကို လက်ထောက်အဆောင်မှူးလုပ်သူက အဆောင်မှူးအား တိုင်ရ၏။

ကိုအောင်ဆန်းကား မနက်ပိုင်းကျောင်းတက်ပြီးသည်နှင့် တစ်နေကုန် သမဂ္ဂအလုပ်နှင့် အချိန်ကုန်လေ့ရှိ၏။ ပင်နီအင်္ကျီ၊ အိမ်တော်ရာထီးနှင့် လုံချည်တို့ကို ဝတ်ကာ အမြဲထွက်လေ့ရှိ၏။ အပြင်လူများနှင့်လည်း ဆက်သွယ်လျက် ကျောင်းသားအကျိုး သယ်ပိုးလျက် ရှိ၏။ အပြင်လူများမှာ ဗမာပြည်တွင်းမှသာမက အိန္ဒိယပြည် နေရူး၊ ဂန္ဒီကြီးတို့နှင့်ပင် ထိုစဉ်အခါကတည်းက အဆက်အသွယ်ရှိသည်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ပြောပြသဖြင့် သိရှိခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းသားများသည် နိုင်ငံရေးတွင် လိုက်စားထိုက်သည်ဟု သူ၌ စွဲလမ်းမှုရှိသည်အတိုင်း တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကြီးလည်း နိုင်ငံရေးကို ရှေးရှုလျက်သာ အစစ ခြေလှမ်းပြင်လျက်ရှိ၏။ သို့ခြေလှမ်းပြင်လေလေ၊ ကိုအောင်ဆန်း အလုပ်ရှုပ်လေလေ ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်တွင် ကိုနု လည်း ကျောင်းတွင် မရှိ။ သပိတ်မှောက်ပြီးကတည်းက မဝင်၊ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ကိုပင် ပြန်အပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ မစ္စတာရာရှစ်မှာလည်း ဥပဒေဘွဲ့ ရ၍ ကျောင်းမှထွက်ပြီးဖြစ်၏။ ကိုအောင်ဆန်းသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် ကိုနုနှင့် အဆက်အသွယ်ကား ပြုလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ညစဉ်ညတိုင်း လူစစ်ချိန်၌ ကျောင်းဆောင်တွင် မရှိ။ အမြဲ အပြင်ရောက်၍ အခန်းတံခါး ပိတ်လျက်သာ တွေ့ရ၏။ စစ်ရသူ အဆောင်မှူးကလေးများကလည်း မရှိလျှင် မရှိကြောင်း စာရင်းသွင်း ရ၏။ မရှိသူများအနက် ခွင့်ယူ၊ မယူ ခွဲခြားသော်လည်း ခွင့်ယူသည့်အထဲ ကိုအောင်ဆန်း ဘယ်သောအခါမှ မပါ။ သို့ တစ်ခါတွေ့လျှင် နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် လက်ထောက် အဆောင်မှူးက ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီးလျှင် ထုချေချက် အကြောင်းပြရ၏။

ကိုအောင်ဆန်းအဖို့ တစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါမဟုတ်။ ကြိမ်ဖန်များစွာ

အပြင်သို့ ခွင့်မယူဘဲ ထွက်ခဲ့၏။ ထွက်တိုင်း မိ၏။ မိတိုင်း အရေးယူကာ အဆောင်မှူးက ခေါ်၏။ အခြားကျောင်းသားများအဖို့ အဆောင်မှူးက ခေါ်လျှင် ကြောက်ရွံ့၍ ကျေနပ်အောင် အကြောင်းပြရန်သာ စဉ်းစားကြရ၏။ သူ့အဖို့ကား ကျောင်းစည်းကမ်းနှင့်မဆိုင်သည့်နှယ် ခပ်တည်တည်ပင်နေ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် လက်ထောက် အဆောင်မှူး၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် ကိုအောင်ဆန်း၏ အခန်းကို တံခါးခေါက်လျက် တွေ့ရ၏။ အတွင်း၌ နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်သော ကိုအောင်ဆန်းအား နာမည်ကို ခေါ်၍ နှိုးနေ၏။ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းနှင့် နှိုးနေသည်ကို အထဲက စကားပြန် မပေး။ အတန်ကြာမှ "ဟော့... ဘယ်သူလဲကွ" ဟု မေးသံကြားရ၏။

"ကိုအောင်ဆန်း... ဆရာက ခဏလာပါဦးတဲ့"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"တွေ့ချင်လို့တဲ့"

"တွေ့ချင်ရင် မတွေ့နိုင်ဘူးပြောလိုက်"

"ခဏပါ... အခုချက်ချင်း လာပါတဲ့"

"မလာနိုင်ဘူး... အိပ်နေတယ်လို့ပြောလိုက်"

တံခါးကိုကား မဖွင့်ချေ။ အိပ်ရာထဲမှ အာလုတ်သံကြီးနှင့် ပြောနေသံ ကြားရ၏။ လာခေါ်သူ ပြန်သွား၍ အဆောင်မှူးအား ပြော၏။ တစ်ဖန် နှိုးခိုင်းပြန်၏။ "မလာနိုင်ဘူးပြောလိုက်"ဟူသော အဖြေသာ ရသွား၍ ကိုအောင်ဆန်းကိုကား ခေါ် မရခဲ့ချေ။

လက်ထောက် အဆောင်မှူးလည်း အာစရိက္ကန္ဓေ အပျက်မခံ၊ ထပ်မံကာ စာနှင့်ရေးလျက် စာပေး၊ စာယူ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်နှင့် အပေးခိုင်း၍ ခေါ်၏။ တပည့်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သွားရပြန်၏။ အဆောင်မှူးလည်း မခံချိမခံသာဖြစ်နေ၏။ ကိုအောင်ဆန်းကား အိပ်ရာထဲမှမထသေး။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှပြန်ပြီး၊ နေမြင့်မှ ထလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အိပ်ဆဲပင် ဖြစ်၏။ တံခါးခေါက် ပြန်လေပြီ။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ဒေါသသံဖြင့်...

"ဟော့... လာပြန်ပလား၊ ငါ အိပ်နေတာ မသိဘူးလား။ ဘာလုပ်မလို့လဲ" ဟု အော်ငေါက်ရင်း တံခါးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ဖွင့်၏။ လာနှိုးသူလည်း သူ့အား စာရွက်တစ်ခုပေး၍ စာအုပ်တွင် စာရကြောင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်း၏။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ထိုစာရွက်ပါ စာများကို အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖတ်၏။ ဖတ်ပြီးလျှင် လက်မှတ်ထိုးရန် စာအုပ်လှမ်းယူပြီး၊ ဆုတ်ဖြဲပစ်လေ၏။ နောက်လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုပါ ခြေမွဆုတ်ဖြဲပစ်လေ၏။ ပြီးလျှင် တံခါးပြန်ပိတ်၍ "မလာဘူး... သွား" ဟု နှင်သံကြားလိုက်ရ၏။ အဆောင်မှူးလည်း စိတ်ညစ်၏။ သူ့ကို ကျောင်းဆောင်တွင် ထားရသည်မှာ တာဝန်လေးလှ၏။

❑

အခန်း(၁၉)

ခွတိုက်လေပြီ

ထိုသို့ အာခံပြီးသည့်နောက် သူ့အား အဆောင်မှူးက အပြစ်ထားမည်ကို သိ၏။ (Hall Tutor) များကလည်း မတွေ့တိုင်း သူ့အား တိုင်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အခါတိုင်းထက် ပိုမို၍ပင် ခွတိုက်လေ၏။

တစ်ညသ၌ သူသည် အပြင်သို့မထွက်ဘဲ မနေစဖူး ကျောင်းဆောင်တွင်ရှိနေ၏။ သူ မထွက်ခြင်းကား ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မထွက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဝင်းတံခါးပိတ် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး ကျောင်းသားများ ကိုယ်စီ ကျောင်းဆောင်တို့သို့ ပြန်စုကြလေ၏။ ၈ နာရီသာသာ လူစစ်ချိန်အနီးတွင် အခြားကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အခန်းထဲသို့ သူပေါက်လာ၏။ သူမရှိစဖူး ကျောင်းဆောင်တွင် ရှိနေသည်ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဝိုင်း၍ လှောင်ကြပြောင်ကြရာ သူကပင် "တိတ်တိတ်နေ၊ ကျုပ် ရှိတာ လူမသိစေနဲ့၊ ကျုပ်အခန်းတံခါး ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ကျုပ်အပြင် ထွက်တာကိုပဲ မျက်မုန်းကျိုးနေကြတယ်။ ဒီနေ့ည ကျုပ်ဘယ်မှ မသွားဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သက်သေ၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်မရှိဘူး ပြောရင်ချမယ်" ဟု တီးတိုး ပိတ်ပင်၍ အခြားစကားများကို ပြောနေကြ၏။ စာကျက်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် တိုးတိုး ပြောရ၏။ အခန်းတံခါးများကို စေ့ထားကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အဆောင်မှူးလည်း အောက်ဆုံးထပ်မှစ၍ အခန်းစစ်ခန်းပြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခန်း၊ တစ်ခန်းစီပြီး တစ်ဆောင်လုံး စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေးလာ၏။ အခန်းတံခါးများကို ဆွဲကြည့်တန် ကြည့်၏။ နာမည်ဆိုးသူတို့ အခန်း၊ လစ်တတ်သူ၊ ရှိဟန် ဆောင်တတ်သူတို့ အခန်းကိုမူကား သာ၍ ဂရုပြုကြည့်၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုအောင်ဆန်း အခန်းရောက်ပြီ၊ အခန်းတံခါး သော့ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့မရှိဟု မှတ်သွား၏။ တစ်ဖန်လျှောက်၍ ဆက်လက် စစ်ဆေးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ ရောက်လတ်သော် တံခါးက မစေ့ တစေ့၊ လူသံက မကြား တကြားဖြစ်၍ အမှတ်တမဲ့ ဆွဲဟ၍ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုအောင်ဆန်းကို မြင်သွား၏။ ကိုအောင်ဆန်းက သူ့ ထောင်ချောက်မိပြီဟု တွက်ထားရာမှ ပျက်သွားသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ ကျူတာကလည်း မိပြီ ဟု မှတ်ထားရာမှ တစ်ဖန်ရှိသည်ဟု ပြောင်းလိုက်ရ၏။ သို့သော် မမေး မမြန်းဝံ့။ ကျူတာ ထွက်သွားသောအခါ ကိုအောင်ဆန်းက "ဒီလူ ကံကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ညသာ မရှိဘူးပြောရင် ဒုက္ခပဲ၊ ကျုပ်အနိုင်ပဲ" ဆို၍ အကြံပျက်သွားသဖြင့် အခန်းသို့ ပြန်ကာ လူစုခွဲလေ၏။ သို့သော် သူ့မီးက မအေး၊ အဆောင်မှူးကြီး လာသည့်အခါ လက်ထောက်အဆောင်မှူးက အမြဲလိုပင် သူ့ အကြောင်းကို တိုင်ကြား၏။ ကျောင်းဆောင်မှ ထုတ်ပစ်ဖို့ရန်သာ ကြံ၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အဆောင်မှူးတစ်ဦးက "ကိုအောင်ဆန်း... ခင်ဗျားကို တော့ ဒီကျောင်းဆောင်က ထုတ်ပစ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ မတတ်သာ... ခွင့်တော့ ရေးသွားတာပေါ့ဗျာ" ဟု သူ့အား သတိပေးရာ၏။ သူကား ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ့စိတ်၌သာ သူ အကြံထုတ်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ကျောင်းဆောင်မှ ဘယ်သူကိုမျှ နှုတ်မဆက် မပြောကြားဘဲ ပြောင်းသွား၏။ ပဲခူးမှ ပင်းယဆောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။ ပင်းယအဆောင် လက်ထောက်အဆောင်မှူးကလည်း သူ့အဖြစ်ကို မသိ၍ ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သူ့အဖို့မှာမူ သက်သက် မခံချင်၍ အရှုံ့တိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ့အား ထုတ် မပစ်မီ သူ့အလိုအလျောက် ပြောင်းသည့် သဘောနှင့် ပြောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ပဲခူးမှ ပင်းယဆောင်သို့ ပြောင်းသွားလေပြီ။ ပြောင်းမည့် အကြောင်းလည်း မပြော၊ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြောင်းသွားသဖြင့် ပဲခူးဆောင်မှူးမှာ

မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့၏။

ပင်းယဆောင် လက်ထောက်အဆောင်မှူးမှာ ကိုအောင်ဆန်းအပေါ်တွင် အပြစ်မတွေ့သဖြင့် လူကောင်းစာရင်း သွင်းထား၏။

တစ်ညနေသော် အဆောင်မှူးများသည် ဘက်မင်တန် ခေါ် ကြက်တောင်ရိုက်ပွဲ ကစားကြစဉ်မြဲ ကစားကြရင်း ဆုံမိကြသောအခါ စကားစပ်မိ၍ ပဲခူးအဆောင်မှူးက ပင်းယအဆောင်မှူးအား စတင်ပြီးလျှင်...

"ဘယ်နှယ်ဆရာ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဟို ဘိုးချော ကို လက်ခံထားရသလဲ" ဟု ကိုအောင်ဆန်းအကြောင်း မေးရာ ပင်းယဆောင်မှူးက...

"ဘာပြုလို့လဲဆရာ၊ သူဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျောင်းဆောင်မှာ နွားသိုးကြီးပြတ်၊ ရောက်တတ်ရာရာ၊ ပေါက်လွှတ်ပဲစား၊ သူသွားချင်တဲ့ အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်မှပြန်၊ ခွင့်မတိုင် ဘာမတိုင် သူ့သဘောအတိုင်းချည်းပဲ၊ စည်းကမ်းမှ မရှိတာ"

"အခုတော့ ကျွန်တော့် ကျောင်းဆောင်မှာ ကောင်းနေလို့ပါလား၊ ညထွက်ရင် ခွင့်ယူသွားတယ်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့တော့ မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာပြောလို့ ကြည့်ရဦးမယ်"

"သူ့သာ လက်ခံထားရင်တော့ ဆရာ ခေါင်းရှုပ်မှာပဲ"ဟု ပြော၍ ထိုညနေအဖို့ ဆရာများ ခွဲခဲ့ကြ၏။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဆန်း

ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီးသည့်နောက် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဥပဒေတန်းကို ဆက်လက် သင်ကြားလေသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်သည် ကိုအောင်ဆန်းအဖို့ အလုပ်များစေသော နှစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သပိတ်ကြီးပြီးသည်က စ၍ ကိုအောင်ဆန်း၏အကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိကြပြီး ဖြစ်ရကား သူ့အား အားပေးသူများပြား တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုနုကလည်း ကျောင်းတွင် မရှိတော့သည့်ပြင် မစ္စတာ ရာရှစ်မှာလည်း ကျောင်းထွက်ပြီဖြစ်သည်အတိုင်း ကိုအောင်ဆန်းသာလျှင် ရှေ့တန်းမှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တန့် ကျန်ရှိလေတော့၏။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည့်အတွက် သူ့အဖို့ ထူးခြားခြင်းမဖြစ်၊ ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်ပြီး ဥပဒေ တန်းတက်၏။ သို့ ဥပဒေတန်းဆက်လက် တက်ရောက်သင်ကြားခြင်းမှာလည်း [illegible]အားဖြင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ၏ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်လုပ်ငန်းတာဝန်များ မပြီးပြတ်သေးခြင်းကြောင့်သာ ကျောင်းသားဘဝကို ဆက်လက် ပျော်ပိုက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ **အလိုဆန္ဒအာသီသမှာ** ကျောင်းသားများအား မျိုးချစ်စိတ်၊ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်များ ဖွံ့ဖြိုးအောင် လှုံ့ဆော် နှိုးဆွ မွေးမြူပေးရန်ဖြစ်၏။ လူငယ်လောကဖြစ်သည့် ကျောင်းသားတို့သည်သာလျှင် နိုင်ငံရေးကို မြင့်တင်ခြင်း၌ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ အားထားရာ ဖြစ်သည်။ ယုံကြည် ကိုးစားရာဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး စားဖားကြီးများ လက်သုံးစနစ်ဖြင့် နိုင်ငံကို မကယ်တင်နိုင်။ နစ်သည့်ထက် နစ်မွန်းစေသည် ဟု သူ့အယူရှိ၏။ သူ့အဖို့မှာလည်း အနှစ်နှစ်က အောင့်အည်းသည်းခံကာ လေ့လာဆည်းပူးပြီး အကျိုးအပြစ်ဝေဖန်လျက် စေတနာ ထက်သန်စွာနှင့် ပြုပြင်ပေးလိုစိတ်များအရ လုပ်ခွင့်ကိုင်ခွင့်၊ ခေါင်းဆောင်ခွင့်ရသည်မှာလည်း တစ်နှစ်သာသာသာ ရှိသေးရကား ကျောင်းသားတို့စိတ်၌ အမြစ် မတွယ်တတွယ် အပင်ပျိုးစ ဖြစ်၍ လိမ့်လဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြီးလျက်ရှိ၏။ မြေတောင်မြှောက်ရန် ကြိုးစားလျက် သမဂ္ဂလုပ်ငန်းများတွင်သာ အချိန်ကုန်ခန်း နစ်မွန်းလျက်နေတော့ရကား နစ်ကုန်၍ စာမေးပွဲစစ်သောအခါ ဥပဒေ ပထမနှစ် စာမေးပွဲကို မအောင်နိုင်တော့ချေ။ ကျက်စာများကို မဖြေနိုင်ရှာဘဲ တော်ရိလျော်ရိ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတနှင့်သာ ဖြေကြားရလေရာ ဥပဒေရာဇဝင်ဘာသာရပ်တွင် ပထမရလိုက်သေးလေသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲအောင်သည်၊ ရှုံးသည်မှာ သူ့အဖို့လိုအပ်သောအဓိက ဟုတ်။ သူ၏ရည်စူးချက်ဖြစ်သော ကျောင်းသားများပို၍ ခိုင်မြဲစွာတောင့်တင်းညီညွတ်ရေးသည်သာ လိုရင်း အဓိကဖြစ်လေသည်။

စာမေးပွဲလည်း ရှုံးလေပြီ။ တက္ကသိုလ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီးလည်း ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိရကား ကိုအောင်ဆန်းသည် အခြားကျောင်းသားများနည်းတူ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ဌာနပြန်သည်မရှိ။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွင်သာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်လျက် ကျောင်းသားလောကကို ကျော်၍ ပြင်ပနိုင်ငံရေးအစည်းအရုံးတို့သို့ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းကာနေတော့၏။ သူ၏ဝါဒအတိုင်းကျောင်းသားမှန်လျှင် နိုင်ငံရေးကို လိုက်စား၍ နိုင်ငံအကျိုး သည်ပိုးရန်သူကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးအသင်းနှင့် သခင်များခေတ်စားနေသောအချိန်အခါတွင် သခင်စိတ်ပြောင်းလျက်ရှိလေတော့သည်။

ထောင်ဆိုသည်ကား

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကိုအောင်ဆန်းသည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အဦတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရာ သူသည် ရှိုးရိုးတန်းတန်း ကျောင်းသားအများကဲ့သို့ အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင် စသည်တို့ဖြင့် သက်သာရာသက်သာကြောင်း ရှာကြံ၍ နေထိုင်သည်မဟုတ်။ သူသည် သူများထက် ထူးစွာဆန်းဆန်းပြားပြား ကျင့်ကြံနေထိုင်သည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကြီးတွင် အစည်းအဝေးပွဲ၊ တရားပွဲ စသည်တို့ကျင်းပရာ ခန်းမကြီးကား ကြိမ်ခင်းခုံတန်းလျားများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ခုံတန်းလျားတို့မှာ ကြမ်းပိုး အလွန်ထူထပ် သောင်းကျန်းသော နေရာများဖြစ်ကြ၏။

ကြိမ်ခင်း ဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းပိုးတို့ ခိုအောင်းလျက် ပျောက်ကြားကိုက်ဖို့ရာ အလွန်သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော ခုံများဖြစ်ရကား အကြောင်းမဲ့သက်သက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စည်းစိမ်ခံ၍ ထိုင် မနေနိုင်ချေ။ ထိုမျှ နာမည်ကြီးစွာ ကြမ်းပိုးသောင်းကျန်းလှသော ခုံတန်းလျားမှာ ကိုအောင်ဆန်းအဖို့မူကား စည်းစိမ်ရှင်တို့ မွေ့လျော်ရာ ခုတင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်သတို့သား၏ ကြေးခုတင်ကြီးပေါ်တွင် တစ်တောင်ခန့်ထူထပ်အောင် ခင်းထားသော ပိုးဖဲကတ္တီပါမွေ့ရာနှင့် ကိုအောင်ဆန်းသည် မလဲနိုင်ပေ။ ကြိမ်တန်းလျားသာလျှင် သူ၏ မွန်မြတ်သော၊ မြတ်နိုးသော အိပ်ရာနေရာဖြစ်၏။ အခင်းကား ကြိမ်၊ ခေါင်းအုံးကား လက်တန်း။ ခြုံစောင်မှာ ခါးဝတ်လုံချည်။ ခြင်ထောင်ဟူ၍ ဗလာနတ္ထိအပြင် ကြမ်းပိုးတို့ မှုန်ဆန်ပုန်ကန် ထကြွရာဖြစ်သော ခုံတန်းလျားသည်သာလျှင် ကိုအောင်ဆန်း၏ မွေ့ရာနေရာဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ အကြောင်းရှိသော်လည်း မြင်ရသူအဖို့ တွေးမရအောင် အံ့သြစရာဖြစ်၏။

တစ်နေ့မှာသော်... သမဂ္ဂ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးသည် ကိုအောင်ဆန်း၏ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို တွေ့ရှိရတော့၏။ မိမိ ရင်မှဖွားသောသားကဲ့သို့ အမြဲတစေ ဂရုစိုက်နေသော အမိသဖွယ် အဒေါ်ကြီး၏ မျက်စိထဲ၌ ကိုအောင်ဆန်း၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိတော့၏။ သို့နှင့် ကိုအောင်ဆန်းအား....

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဒေါ်ကြီးက "မောင်အောင်ဆန်း... မင်း ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် ခုံတန်းလျားပေါ် အိပ်ရသလဲကွယ်။ စောင်မရှိ၊ ခေါင်းအုံး မရှိနဲ့။ ကြမ်းပိုးက ကိုက်၊ ခြင်က ကိုက်သနဲ့၊ ဘာပြုလို့ ဒါလောက် အဆင်းရဲခံနေရလဲ။ ကြီးကြီးတို့ ပြောရောပေါ့။ မင်းမြင်ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်"

ကိုအောင်ဆန်း "ကျွန်တော့်မှာ စောင်တို့ ခေါင်းအုံးတို့ ရှိပါတယ် ကြီးကြီးရ။ ကျွန်တော် တမင်သက်သက် ခုလိုနေတာပါ။ ကြမ်းပိုးတို့ ခြင်တို့ ကိုက်တာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင်၊ ခြင်ထောင် မဆောင်တာက မဆောင်ချင်လို့ပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့အခါ ထောင်ကျလို့ ရှိရင် ထောင်ထဲမှာ အဆင်းရဲခံနိုင်မယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်က စောင်တို့၊ ခြင်ထောင်တို့ လာပေးမလဲ။ ကြမ်းပိုးတောမှာ၊ သံမံတလင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံး မပါ၊ စောင် မပါ၊ ခြင်ထောင် မပါ အိပ်ရမှာ။ ခုကနေ ကျင့်ထားမှ ကျင့်သားရမှာပေါ့ ကြီးကြီးရ။ ဒါကြောင့် ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကျင့်နေတာ။ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်ကကျင်းပ ဆိုသလိုပေါ့။ နိုင်ငံရေးလုပ်တယ်ဆို ဒါတွေ အရေ ထူနေမှ။ ထောင် ဆိုတာက နိုင်ငံရေးသမားတို့ သွားရာလမ်း၊ အနားယူရာ ဗိမာန် ဆိုပါတော့"ဟု အရွှန်းကလေး ညှပ်ကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလွှတ်လိုက်၏။

အဒေါ်ကြီးလည်း "ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်" ဟုသာ ကရုဏာသက်ရုံသာ သက်နိုင်၊ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ရင်ထုမနာ လက်လျှော့လျက်သာ နေရရှာ၏။ (အံ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ထူးပဲ ထူးဆန်းတဲ့ အောင်ဆန်း ပေတကား)

❑

အခန်း(၂၀)

သခင်အောင်ဆန်း

အချိန်အခါအားဖြင့် လူငယ်တို့၏ နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းသွက်နေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ခေတ်ကို တော်လှန်၍ သခင်ခေတ်သို့ အတင်း ပြောင်းနေသော အချိန် ဖြစ်လေသည်။ သခင်ဟူသော ဝေါဟာရကို နာမည်ရှေ့တွင်တပ်ခါ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် သခင်တို့၏ အစည်းအရုံးကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ဝါဒမှာ တို့ဗမာဝါဒ၊ အမျိုးသားဝါဒ ဖြစ်၏။ ဗမာအမျိုးသားတစ်ခုလုံးကို ကောင်းစားဖို့သာ ရှေးရှုလျက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သခင်နှင့်အစိုးရ၊ သခင်နှင့်ဗြိတိသျှ ဆိုသည်မှာ ဓမ္မာ၊ သောကာ၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ၊ ဆေးချေးနှင့် တောက်တဲ့ ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သခင်ဟူသော ဆေးလုံးသည် ဗြိတိသျှအစိုးရအတွက် အဆိပ်အတောက်ဖြစ် ၏။ သခင် လုပ်လျှင် ထောင်ဆု သေချာသလောက် ဖြစ်၏။

ထိုအတောအတွင်း သခင်ထွန်းအုပ်၊ သခင်ဗစိန်တို့ ဦးစီးသော လူစုနှင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီး ဦးစီးသော သခင်သိန်းမောင်တို့ လူစုတို့သည် သဘောကွဲလွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်ပြီးလျှင် သခင်နှစ်ခြမ်းကွဲကြ၏။ တောင့်တင်းခိုင်မာလျက်ရှိသော ထင်းအစည်းကြီး ပြေသကဲ့သို့ ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက သခင်ဋီကာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြင်ပြည်မြန်မာမှာ နန်း မရှိတုန်းတွင်မှ "သခင်မဟာ ဋီကာ" ကျမ်း၏ အဆုံးမှာတော့၊ ကမ္ဘာ့ဌာန်း၊ မိတဘုန်းရယ်တို့ ကြည်ပြုံး ဖတ်စရာ အလို (အိုကွယ်) ဗန်းအပြည့်ဖုံးပါလို့ နိဂုံးသတ်မှာကို။ (သြော်) အတက်နေး ပြန်သနဲ့၊ ရတက် မအေးသူမှာဖြင့်နော်၊ အထက်ကျေးဆီက၊ လက်ရွေးစင် သခင်တပည့်တွေနဲ့၊ အတွင်လှည့်ကာ တရားပေစာ ဟောရာက၊ မနားမနေ သာသောအခါမှာ ဒကာကြေန်တို့က၊ စာတစ်တန် ပေတထောက်ကယ်နှင့် ကဝေလျှောက်ရှာတာ အဘိယာစကရယ်ကြောင့်၊ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အစဉ်မှီစရာဖို့၊ ခမ္မီကာရာမ မှာ မရွှင်မကြည်စွာ နှင့် အကြင် ဤအခါမှာ "သခင်ဋီကာ" အရေးတွင်ဖြင့် ဖေးမသူ ကေသာဝတီရဲ့ပြင်၊ ဓေယျာပြည် သမထဂိုဏ်းတွေပ မေခါဝီ လှကသိုဏ်းတို့ကလည်း...၊ လူစည်အောင် ကူညီ လို့ဝိုင်းကြသမို့၊ သမိုင်းတစ်လှည့် ယခုဆိုမယ်နော်ကွယ်၊ တစ်ဂိုဏ်းတစ်ဖွဲ့၊ စစ်ကိုင်းတပည့်တွေနဲ့၊ မှိုင်းရဲ့ကုသိုလ်။ မန်းထီးပလ္လင် အနိစ္စအရေးလိုပ၊ ကျမ်းမပြီးခင် ကိစ္စ မအေးစေဖို့၊ အနိဋ္ဌဘေးရယ်တို့ ဖန်လာသကို၊ ရန်ဘယာထိုထိုနှင့် မဖြောင့်မဖြူးတစ်နည်း (အိုကွယ်) မြန်ဗမာ ဗဟိုမှာဖြင့် တစ်မှောင့်တစ်ပူမီး။ တမင်ရိုင်းစွာ သခင်ဂိုဏ်း ညီညီညာညာနှင့်၊ ထင်တိုင်း မစည်မရာဖို့၊ ပလီပလာ "သိန်းမောင်" တပည့်ရဲ့ပြင်၊ ကလီကမာ ယိမ်းထောင်သကဲ့သို့ လှည့်ချင်တဲ့ တပည့်ခွကလိန် "ဗစိန်" ကလည်း သရဲပြန်သနဲ့၊ ဒကာမ၊ ထဘီထဲ အမှောင်ခိုတဲ့၊ ပေါင်တိုလို နိပါတ်ခင်းတယ် လို့၊ အသင်းအပင်းတွေ နှစ်တန်ကွဲစေဖို့၊ အချင်းချင်းပင် တရန်နဲ့ကြ (သြော်) အမျိုး ဗမာ့ တစ်နိုမှာဖြင့်၊ အဆိုးတကာ့ ဗိုလ်၊ အစိုးရသူလျှိုလို့ဆွဲပြီး၊ မိုက်သနဲ့ ကြဲကြဲဖန်ဖန်၊ ကိုက်တဲ့ရန်ပွဲကိုဖြင့်၊ ပြီးစဲအောင် နှစ်စုံနှစ်ပြင်ပ၊ ခုံတင်ကာ ဆရာဖြတ်ခဲ့ပြီး၊ အနာဂတ်အခါမှာ ကောင်းအောင်လုပ်မယ်လို့၊ ခေါင်းဆောင် နှစ်ရှုပ် ဖယ်ကာ ရှင်းသော်လည်း၊ မကောင်းသူ ငှင်းနှစ်ကောင်ကမွေးခဲ့တဲ့၊ ကျောင်းခွေးလို "အမှုဆောင်" ငမိုက်တို့ကလည်း အကိုက်ခိုင်းလျှင် မိုက်ရိုင်း ချင်တဲ့ စရိုက်တွေကြောင့်၊ စိတ်အိုက်ခါ မကြည်မရွှင်တဲ့၊ ဒီ သခင်ဋီကာမဆုံး မီပ၊ မညီမညာဆုံး တပည့်တွေကို တည့်စေမယ် လို့ မတတ်သာသဖြင့် ခပ်ခွာခွာ နေကြဦးစို့ရဲ့လို့၊ အဆုံးသတ်ကာ ကျမ်းစာကိုရေးပြီး၊ နောင်ဖို့တက် စရာကို မောင်တို့တွက်တာ မအေးသူက... မသေမီ အမွေညီညီပေးခဲ့တဲ့ပြင်၊ အဝေးတပည့်တွေကိုသာ ညီညာဖို့၊ ကြည်ကြည်သာသာ နှုတ်တော်ဆက် ထည့်ပြီး၊ ရှုတ်တရက်ပင် သခင်ဂိုဏ်းရယ်က...၊ မနေသာ သွေးခွာလို့ စိုင်းရှောမယ်လို့၊ ဓေယျာကေသာတို့နှင့် ဆိုင်းတော့မကွဲ၊ (အမယ်မင်း) တစ်ဗိုလ် တစ်ဂိုဏ်းနဲ့ ဗမာ မနုဿတွေရဲ့၊ မဟာဒုက္ခ ယခုလို မီးကိုဖြင့်၊ သူ့အလိုလိုပြီးကြမယ့်ပြင်...၊ ထိုထို စစ်ကိုင်းတပည့်တွေနဲ့ အလိုအတိုင်း တည့်စေမယ့် (သြော်) ကိုမှိုင်းရဲ့ ခမ္မာနုဂ္ဂဟာကုသိုလ်ကြီး။

၁၉၃၇ – ၁၉၃၈ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံး ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားတို့ စည်းလုံးတောင့်တင်းမှုကို ခိုင်မြဲစေရန် နေ့ညမအား စွမ်းဆောင် ကြိုးစားခဲ့လေပြီ။ သခင်ပေါက်စ၊ သခင်စိတ် ဝင်ခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားရေးမှ နိုင်ငံရေးသို့ လုံးလုံးကူးပြောင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် နိုင်ငံရေး လုပ်ဆောင်ရသည်ကိုကား သူ အားမရ။ မတင်းတိမ်နိုင်သေးသဖြင့် ပြင်ပနိုင်ငံရေးအဖွဲ့သို့ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့စိတ်နှင့် ကိုက်ညီမည်ထင်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် သခင်အောင်ဆန်းအမည်နှင့် ဝင်လာတော့၏။

မိကျောင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသော ချောင်းမှ မြစ် ကို ဆင်းသကဲ့သို့ အရူးအောင်ဆန်း၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဆန်းလည်း ကျောင်းသားဘဝမှ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ရန် ကျောင်းမှထွက်လိုက်တော့၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် အစည်းပြေနေသည့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးကို ပြန်လည် စည်းရုံးရန်၊ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်လေ၏။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် ကိုနု၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုသိန်းဖေတို့လည်း သခင်များ ဖြစ်လာကြ၏။

ကျောင်းသားဘဝ၌ပင် ဟန်ပန်မရှိ။ အဆင်းရဲခံကာ ရည်စူးချက်တစ်ခုကိုသာ အမြဲတစေ တွေဝေစဉ်းစား စိတ်ကူးကြံစည်ခဲ့သော သခင်အောင်ဆန်းသည် သိမ်းလက်က လွှန် စွန်လက်ရောက်သည့်ပမာ၊ ယခုအခါ ရေကျော်ရပ်ရှိ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် ရောက်လျက်ရှိချေပြီ။ ဆင်းရဲကလေးမှ ဆင်းရဲကြီးဘဝသို့ တစ်ဆင့်တက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ (အဟော ဒုက္ခ၊ အဟောဒုက္ခ၊ သြော်... ဆင်းရဲစွ၊ သြော်... ဆင်းရဲစွ) ထိုအစည်းအရုံးတွင် အိပ်ရာလိပ်ပုံများပေါ်၌ မာတင်လက်သစ်များအသွင်၊ မထဲ့တမ်း လဲလျောင်းနေကြသော လူတစ်စုကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူတို့ကား အခြားမဟုတ်၊ သခင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘ်ကြိုင်တို့ ဖြစ်၏။ ဘိုင်ကျ၍ ကျွေးမွေးမည့် ဒါယကာတို့ကို မျှော်နေကြသလား မပြောတတ်။ သခင်အောင်ဆန်းကား မူရင်းအသွင်အပြင်အတိုင်း ဦးနှောက်ကိုသာ အလုပ်ပေးလျက် အလုပ်တွင်တွင်လုပ်နေလေတော့၏။ သူ့အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်မှပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးလည်း ပို၍ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူလည်း တွေးတောကြံဆလျက် ဗမာပြည် အခြေအနေတိုးတက်ဖို့ရာသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား အားထုတ်နေလေသည်။

နတ်ဘုံနတ်နန်းပမာ လွန်စွာပျော်စရာ ကောင်းလှသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသမဂ္ဂအပေါင်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကိုအောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသဖြင့် ကျောင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ကျောင်းသား သံယောဇဉ် မကင်းသေးချေ။ ကိုအောင်ဆန်းသည်ပင် ကျောင်းသား သမဂ္ဂ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂသည်ပင် ကိုအောင်ဆန်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကိုနု (ဝါ) သခင်နုကား လူကြီးပိုင်း အကြံပေး၊ ဉာဏ်ပေး အတိုင်ပင်ခံပိုင်းမှနေ၍ အသုံးတော်ခံရ၏။ ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ ကျောင်းမှ ထွက်သွားကြသော်လည်း ဆက်ခံလုပ်ကိုင်ကြသည့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့ကား သူတို့၏ ဩဝါဒကိုပင် အမြဲခံယူလျက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ကြဆဲဖြစ်၏။ ရေကိုဓားနှင့် ဖြတ်၍ မပြတ်သကဲ့သို့ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ကျောင်းသားအရေးသည်လည်း ပြတ်စဲခြင်းမရှိ။ သံယောဇဉ်ငြိလျက် ရှိသေး၏။

၁၉၃၆ ခု၊ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျောင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးမှာ တိုးတက်လာခဲ့သည့်အလျောက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့ကို မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် မည်သည့်ကိစ္စကြီးငယ်မျှ ယတိပြတ်ပြီးမြောက်သည် မရှိတော့ချေ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ကျောင်းတွင်း ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် လုပ်ကိုင်ရတော့၏။ ထို့အတူ အာဏာပိုင် ပိုင်းတွင်လည်း ကျောင်းသားတို့အား ယခင်ကထက် အခွင့်အရေး ပေးလာရ၏။ တက္ကသိုလ်တွင် ယူနီဗာစီတီကောင်စီအဖွဲ့နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဟူ၍ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ဖြင့် အုပ်ချုပ်၏။

ထိုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ ရွေးချယ်၍ ကောင်စီတွင်တစ်ဦး၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင်တစ်ဦး တင်မြှောက်

ရမည်ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများသည် တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂအစည်းအဝေး ကျင်းပ၍ ကိုယ်စားလှယ်များ ရွေးချယ်ကြရာ မစ္စတာရာရှစ်အား ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်၊ ကိုအောင်ဆန်း (ဝါ) သခင်အောင်ဆန်းအား အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အသီးသီး ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြလေသည်။ ရှေးအစဉ်အလာအားဖြင့် ဘယ်သောအခါကမှ မရခဲ့ဖူးသော အခွင့်အရေးအရ သခင်အောင်ဆန်းသည် ပထမဆုံး ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးအဖြစ်ခန့်ထားခြင်းခံရ၏။ ဤသို့ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးဖြစ်ရသည့် ဂုဏ်သည်လည်း အလွန်တရာ မွန်မြတ်လှပါပေ၏။ ကျောင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးကို ကျောင်းသားတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်စားလှယ်ခန့်ထား၍ ဝင်ရောက်ပြောဆို စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်ရသည်မှာ အလွန် အဖိုးတန်သော အခွင့်အရေးကြီးပင်တည်း။

ညီညွတ်ကြစို့

ညီညွတ်မှု၊ စည်းလုံးမှုသည် သခင်အောင်ဆန်း၏ လိုရင်း ပထမ အဓိကဝါဒဖြစ်၏။ ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ မစည်းမလုံး၊ အကွဲကွဲ အပြဲပြဲ ဖြစ်နေခြင်းကို သူစက်ဆုပ်ရွံ့မုန်း၏။ သူမနှစ်မြို့၊ နွားကွဲ၊ ကျားကိုက်သကဲ့သို့ ဗမာအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို မရမချင်း တိုင်းပြည်အမျိုးသားတို့ အရေးမှာမလှသည့်ဘဝမှ တက်စရာလမ်းမမြင်။ သူ၏ (Principle of toleration) အောင့်အည်းသည်းခံစိတ်ဖြင့် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့၊ တစ်ပါတီနှင့် တစ်ပါတီ၊ အပေးအယူမျှတ ညီညွတ်မှုကိုသာ သူလိုလား၏။ သူ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ညီညွတ်မှုကို သူကြံဆတော့၏။

မန္တလေးဆရာတော် ဦးကလျာဏ ကိုယ်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်းပျိုများသည် ရန်ကုန်သို့ ကြွဆင်းလာ၍ ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက် ဦးအုံးခင်၏ ဇရပ်တွင် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗမာပြည် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ ညီညွတ်စေရန် ကြွရောက် ဆွေးနွေးကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ပါတီခေါင်းဆောင်များတက်ရောက်ကြ၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကမူ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဘော်၊ သခင်ဗအေးတို့ တက်ရောက်ကြ၏။

ထိုအစည်းအဝေးပွဲတွင် သခင်အောင်ဆန်း၏ ထင်မြင်ချက်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗမာပြည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးဖြစ်၏။ သခင်ဝါဒမှာ ဗမာပြည်၊ ဗမာပြန်ရရေးဖြစ်၏။ အခြားခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ဆာပေါ်ထွန်း၊ ဦးဘဝင်းတို့နှင့် ဂျူနီစော တို့ကား (လုံးဝ)ဆိုသော စကားကို မထည့်သွင်းရန် အငြင်းပွားပြီးသော် နောက်ဆုံးဂျူနီစောက မြန်မာပြည် ပြန်ရရေး ဟု ပြင်ဆင်လိုက်ရာ အဖြေမပေါ်သော ပုစ္ဆာကဲ့သို့ မရေမရာ၊ နဝေနဝါ၊ မသေမချာ၊ သောင်မတင် ရေမကျနှင့် အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးခဲ့ရ၏။

ရဟန်းပျိုများ၏ အာသီသမှာ ဗမာခေါင်းဆောင်များ ညီညွတ်စေ၍ ဗမာပြည်၏လွတ်လပ်ရေးကို ဗမာများ သူ့ပါတီ၊ ငါ့ပါတီ မခွဲခြားဘဲ တစ်ဖွဲ့တည်း၊ တစ်စည်းတည်း၊ တစ်ဝါဒတည်း၊ တစ်သံတည်း၊ တစ်အားတည်း ကြိုးပမ်းစိမ့်သောငှာ စေ့စပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းပျိုတို့၏ ဆန္ဒကား ကောင်းမြတ်ဖြူစင်သော ဆန္ဒပင်ဖြစ်၏။ ပါတီကောင်းစားရေးကို တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေးတွင် မနစ်မြှုပ်စေနိုင်သော ခေါင်းဆောင်တို့အဖို့ ညီညွတ်ရေး အဆိုမှာ နားဝင်မချိုလှပေ။ ညီညွတ်မှ အင်အားရှိမည်ကို ယုံကြည်စွဲလမ်းသူ သခင်အောင်ဆန်းအတွက်သာလျှင် ပျားသကာလို နားမှာ ချို၏။ သူသည် ရဟန်းပျိုတို့၏ စီမံဆောင်ရွက်ချက်ကို လုံးဝထောက်ခံကာ ပြည့်ဝစေလို၏။

ဤသို့ အဦးအစ ပဌာမအားဖြင့် ဘုရားမှူထမ်း ရဟန်းပျို အရှင်မြတ်တို့ ရန်ကုန်သို့ ကြွရောက် ဆွေးနွေးပွဲမှာ မအောင်မြင်စေကာမူ သခင်အောင်ဆန်းသည် အလျှော့မပေး၊ သူ့ဆောင်လျှင် အောင်ရမည် ဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထပ်မံ ဆက်လက်ကြိုးစားပြန်၏။

❑

အခန်း(၂၁)

ဒုတိယ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး

သခင်အောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသား မဟုတ်တော့ပြီ။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်နှင့်သာ ကျောင်းသားများအရေးနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိတော့၏။ သူ၏ လက်ငင်းလုပ်ငန်းကား သခင်လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုသိန်းအောင်တို့နှင့် ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ကား အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ချေ။ ဆိုးတူ၊ ကောင်းဖက် တိုင်ပင်လျက်ရှိကာ ကိုနုတို့၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့လက်ထက်က ချမှတ်ခဲ့သော လမ်းစဉ်အတိုင်း မမိုတ်မသုန် လိုက်နာဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြ၏။

၁၉၃၈ ခုနှစ်သည် အရေးတော်ပုံနှစ်ဖြစ်ကြောင်း အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ထိုနှစ်သည် ကိုအောင်ဆန်းအဖို့မှာ ခေါင်းရှုပ်စရာ တာဝန်အများဆုံး ဆောင်ရွက်ရသောနှစ် ဖြစ်ခဲ့၏။ အထက်ဗမာပြည်တွင် အလုပ်သမားတို့ အင်အား အတောင့်တင်းဆုံးနယ်ဖြစ်သည့် ရေနံမြေမှ အလုပ်သမားများသည် ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီနှင့် လိုလားချက်များကို အရေးဆိုရာမှ မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်သို့ ကုန်းကြောင်း ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ရေနံမြေသပိတ်မှောက် အလုပ်သမားတပ်ကြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ချီတက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် အမြို့မြို့မှပင် ပုလိပ်တို့က တားကြ၏။ သို့သော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အချည်းနှီးပင်။ ထိုအနိုက် ထိုအခါ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေ တို့သည် မကွေးသို့ ကျောင်းသားကိစ္စများ ရှင်းလင်းရန် သွားရောက်သည်နှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့် တရားပွဲတွင် တက်ရောက်ဟောပြောရာ ပုလိပ်ဆွဲခံရတော့၏။ ပုလိပ်တို့လည်း ကိုဗဟိန်းတို့လာရောက်မည်ကို မရောက်မီကပင် ကြိုတင်သိရှိ၍ သင်္ဘောဆိပ်မှဆီး၍ ဖမ်းဆီးရန်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ သို့သော် ပုပုပြတ်ပြတ်၊ အသားဖြူ၊ ရုပ်ချော ကိုဗဟိန်းကို လူပုံပန်း မဖမ်းမိသဖြင့် ၎င်းတို့မျက်စိအောက်မှပင် သင်္ဘောမှ တက်ရောက်သွားသည်ကို ပုလိပ်တို့ လက်လွှတ်သွားခဲ့ရလေသည်။ သို့အတွက် တရားပွဲတက်ရောက် ဟောပြောကာမှ ဖမ်းဆီးရလေတော့၏။

အစိုးရသည် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျောင်းသားတို့ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်း ကျံနင်းမိလေပြီ။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နိုင်ငံလုံး ကျောင်းသားများ ဆူပူကြ၏။ ရေနံမြေသပိတ်ကြီးသည်လည်း ထိုအချိန်အတွင်း တလိမ့်လိမ့်နှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းသားများလည်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအား ပုလိပ်ဆွဲခြင်းမှ လွှတ်ပေးရန် ဆူပူတောင်းဆိုကြ၏။ အင်အားပြကြ၏။ သို့သော်... တစ်ဗိုလ်ဆင်း တစ်ဗိုလ်တက် စနစ်ဖြင့် ကိုဗဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ တို့ကို ဖမ်းထားစဉ် ကိုလှရွှေ တက်၍ ခေါင်းဆောင်၏။

ကျောင်းသားအရေးသည် ဆူသည်ထက် ဆူခဲ့လေပြီ။ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရသည် လျစ်လျူရှုလျက် မီးပွားမှ မီးတောက်အောင် လက်ပိုက်၍ စောင့်နေ၏။ ၁၉၃၈ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် ရန်ကုန် ကျောင်းသားများသည် အတွင်းဝန်ရုံးကြီးကို ဝိုင်းကြလေ၏။ နံနက်စောစောမှစ၍ ဝိုင်းရံကာ ဝန်ကြီးဝန်ငယ်တို့အား သပိတ်တားနေသည်မှာ ၁၁ နာရီထိုးလောက်ထိဖြစ်၏။ ထိုအတွင်း ပုလိပ်များချထားသည့်မှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွားပြီးလျှင် ၁၁ နာရီထိုး အချိန်လောက်၌ တစ်ဖန် မြင်းစီးတုတ်ကိုင် ဂေါ်ရာကုလားပုလိပ်များကို ထပ်မံလွှတ်၍ လူစုခွဲစေရာ ကျောင်းသားတို့၏သွေး မြေသို့ ကျရုံမက ဗိုလ်အောင်ကျော် အသက်ဆုံးရှုံးရရှာသည်အထိ မရှုမလှ ခံရလေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရသည် တက်ကြွနေသော ကျောင်းသားများအား

သွေးမြေသို့ ကျရုံမျှမက သေရသည်အထိ သေမင်းဂမန်တော်အဖြစ်နှင့် စော်ကားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ အတွင်းဝန်ရုံးကြီးကို ဝိုင်းရံအင်အားပြကြရန် အကြံပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကား ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း တို့ပင်ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများအား လူတန်းစားတိုက်ပွဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ကာ ကူညီပေးရန် အလုပ်သမားသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာနိုက် အခွင့်အခါကို အချက်ကျကျ အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဤအကြံမ်သည် ကျောင်းသားများအား နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲသို့ တစ်ဆင့်တိုး၍ ရောက်စေတော့၏။ ကျောင်းသားသွေး မြေကျသည်အတွက် ကျောင်းသားလူငယ်ဟူသမျှ နိုင်ငံရေးမျက်စိပွင့်၍ ရင့်သည်ထက် ရင့်စေတော့၏။ ကိုအောင်ဆန်းတို့လုစုသည် ကျောင်းမှ ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် ကျောင်းနှင့် မကင်းကွာဘဲ အမြဲဆက်သွယ် လမ်းညွှန်လျက် ကျောင်းသားနှင့် နိုင်ငံရေး အဆက်ဖြတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖန်တီး လှုံ့ဆော်ပေးလျက် ရှိလေသည်။

ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း

ထိုနှစ်မှာပင် သောင်မတင် ရေမကျဖြစ်ခဲ့သော ရဟန်းပျို အစည်းအဝေးမှ ဆွေးနွေးချက်တို့ကို တစ်ဖန်လှုံ့ဆော်ကာ သခင်အောင်ဆန်းသည် ကမကထ ပြု၍ စိုင်းပြင်းပြန်လေ၏။ သူကိုယ်တိုင် မလှိုင်သဖွယ် အစပြု၍ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ၊ ပါတီပေါင်းစုံ ခေါင်းဆောင်တို့အား ဖိတ်ကြား၍ မန္တလေးမြို့တွင် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပပြန်လေ၏။ ထိုဆွေးနွေးပွဲကို ဖိတ်ကြားချိန်တွင် ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရမှာ ကျောင်းသားတို့ အရေးကြောင့် ပြုတ်ကျပြီးလေပြီ။ ဦးပု အစိုးရ တက်နေလေပြီ။ ဂဠုန်စော ကား ဦးပုအစိုးရတွင် သစ်တောရေးဌာနဝန်ကြီးဖြစ်လေ၏။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ဒေါက်တာဘမော်၊ ဦးစော၊ ဦးဘဦး တို့စသည့် ခေါင်းဆောင်များ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ပါတီများ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အဓိကထားကာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို တင်သွင်းဆွေးနွေးကြရာ နောက်ဆုံး၌ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ဟူသော အမည်ဖြင့် လွတ်လပ်ရေး တပ်ဦးတစ်ခု ဖွဲ့စည်းကာ ဗြိတိသျှကို စစ်အကူအညီမပေးရန် ဆုံးဖြတ်လျက် ဒေါက်တာဘမော်အား အာဏာရှင်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာဘမော်ကမူ ပြဋ္ဌာန်းချက် (၇)ချက် ထုတ်ပြန်ကာ အစည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဝေးပွဲများ ဗမာပြည် အနှံ့အပြား ကျင်းပစေလျက် ထိုပြဋ္ဌာန်းချက် များကို ဖတ်ကြားထောက်ခံစေ၏။ ဤအဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တို့တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား စစ်အတွက် မကူညီရေး ပါဝင်သဖြင့် အစိုးရက ဖတ်ပြ အဆိုသွင်းသူ မှန်သမျှကို ကာကွယ်ရေးပုဒ်မဖြင့် ဖမ်းဆီးတော့၏။

ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ သခင်အောင်ဆန်း၏ ကြိုးပမ်းမှု၏ ကျေးဇူးဖြစ်ကြောင်း မည်သူမျှ မငြင်းဆိုနိုင်ပေ။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဗမာအမျိုးသားများ ဂိုဏ်းဂဏ ပါတီများ သွေးစည်းညီညွတ်မှုကိုသာ စိတ်အား ထက်သန်လျက် အပေးအယူ သဘောထားကြီးစွာဖြင့် မင်းသား လုပ်ချင်သူများကို မင်းသား လုပ်စေလျက် သူ၏အဖို့ကိုဘာမျှ ကိုယ်ကျိုးမဖက်စေဘဲ ညီညွတ်ရေးတပ်ဦး တောင့်တင်းခြင်းကိုသာ လေးလေးစားစား အရေးထားလျက် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို အင်နှင့်အားနှင့် ဆင်နွှဲရန် ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ထောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပါတီတစ်ခုထက်ပို၍ စည်းလုံးမိအောင် ကြိုးစားသည်မှာ သခင်အောင်ဆန်းပင်ဖြစ်၍ သခင်အောင်ဆန်းသာလျှင် ထိုသို့ကြိုးပမ်းရာတွင် အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်၍ ပထမဆုံး အောင်မြင်သူဟု ဆိုရပေမည်။ အချိန်အခါနှင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ ပါတီတို့၏ ရာထူးဝန်ထမ်းငန်းဖမ်းသည့် ရောဂါဆိုးသောင်းကျန်း၍ ပရမ်းပတာဖြစ်နေသည့်အချိန့်ကို ထောက်ရှုလျှင် ဤမျှစည်းလုံးမိသည်ကို အချိန်အခါလျော်က် ကြီးစွာသော အောင်မြင်ခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဝင် ပါတီခေါင်းဆောင်တို့သည် မြို့နယ် အသီးသီးသို့ တာဝန်ခွဲ၍ လှည့်လည် တရားဟောကြား၏။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်က တကုပ်ကုပ် လုပ်ကိုင်ရာမှ အပြင်ထွက်၍ နယ်လှည့်တရားဟောလေပြီ။ သူသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်လျှောက်တွင် ဟော၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင်လည်း ဟော၏။

ပုလိပ်တို့သည် ဇရပ်တွင်းသို့ နိုး၍ ဝင်လာသောအခါ သခင်အောင်ဆန်းမှာ အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ခေါင်းစုတ်ဖွား လူမှုန်တောတောသခင်အောင်ဆန်းကို အသာပုတ်နှိုး၍ ဝရမ်းပြကာ ဖမ်းလေတော့၏။

နိုင်ငံရေး လိုက်စားသူမှန်လျှင် အဖမ်း၊ အငတ်၊ သတ်သည်ကိုပင် မကြောက်ရသည့်အတိုင်း သခင်အောင်ဆန်းအဖို့မှာ မအံ့ဩ။ အများဖမ်းနေ

စဉ် သူ့ကိုလည်း ချန်ထားလိမ့်မည်ဟု ရှေးဦးမဆွကပင် မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ ထိုအဖမ်းခံရန်အတွက်ပင် မဟုတ်လော။ သူသည် သမဂ္ဂ ပေါ်တွင် ထောင်အိပ် ထောင်နေ ကျင့်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ သူ့အမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်အကျိုးကို မဆုတ်မနစ်၊ မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်နေသော သခင်အောင်ဆန်းကို ဗြိတိသျှ၏လက်ပါးစေများက ထောင်ဆုနှင့် ပူဇော်ကန်တော့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ပြန်၍လွှတ်လိုက်ရလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ရေကျော်လမ်း၊ အမှတ် ၇၆သည် သခင်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေး ကျက်စားရာ ရိပ်မြုံ၊ ဘုံဗိမာန်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းကား သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကြီးမှူးသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးတည်ရာ ဌာနချုပ် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

၎င်းအိမ်တစ်ဖက် တစ်ချက်၊ အရှေ့အနောက် ဝဲယာအိမ်များ၌ စုံထောက်၊ သူလျှို၊ သတင်းပေး၊ ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားများသည် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ကြဘဲ ဝိုင်းဝန်း နေထိုင်ကြ၏။ သခင်များသည် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်နာရီ၊ ဘယ်အဝတ်အစားဝတ်၍ ဘယ်ဘက်ခြေက စပြီး မြေကြီးနင်းကာ ဘယ်ထောင့် အရပ်သို့၊ ဘယ်လို လက်ဟန်လွှဲ၍၊ ဘယ်လို သွားသည် မှစ၍ မှတ်တမ်းတင်နေကြရသဖြင့် စုံထောက်များ၏ အလုပ်များရာ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ လုံချည်တစ်ထည်ကို တစ်ခါလာလည်း မဲပြာပုဆိုးအဖြစ်နှင့်ပင် ဆယ့်ငါးရက်၊ တစ်လကြာအောင် ဝတ်၍ ဗိုလ်ဆံတောက်ကိုလည်း တစ်ခါတလေ မညှပ်ဖြစ်ဘဲ လမ်းဘေးထမင်းဆိုင် ဝယ်စားကာ ဆင်းရဲခြင်းမလှ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခရစရိယာကျင့်နေသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ "ခင်ဗျားဆံပင်တွေ မုတ်ဆိတ်တွေ သိပ်ရှည်နေပါပကော။ တောထွက်မလို့လား။ လာဗျာ… ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် သွားညှပ်ရအောင်" ဟု အလုပ်ခွင်တွင် ခေါင်းမော်၍ အလုပ်ရှုပ်ပွားနေသော သခင်အောင်ဆန်းကို ရဲဘော်များက ပြောပြောဆိုဆို အတင်းဆွဲသွားပြီး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၌ ဆံပင်ညှပ်၊ အမွေးအမှင်များ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခိုင်းကြ၏။ ဌာနချုပ်အစည်းအဝေးများတွင် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်၊ မထောက်မညှာ၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း၊ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောလေ့ရှိသူမှာ သခင်အောင်ဆန်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် မျက်မှောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြုတ်၍ ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ် ကွေးနေသော လက်နှစ်ဖက်ကို တင်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်၍ လျှာမဲ့ငါးကဲ့သို့ နှုတ်ဆိတ်နေသူမှာလည်း သခင်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ စိတ်ပျက်ပြီး ပျော့ခွေကျသွားပြီဟု မတွေ့မြင်ခဲ့ရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ တစ်သမတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ကိုင်သွားတတ်လေသည်။ ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ဖိုသီဖတ်သီဝတ်စား၍ ကိုးရိုး ကားရား နေထိုင်လျက်ရှုတင်းတင်းထားတတ်သော သခင်အောင်ဆန်းကို သူ၏ရဲဘော်များသည် လူတစ်မျိုးပဲဟု အသိအမှတ် ပြုထားကြလေသည်။ လေးလည်း လေးစားကြသည်။ ထိုစဉ်အခါက ၇၆ ရေကျော်အား ထောင်ကို ခြင်ထောင် မှတ်ထင်၍ စုံထောက်စာရင်းဝင်မှာ မကြောက်သူသာလျှင် ဥဒဟို သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် အပျော်အပါး မကြိုက်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး၊ ပုန်ကန်ရေး၊ စစ်ရေးရာနှင့်ပတ်သက်သော ရုပ်ရှင်ကားများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိခဲ့သည်။ တစ်ရံရောအခါ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်းတို့လူသိုက်ကို အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ တစ်မတ်တန်း ရှေ့ဆုံးတန်းလျားပေါ်တွင် ဘယ်သူ့မှ အရေးမစိုက်သော ကြည့်ရှုမျိုးဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဂရုပြုမိခဲ့၏။ နောက်တစ်ပတ် ထိုရုပ်ရှင်ရုံ၊ ထိုရုပ်ရှင်ကားကိုပင် တစ်မတ်တန်းမှ လာကြည့်သော သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကား နာမည်မှာ "ဗွာရက်ဇ်" ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းမှာ မဂ္ဂဆီကိုလူမျိုးများသည် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး 'ဗွာရက်ဇ်'၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဩစတီးယားအဓမ္မရှင် ဘုရင်ကို တော်လှန်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့၏။ အမေရိကန်သမ္မတ "အီဘရာ ဟင်လင်ကွန်း" တို့က ထိုသူပုန်ကို လက်နက်အား၊ ငွေအားဖြင့် အားပေး၏။ အတွင်းသူပုန်များက ပြောက်ကျားစနစ်ကို လက်ကိုင်ထား၍ တိုက်၏။ ရန်သူများ၏ စစ်တပ်ရှေ့သို့ ကောက်ရိုးလှည်းတန်းရှည်ဖြတ်သွားနေစဉ် ကောက်ရိုးလှည်းထဲ၌ရှိသော သေနတ်များကို အနီးအနားရှိ တောသားများက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ရန်သူအစောင့် စစ်သားကို ပစ်သတ်၍ စစ်တပ်ကို ဝင်စီးပုံများ ပါရှိ၏။ အတုမြင် အတတ်သင်၊ အရိပ်ပြ အကောင်ထင် ဆိုသလို ထိုရုပ်ရှင်ကားထဲက အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရဲဘော် ၃ ကျိပ်သည် နိပွန် အကူအညီဖြင့် မြန်မာပြည်တွင်း သူပုန်လမ်းခင်းရာမှ နိပွန်တပ်မတော်နှင့် ဘီ၊ အိုင်၊ အေ တပ်မတော်

ပူးပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်များကို မြန်မာမြေပေါ်မှ မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့မှုမှာ ဆင်တူရိုးမှား အလားတူအကြောင်းချင်း၊ လုပ်ပုံချင်း တူလှပေသည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်မှုသည် မဂ္ဂဆီကို လွတ်လပ်မှုကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားအကူအညီဖြင့် တော်လှန်ပစ်ရမည်ဟု သခင်အောင်ဆန်းသည် ထိုစဉ်အခါက နှစ်နှစ်ကာကာကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ဟန် တူလေသည်။

ဆုငွေ ၅ ကျပ်နှင့် သခင်အောင်ဆန်း

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး သခင်အောင်ဆန်းသည် အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ နိုင်ငံရေးတရား လှည့်လည်၍ ဟောခဲ့သည်မှာ အနံ့အပြားဖြစ်၏။ ဟင်္သာတတွင် ဟောသည့်အခါက အစိုးရအပေါ် အစွန်းငြိသည်ဆို၍ ဟင်္သာတရာဇဝတ်ဝန် "မစ္စတာဖေးဗီးယား" က သခင်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းဆီးရမိလျှင် ဆုတော်ငွေ အသပြာ ငါးကျပ်တိတိ ပေးသနားတော်မူမည်ဟု ဝရမ်းထုတ်ကာ ကြေငြာလိုက်လေသည်။

သခင်အောင်ဆန်းအဖို့ မတုန်လှုပ် မချောက်ချား အမှုမထားလိုသော်လည်း နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး မခံနိုင်၊ မရပ်နိုင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ သတင်းစာ အသီးသီးကလည်း သခင်အောင်ဆန်း၏ မျိုးချစ်စိတ်၊ သူ၏ စေတနာ၊ သူ၏ လုပ်ငန်း၊ သူ၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ဖွင့်ထုတ်ကာ ဆင်ကန်းတောတိုး၊ နွားသိုးကြိုးပြတ်၊ ရောက်တတ်ရာရာ ရိုင်းစိုင်းစွာသော မနောဆိုး သဘောမျိုးနှင့် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်စွာ လူအများက ကြည်ညိုအားထားနေသူ သခင်အောင်ဆန်းအား အညွန့်ကျိုးအောင် အဖိုးမရှိအောင် နှိမ်ရလျှင် ပြီးစတမ်းဟု ထိုသို့သော လူကြီးလူကောင်း လူရာဝင်သူတစ်ဦးကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဆုငွေ ၅ိ ထုတ်ပြန်ခြင်း ကို ခွေးသေကောင် လင်းတဝိုင်းဆွဲသည့်ပမာ၊ အမျိုးမျိုးပြစ်တင် ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် လူထု၏မျက်စိထဲတွင် ပုလဲမျက်ရှင်သဖွယ် ဖြစ်စရှိချေပြီ။ သူ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို လူအများက အားပေးလျက် ရှိချေပြီ၊ သူ့အား လူတိုင်းက ချီးမြှောက်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ၅ဝဝဝိ တန် ဝရမ်းပင် ငင်းဂုဏ်နှင့် မမျှဟု ထင်နေချိန်၌ ဆုတ်ထုတ်ခြင်းမှာ သက်သက် မတော် မတရား မိုက်ရိုင်းစွာ ကြေငြာခြင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်လေသည်။ လူထု၏ တုံ့ပြန်မှုသည် တစ်နိုင်ငံလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် တစ်ခဲနက် ချောက်ချားခဲ့သည်မှာ ကြောက်ဝါးလိလိဖြစ်ဘိသော ဟူ၏။

သို့သော် ဤတန် ဝရမ်းကား ဝရမ်းသာလျှင်ရှိ၏။ လူကိုကား မမိ။ သခင်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းမှာ ခြေလှမ်းသွက်လျက်ရှိချေပြီ။ အနောက်နိုင်ငံတွင် ဖြစ်နေသော စစ်ပွဲကြီး၏ အခိုးအငွေ့တို့မှာ အရှေ့ဘက်တစ်လွှားသို့လည်း မီးလုံးရိုက်လျက် ရှိချိန်ကို အလဟဿ အဖြစ်မခံနိုင်တော့ချေ။ သို့အတွက် ဝရမ်းကိုရှောင်ကာ ရှားကာနှင့် မိမိလုပ်စရာလုပ်ငန်းကို သာ ပုန်းကွယ်ရာမှ လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးအဖြစ်မှလည်း ဝရမ်းပြေးရာကပင် နုတ်ထွက်လိုက်၏။

သခင်အောင်ဆန်းသည် ရှိမ်းဆာယာပိုမောက်၍ ကိုယ်ပျောက်သည်မဟုတ်၊ အဖမ်းခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ရှောင်တိမ်းနေခြင်းမဟုတ်။ ထိုအချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်တို့ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာတွင် သေမင်းရိုက်၍ မျက်ဖြူဆိုက်ချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် အခွင့်အခါကောင်းကိုယူ၍ လုပ်စရာ လုပ်ငန်းများကို မလွတ်တမ်းလုပ်နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကိုယ်ဖျောက်ကာ ရှောင်ရင်း၊ တိမ်းရင်း လုပ်ကိုင်နေရင်းပင် အရှေ့အာရှဘက်မှ စစ်မီးကြီးသည်လည်း ထလောင်တော့ မယောင်ယောင်နှင့် တကဲကဲရှိတော့၏။

ကိုယ်ပျောက်သွားခြင်း

သခင်အောင်ဆန်းသည် ဝရမ်းပြေးရင်း ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အမျိုးမျိုးနှင့် လှည့်ကာ ရှောင်တိမ်းခဲ့ရာမှ သူ၏ သတင်းကိုလည်း မကြားရ။ ပုလိပ်တို့လည်း ဗျာများကာ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၏။ သူကား အဘယ်အရပ်တွင် ရှိလေသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မမိကြသနည်း။ သခင်အောင်ဆန်း ဗမာမြေပေါ်တွင် ရှိပါသေးသလား။ ပုလိပ်တို့ မသိလိုက်။ ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်လိုက်ပုံ ကဲ့သို့ ဖြစ်တော့၏။ သခင်အောင်ဆန်း အဘယ်အရပ်၊ အဘယ်ဒေသတွင် ရှိနေသည်ကို မပြောတတ်ကြပေ။

သခင်အောင်ဆန်းကား ဗမာမြေပေါ်တွင် မရှိတော့ပြီ။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဩဂုတ်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်မှ ထွက်သွားလေပြီ။ ကိုယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ ဝရမ်းမှာ စက္ကူပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့လေပြီ။ သခင်အောင်ဆန်းသည် တရုတ်ပြည်၊ အမွိုင်းမြို့သို့ရှေးရှုလျက် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လျက် လိုက်ပါသွားချေပြီ။ ဝရမ်းကိုင် ပုလိပ်များမှာ လင်ပစ်သွားသော မယားငယ်ကဲ့သို့ မလိုက်တတ် မရှာတတ် ကျန်ခဲ့ရှာလေပြီ။ အဖမ်းခံထောင်ကျ၍ အချိန်ဖြုန်းခြင်းထက် ထိုအချိန်ကို တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် တိုင်းပြည်အတွက် အချက်ကျကျ အသုံးချခြင်းကပို၍ ခရီးရောက် မည်ဟု သခင်အောင်ဆန်း သဘောပိုက်မိလေသည်။ ထောင်ကိုကြောက်၍လည်း မဟုတ်။ ဖမ်းမည်ကို တုန်လှုပ်၍လည်းမဟုတ်။ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးယုတ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤကျပ်တန် ဝရမ်းထုတ်ခါမှ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဗမာပြည် ပြင်ပသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သခင်အောင်ဆန်း ဗမာပြည်ပြင်ပသို့ ရောက်သွားကြောင်း အစိုးရတို့ သိလေပြီ။ သိသည့်အတိုင်း အစိုးရ စုံထောက်များမျက်လုံးပြူးလျက်ရှိ၏။ စုံထောက်တို့၏ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် စုံထောက်များ ခေါင်းကျိန်းကြလေပြီ။ အရှေ့ဘက်တစ်လွှားမှာလည်း ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်သည့် ဂျပန်တို့၏ ခြေလှမ်းကြောင့် စစ်ခိုးစစ်ငွေ့များ သန်းလျက်ရှိရကား စုံထောက်တို့သည် နိုင်ငံခြားမှ လူဝင်၊ လူထွက်များကို အထူးသဖြင့် ဂရုပြု၍ စောင့်ကြပ် စစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ စိုးရိမ်တကြီး ရှိသည့်အချိန် စုံထောက်ဘက် ပုလိပ်ဘက်၌ အထူးလှုပ်ရှားသွားခဲ့သည့် အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ဂျပန်ပြည်မှ ဗမာသံ၊ ဗမာသီချင်း၊ ဗမာဘာသာဖြင့် နိုင်ငံရေး တရားများမှာ ညစဉ် ဝေဟင်ခရီးက လေယာဉ် စီးလျက် ရေဒီယို အသီးသီးမှ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ အစိုးရကလည်း ဂျပန်ပြည်မှလည်းကောင်း၊ ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံတို့မှလည်းကောင်း ရေဒီယိုအသံများ ဖမ်းယူနားထောင်ခြင်းကို မပြုရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထား၏။ စကြာသိုက် သီချင်းမှာ ညတိုင်းလိုပင် အသံလွှင့်၏။ ဗမာတွေ အာရှတိုက်သားချင်း ကူညီဖို့၊ အထောက်အပံ့ပေးဖို့၊ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို တော်လှန်ဖို့ ရေဒီယိုမှ လှုံ့ဆော်ပေးလျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက် တစ်နေ့သော် သခင်အောင်ဆန်း ဂျပန်သင်္ဘောဖြင့် ဗမာပြည်သို့ ပြန်ပါလာလိမ့်မည်ဟု သတင်းရသည်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်မည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများနှင့် ဆိုက်ကပ်လျက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိသော သင်္ဘောများပေါ်တွင် အပျော်တမ်းပုလိပ်များ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆတိုး၍ တာဝန်ချထားလေ၏။ အရှေ့ဘက်နိုင်ငံများမှ ဝင်ရောက်လာသောသင်္ဘောများကိုမူ စုံထောက်များ ပုလိပ်များ အထပ်ထပ်ညှပ်၍ ရှာဖွေစစ်ဆေးကြ၏။ သို့သော် သခင်အောင်ဆန်းကား ပါမလာချေ။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလဆန်းတွင် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့သို့ သွားခေါခေါ၊ မျက်ခုံးပါးပါး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး နှင့် ပေါက်ဖော် တရုတ်တစ်ယောက်သည် မျက်မှန်နက်တပ်ဆင်လျက် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ သူ၌ လိုအပ်သော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များအပြည့်အစုံပါ၏။ ထိုတရုတ်ကြီးသည် ဆိုင်ရာတို့က မသင်္ကာစရာ မတွေ့၍ဗမာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရသွား၏။ ထိုတရုတ်ကြီးကား အဘယ်သူနည်း။ သခင်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်၏။ သခင်အောင်ဆန်း အဘယ် ကိစ္စကြောင့်ယခုလို ဗမာပြည်တွင်းသို့တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာသနည်း။ အကျိုးရှိကအကြောင်းရှိရပေမည်။

သခင်အောင်ဆန်း ဗမာပြည်တွင်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခြင်းမှာအကြောင်းရှိ၏။ သူသည် တရုတ်ပြည်သို့ သွားရိုးမှန်သော်လည်း အကြောင်းမသင့်၍ ဂျပန်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဂျပန်သို့ဆက်လက်သွား၍ ဗမာပြည်အရေးကို ဂျပန်တို့နှင့် ဆွေးနွေးလေတော့၏။ ဂျပန်တို့နှင့် သဘောတူညီချက်များ ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် သူ၏အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဗမာပြည်သို့ ပြန်လာကာသခင်မြ၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုကျော်ငြိမ်း စသည်တို့နှင့် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် ပြည်တွင်းပြည်ပ တော်လှန်ရန် ကြံစည်စိုင်းပြင်းလေ၏။ ထိုသို့ပြန်လာသည့်အခေါက်အတွင်းမှ တော်လှန်ရန် စီစဉ်စရာ တာဝန်တို့ကို သခင်မြတို့အား လွှဲအပ်ပြီးအဆက်အသွယ် မည်သို့လုပ်မည်ကို နားလည်ပြီးသကာလ သခင်လှမြိုင်(ယခု ဗိုလ်ရန်အောင် ကွန်မြူနစ်)၊ သခင်ဗဂျမ်း (ယခု ဗိုလ်လရောင် ရဲဘော်ဖြူ) တို့အား ခေါ်ဆောင်၍ ဂျပန်သင်္ဘောနှင့် ဗမာပြည်မှ ရုပ်ဖျက်ကာ တစ်ဖန်ထွက်သွားပြန်လေ၏။

သခင်အောင်ဆန်းလာသည်ကို လူတိုင်းမသိလိုက်ကြ။ သူလာခြင်းမှာလူငယ်အချို့ ဂျပန်ပြည်သို့ခေါ်၍ စစ်ပညာသင်ကြားစေရန် ဖြစ်၏။ပြည်တွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့ကလည်း လူထုကိုစည်းရုံးလျက်၊ ချက်ကောင်းဆိုက်သည်နှင့် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တော်လှန်ရန်ဖြစ်၏။ ဂျပန်ကလည်း တရုတ်၊ ဗမာလမ်းမကြီး ပိတ်ဆို့ဖို့ရာ အပြင်းအထန် တောင်းဆိုနေသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကလည်း လိုက်လျောနေရချိန်ဖြစ်၏။ လူငယ်တို့လည်းအစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းလျက် ပွဲကြီးလမ်းကြီး တွေ့ရတော့မည့်အရေး မဝေးတော့ပြီဟု သွေးတကြွကြွ ရှိနေကြ၏။

သခင်အောင်ဆန်းတို့ ဗမာပြည်မှ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ပြည်တွင်း၌ ကျန်ခဲ့သူတို့က လူငယ်များကို ရွေးချယ်၍ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဂျပန်သို့ လျှို့ဝှက်စွာပို့လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် လူငယ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်မျှ ဂျပန်သို့ရောက်သွားကာ သခင်အောင်ဆန်း အမှူးပြုလျက် စစ်သင်တန်းတက်ကြရလေသည်။

ဗမာပြည်တွင်းရှိ ရဲဘော်ရဲဘက်များကလည်း သခင်အောင်ဆန်း၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စည်းကိုက်၊ ဝါးကိုက် လိုက်နာစီစဉ်လျက် ရှိလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းတို့ စစ်ပညာသင်သောနေရာမှာ တရုတ်ပြည်၏အရှေ့တောင်ဘက်ကမ်းခြေရှိ ဂျပန်ပိုင် (ဖော်မိုဆာ)ကျွန်းအနီးရှိ (ဟိုက်နန်ကျွန်း) ပေါ်တွင် ဖြစ်လေသည်။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၂)

ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော ဂျပန်သည် (၁၉၄၁) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၈)ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှ အမေရိကန် စသည့် မဟာမိတ်တို့အပေါ် စစ်ကြေညာကာ တိုက်စစ်ဆင်လေသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်း၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်္ကာပူ စသည့် ခံတပ်ကြီးများ ကမ်းပါးပြိုသကဲ့သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မရှုမလှ ပြိုကျ ဆုံးရှုံးကြလေ၏။ မဟာမိတ်တို့၏ခံစစ်မှာ ပြင်ဆင်မှု မရှိသဖြင့် တဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရကား ဂျပန်တို့သည် ဒီရေ တက်သည့်အလား မဟာမိတ်တို့နယ်များကို ချီတက် သိမ်းပိုက် အုပ်စီးမိကြလေတော့၏။ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ယိုးဒယားစသည့် နိုင်ငံတို့မှာလည်း အားမတန်သည့်အထဲမှာ မဟာမိတ်တို့၏ ကူညီမှုကိုမျှော်လင့်ချက် ကင်းဝေးခြင်းကြောင့် ဂျပန်အလိုတော်ကျ ခေါင်းငုံ့ရသည့်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့၏။

ဂျပန်တို့သည် ဗမာပြည်တွင်းသို့ စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကြလေပြီ။ အားလုံးသော စစ်ကြောင်းတို့မှာ ယိုးဒယားပြည်မှ အခြေခံပြု၍ ခွဲဖြာထွက်လာသော စစ်ကြောင်းများဖြစ်၏။

ယိုးဒယားပြည်၌ပင်လျှင် ဂျပန်တို့အား အားပေး အားမြှောက်ခြင်း သဘောနှင့်မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်တို့ ဗမာပြည်မှ မြန်သထက်မြန်စွာ၊ စောသထက်စောစွာ၊ စွန့်ခွာပြေးရလေအောင် ဂျပန်တို့နှင့် တွဲဖက်လျက် ပခုံးချင်း

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ(၁၉၃၅-၃၆)

ရှေ့တန်းမှ ထိုင်နေသူများ။ ကိုသိန်းဟန် (ယခု တင်မတော်တင်ထောက်ကြီး) မစ္စတာရာရှစ်၊ သခင်နု (ယခု ဝန်ကြီးချုပ်) ကိုအုံး (ရုရှား သံအမတ်) ကိုအောင်ဆန်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)
နောက်တန်းအမှုဆောင်များတွင် ကိုထွန်းအုံ (ယခု မြန်မာ့နိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်မင်းကြီး)က ကျေးဇူးပြုသော ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါသည်။
(အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူဒါန်းသည်)

ယှဉ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်စု ရှိသေး၏။ ထိုလူစုကား အခြားမဟုတ်၊ သခင်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော စစ်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်လေသည်။ ဗမာတစ်မျိုးလုံး၏ လွတ်လပ်ရေးကို သွေးနှင့်လဲ၍ အရယူရန် သခင်အောင်ဆန်းသည် "ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး" ကို ယိုးဒယားပြည်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

(ဤသို့ ရဲဘော်ရဲဘက် ပနက်မိဋ္ဌာန်လျက် ဖွဲ့စည်းခြင်းသည်ကား မြန်မာရာဇဝင်သမိုင်းတို့တွင် စစ်ကိုင်း မြို့တည်၊ နန်းတည် သခင်ယား စောယွန်းသည် မုဆိုးဘိုစသော မြောက်ဘက်တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကို မြင်းတဆယ်ဦး တပ် ဖွဲ့စည်းသကဲ့သို့ငှင်း၊ တပင်ရွှေထီးသည် မုဆိုးဘိုတစ်ခွင်ကို မြောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂျပန်ပြည်မှ စစ်ပညာသင်ကြားခဲ့သော
ရဲဘော်သုံးကျိပ်မှ အချို့။
ရှေ့တန်းမှ ထိုင်နေသူများ။ ဝဲမှယာ ဗိုလ်ဇေယျ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဂျပန်ဘုန်းကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်မိုးကြိုး၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်လရောင်၊
နောက်တန်းမှ။ ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ ဗိုလ်မင်းရောင်၊ ဗိုလ်မြင့်အောင်၊ ဗိုလ်စောနောင်၊
ဗိုလ်ကျော်ဇော၊
နောက်ဆုံးတန်းမှ ။ ဗိုလ်တာရာ၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဗိုလ်လင်းယုန်၊ ဗိုလ်စင်ရော်၊
ဗိုလ်ဗလ၊ ဗိုလ်ရဲထွဋ်။

မြင်းနယ်၊ မိတ္ထီလာတစ်ခွင်ကို တောင်မြင်းနယ် ဖွဲ့စည်းသကဲ့သို့၎င်း၊ မုဆိုးဘို စီရင်စုမှ ဦးအောင်ဇေယျသည် မုဆိုးဘို တစ်ဝန်းမှ စွမ်းရည်၊ သတ္တိ၊ ဗျူဟာတို့နှင့် ကတိသစ္စာရှိသူတို့ကို ရဲဘော်ခြောက်ကျိပ်ရှစ်ယောက် ဖွဲ့စည်းသကဲ့သို့၎င်း အကြောင်းချင်း တူမျှပေသတည်း)

ထိုသို့ တပည့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဟူသော အမည်တွင်ရှိလေအောင် သခင်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်ကာ ရဲဘက်ရဲဘော် စုစုပေါင်း သုံးဆယ် တိတိရှိလေသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်မှလွဲ၍ အားလုံးသော ရဲဘက်အပေါင်း တို့သည် ဂျပန်စစ်ပညာကို ဟိုက်နန်ကျွန်း၌ အပူတပြင်း စိုင်းပြင်း သင်ကြား

လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရ၏။

ဂျပန်စစ်ဦးလည်း ဗမာပြည်တွင်းသို့ ခေါင်းတည်လျက် နေလေပြီ။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့သည် ယိုးဒယားပြည်မှစ၍ မြန်မာသူရဲကောင်းတို့ကို စုကာ တပ်ဖွဲ့ကြလေ၏။ ရဲဘောက်သုံးကျိပ်တို့၏ အမည်များကား အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်လေသည်။

၁။ သခင်အောင်ဆန်း	ဗိုလ်တေဇ၊ (လူသတ်သမား၏ လက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရ၏)
၂။ သခင်လှဖေ	ဗိုလ်လကျာ
၃။ သခင်ရှုမောင်	ဗိုလ်နေဝင်း
၄။ ကိုလှမောင်	ဗိုလ်ဇေယျ
၅။ ကိုထွန်းရှိန်	ဗိုလ်ရန်နိုင်
၆။ သခင်လှမြိုင်	ဗိုလ်ရန်အောင်
၇။ ကိုရွှေ	ဗိုလ်ကျော်ဇော
၈။ သခင်စံလှိုင်	ဗိုလ်မှူးအောင်
၉။ ကိုဆောင်း	ဗိုလ်ထိန်ဝင်း(အင်္ဂလိပ်အဝင် သေဆုံးသွား၏)
၁၀။ သခင်ထွန်းရွှေ	ဗိုလ်လင်းယုန်
၁၁။ သခင်အောင်သိမ်း	ဗိုလ်ရဲထွဋ်
၁၂။ သခင်ဗဂျမ်း	ဗိုလ်လရောင်
၁၃။ သခင်တင်အေး	ဗိုလ်ဘုန်းမြင့်
၁၄။ သခင်ထွန်းခင်	ဗိုလ်မြင့်ဆွေ
၁၅။ သခင်သန်းတင် (၁)	ဗိုလ်သန်းတင်၊ (ဇင်းမယ်တွင် ကျဆုံးခဲ့၏)
၁၆။ သခင်ထွန်းအုပ်	
၁၇။ သခင်အောင်သန်း	ဗိုလ်စကြာ
၁၈။ သခင်စိုး	ဗိုလ်မြင့်အောင် (အင်္ဂလိပ်ပြန်အဝင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွား၏)
၁၉။ သခင်စံမြ	ဗိုလ်တောက်ထိန်
၂၀။ ကိုလှ	ဗိုလ်မင်းရောင်
၂၁။ သခင်စောလွင်	ဗိုလ်မင်းခေါင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂၂။ သခင်ကျော်စိန်	ဗိုလ်မိုးညို
၂၃။ သခင်သစ်	ဗိုလ်စောနောင်
၂၄။ သခင် ခင်မောင်ဦး	ဗိုလ်တာရာ
၂၅။ သခင်ထွန်းလွင်	ဗိုလ်ဗလ
၂၆။ သခင်သန်းညွှန့်	ဗိုလ်ဇင်ယော်
၂၇။ သခင်အေးမောင်	ဗိုလ်မိုယ်း (တိုက်ကြီး တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့၏)
၂၈။ သခင်မောင်မောင်	ဗိုလ်ဉာဏ (ဖာပွန် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့၏)
၂၉။ သခင်ငွေ	ဗိုလ်စောအောင် (ရွှေကျင်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့၏)
၃၀။ သခင်သန်းတင် (၂)	ဗိုလ်မြဒင် (ဟိုက်နန်ကျွန်းတွင် သေဆုံးခဲ့၏)

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ ခြေဖဝါးအောက်တွင် ပြားပြားမှောက် ဝပ်စင်းနေရသော ငါတို့ဗမာများ၏ လွပ်လပ်ရေးအတွက် အသက်သွေးခဲဖြင့် ရင်းနှီးယူခဲ့ရသော ထိုရဲဘော် (၃) ကျိပ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသတင်းမှာ ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ရာဇဝင်ဥဒါန်း လူ့တမ်းတစ်ခွင် တွင်ရစ်ခဲ့ရမည်သာတည်း။

ကျွန်သံသရာ ဝဲသြဃအတွင်းမှ သောင်မမြင် ကမ်းမမြင် လူးလိမ့်ခံနေရသော ကျွန်ဘဝမှ "သခင်အောင်ဆန်း" သည် လွတ်လပ်ရေးရောင်ခြည် မြူးရာ ဒေသကျွန်းဆွယ်သို့ ရဲရင့်စွာဖြင့် မဖြစ်မနေ ကြိုးပမ်းပို့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား ဓားလုံးသည် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ပျောက်နိုင်ကောင်းသော အကြောင်းကိစ္စမဟုတ်ပါပေ။ သူနှင့်အတူ တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို အသက်သေသေ၊ အရေခန်းခန်း ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသော ဤရဲဘော် (၃) ကျိပ်တို့ ၏ကျေးဇူးကြောင့် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း မမေ့ထိုက်ကောင်းပါပေ။

ဗိုလ်တေဇ

ထိုရဲဘော်သုံးကျိပ်အနက် ဗိုလ်တေဇ အမည်ခံဗိုလ်မှာ အခြားသူမဟုတ်။ သခင်အောင်ဆန်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဗိုလ်တေဇ အမည်ခံနှင့် ဂျင်နရယ် ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးကို ထိန်းသိမ်းကာ ယိုးဒယားပြည်မှစ၍ စစ်သည်တပ်သားစုခဲ့၏။ ဗိုလ်တေဇ၏ အကြံပေးအရာရှိဖြစ်သူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကား

ကာနယ်ဆူဇူကီးခေါ် ဂျင်နရယ် မီနာမီခေါ် ဗိုလ်မိုးကြိုးဖြစ်၏။ ဗိုလ်မိုးကြိုး၏ တာဝန်မှာ ဗမာ့စစ်ဗိုလ်များနှင့်တကွ ဗမာ့တပ်များကို အကြံပေး အုပ်ချုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်မိုးကြိုး ဟူသော အမည်ကို အင်္ဂလိပ်ဟူသော စနေနံထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည့်သိုက် တဘောင် စနည်းအရ နမ်နိမိကာ မှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သခင် နာမည်ပျောက်၍ စစ်ဗိုလ်အမည်ရောက်ခဲ့သော ဗိုလ်တေဇ၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်၊ မျက်နှာအနေအထားသွင်ပြင်မှာ ကျောင်းသားဘဝကစ၍ ရှုးသိုးမြဲ ရှုးသိုးလျက်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သူ့ခေါင်းတွင်မူ ဖော့ဦးထုပ် ကာကီရောင် တရုတ်ကုန်သည်များ ဆောင်းသည့်အစားနှင့် သူ့ကိုယ်တွင်မူ ကာကီ အဝါရောင်ရုပ်လက်ရှည်၊ ကာကီမြင်းစီးဘောင်းဘီနှင့် ခြေသလုံးမြုပ် သားရေဖိနပ်၊ ခါးတွင် ခါးဝတ် (လျော့ရိလျော့ရဲ) နှင့် ဓားရှည်ချိတ်လျက် တွေ့ရ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တို့ကဲ့သို့ ပုံပန်းကျကျနန မဟုတ်။ စစ်ဗိုလ်အဆောင်အယောင်ပါရုံမျှသာ ဝတ်ဆင်လျက် စစ်စိတ် စစ်မာန်သာ တက်ကြွနေ၏။ "ဗိုလ်တေဇ" ဟူသော ဘွဲ့နှင့်အညီ တန်ခိုးတေဇာ အရှိန်အဝါ ပြင်းပြတောက်ပြောင်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်တစ်ရိုး အမျိုးဘာသာမရွေး ပန်းသပြေ၊ ရေချမ်းအိုးတို့ဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်ကာ ကြိုကြ ဆိုကြသည်မှာ မြို့တိုင်းရွာတိုင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

ဘီ- အိုင်- အေ

ဘီ- အိုင်- အေ ဆိုသည်ကား အင်္ဂလိပ်စကား အတိုကောက်သုံးသည့် သင်္ကေတစကားလုံးမျှသာ ဖြစ်၍ အရှည်တဝင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သော်၊ ဘားမား အင်ဒီပင်းဒင့် အာမီ (Burma Independent Army) (ဝါ) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။ "ဘီ- အိုင်- အေ" တည်းဟူသော စာ သုံးလုံးသည် တပ်မတော်သားတိုင်း၏ ဦးထုပ်၌ အထင်းသားပေါ်လျက်ရှိ၏။ တို့ဗမာသခင်အပေါင်းတို့၏ အောင်ကြောင်းမင်္ဂလာ၊ လက္ခဏာ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော အဝါ၊ အစိမ်း၊ အနီရောင်ခံ ဒေါင်းရုပ်ဖော်လက်ပတ်သည် ရဲဘော်တိုင်း၏လက်မောင်းထက်၌ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ ကျက်သရေကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

ဘီ- အိုင်- အေ တပ်မတော်သည် ဗိုလ်တေဇ အမျိုးပြုသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သည့် တပ်မတော်ဖြစ်၍ ဗမာပြည်သို့ မဝင်မီ ယိုးဒယားပြည်မှာရှိစဉ်ကပင် စတင် စုဆောင်း ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်လာသော တပ်မတော်ဖြစ်၏။

ဗမာပြည်တွင်းသို့ ကုန်းကြောင်းတစ်ထွေ၊ ရေကြောင်းတစ်ဖုံ စုန်နှင့်ဂနိုင် ရိပ်မြိုင်တစ်ကြော တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်တို့ကို ကျော်လွှားချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ဘီ– အိုင်– အေ တပ်များသည် နယ်၏ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ဆောင်ရွက်ကြရပေရာ ဗိုလ်တေဇသည် သူ့စစ်သားများ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး အုပ်ချုပ်ရာတွင် ဓားပြများ ထွက်ဖမ်းသည်ကို သူကိုယ်တိုင် လုံးဝ မကျေနပ်ပေ။

တစ်ခါက ရွှေဘိုတွင် အုပ်ချုပ်နေရန် တာဝန်ကျနေသော ဗိုလ်တစ်ဦးမှာ ဓားပြများ သောင်းကျန်းနေသည်ဟု သတင်းလာပို့သည့်အတွက် ဖြစ်ပွားရာ ကျေးရွာအတွင်းသို့ ထွက်ခွာသွားသည့်အတွင်း ဗိုလ်တေဇမှာ စစ်ကိုင်းမှ ရွှေဘိုသို့ ကားနှင့်ဆိုက်ရောက်လာပြီး တာဝန်ခံဗိုလ်ကို မေးမြန်းရာ အစောင့်တပ်သားများက ဓားပြသွားဖမ်းကြောင်း ပြောပြသည့်အတွက် ဗိုလ်တေဇမှာ အလွန်ဒေါပွလျက် "ဒါလား စစ်ဗိုလ်တွေ၊ စစ်သားတွေ... ဓားပြဖမ်းနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ"ဟု ရေရွတ်သွားခဲ့ဖူးလေသည်။

(ဘီ· အိုင်· အေ) တပ်မတော် အဘယ်ကြောင့် တည်ထောင်ရသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံအမည်နှင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်းပါးရေးခဲ့ဖူးလေသည်။

"ကျွန်ုပ်တို့ ထောင်အပြင်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်သူတစ်စုမှာ (သခင်အောင်ဆန်း၏ ရဲဘော်များ ထောင်ချခံရခြင်းကြောင့်) စုဝေးစည်းရုံး၍ လက်နက်စွဲကိုင်ကာ တော်လှန်ရေးပြဿနာကို ဆွေးနွေးမိကြတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လက်နက်လည်း မရှိ၊ ဘယ်သို့ လက်နက်ရအောင် ရှာရမည်နည်း။ ဤပြဿနာသည် ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

နောက်တစ်လ နှစ်လ အခါကျတော့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်ရိုးတန်းသူလျှိုတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြသဖြင့် နိုင်ငံတွင်းမှနေ၍ အုပ်ချုပ်ရေး

ဖျက်ဆီးမှုများကို အနှံ့အပြား ပြုလုပ်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသေးသည်။ သို့သော် ထိုအစီအစဉ်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ထိုအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြံစည်ကြပါသေး၏။ ဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ကျသော ရဲဘော်အချို့ အဖမ်းခံကြရပြန်သဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ဖန် အဆက်အသွယ်ရရေးသည် ပျက်ပြားရပြန်လေသည်။ မြန်မာ့ "ရော်ဂျာကေးစ်မင်း" တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာမှ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောကြိုက်ညီကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်နှင့် အသက်ကိုပင် မြန်မာ "ရော်ဂျာ ကေး(စ်)မင်း" အဖြစ်ယူရန် နိုင်ငံအတွက် စွန့်လှူလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီလေတပ်ကြီးက ရာဇဝင်တွင် မကြုံဘူးသော လေကြောင်းစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲကာ လန်ဒန်မြို့ကြီးကို တိုက်သောနေ့တွင်ပင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် တရုတ်သင်္ဘောပေါ်တွင် တိတ်တိတ်ပုန်းအောင်းထွက်ခွာလိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။ ယခုအခါ တပ်ပေါင်းဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေသော ရဲဘော်တစ်ဦးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူကူညီသူအဖြစ် ပါခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခရီးဆုံးရာဌာနမှာ အမွိုင်မြို့ဖြစ်၏။ ထိုမြို့မှနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ဆောင်စရာရှိသည့် ကိစ္စအများကို ခန့်ခွဲစီမံရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကား သန်းခေါင်လကွယ် တောရပ်အလယ်၌ ရောက်ရှိနေသော သူပမာ ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သွားရမည့် နေရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ဘာတစ်ခုမျှမသိ၊ ဆွေလည်းမရှိ၊ မျိုးလည်းမရှိ၊ ကမ္ဘာ အရှေ့ပိုင်းသားသည် အရှေ့ပိုင်းအကြောင်း အတုအယောင်မျှလောက်သာ သိကြ၏။ သိသမျှလည်း မရေရာလှ။ ဆိုးဝါးလေစွ။

ကျွန်ုပ် ရှေ့သို့ ထွက်လာသည့်အရေးမှာ အမှောင်တိုက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းသည်နှင့်တူလှ၏ဟု ကျွန်ုပ်ဆို၏။ လူငယ်တို့၏ တစ်ရှူးထိုး (တုံးတိုက်ကျားကိုက်) စိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်သာ ထွက်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သတည်း။ အလုပ်အစီအစဉ်ဟူ၍ အတိအကျ ဘာမျှရှိသည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ မြော်မြင်တတ်သမျှ ဉာဏ်ဖြင့်သာ ကြုံရမည့် အရေးဟူသမျှကို စီမံအုပ်စီးရန် ကျွန်ုပ်၏ရဲဘော်များက အာဏာကုန်လွှဲအပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ငါသည်အကယ်၍ သေသွားသည့်တိုင်အောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြတ်သောသေခြင်း၊ နိုင်ငံအတွက် သေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်နှစ်သိမ့်စေရတော့၏။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၄ရက်တွင် အမွိုင်မြို့သို့ရောက်ခဲ့လေသည်။

အမွိုင်မြို့၌ ၂ လကြာမျှ စောင့်ဆိုင်းပြီးနောက် နီပွန်ဗိုလ်မှူးကလေး တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့အား အခေါ်လွှတ်ကာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်များက ပို့လိုက်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ပြသလျက် ထိုင်ဝမ်ကျွန်းရှိ "မစ္စတာ မီနာမိ" ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံလိုစိတ် ရှိ၊ မရှိ မေးလေသည်။ တွေ့ရမည်ဆိုက အထူးဝမ်းသာသည့် အကြောင်းပြသည်ကို အကြောင်းပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုကျိုမြို့တော်သို့ ၁၉၄၀ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရောက်သွားလေသည်။ ကနေ့ဒါ လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် ဗိုလ်မိုးကြိုး (ဝါ) မစ္စတာ မီနာမိသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သူ့လက်ထောက်တစ်ဦးနှင့်အတူ လာရောက် ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်။ (မီနာမိ) ကာနယ် ဆူဇူကီး နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုကျိုမြို့တော်၌ ၃ လကြာမျှ အလုပ်အစီအစဉ်များကို လုပ်ကိုင်စီစဉ်ပြီးနောက် ဂျပန်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လုပ်စရာလုပ်ငန်းများကို သိရှိစေခဲ့၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ၁၉၄၁ ခု၊ မတ်လ ၃ရက်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက်၍ မတ်လ ၉ ရက်နေ့အထိ နေ၏။ (ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ တရုတ်အမျိုးသားအဝတ်အစားကို ဝတ်၍ ရုပ်ဖျက်နေခဲ့ရ၏) စစ်ပညာသင်ကြားရန်အတွက် ပထမ နိုင်ငံချစ်လုလင်တစ်စုကို ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကာ တိုကျိုမြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် တိုကျိုမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ၁၁ ရက်ခန့်မျှ တိုကျိုမြို့တွင် နေပြီးနောက် စစ်အတတ်သင်ကြားရန် ဟိုက်နန်ကျွန်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်စု ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဇူလိုင်လ၊ ဩဂုတ်လလောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ လက်နက်များကို ပို့ဆောင်ရေးကို မစ္စတာဆူဇူကီးနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်ုပ် ဟိုက်နန်မှ ယိုးဒယားသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အင်ဒိုချိုင်းနားကို အထူးပူးပေါင်းကာကွယ်ရေးစာချုပ်တစ်ခု နိပွန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ ချုပ်ဆိုသည့်အခါတွင်ကား နိုင်ငံချင်း ဆက်သွယ်ရေးသည် အတော်ပင် ပျက်ပြားဆိုးဝါးလာလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပိတ်ဆုံးအစီအစဉ်များကို အပြီးသတ်စီစဉ်ဆွေးနွေးပြုလုပ်ရန် ဟိုက်နန်သို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် တိုကျိုသို့ သွားရပြန်လေသည်။ အောက်တိုဘာလ

အတွင်း၌ တစ်ဖန် ဘန်ကောက်သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်၏။ သို့သော် အရှေ့အာရှစစ်မကြေညာမီ ၂ရက်လောက်တွင် ဆေးရုံသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရပြန်၏။ စစ်ကြေညာပြီးနောက် ယိုးဒယားနေ မြန်မာများနှင့်ပင် လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ဖွဲ့စည်းရန်အတွက် ဘန်ကောက်သို့ ပြန်သွားရ၏။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်း ဖြန့်ကာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ (တနင်္သာရီနယ်မှဝင်) မြောက်ဘက်၌ မဲဆောက်မြို့မှလည်းကောင်း၊ တပ်မတော်ကြီးသည် မြစ်သာမှလည်းကောင်း၊ ဝိတိုရိယအငူမှလည်းကောင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် ရန်သူသံချပ်ကာကားများနှင့် ပဲခူးအနီး၌ တိုက်ကြရ၏။ မြိတ်မြို့ကို သိမ်းခဲ့၏။ ထားဝယ်ကို သိမ်းရန်ကို နိပွန်တို့အား တွဲဖက်ကူညီပေးခဲ့၏။ ဟင်္သာတတွင်လည်းကောင်း ဖျာပုံ တွင်လည်းကောင်း တိုက်ပွဲများနွှဲလိုက်ရသေး၏။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းရာတွင် ပုသိမ်၊ မြောင်းမြတို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့၏။ ဒေးဒရဲ၌ ရန်သူလေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းကို ပစ်ချခဲ့၏။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲတွင်ကား ပြင်းထန် ထူးချွန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ရွှေကျင်မှာလည်း တိုက်ခဲ့၏။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ တိုက်ခိုက်သိမ်းယူရေးတွင် ရန်သူများအား စစ်ပရိယာယ်ဆင်၍ ဝိုင်းမိအောင် နိပွန်တပ်မတော်ကြီးအား ကူညီရာ၌ ဧရာဝတီအနောက်ကြောင်းမှ ချီတက်ကူညီပေးခဲ့၏။ နိပွန်တို့နှင့်အတူတိုက်ကာ ရခိုင်ကို သိမ်းကြ၏။ နိုင်ငံတွင်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီဆောင်ရွက်လိုက်ရပြန်၏။

အမြဲတမ်း စစ်တပ်ကြီးတစ်ခု၏ အမျိုးအစားသို့ရောက်အောင် ၁၉၄၂ ခု၊ ဇူလိုင်လတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ဟူ၍ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုတပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ယခုအခါစစ်မျက်နှာ၌ နိပွန်တို့နှင့်အတူ တွဲဖက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပေပြီ" ဟူ၍ ရေးခဲ့ဖူးလေသည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် (ဘီ–အိုင်–အေ) ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် ထောက်ပံ့သင့်သလဲ၊ ဘာကြောင့် ကူညီသင့်သလဲဆိုသည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါ ဗိုလ်တေဇ၏ ကြေညာချက်များကို ဖတ်ရှုပါက ဘီ–အိုင်– အေ အကြောင်းစဉ်ကို ထင်းထင်းကြီး သိရှိနိုင်ပေမည် ဖြစ်ကြောင်း။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်
(အကြောင်းနှင့်အကျိုး)

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ယိုးဒယားပြည်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ တပ်မတော်ကြီးအား ဦးစီးရန်အတွက် ဗိုလ်များကို နိပ္ပွန်ပြည် ဟိုက်နန်ကျွန်း ဖော်မိုဆာကျွန်းတို့တွင် စစ်ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ စစ်လေးကြောင်းချီ၍ ယိုးဒယားပြည်မှ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ၎င်း စစ်လေးကြောင်းအနက် တစ်ကြောင်းမှာ ဟသ်ာတအထိ ရေကြောင်းချီခဲ့သည်။ မြိတ်နယ်ကို ယခုဗိုလ်မှူးကြီး ဗိုလ်ရန်နိုင် ကြီးမှူးသော တပ်မတော်ခွဲက သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထားဝယ်နယ်ကို နိပ္ပွန်ဗိုလ် ဗိုလ်အေးနှင့် ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကလေး ဗိုလ်လကျာ် (သခင်လှဖေ) တို့ကြီးမှူးသော တပ်မတော်ခွဲနှင့် နိပ္ပွန်တို့ ပူးတွဲသိမ်းယူခဲ့သည်။ အထက်စစ်ကြောင်းတွင် တပ်မတော်၏အဘ ဂျပန်ဗိုလ်ကြီး (ဗိုလ်မိုးကြိုး) နှင့် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကလေး ဗိုလ်တေဇ (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ဇေယျတို့ ကြီးမှူး၍ချီတက်လာကြသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ဗိုလ်ရန်နိုင်တပ်နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဗိုလ်အောင်၊ ဗိုလ်ဝင်း၊ ဗိုလ်သိမ်းဆွေ၊ ဗိုလ်ထိန်ဝင်း၊ သခင်သိန်းဖေတို့ ကြီးမှူးသော အတွင်းသူပုန်တပ်များ သိမ်းပိုက်ခဲ့လေ၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ထားဝယ်၊ ဖျာပုံ၊ ဟသ်ာတ၊ ဒေးဒရဲ၊ ပဲခူး၊ စစ်တောင်းတစ်ဝိုက် ရွှေကျင်၊ ရွှေတောင်၊ ဖာပွန် တိုက်ပွဲများတွင် ဝင်နွှဲခဲ့သည်။ ရန်သူလေယာဉ်ပျံ၊ သံချပ်ကားနှင့် အဆမတန်များသော ရန်သူအားများကို အကြိမ်ကြိမ် ချိုးနှိမ်ဖျက်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှင့် အင်္ဂလိပ်တပ် စစ်သားအများကိုလည်း သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးရခဲ့၏။ ရနိုင်တစ်ပြည်လုံးကို ဗိုလ်မှူးရန်အောင် ကြီးမှူးသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နှင့် နိပ္ပွန်တပ်မခွဲတို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

အထက်မြန်မာပြည်သို့ အကြောင်းကြောင်း ချီတက်ခဲ့၍ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး နွှဲခဲ့လေပြီ။ ဤချီတက် တိုက်ခိုက်နေသော တပ်ပေါင်းစုကို (ဗိုလ်တေဇ) "သခင်အောင်ဆန်း" က ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်သည်။

ရဲဘော်တို့... တို့ဗမာတို့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီး ချီတက်လာလေပြီ။ ကြိုကြ၊ ဆိုကြတော့။ သုံးရောင်ခြယ်နှင့် ဒေါင်းအလံကို လွှင့်တင်ကြကုန်လော့။ တပ်မတော်သို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်ကြလော့။ အမှုထမ်း

ကြလော့။ အနှစ်ငါးဆယ်မှ တစ်ရာမျှ မှေးမှိန်နေသည့် မြန်မာ့ရာဇဝင်ကို ပြန်လည်၍ ထွန်းတောက်စေလော့။ မြန်မာ့ခေတ်သစ် လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်ကို ထူထောင်ကြလော့။ ဤမလျှော့တမ်း နောက်ဆုံး မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲကြီးတွင် မြန်မာ့သတ္တိ၊ မြန်မာ့သွေးကို လေးလေးနက်နက် တစ်ခဲနက်ပြကြလော့။

ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်တေဇ (သခင်အောင်ဆန်း)
ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ဆိုတာ ဘာလဲ

(၁) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သည် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး၏ လွတ်လပ်ရာ လွတ်လပ်ကြောင်းအတွက် လူလားမြောက်သူ၊ ကျန်းမာသူ၊ မြန်မာတိုင်း မြန်မာတိုင်း ပါဝင်သောတပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းတပ်ကို သခင်တပ် ဟု အချို့က ထင်မြင်ကြသော်လည်း သခင်များ၏တပ် မဟုတ်၊ ဂိုဏ်းဂဏ ပါတီမရွေး မြန်မာလွတ်လပ်ရေးကို လိုလားသည့် မြန်မာတိုင်း၊ မြန်မာတိုင်း ပါဝင်သော တပ်သာလျှင်ဖြစ်၏။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်၏။

(၂) ၎င်းတပ်သည် နိပ္ပွန် မဟာမိတ်တပ်ကြီးနှင့် ပူးပေါင်းပြီး သကာလ ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့ကို ဗမာ့မြေပြင်မှ နှင်ထုတ်ပြီးဖြစ်လေသည်။

(၃) ၎င်းတပ်ကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်လျက် ဗိုလ်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူများကား နိပ္ပွန်ပြည် ဟိုက်နန်ကျွန်း၊ ဖော်မိုဆာကျွန်းတို့တွင် ၂ နှစ်ခန့် စစ်အတတ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် သင်ကြားလာသူများ ဖြစ်၏။

(၄) တပ်သားများသည်လည်း မြန်မာပြည် တောင်ဘက်အစွန်းမှ မြောက်ဘက်အစွန်းထိ ခြေကျင်ခရီးချီတက်လာပြီး ရင်မြေကတုတ် လုပ်ကာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တိုက်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။

(၅) လွတ်လပ်ရေးဆိုသည်မှာ အပြောနှင့် ပြီးနိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုပ်ယူမှုရ၏။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးနှင့်သာ လျှင် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကိုရအောင် ယူနိုင်မည်။ ရပြီးသော လွတ်လပ်ရေး မဆုံးရှုံးရအောင် ကာကွယ်နိုင်ပေသည်။

(၆) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် မြန်မာအားလုံး နိုင်ငံရေး ညီညွတ်မှု ရရှိအောင်လုပ်မည် ဖြစ်၏။ တကယ့်လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားသူတို့သည် တစည်းတလုံးတည်းရှိအောင် လုပ် မည်ဖြစ်၏။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အနှောင့်အယှက်ပြုသူ၊ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ဖြစ်သူတို့ကို ကျူးပင်ခုတ်၊ ကျူငုတ် မကျန်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းမည် ဖြစ်၏။

(၇) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က အမှုထမ်းခဲ့သော သူတို့အား ကလဲ့စားချေမည်ဟူသော သဘောမရှိ၊ အရည်အချင်းရှိက အရည်အချင်းအလျောက် ပြန်လည် အမှုထမ်းစေမည်ဖြစ်၏။

(၈) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်စသော တိုင်းရင်းသားတို့နှင့်တစ်သွေးတည်း၊ တစ်စိတ်တည်းရှိ၏။ မြန်မာပြည်အတွင်းရှိ တိုင်းရင်းသားအားလုံး ဗမာအပေါင်းတို့သည် အခွင့်အရေး တန်းတူရစေမည် ဖြစ်၏။

(၉) ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့သည် ရာထူးကြီးငယ် လက်ဝယ်ခံယူလိုသော စိတ်မရှိ။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို လိုက်နာဆောင်ရွက် အမှုထမ်းရန် အသင့်ရှိ၏။

(၁၀) ထို့ကြောင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ကြလော့။ အချိန်ရှိခိုက် စစ်အတတ်နှင့် လက်နက်ကိုင်ပညာကို အကုန်သင်ကြားပေးမည်။ တပ်ကြီးတည်တံ့ရေးအတွက် ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ကြလော့။ နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ပေးကြကုန်လော့။

ဗိုလ်ချုပ်ကလေး ဗိုလ်တေဇ
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်

❑

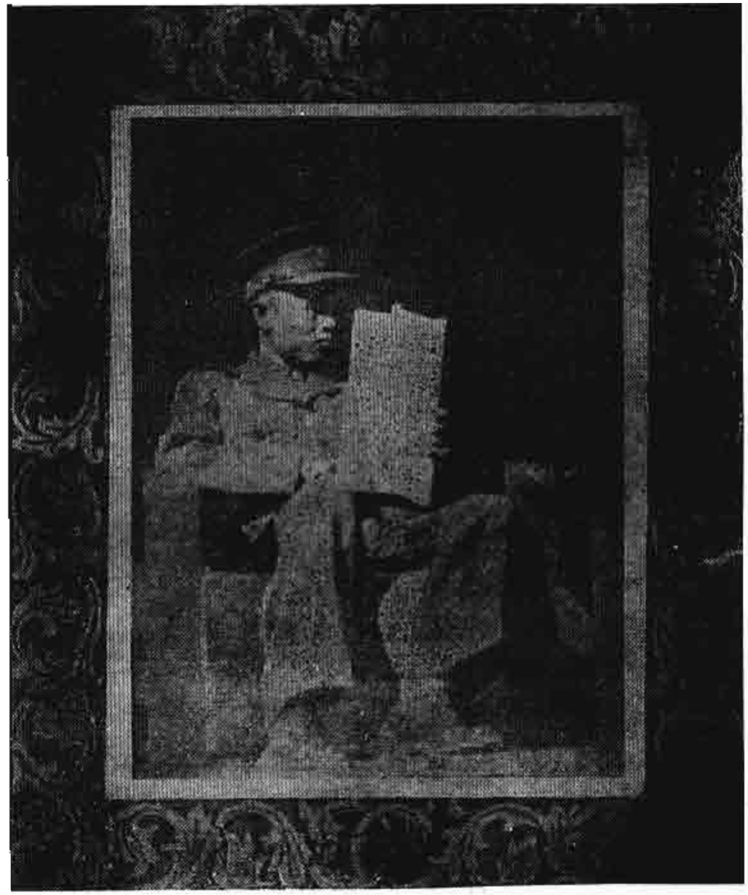

ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ် အစည်းအရုံးကြီးမှ ကြီးမှူးသော ပြပွဲပြိုင်ပွဲ ဆုပေးပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား တွေ့မြင်ရပုံ။
ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေက ကျေးဇူးပြုသည်။
ဘလောက်ကို အမျိုးသား ဘလောက်မှ လှူသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ရိုးရိုးပဲ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီးများ ခယ်မ၊ ရဲဘော်များနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်အစည်းအရုံးကြီး၏ပြပွဲသို့ သာမန်အရပ်သားကဲ့သို့ လက်မှတ်ဝယ်၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုအားပေးနေပုံ။
ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေက ကျေးဇူးပြု၍
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

(ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါစက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဂျပန်တွေကို မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ဖက်ဆစ်လက်ပါးစေတစ်ယောက်ဟူ၍ မဟာမိတ်ဘက်တော်သားအချို့က စွပ်စွဲခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအခါက ဗိုလ်ချုပ်က ဘယ်လိုအခြေအနေများကြောင့် ဂျပန်နှင့်အတူ မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ခဲ့ရပုံ၊ သူကိုယ်တိုင်က ဂျပန်ကို အလွန် မုန်းတီးခဲ့ပုံ၊ သူနှင့်တကွ တပ်မတော်သားတွေ ဂျပန်နှင့် အတိုက်အခံဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြပါရှိသော ဆောင်းပါးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့ဖူးရာ ၎င်းဗိုလ်ချုပ်၏ ရေးသားချက်များတွင် ယနေ့ ဗမာ့တပ်မတော်၏မိခင်၊ ဘီ-အိုင်-အေ တပ်မတော်ကြီး၏ ခေတ်ကိုပါ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ထားပုံမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသဖြင့် ကောက်နုတ်ဘာသာပြန်၍ ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၃)
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တပ်မတော်သမိုင်း

ဂျပန်နှင့်ပေါင်းရပုံ

၁၉၄၀–၄၁ ခုနှစ်ကဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားတွင် လှုပ်ရှားလုပ်နေသော ဂျပန်၏ စစ်မက်အင်အားနှင့် စွမ်းရည်ကို ဗြိတိန်နှင့်တကွ အခြားနိုင်ငံကြီးများကပါ အထင်သေးခဲ့ကြလေသည်။ မြန်မာပြည်၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်နေကြသော ကျွန်ုပ်တို့လူငယ်တစ်စု အဖို့မှာကား ဂျပန်တို့အရှေ့အာရှတစ်ခွင်ကို သိမ်းပိုက်တော့မည်မှာ မလွဲနိုင်ကြောင်း သိနှင့်ပြီးဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်အဝင် စပ်ကူးမပ်ကူးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို အရယူကြအံ့ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့၏ (ရှင်းရှင်းဝန်ခံရလျှင်) အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားအတွေးအခေါ်တို့ကြောင့် ဂျပန်တို့နှင့် စတင်ပူးပေါင်းရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဂျပန်တို့ကိုကြည်ညို၍လည်းကောင်း၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို အားပေးလို၍လည်းကောင်း လုံးဝ မဟုတ်ပေ။

ဂျပန်ကိုမုန်းကြပြီ

ကျွန်ုပ်အဖို့ကား ယိုးဒယားပြည်မှာ ရှိစဉ်ကပင် ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်အချို့ကို မြန်မာပြည်တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်ပြီးခဲ့လေပြီ။

ဂျပန်တွေကား ဖက်ဆစ်ပီပီ သစ္စာ မရှိကြောင်းကို သိရှိပြီးဖြစ်သော

ရဲဘော်တွေက မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ဂျပန့်အရင် ဦးအောင်ဝင်နှင့်၍ ပြင်ဆင်မှု အရပ်ရပ်ကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အကြံမှာ ဂျပန်တို့ကား လာချေပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာလူထုကပင် ဦးအောင်တိုက်ထုတ်နှင့်ပြီး လွတ်လပ်ရေးကို ကာကွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှမရလျှင် မြန်မာပြည်တွင်း၌ ဂျပန်တို့ အင်အား မစုရုံးနိုင်အောင် လူထုနှင့်ချီပြီး မြေအောက်စည်းရုံးရေးများနှင့်တကွ တော်လှန်ရန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤအချက်တွေကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးထဲတွင် အလွန်အားကိုးမျှော်လင့်သော ဘီ–အိုင်–အေ တပ်မတော်ကြီးသည် အကောင်အထည်ဘဝသို့ ရောက်လာရပေသည်။

ဘီ–အိုင်–အေနှင့် ဂျပန်

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လဆန်းလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးလေပြီ။ ရန်ကုန်ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ ဂျပန်တို့က ပြည်သူလူထုအား ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံပုံတွေ ပေါ်လာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေကို အရေးယူဖို့ တိုင်ကြားသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ရသည်သာ များ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘီ–အိုင်–အေ ရဲဘော်များနှင့် ဂျပန်စစ်သားတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်မှုများသည် တစ်နေ့တခြား တိုး၍လာ၏။ မခံချင်စိတ်ရှိသော မြန်မာဗိုလ်တွေနှင့် ဂျပန်တို့ မကြာခဏ "တွေ့" ကြတော့သည်။

ပထမတော်လှန်ရန်အကြံ

ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်မိသည်အထိ ကျွန်ုပ်မှာ ဘီ–အိုင်–အေ တပ်မတော်၏ သေနာပတိ ဗိုလ်မိုးကြိုး၏ လက်ထောက်စစ်ဦးစီးမှူး ဖြစ်နေသေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်ုပ်ကြံစည်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်မတော်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာလည်း ဖရိုဖရဲရှုပ်ထွေးနေလျက် စနစ်ကျသော စည်းရုံးမှု မရှိခဲ့သေးသောကြောင့်ပင်တည်း။

အထက်မြန်မာပြည်

ထိုအတောအတွင်း ဗိုလ်မိုးကြိုးက ဘီ–အိုင်–အေ တပ်မတော်၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေနာပတိအဖြစ် ခန့်ထားပြီး အထက်မြန်မာပြည် စစ်ကြောင်းသို့ ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်း စစ်ကြောင်း အတိုင်း ချီတက်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်အပေါ်သဘောထား

ထိုအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လူငယ် (သခင်)များထဲတွင် ဂျပန်အပေါ် သဘောထားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ဆွေးနွေးသံများ ကြားရစပြုလာလေသည်။ စင်စစ် မြန်မာလူငယ် နိုင်ငံရေးသမား (ဝါ) လက်ဝဲအင်အားစုတွင် ကျနပြတ်သားသော စည်းရုံးမှုမရှိဘဲ တွေဝေယိမ်းယိုင်၍ နေကြချိန်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ရွှေဘို အရောက်တွင် နိုင်ငံရေးရဲဘော်ထဲမှ သခင်စိုး၊ သခင်မြသွင်နှင့် ကိုသိန်းဖေ (တက်ဘုန်းကြီး)တို့ တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဟူသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အတော်အားတက်သွားမိ၏။ တစ်ဖန် ၎င်းတို့၏အကြံ အထ မမြောက်ကြောင်းသတင်းကို ဝမ်းနည်းဖွယ် ကြားရပြန်လေသည်။

ဗိုလ်ဧယျနှင့် ဂျပန်ကင်ပေ

ဘီ–အိုင်–အေ တပ်များကို ဧရာဝတီမြစ်ညာ ဗန်းမော်မြို့ထိအောင် ဆက်လက်ချီရမည်ဟူသော အမိန့်ထွက်လာသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဧယျအား တပ်များကို ဦးစီးကာ ချီတက်စေလေသည်။ ဘီ–အိုင်–အေ တပ်များ အထက် မြန်မာပြည်တစ်ခွင်တွင် ရှိစဉ်ကပင် အရေးကြီးသော အချင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ပြုမူသော ဂျပန် စစ်သားရိုင်းများနှင့် ဗိုလ်ဧယျ အမှူးပြုသော ဘီ–အိုင်–အေ အရာရှိတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ရာက ဗိုလ်ဧယျတို့ကို ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းဆီးလေတော့သည်။ ထိုအချိန်က ဂျပန် ကို မုန်းတီးသောစိတ်မှာ ဘီ–အိုင်–အေတပ်များတွင် အထူးပြင်းထန်နေခိုက် ဖြစ်၍ ဂျပန်ကို တစ်ပြိုင်နက် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်ဆဲဆဲတွင် ဂျပန်ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိတစ်ဦး၏ လိမ္မာမှုကြောင့် ဗိုလ်ဧယျတို့ လွတ် မြောက်လာပြီး ထိုကိစ္စမှာ အေးငြိမ်းသွားတော့သည်။

အချင်းချင်းစောင်လျက်

အခြေအနေကား လုံးဝရှင်းလင်းပြတ်သားခြင်း မရှိသေး။ ဂျပန်နှင့် မြန်မာ (ဘီ–အိုင်–အေ)အချင်းချင်း စောင်လျက်ပင် မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်က အခြေအနေ မဟန်ကြောင်း၊ ရှေ့လျှောက် လုပ်ငန်းတွေ လုပ်စရာအများကြီး ရှိသေးကြောင်းများကို သခင်သန်းထွန်း အား ယင်းမာပင် (မုံရွာခရိုင်)မှာ တွေ့စဉ်က ပြောပြခဲ့သေးသည်။ ကိုသိန်းဖေ ကိုတော့ ရွှေဘိုနယ်တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရပြီး သူလည်း အိန္ဒိယသို့ ရောက် သွားလေသည်။

ဤသို့လျှင် ဂျပန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ (ဘီ–အိုင်–အေ) အတိုက်အခံဖြစ်ရင်း မြန်မာစစ်ဗိုလ်တွေကို ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းဆီး ညှဉ်းပန်း ရက်စက်ရင်းက မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ ပထမကဏ္ဍမှာ ပြီးဆုံးခဲ့လေသတည်း။

❒

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ဤအခန်းများမှာ ဗိုလ်ချုပ်နိုင်ငံရေးရဲဘော် တပည့်ရင်းပြောမနာဆိုမနာ မိတ်ဆွေများ၏ ဆောင်းပါးသုံးခုကို ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း။ ဂျာနယ်ကျော်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ပင် ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ထပ်မံတင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။)

ထွတ်ဝေသူ

အခန်း(၂၄)
ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသိရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်

ကျွန်တော်သည် သခင်အောင်ဆန်းအား ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်တွင် ကျင်းပသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံသဘင်ကြီးတွင် စတင် မကျင်းပမီ သိကျွမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် ခင်မင်ရင်းနှီး အကျွမ်းတဝင်ကား မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ထိုညီလာခံအပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ အမှတ် ၇၆၊ ရေကျော်လမ်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတည်ရာ ဌာနသစ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အမြဲတမ်း အလုပ်သမားတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်လွှဲအပ်ခြင်း ခံရပြီးသည့်နောက် တစ်နေ့သ၌ သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ၏ဟောင်းနွမ်းနေသော မွေ့ရာလိပ်ကြီးနှင့် စာအုပ်သေတ္တာ ၂ လုံး၊ အဝတ်အစားသေတ္တာ ၁ လုံးတို့ကို လန်ခြားနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ သယ်ယူရောက်ရှိလာသည်မှအစ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ထပ်မံ တွေ့ဆုံကာ ချစ်ကျွမ်းဝင်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိဘာသာအလျောက် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အေးအေးနေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ အေးပြီး၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေတတ်သော သူ့ကိုတွေ့ရသောအခါ ဖက်မိသွားသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်ဟူ၍ သူ့ကိုမြင်လျှင် ယုံနိုင်စရာမရှိပေ။ ထိုအခါ သူ့ကို မြင်လျှင် ခေါင်းစုတ်ဖွား ရှုးသိုးသိုးနှင့် လုံချည်တိုတိုဝတ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှင် လေယာဉ်ပျံ ဖိနပ်သော်လည်းကောင်း၊ ခုံဖိနပ်သော်လည်းကောင်း စီးလျက်သွားသော တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအခါက မော်လမြိုင်ညီလာခံမှ တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး အမြဲတမ်းအလုပ်သမား ဖြစ်သည်။

သို့အတွက်ကြောင့်ပင် သူသည် အခြားအလုပ်အမှုဆောင်များနည်းတူ မိမိတို့ နေလိုရာတွင် မနေဘဲ အစည်းအရုံးတွင် အစည်းအရုံး၏ စည်းရုံးရေးကို လုပ်ဆောင်ရန် လာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အကျင့်တစ်ခု

တစ်ခါက သူနှင့် ကျွန်တော် အစည်းအရုံးမှ မောင်ဂိုမာရီလမ်းအတိုင်း ခြေကျင်လျှောက်လာကြသည်။ သွင်ရုံအနီးတွင် သူ့အား လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူကမူ ပြန်၍နှုတ်မဆက်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်သာ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က စောစောက ခင်ဗျားတို့ လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျား မကြားဘူးလားဟု မေးရာ ဟင်...ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး သွားမြဲဆက်သွားခဲ့သည်။ ဤသည်ကို့ကြောင့်ပင် သူ့အကြောင်းကို မသိသူများ ` လူတ ချိုးပဲ၊ ဆိုရှယ်မဖြစ်ဘူး ဟူ၍ စွပ်စွဲကြသည်။

လမ်းသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုပြုလေ့မရှိသည်မှာ သူ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူကား အစဉ်းစားကြီးသူ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခု

တစ်ခါကလည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ နယ်မှ သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော့်အား သခင်အောင်ဆန်းနှင့် အရေးတကြီး တွေ့လိုသည်ဟု ပြောသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံနေသော သခင်အောင်ဆန်းအား အစည်းအရုံးဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ရောက်လျှင် ဘာမျှမပြော၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌သာ ထိုင်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း၊ နယ်သခင်ခေါင်းဆောင်က ၎င်းတို့နယ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေ၊ အခက်အခဲတို့ကို အားရပါးရ တိုင်ကြားပြောဆိုသည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုတိုင်ကြားသည်ကို

အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းသည် ထိုသူပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဘာမျှမပြောမဆို နေရာမှ ထသွားသည်။ နယ်မှလာသူလည်း ခဏတစ်ဖြုတ် တပိုတပါးသွားသည် အထင်ဖြင့် စောင့်နေသည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်နှင့်လည်း မပေါ်လာ၊ ၁၀ မိနစ်နှင့်လည်း မပေါ်လာ၊ နာရီဝက်ကြာသောအခါ ထိုသူမှာ သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းနေလိုဟန် မတူတော့ဘဲ ဒေါပွလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း သခင်အောင်ဆန်း၏အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်ရာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားပြီး စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်ဇနေသော သခင်အောင်ဆန်းအား အပြင်တွင် နယ်မှသခင်ခေါင်းဆောင် စောင့်နေကြောင်း ပြောပြရသည်။ သူက ခြုံထားသောစောင်ကိုဖွင့်၍ "ကြည့်သာပြောလိုက်ပါတော့"ဟု ပြောပြီး ပြန်၍ ခေါင်းမြီးခြုံမြဲ ခြုံ၍နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့အနားမှ ခွာထွက်လာကာ နယ်သခင် ခေါင်းဆောင်အား သခင်အောင်ဆန်းမှာ အခြားသူများကဲ့သို့မဟုတ် နေ့တွင်အလုပ်လုပ်လေ့မရှိ။ ညမှသာ တစ်ညလုံး စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ယမန်နေ့ညကလည်း ၁၀ နာရီကျော်ခန့်မှ နံနက်လင်းအားကြီးအထိ အလုပ်လုပ်ရာ အိပ်ရေးပျက်သည့်အတွက် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း။ ယခု နေ့ခင်းမှ မအိပ်ပါက သူ့ခမျာ ပန်းဖျားဖျားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလည်း ခင်ဗျားပြောသမျှကို သူ မှတ်သားထားပြီး မကြာမီ နယ်သို့ ညွှန်ကြားလွှာများ ပို့ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်ရသည်။ ဤတွင်မှ ထိုသူလည်း ကျေနပ်ကာ အစည်းအရုံးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သခင်အောင်ဆန်းမှာ လောကဝတ်ဆိုသည်မှာအပိုအလုပ်၊ ပကာသနဟုသာ သဘောထားသည်။ သို့သော် သူ့အား တစ်ပါးသူတို့က တိုင်ကြားပြောဆိုသည်တို့ကို သူ့ဦးနှောက်အတွင်းဝယ် မေ့ပျောက်ခြင်းမရှိအောင် စွဲမြဲမှတ်သားနိုင်သည်။ မှတ်သားနိုင်သလောက် လုပ်ဖွယ်ရှိသမျှ တာဝန်မပျက်ခဲ့ပေ။ လမ်းတွင် တွေ့ရှိသူများအား နှုတ်မဆက်ခြင်း၊ သူစကားပြောလိုမှသာ ပြန်၍ ပြောဆိုခြင်းတို့မှာ သူ့ဝသီဖြစ်သည်။ သူ့အား အထင်အမြင်လွဲမှားကြသည်။ သို့သော် သူကား သူ၏စဉ်းစားခြင်းအလုပ်မှတစ်ပါး အခြား ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ သူ၏စဉ်းစားချက်များမှာကား လွတ်လပ်မှုတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါကလည်း

တစ်ခါက သူနှင့်ကျွန်တော် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ရုတ်တရက် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ပြီး ကိုယ်သာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင် အိမ်ကရှိတဲ့ လယ်တွေ၊ ယာတွေကို အကုန်လုံး ဆင်းရဲသားတွေကို ဝေပေးလိုက်မယ်၊ ငွေတိုးချေးတဲ့လူတွေကို လျှော်ပစ်လိုက်မယ်၊ အမယ်ကြီး မကျေနပ်ရင်လည်း အတင်းလုပ်ရမှာပဲဟု ပြောဖူးသည်။သူသည် ဤမျှ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်များကို ရွံမုန်းခဲ့သည်။ တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ်၌လည်း ဤမျှ စေတနာထားခဲ့သည်။

နေ့စဉ်လိုပင် စားချိန်သောက်ချိန်မှလွဲ၍ အိပ်ရာထဲတွင် စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံကာ နေတတ်သည်။ အလုပ်ရှိလျှင် ညဉ့်လူခြေတိတ်ချိန်တွင်မှစ၍ မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် တစ်မေးမှ မအိပ်ဘဲ အလုပ် လုပ်တတ်သည်။ ညွှန်ကြားလွှာများ၊ ကြေညာချက်များ ရေးစရာရှိလျှင် တစ်ညဉ့်လုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးပြီးမှ ဘာသာပြန်လေ့ရှိ၏။

အစဉ်းစားလွန်ခဲ့သည့်နေ့

တစ်ခါကလည်း သူအငေ ာ်ပင် အစဉ်းစား လွန်သွားခဲ့သည်။ လူရယ်စရာဖြစ်အောင်ပင် အစဉ်းစားလွန်ခဲ့သည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ဓားမပါတီတို့ ပူးပေါင်းကာ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဟု ဖွဲ့စည်းရန်အတွက် သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့တို့သည် တစ်ညတွင် စတော့ကိတ်လမ်းရှိ သခင်နု၏ အိမ်တွင် အစည်းအဝေးတစ်ရပ် ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုအစည်းအဝေးလုပ်နေစဉ် သခင်အောင်ဆန်းသည် နောက်ဖေးသွားလိုသဖြင့် အိမ်သာသို့ စည်းဝေးနေရင်းမှ ထသွားခဲ့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း အိမ်သာမှထွက်လာပြီး သခင်နု၏ ဇနီး မမရီ အိမ်သာသို့ဝင်သောအခါ ခြေတင်သည့်နေရာတွင် မစင်များ တင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မမရီက အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လာပြီးပြောရာ အားလုံးပင် ဝိုင်း၍ရယ်ကြသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို နောက်တစ်နေ့တွင် မမရီ က ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းကမူ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း အကြောင်း စဉ်းစားရင်း အစဉ်းစားလွန်သွားခဲ့သည်ဟု နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့လေသည်။

အဆင်းရဲအခံနိုင်ဆုံး

ထိုစဉ်အခါက တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အဆင်းရဲခံနိုင်ဆုံး နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးကို ပြပါဟုဆိုလျှင် သူ့အားပြရပါမည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အမြဲတမ်းအလုပ်သမားများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော ထောက်ပံ့ငွေမှာ အစည်းအရုံး၏ ဘဏ္ဍာရေး ကျပ်တည်းမှုကြောင့် လပေါင်းများစွာ ပြတ်လပ်ခဲ့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်အပြင် သခင်လှမောင်လေးနှင့် သခင်သက်တင်တို့မှာ များသောအားဖြင့် နံနက်စာကို နပ်မှန်အောင်မစားခဲ့ကြရပေ။ ညစာအတွက်မှာမူ ထိုအချိန်က ရေကျော်ညစျေးတန်းတွင် ထမင်းရောင်းချနေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်က နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ်ဖြင့် ကြည်ညိုပြီးလျှင် အကြွေးပေး၍သာ စားကြရသည်။ သို့သော် ထိုဆိုင်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ အားနာလှသဖြင့် ဗိုက်မှောက်ကာ အိပ်ကြရပါသေးသည်။

ဤမျှ သူ့တွင် စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့၊ ဝတ်ရမဲ့ ဖြစ်နေစေကာမူ သူ့အား လစဉ်ငွေကြေးလိုသမျှ ထောက်ပံ့နိုင်သော သူ့မိခင်ကြီးအား ဒုက္ခမပေးခဲ့ပေ။ တစ်ခါမျှသာ သူ့မိခင်ကြီးထံ ငွေ ၈၀ ပေးပို့ရန် စာရေးတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်။

အဝတ်အစား

အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရာ၌လည်း သူ့ခေါင်းကို သူ သသည်ဟူ၍မရှိ။ အမြဲသဖြင့် ဘိုကေမှာ ရှေ့သို့သာ ဖွားလျားကျနေသည်။ သူ စိတ်ကူးရ၍ ခေါင်းဖြီးသည့်အခါတွင်မူ မှန်တွင်ကြည့်ပြီး မျက်နှာအမူအရာ ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုအမူအရာမှာလည်း သူ စိတ်ရွှင်မြူးသည့်အခါမှသာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ သူ့အိပ်ရာမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းလှသည့် လွှာချင်းစောင် တစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံး ၂ လုံးနှင့် လျှော်ဖွပ်လေ့မရှိသော မွေ့ရာခင်းများအပြင်၊ ဗရပွကျဲနေသော သတင်းစာစက္ကူအဟောင်းများနှင့်သာ ရောနှောလျက်ရှိသည်။ သူသည် တိုင်းပြည်အတွက် ဤမျှ အဆင်းရဲခံနိုင်ရှာပေသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ

နယ်ချဲ့စနစ်ကို သူသည် လက်နက်ကိုင်၍ တော်လှန်မှ လွတ်လပ်မည်ဟု ထိုစဉ်အခါကပင် သူယုံကြည်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလ ည တစ်ညတွင် ပူပြင်းလှသဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တထောင်သင်္ဘော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိပ်တွင် လေညင်းခံရင်း နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်ကိုင်ပြီး မတော်လှန်ရင် ဗမာပြည် ဘယ်တော့မှ မလွတ်လပ်ဘူးဟူ၍ ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ ဤစကားကိုပြောပြီး မကြာမီပင် သူသည် မြန်မာပြည်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

အားမနာသူ

စကားပြောရာ၌ မညာမထောက် ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခါတွင် ကြားထဲက အား အနာကြီး နာခဲ့မိသည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်ကုန်ခါနီး၊ ဂဠုန်ဦးစော နန်းရင်းဝန်ဖြစ်စဉ်အခါက ကျွန်တော့်အား အစိုးရက ဘုန်းကြီးလမ်းတွင် တရားဟောပြောသည်ကို ပုဒ်မ ၁၂၄ (က)ဖြင့် အရေးယူ ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ရန်ကုန် ဒိစတြိတ် ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ဦးဘသွယ်၏ ရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ (ယခု ပြန်လည်ထူထောင်ရေးဝန်ကြီး) ဦးဘဂျမ်းက ကျွန်တော့်ဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ် အခမဲ့ကူညီလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဦးဘဂျမ်းမှာ ထိုစဉ်က ဝတ်လုံ လိုက်စသာဖြစ်ရာ လျှောက်လဲပုံတို့ကို သခင်အောင်ဆန်းသည် မကြိုက် မနှစ်သက်ခဲ့ပေ။ အမှုစစ်ဆေးသော နေ့တစ်နေ့တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် ရုံးသို့လာရောက်နားထောင်ပြီး ဦးဘဂျမ်း လျှောက်လဲပြောဆိုချက်တို့ကို သဘောမကျကြောင်း ပြစ်တင် ပြောဆိုနေသည်မှာ ကျွန်တော်ပင် ကြားက မနေတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် အများအတွက် သူသာလျှင် ဒုက္ခခံလိုစိတ်မှာ သူ့တွင် အမြဲကိန်းအောင်းနေသည်။ တစ်ခါ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလက ဆာစတက်ဖို့ကရစ် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်လာစဉ်က မန္တလေးမြို့တွင် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အမှုဆောင်များ အစည်းအဝေးကို ပြုလုပ်ကြသည်။ အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ အလုပ်အမှုဆောင်များ အားလုံးကို ရှိသမျှငွေကလေးဖြင့် တစ်သုတ်စီ ပြန်စေပြီးလျှင် မန္တလေးမြို့တွင် သူနှင့်ကျွန်တော်နှစ်ယောက်တည်းသာ ရန်ကုန်မှ ငွေပို့လိုက်မည်ဆိုသူတို့၏ အပြောဖြင့် ပြန်စရိတ်ကို စောင့်မျှော်ရင်း တဝဲလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေသည့် ကွယ်လွန်သူဝန်ကြီးဦးဘဦး၏တိုက်တွင် မန္တလေးသခင်များက ကျွန်တော်တို့အား

ထမင်းကျွေးမွေးခြင်းကို တာဝန် မယူကြတော့ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် သခင်အောင်ဆန်းမှာ လက်ထဲတွင်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုးမျှပင် ပိုက်ဆံ မရှိကြပေ။ တစ်မြို့တစ်ရွာတွင် ယောင်လည်လည်ဖြင့် ဒုက္ခကြုံကြရပေတော့သည်။ ထိုအတွင်း ဒေါ်အုန်း အမ်–အေတို့၏ အိမ်မှ ထမင်းတစ်နပ်နှင့် ကျောင်းဆရာကိုခင်မောင်လေး ယခု (ဗိုလ်ခင်မောင်ကလေး)က တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် ထမင်းတစ်နပ် ကျွေးမွေးပါသေးသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာလည်း ထိုထက်ကျော်လွန်အောင် ပြုစုနိုင်အောင် ငွေကြေး မချောင်လည်ကြ၍ ထိုမျှသာ ကျွေးမွေးနိုင်တော့သည်။ စားရေးသောက်ရေးထက် ရန်ကုန်ပြန်နိုင်ရေးမှာ အရေးကြီးလှရာ ရန်ကုန်မှ ငွေပို့လိုက်မည်ဟု ပြောသွားသူများကလည်း ငွေကြေးမချောင်လည်၍ ရုတ်တရက် ငွေမပို့နိုင်သေးဘဲရှိရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ မနေသာတော့ရှာဘဲ တစ်နေ့တွင် သူ၏အစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ မန္တလေးမြို့၊ စမော်ကော် တရားသူကြီး ဦးဘသိုက် (ယခု သာယာဝတီ တရားမဝန်ထောက်၊ ခွင့်နှင့်နေသူ)ထံသို့ တစ်နေ့တွင် သွားရောက်လည်ပတ်ပြီး ၎င်း၏ရုံးသို့ ကျွန်တော့်အား စေလွှတ်ကာ ငွေ ၁၀ိ တောင်းခိုင်းရာ ရရှိလာသည်။ တစ်ဖန် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း နော်မန်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးတင့်ဆွေ (ယခု ဘားမင်းသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်)ထံသို့ သူနှင့်ကျွန်တော် သွားကြပြီး၊ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရန် စရိတ်တောင်းခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ ဤသည်တို့မှာ သူသည် အမှန်အားဖြင့် တခြားသူတစ်ဦးဦးအား မန္တလေးတွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်နိုင်သည်။ သို့သော် သူကား ထိုသို့မဟုတ်၊ အများအတွက် သူ ဒုက္ခခံမည်ဆိုသည့် စေတနာကောင်းကြောင့်ပင် မန္တလေးတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘဲ ယောင်လည်လည်ဖြင့် တစ်မြို့တစ်ရွာတွင် ဒုက္ခခံကာ နေရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သခင်မှ ဗိုလ်ချုပ်သို့

နောက်များမကြာမီပင် ကျွန်တော့်မှာ ပုဒ်မ ၁၂၄ (က)နှင့် တရားစွဲခံရပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်ကျခံရသည့် အချိန်မှစ၍ သူနှင့် လူချင်းကွဲကွာသွားကြသည်။ ဂျပန်များ မြန်မာပြည်အတွင်း ရောက်လာမှသာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖြစ် တစ်ဖန် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိပြီး မကြာမီ အထက်မြန်မာပြည်သို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့တပ်ဖြင့် ချီတက်သွားပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်လည်း သခင်ဗအေးနှင့်အတူ အပါးသို့တစ်ဖန် ပြန်လည်ရောက်ရှိရပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ဖူးစာ

တစ်ခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အပြင်းအထန်ဖျားသဖြင့် အလံပြဘုရားလမ်းရှိ ဘီ–အိုင်–အေ ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏အနား၌ ကျွန်တော်ပင် နေ့ညမပြတ် စောင့်ရှောက်ပြုစုရသည်။

ထိုအခါက ဘီ–အိုင်–အေ ဆေးရုံမှာ ဖွင့်ခါစကသာလျှင် ရှိသေး၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဖနီးလောင်း ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ၎င်း၏အစ်မ၊ သခင်သန်းထွန်း၏ ဖနီးလောင်း ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်၏အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ ဒေါ်တင်ထွေးတို့သာလျှင် ပြည်သူ့ဝန်ကို ထမ်းရွက်လျက်ရှိသည်။

ငါ မိန်းမယူတော့မယ်

ထိုသို့ ဆေးရုံတက်နေရစဉ် အဖျားသက်သာလာသည့်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အား "ဟေ့ တင်ဦး၊ ငါ့ကို လက်စွပ်လဲဖို့ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်ပေးစမ်းကွာ"ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြီး "ဘာလုပ်ဖို့လဲ" ဟု မေးရာ "ငါ မိန်းမယူတော့မလို့ကွ"ဟု သံပြတ်ဖြင့်ပြောပြီး ဆက်လက်၍ "အကျီနှင့် လုံချည်ပါ ဝယ်ပေးပါဦး"ဟု ပြောပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ မပြောစဘူး ထူးထူးခြားခြားပြောလိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူက "ဟေ့ကောင် ရယ်မနေနဲ့ကွ၊ ငါ အတည်ပြောနေတာ"ဟု ထပ်ဆင့် ပြောပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြီးလျှင် ဘယ်သူနဲ့လဲဟု မေးရာ "မခင်ကြည်နဲ့"ဟု ပြော၍ ပြုံးတုံးတုံးလုပ်နေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့အပါးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရတော့သည်။

သူ့အစွဲအလမ်း

တစ်နေ့ သူ့အခန်းသို့ ကိုအုန်းမြင့်နှင့်အတူ ဝင်သွားကြသောအခါ၌ ဆရာမတစ်ယောက် ဆေးလာတိုက်သည်နှင့် ကြုံနေသည်။ သူက "မသောက်ချင်ဘူး"ဟု အတင်းငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ဆရာမခမျာမှာ သူ့အား ကြောက်သဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားရသည်။ ထိုသို့ ဆရာမ ထွက်သွားလျှင်

(ဗိုလ်တေဇ)
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါ်
ဗိုလ်တေဇ။
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး
တပ်မတော်ဗိုလ်ချုပ် ဘဝ
တွေမြင်ရပုံ။
ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေ
ကျေးဇူးပြု၍
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ
လှူဒါန်းသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို
တော်လှန်အပြီး ဂျပန်
ဘုရင်က ချီးမြှင့်သော
တံဆိပ်များနှင့်ပုံ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၄၅ ခု၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဂျပန် ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်အပြီး မျိုးချစ် တပ်မတော်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ပခုံးတံဆိပ်အသစ်များနှင့် တွေ့မြင်ရပုံ။
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူဒါန်းသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် ဗမာ့တပ်မတော် စစ်သေနာပတိကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုပြီးစဉ်ကပုံ။

သွားချင်းပင် သူက "ဟေ့ တင်ဦး သွားပြောချေ၊ ဆရာမ မခင်ကြည်တိုက်မှ သောက်မယ်လို့"ဟုပြောရာ ကျွန်တော်လည်း စောစောက ဆေးတိုက်ရန် ဝင်လာသော ဆရာမအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။ နောက် တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်တွင်လည်း ဆရာမတစ်ဦးက ထမင်းလာကျွေးရာ "ဟင့်အင်း... မစားဘူး၊ မခင်ကြည်ကျွေးမှစားမယ်"ဟု ငြင်းဆိုနေပြန်သည်။ တစ်ဖန် "ဟေ့ တင်ဦး၊ မခင်ကြည် သွားခေါ်ချေ"ဟု ခိုင်းစေရာ ကျွန်တော် လည်း ဤကိစ္စမျိုးတွင် သတ္တိကြောင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည်အား လည်း သွားမပြောရဲ၊ သူ့ထံသို့လည်း မပြန်ရဲနှင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူ့အပါး မှ ကျွန်တော် ရှောင်နေရတော့သည်။

သူသည် တစ်ခုခုလုပ်မည်ဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ ဇွဲသန်သန်ဖြင့် ပြုမူ တတ်သည့် သူ့ဝါသနာအတိုင်း နောက်ဆုံး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် မင်္ဂလာဆောင် သည်အထိ သူ ရောက်လိုသည့် အိမ်ထောင်ရေးပန်းတိုင်သို့ ထမြောက်အောင် မြင်စွာ ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။

သို့သော် သူ မဖြစ်မနေ၊ အရောက်လှမ်းရန် ကြိုးစားအားခဲနေသော လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်ကား သူ့လက်လှမ်းနှင့် မီလုဆဲအခါရောက်မှ သူကား သူတစ်ပါးလက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ရရှာပြီ။

အို . . . လူသတ်တို့ သင်တို့ကား မိုက်တွင်းနက်လှချေတကား။

ဤကား သခင်တင်ဦး (ယခုအသံလွှင့်ဌာန)၏ အမြင်ဖြစ်သည်။

❒

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ဤဆောင်းပါးရှင် ဦးအုန်းမြင့်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အရင်းနီးဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့မှာ သခင်ဘဝကပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပြောမနာ ဆိုမနာ မိတ်ဆွေရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးအောင်ဆန်း၊ မကွယ်လွန်မီကလေးက ကျင်းပခဲ့သော သတင်းစာဆရာများ အစည်းအဝေးတွင် ဦးအောင်ဆန်းက "ကျုပ်အကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကောင်းကောင်းသိတယ်"ဟု ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ဤဆောင်းပါးမှာ ဦးအုန်းမြင့်၏ ဆောင်းပါးပင် ဖြစ်သည်)

အခန်း(၂၅)
တိမ်ဖုံးသော လပမာ

ဗိုလ်ချုပ် ကွယ်လွန်ပြီဟု ပြောသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏အနီးတွင် ကပ်၍ ဗုံးကျပြီး ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲကာ မီးခိုးလုံးတွေ ပိတ်ဖုံးမှောင်မည်းသွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်မိတော့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ခန့် လုံးလုံးသတိလစ်ကာ လဟာပြင်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပင် တရေးရေး ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာကား ယခင်နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ ယခုအထိ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူ နေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက် သွားလာ ပြောဆိုရပုံများပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့စိတ်ထဲတွင် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း သာယာသော နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် မြင်ရတွေ့ရသော အခြင်းအရာမျိုးကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ တိမ်ဖုံးသော လရောင်အောက်တွင် မြူတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည့်ကြားမှ မြင်ရသော အရိပ်အယောင်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားပင် ဖြစ်သော်လည်း ကော့စမစ်တစ်ပြားဟဲယားခရင်(မ်)တို့နှင့် ဝေးစွ။ အုန်းဆီပင် ထိတွေ့ဖူးဟန်မတူသော ဖွာလျားဆံပင်၊ ကြမ်းပေ့ဆိုသော ကော်လာ မပါသည့် ပင်နီရောင်မွဲ ရှပ်အင်္ကျီတို၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အရောင်မပြောင်သော ကြေးနီရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ဆင်လျက်၊ အမြီးပိုင်း ပါးလျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံဖိနပ်နှင့် သခင်ပေါက်စကိုအောင်ဆန်းကို ပြန်၍မြင်ယောင်မိသည်။ မျက်နှာထားမှာမူ ရှုးသိုးသိုးပင်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆို၍ ယုံနိုင်စရာအလျှင်းမရှိသည့် သခင်အောင်ဆန်းကို တက္ကသိုလ်ပဲခူးကျောင်းဆောင်တွင် စ၍ တွေ့ရပေသည်။

သူကား ဒီလို

ထိုအချိန်မှစ၍ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ မကြာမကြာ ပေါက်၍ ပေါက်၍လာတတ်သည်။ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ၃ ဦးနေသော အိမ်သို့လည်း လှည့်၍ လှည့်၍ လာတတ်လေသည်။ သူနှင့် တစ်နေ့တခြား ပို၍ရင်းနှီးလာလေလေ သူ့အား ကြည်ညိုလာလေလေ ဖြစ်တော့သည်မှာ တခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်း တခြားစကားကို မပြော၊ လွတ်လပ် ရေးအကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။ အချိန်နာရီရှိသမျှ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်ဖို့စိတ်သာ စောနေသည်။ သူ့မှာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စိတ်စောလွန်းအားကြီး၍သာ အခြားသူများကခေါ်လျှင် ကြားချင်မှကြားသည်။ သူများပြောလျှင် ဂရုတစိုက် နားထောင်ချင်မှ ထောင်သည်။ သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိတ်ဆွေရင်းများကပင် သူ့အား ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်သည်၊ သွေးကြီးသည်၊ ခွကျသည်၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည်၊ ဦးနှောက် ကျဉ်းနေသည်ဟု အမျိုးမျိုး အထင်မှားအမြင်မှား ဖြစ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်၍မြင်ယောင်လျက် ရှိရပေသည်။ တစ်နေ့သော် သခင်ဗိုလ် (ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက် အိန္ဒိယပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့်အလာ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျ၍ သေဆုံးသွားရရှာသူ)သည် ကျွန်တော်နှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ဆီသို့ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။ "ဟော့ ကိုဗိုလ်… ဘာဖြစ်လာတာလဲဗျ"ဟု ဆီး၍မေးကြရာ "သခင်အောင်ဆန်းပေါ့၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကွန်တီနင်တဲလ် ထောင့်မှာ ယောင်ချာချာနဲ့ တွေ့တယ်၊ တွေ့လို့ ဟော့ သခင် အောင်ဆန်း ဘယ်လဲ၊ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်မလို့လား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူကြည့်မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ သူက ခပ်တည်တည် လူကိုကြည့်

ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ လူတွေအများကြီးထဲမှာ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ"ဟု ရှုးရှုးရှားရှား ဖြစ်နေသဖြင့် "ကိုဗိုလ်ကလည်းဗျာ၊ သူ့အကြောင်း အသိသားနဲ့ပဲ"ဟု ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် သူကိုယ်တိုင် ပေါက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "ဟော့… သခင်အောင်ဆန်း၊ ခင်ဗျား မနေ့က ကိုဗိုလ်ကို အူကြောင်ကြောင် လုပ်လွှတ်လိုက်လို့ ကိုဗိုလ် ဒေါပွနေတယ်"ဟု ပြောရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို အရှင်းနားမလည်၊ "ဘာလဲကွ" ဟု ဆိုနေပြန်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမှ "ငါ သူနဲ့မတွေ့ပါဘူး"ဟု ပြန်၍ဖြေလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး၌

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် အေးအေးလူလူ စာသင်နေရာမှ လွတ်လပ်ရေး စိတ်စောမှုဖြင့် အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နေရသော သခင်ဘဝသို့ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်လာလေပြီ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အမြဲတမ်းအလုပ်သမားအတွင်းရေးမှူးအလုပ်ကို လက်ခံပြီး၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာလေသည်။ ချေးနံ့တသင်းသင်းထွက်နေသော လွှာချင်းစောင်တစ်ထည်၊ ကြေးညှော်လှိုင်၍ မာသောနေရာ မာ၍ မှို့များထွက်နေသည့်နေရာ ထွက်နေသော မွေ့ရာခေါင်းအုံးတို့ဖြင့် ဖုန်အထပ်ထပ်တက်နေသော ကြမ်းပြင်တွင် စာအုပ်ပုံကြီးငယ် သတင်းစာအဟောင်းအမြင်းများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီး အမြဲမခါ၊ မရှင်းသည့် အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်ကာ၊ လမ်းဘေးဆိုင်တွင် စားကာ သောက်ကာနှင့်ပင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို သဲသဲမဲမဲ လုပ်လေသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတွင်ကား ဘိုင်အမြဲကျနေသည့် အပေါင်းအဖော်များတွင် ပိုက်ဆံရှိ မရှိ နားမလည်၊ ဟော့ ငါ ဘာစားချင်သည်ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ကာ၊ သူဝင်ချင်သည့်ဆိုင်ဝင်ပြီး စားချင်တာတွေစား၍ အတူ ပါလာသူ အပေါင်းအသင်းများမှာ ပိုက်ဆံမရှိ၍ ချောက်ကျခဲ့ပေါင်းမှာ မရေတွက်နိုင်တော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ပိုက်ဆံ မရအရ ချေးနိုင်းပြီး ရုပ်ရှင်ပြနိုင်းတတ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်အခါလည်း အတန်းမရှောင်၊ တစ်မတ်တန်းကလည်း တိုးခွေ့၍ဝင်သည်။ ပြနေစဉ်လည်း တားမရ၊ သူဝင်ချင် ဝင်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းကလည်း စိတ်မထင်က တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်သွားတတ်လေသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်းလည်း သူ သဘောကျပါက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အားရပါးရ ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်၊ သူများရယ်လို့ ရယ်ချင်မှရယ်သည်။ သူရယ်လျှင်ကား သူတစ်ယောက်တည်း ရယ်သံသာ ထူးထူးခြားခြား ထွက်လာတတ်လေသည်။

ရေနစ်စဉ်က

ပြန်၍ မြင်ယောင်ပါသေးသည်။ အချိန်မှာ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ကွန်ဖရင့် ပုသိမ်မြို့တွင် ကျင်းပပြီး၊ မော်တင်စွန်းသို့ နွေရာသီစခန်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခုသော နံနက် လင်းအားကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့လူပေါင်း ၁၄ ယောက်၊ ဇီးချိုင့် (ရခိုင်ရွာ)သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လမ်းတွင် တောင်ကျချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးနေကြရင်း တောင်ရေကျလာရာ ၁၄ ယောက်အနက် ၃ ယောက်သာ ရေကူးတတ်၍ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရေနစ်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ အားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေရာမှ သခင်ဗဟိန်း (ကွယ်လွန်သူ) ဦးဇော်ဝိတ် (ကာယဗလ)နှင့် အခြားတစ်ဦးတို့က ကယ်၍သာ သက်သာတော့သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးပင် ရေအောက်ကျောက်ဂူင်းများ ထိခိုက်၍ ဒဏ်ရာအနည်းအများ ရရှိရကြရာ သခင်အောင်ဆန်း ခြေထောက်မှာ ရစရာမရှိအောင် အရှအနာများ၊ အစင်းများ ထင်နေသော်လည်း နေပူကျဲကျဲ သဲသောင်ပြင်တွင် မညည်းမတွား လျှောက်၍သွားလေသည်။

သူပုန်ထရမယ်

ဇီးချိုင့်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နံနက်စာစားပြီး ရွာသူရွာသားများအား တရားဟောတော့သည်။ ဤတွင်မှ "လွတ်လပ်ရေးကို လက်နက်ကိုင်တော်လှန်မှသာ ရမယ်။ ကျုပ်တို့ သူပုန်ထရမယ်"ဟု သခင်အောင်ဆန်း အတိအလင်း ဟောပြောခဲ့လေသည်။ "သူပုန်ထမှ လွတ်လပ်ရေးရမယ်"ဟု ဒေါမာန်ပါပါ ဟောလိုက်သံကြားရသဖြင့် ထိုအခါက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထခဲ့ရာ ယခုတိုင် တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးထလာ[illegible] တော့သည်။

ဇီးချိုင့်ရွာတွင် ဟင်းအမျိုးပေါင်း ၃၀ ကျော်နှင့် စားသောက်လာကြ

ရာ အပြန်တွင် သခင်အောင်ဆန်း ခြေဖဝါးကမ်း ခါတ်တွေလျှော့သဖြင့် အတော်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသေးသည်။ သူကား ခါတ်လျှော့သည်မှာ ခဏ ခဏပင်။

သံယောဇဉ်မရှိအောင် နွားတွေလို

၁၉၃၈ ခုနှစ်လောက်က အိန္ဒိယသို့သွားကြသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခေါ်တောကုလားများ၊ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများ၊ မိလ္လာသိမ်းကုလားများနှင့် အရောရော အနှောနှောသွားကြရသည်။ အခြားသူအားလုံး အလိုလိုအဖို့ မသတီစရာကြီးလိုဖြစ်နေသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းမှာ ဘာမှဂရုမစိုက်၊ သတိထားမိဟန်မတူ။ စကားဝိုင်းဖွဲ့၍ ပြောကြတိုင်း၊ လူငယ်လူရွယ်တိုင်း နိုင်ငံရေးကို အမြဲတမ်း (Whole time)လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့လည်း သံယောဇဉ်မရှိမှ ဖြစ်မယ်၊ သံယောဇဉ် မရှိအောင် နွားတွေလို ဇေးသင်းထားရင် ကောင်းမယ်ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

သခင်အောင်ဆန်းကား သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို သူ ဂရုမစိုက်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ချင်သည်၊ လုပ်သည်။

ပျောက်သွားပုံ

အိန္ဒိယအသွားအပြန်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခဏ ခဏ ဝမ်းလျှောသဖြင့် အလူးအလဲခံရရှာသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ချက်မျှ မညည်းတွားခဲ့။ အိန္ဒိယမှပြန်လာကြပြီးနောက် မြန်မာပြည်တွင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ပိုမိုပြင်းထန်လာရာ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ ကိုဘဟိန်း စသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဖမ်းခံရသည့်ကြားထဲမှ သခင်အောင်ဆန်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့၏။

ခွေးမသားစစ်ထဲဝင်

ထိုနောက်မှာကား ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်ဝင်လာသည့်အခါ သူ့အား ဗိုလ်တေဇအဖြစ်နှင့် ပြန်၍တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း တောမှ ရန်ကုန်သို့ တက်လာပြီး သူ့အား ဒီဗွန်းကုတ် တွင် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူက ကျွန်တော့်အား သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

က "ဗိုလ်တေဇ နေကောင်းရဲ့လား"ဟု စကား စလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "ဘာဗိုလ်တေဇလဲ၊ ခွေးမသား... စစ်ထဲဝင်ရမယ်"ဟု ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ယခုတိုင် ကြားယောင်လျက် ရှိပါသေးသည်။

ထို့နောက် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်တင်ဦး (ယခု အစိုးရအသံလွှင့်ဌာန အစီအစဉ်လက်ထောက်) သရဲဗအေး (ယခု အလံနီ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်)တို့ ဂိုးလ်ဒင်းဘဲလ်လီတွင် အတူနေကြသည်။ တစ်နေ့နံနက်သူ အိပ်ရာထတွင် ကျွန်တော်က မုံရွာထောင်ထဲတွင်ရှိသည့် သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးနှင့် အခြားရဲဘော်များကို သွားထုတ်ရန် လက်နက်နှင့်လူ ပေးဖို့ ပြောသည့်အခါ "ခွေးမသား၊ မင်း သေချင်သလား၊ သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာ ထွက်လာကြမှာပေါ့။ မင်း မသွားရဘူး"ဟု ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သလို ကြည့်နေစဉ် "ဒီပြင်လူတွေ ကြည့်လွှတ်ပို့မယ်ကွယ်၊ မင်း လိုက်မသွားပါနဲ့"ဟု လေချိုကလေးနှင့် ပြောသံကို ယခုတိုင် နားမှ မထွက်နိုင်၊ မမေ့နိုင် ကြားယောင်လျက်ပင် ရှိပါသေးသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ရှိသော်လည်း သခင်တင်ဦး၊ သခင်ဗအေး၊ ကျွန်တော်နှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း "ခွေးမသားတွေ... မင်းတို့ စစ်တိုက်ရမယ်"ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

သူနှင့်အရက်

တစ်ညသော် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်စကြာ အိမ်ရောက်သွားကြသည်။ ဗိုလ်စကြာတို့အိမ်တွင် သခင်တင် (ယခု လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီး)၊ နောင်ကြီးလင်း (ကွယ်လွန်သူ သထုံခရိုင်ဝန် သခင်လင်းကြီး)တို့လည်း ရှိရာ အားလုံးကပင် စစ်ဗိုလ်ဆိုရင် အရက်သောက်ရတယ်ဟု ပြောပြောဆိုဆို သခင်အောင်ဆန်းအား ဝိုင်း၍ အရက်တိုက်ကြတော့သည်။ ပထမသော် မသောက်၊ ဇွတ်ငြင်းသေးသည်။ နောက် မနေနိုင်တော့။ "စစ်တိုက်မှာပဲ၊ သောက်မယ်၊ ငါသောက်မယ် အဟမ်း ဟဲ ဟဲ"ဟု ဆိုကာ တစ်ခွက်မော့လိုက်လေသည်။ မော့ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "မင်းတို့ဥစ္စာ မကောင်းဘူး၊ နံလည်းနံတယ်၊ ပူလည်းပူတယ်"ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။ ဗိုလ်စကြာ၊ သခင်တင်နှင့် နောင်ကြီးလင်းတို့ ကောင်းမှုကြောင့် ၃-၄ ခွက်လောက်

သောက်ပြီးနောက် "သူ့ကို အတင်းတိုက်ရမလား"ဟု ဆဲသည်။ နောက် "ငါ အိမ်ပြန်မယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထပြန်လေသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ "ငါမူးတယ်၊ အိပ်မယ်"ဟု ပြောကာ အိပ်ရာဝင်လေသည်။ ခဏမျှငြိမ်နေပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီဟု ထင်နေစဉ် "ဟေ့... ခွေးမသား အုန်းမြင့်၊ တင်ဦး ငါ မူးတယ်၊ အိပ်လို့မရဘူး။ ငါ့အမူးပြေအောင် လုပ်ပေးကြ"ဟု အော်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ ဒယိမ်းဒယိုင်ထပြီး "ငါ အမူးပြေအောင် လုပ်ပေးကြ ခွေးမသားတွေ"ဟု တကြိမ်းတည်းကြိမ်းနေ၍ "ရေချိုးဗျာ၊ ပျောက်သွားမှာပဲ"ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကြိမ်းတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ ရေကို ၇ ရက်၊ ၈ ရက်ကြာတောင် ချိုးချင်မှချိုးသည်။ အမြင်မတော်၍ အခြားလူများက အတင်းချိုးခိုင်းမှ ချိုးတတ်သည့်အလေ့မှာ မပျောက်။ ထိုနောက်မှ သူ့အား သခင်တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အိပ်ရာထ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျပြီး၊ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် နိုးချင်း ခွေးမသားတွေ ငါ မူးနေသေးတယ်ဟု မနက်ခင်း နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

နောက် ဗမာ့တပ်မတော် ဖွဲ့လေပြီ။ သခင်တင်ဦး၊ သခင်ဗအေးနှင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ထဲ မဝင်၍ "ခွေးမသားတွေ စစ်ထဲဝင်ရမယ်"ဟု တကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းကား စစ်တပ်ကြီးကျယ်မှ လွတ်လပ်ရေးရမည်။ စစ်တပ်ကြီးကျယ်မှ လွတ်လပ်ရေးအစစ် ခိုင်လုံမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်သည်။ စစ်တပ်ကြီးကျယ်မှုကို ကြိုးစားသည်။ လုပ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်

ကျွန်တော် နယ်သို့ထွက်သွားပြီး ပြန်လာသောအခါ သူ ဆေးရုံတွင် ရောက်နေလေပြီ။ သခင်တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကြရာ "ဟို ခွေးမသားတင်ဦးကို ငါ့မိန်းမဖို့ လက်စွပ်ဝယ်ခိုင်းတာ မရဘူး၊ မင်း ဝယ်ပေးရမယ်"ဟု စကား စလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူကျေနပ်အောင် "ဝယ်ပေးပါ့မယ်"ဟု ပြော၍ "ဟေ့ တင်ဦး၊ အုန်းမြင့်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ဟေ့ကောင် လက်စွပ်ဝယ်ဖို့နော် ခွေးမသား၊ မင်း သုံးမပစ်လိုက်နဲ့ဦး"ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောလေသည်။ ထိုအခိုက် ဆရာမကလေးတစ်ယောက် ဆေးခွက်ကိုင်၍ဝင်လာရာ "မသောက်ဘူး၊ မသောက်ဘူး၊ ဆရာမ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မခင်ကြည်တိုက်မှ သောက်မယ်"ဟု ခေါင်းတခါခါ ပြောသဖြင့် ဆရာမကလေး ပြုံးပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးကျော်ငြိမ်း (ယခု ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး)က "မြန်မြန်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ... ဟဲ ဟဲ" ဟု ထုံးစံအတိုင်း လေအေးလေပျော့ကလေးနှင့် လှမ်း၍ နောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် တောသို့ ပြန်သွားရာ သခင်အောင်ဆန်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်သည့်သတင်းကို ကြားရလေသည်။ ထိုစဉ်က သခင်အောင်ဆန်းမှာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးပမ်း၍ အတော်မကျန်းမမာ ဖြစ်နေရာ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုပြုစုမှုကြောင့်သာ နာလန်ထူလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့မဟုတ်က တရှောင်ရှောင်နှင့် ထိုစဉ်ကပင် လုံးလုံး လဲဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ကျေးဇူးကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးကို ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်နေရင်းပင် လွတ်လပ်ရေးမရခင် ခုလတ်တွင်ပင် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရရှာလေပြီ။

တော်လှန်ရေးအပြီး

ထို့နောက် ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်ပြန်၍ဝင်လာပြီး မကြာမတင်ပင် သခင်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ (ယခုကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး) မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးအချို့ ဟသာ်တသို့ ရောက်လာသည်တွင်မှ သူနှင့်ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သောအခါ "ဟေ့ကောင် ခွေးမသား၊ မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ။ စစ်ထဲဝင်ရမယ်၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

ရုံးထိုင်သည့် နေ့

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ ရောက်လာသောအခါ၌ကား သူ့မှာ နေ့မအား၊ ညမအား အလုပ်လုပ်နေရသဖြင့် အေးအေးလူလူ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း နေခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့သော် ဖဆပလ အစိုးရအဖွဲ့မှစ၍ ရုံးထိုင်သည့်ညနေတွင် အတွင်းဝန်များရုံး လှေကားအဆင်း၌ သူနှင့် ဗိုလ်ထွန်းလှကိုတွေ့ရာ "အစိုးရလုပ်ရတာ မနိပ်ပါဘူးကွာ အုန်းမြင့်ရာ"ဟု ညည်းညည်းညူညူ ရှုံ့ကာမဲ့ကာ

ပြောပြီး ကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ယခုတိုင် ကြားယောင် မြင်ယောင်လျက် ရှိတော့သည်။

ဘိလပ်ပြန် ကွန်ဖရင့်၌

ဘိလပ်မှ ပြန်လာကြပြီး တစ်ည သူ့အိမ်တွင် သတင်းစာဆရာများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ရှင်းပြကြပြီးနောက် အသီးသီး ထ၍ ပြန်ကြစဉ် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး "ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာနားလည်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တောရေးတောင်ရေးနဲ့ ထည့်ရတာလဲ" ဟု မျက်နှာထားနှင့် ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲရှိ လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာခေါက်နှင့်ရိုက်လေတော့ရာ အနီးရှိပုဂ္ဂိုလ်များက အံ့အားသင့်နေကြ၏။ နောက်မှ "ခွေးမသား မင်းတစ်နေ့ လာခဲ့ဦး၊ ဟဲ ဟဲ"ဟု ရယ်တော့မှ အားလုံးကြက်သေ သေနေရာမှ ဝိုင်း၍ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်းကားဝန်ကြီးဖြစ်လို့လည်း ဟန်မကြီး၊ စတိုင်မလုပ်၊ သူ့သဘောရိုးအတိုင်း ပြောနေဆိုနေ ဆက်ဆံနေကြအတိုင်းပင်။

သူ၏ဇာတ်သိမ်း

ထိုနောက်တစ်ဖန် အစိုးရအဖွဲ့သစ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ ဖွဲ့မည့်နံနက်က သူ့အိမ်တွင် သတင်းစာဆရာများနှင့် ဝန်ကြီးများ ဆုံကြပြန်သည်။ ထိုနေ့ နံနက်က ၇ နာရီခွဲသာသာလောက်တွင် သူ့ကလေး အထွေးဆုံး အနိစ္စရောက်သွားသဖြင့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှောက်တွင်ပင် အိမ်ပေါ်မှ ချသွားရလေသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်များအနက် တစ်ဦးနှစ်ဦးသာ သိသည်။ ဆရာချို (ကွယ်လွန်သူ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို)ကား စုတ်တသတ်သတ်နှင့် ရှိတော့သည်။ နိမိတ်သိပ်မကောင်းကြောင်း ပြောရှာသေးသည်။ သို့သော် သူကား ကလေးသေ၍ ဘာမျှမထိခိုက် မတုန်လှုပ်၊ သူ၏လုပ်ငန်းများကို ခါတိုင်းလိုပင် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ရှာလေသည်။

သူ့ဇာတာ

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်း (ဇဝန)တို့သည် ဆရာချို၏စကားကိုသာ စိတ်တွင် တအုံနွေးနွေးဖြစ်ကာ မကြာခဏ သူ့အကြောင်းကို ပြောရ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ တစ်နေ့ညနေခင်းတွင် သခင်အောင်ဆန်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ကလေးတွေပါ ဗဟန်းပလာတာဆိုင်၌ တွေ့ကြသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်သော သခင်အောင်ဆန်းသည် ပလာတာဆိုင်၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်ထိုင်ကာ ပလာတာ စားနေသည်။ သူ့ဇာတာ စန်းလဂ်အကြောင်း၊ ကိုသိန်းက စကားစ၍ ကျွန်တော်ကပင် ဇာတာပေးရန်ပြောပြီး သူ့အိမ်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ဇာတာကို ဒေါ်ခင်ကြည်က ထုတ်ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဇာတာကိုကိုင်ပြီး "ဟင်... ခင်ဗျား ဇာတာက ရေနံ့လည်းမရှိဘူး၊ ပွဲရွဲ့တောင်နေပြီ"ဟု ပြောရာ "အောင်မာ... မင်းက ဒီဇာတာဟာ နာမည်ကျော်ဆရာ ဦးထွန်းမြတ်ဖွဲ့ပေးတာကွ"ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သေးသည်။

သူ့ဇာတာမှာ ဖွဲ့ရိုးဖွဲ့စဉ်၊ ရေးရိုးရေးစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သော်လည်း အလွန့်အလွန် ထူးခြားချက်တစ်ခု ပါရှိသည်ကား...။

(. . . ဘုံပညာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သားကို မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည်၊ နာမသညာခေါ်တွင်ရာကား မောင်ထိန်လင်း အသက်ရာကျော်ရှည်စေသောဝ်)ဟု ပါရှိလေသည်။

အမှန်မှာ (ဘုန်းပညာ)ဟု ဖြစ်ရမည့်အစား (ဘုံပညာ)ဟု သူ့ဇာတာတွင် ထူးထူးခြားခြား ပါရှိခြင်းကို ကိုသိန်းရော၊ ကျွန်တော်ပါ ပြော၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိရလေသည်။

သူနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့်နေ့

သူနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်မှာကား ဆရာချို၏ အခန်းထဲ သတင်းစာဆရာများ ကွန်ဖရင့်တွင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့ကမူ သခင်အောင်ဆန်းမှာ တစ်ချိန်လုံးလုံး ရယ်ကာပြုံးကာ ဒေါ်မာန်ပါပါ ပြောသွားလေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်၊ ရယ်ရယ်မောမော၊ ကျေကျေနပ်နပ် စကားပြောသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြောဆိုပြီးနောက် အသီးသီး ပြန်ကြသောအခါ ကျွန်တော်လည်း သူ့အနားသို့ ကပ်သွားပြီး "မြို့ရွာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ အကာအကွယ်တွေများ လုပ်ထားရဲ့လား"ဟု မေးရာ "ဟေ့ အုန်းမြင့်ရ၊ သူတို့က ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်လို့လား"ဟု နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုစေ့ကာ ပြန်၍ပြောသွားလေသည်။

ဤစကားများ ပြောပြသွားခဲ့ပြီး၍မှ များမကြာမီပင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်ရသော အစိုးရဗဟိုဌာန မြန်မာပြည်၏မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့ အလယ်ကောင် အတွင်းဝန်များရုံးပေါ်သို့ ရန်သူတို့ အတင့်ရဲရဲ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ကာ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ လွတ်လပ်ရေးရကာနီး လမ်းခုလတ်တွင် ကျဆုံးသွားရရှာလေပြီ။

သူအလိုရှိသော တကယ့်လွတ်လပ်ရေး၊ သူအလိုရှိသော ခေတ်မီလက်နက်များဖြင့် လုံးဝပြည့်စုံသော စစ်သားတစ်သန်းရှိ စစ်တပ်ကြီးကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်ရန်ကား သူအလိုရှိသော တစ်မျိုးလုံး ညီညွတ်ရေးဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ဖွဲ့ကောင်းကောင်းဖြင့် သူ့အလိုကို ဖြည့်စွမ်းကာ သူ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ကြဖို့သာ ရှိပေတော့သတည်း။

အုန်းမြင့်

□

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ဤဆောင်းပါးရှင် သခင်ဝအေးမှာ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျောင်းသားဘဝက စတင်သိခဲ့၍ သခင်ဘဝနှင့် အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်စဉ်ကလည်းကောင်း၊ ဂျပန်ကို တော်လှန်စဉ်ကလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်၏ အပါး တော်မြဲအဖြစ် နစ်ကြိမ်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်)

အခန်း(၂၆)
ကျွန်တော်သိသော ဗိုလ်ချုပ်

၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်တွင် သမဂ္ဂအမှုဆောင်များ ရွေးကောက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောင်းသားအများအပြားပင် အတော်စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ အကြောင်းကား ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံကို ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူများ (ဝါ) သခင်ပေါက်စများဟု နာမည်ပြေးနေသူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ကိုကျော်ငြိမ်း၊ မြန်မာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုသိန်းဖေ အပါအဝင် လူတစ်စုနှင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာ မြူရိုကရက်တို့ အလိုကျ အလိုတော်ရိများဟု သတင်းကြီးသူများ အကြိတ်အနယ် အရွေးခံကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွေးကောက်ပွဲတွင် ကိုကျော်ငြိမ်းမှတစ်ဆင့် ကိုအောင်ဆန်းဆိုတာ သူပဲ၊ မဲရအောင်လုပ်ပေးပါဟု ပြောဆိုခြင်းက စတင် သိခဲ့လေသည်။

အိုးဝေအယ်ဒီတာ

ကိုအောင်ဆန်းအား ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် သမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသည့် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်စေလေသည်။ ၎င်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာဆာဦးတင်နှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးကို ယခု အိုးဝေသတင်းစာ ညီမြကရေးသားခဲ့သဖြင့် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ရေးသားသူကို ဖော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ရန် တောင်းဆိုရာ ၎င်းက ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

၎င်းငြင်းပယ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းအား ကျောင်းမှထုတ်ပယ်ပစ်ခြင်း၊ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ယခု (နန်းရင်းဝန်သခင်နု)တို့အား အရေးယူခြင်းများ ခံရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ လျှို့ဝှက်သော အစည်းအဝေးတစ်ရပ် ကျင်းပလေသည်။

ပြန်ကြားရေးဌာန

နောက်ဆုံး ၁၉၃၆ ခု၊ မတ်လတွင် သပိတ်မှောက်၍ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် နေထိုင်ကြရာ ၃ လမျှကြာခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ညီမြနှင့် ကျွန်တော်တို့ကား ပြန်ကြားရေးဌာနတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရလေသည်။

သပိတ်မှောက်စဉ် ၃ လကျော်ကျော် ဘုရားပေါ်တွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် အမြဲရေးသားလုပ်ကိုင်နေသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သပိတ်အပြီးတွင်ကား . . . ၎င်းနှင့်ကွဲကွာခဲ့လေတော့၏။

သခင်ဘဝ တွေ့ရပုံ

နောက် ၂ နှစ်လောက် ကြာသောအခါ သခင် အရေးတော်ပုံတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် သခင်ထွန်းအုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ၂ ခုပေါ်လာရာ သခင်နု၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဖေ (ယခု ဗိုလ်လက်ျာ)တို့ ပါဝင်လာတော့၏။

မန္တလေးရဟန်းပျိုများ အစည်းအဝေး

တစ်နေ့ ကျွန်တော် နယ်မှ ရန်ကုန်ဆင်းလာရာ ရေကျော်ရပ်ရှိ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ရောက်သွား၏။ သခင်အောင်ဆန်းက အစည်းအဝေးသွားရန်ခေါ်၍ ဘာအစည်းအဝေးလဲဟုမေးရာ မန္တလေးဆရာတော် ဦးကလျာဏ ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်းပျိုများသည် ရန်ကုန်ဆင်းလာ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက် ဦးအုံးခင်ဇရပ်တွင် မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် မြန်မာပြည်ခေါင်းဆောင်များ ညီညွတ်စေရန် လာရောက်ဆွေးနွေးသော အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သခင်လှဘော်၊ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်အခါက ဂဠုန်နှင့် ဘာ သဘောကွဲခဲ့သနည်း

၎င်းအစည်းအဝေးတွင် သခင်အောင်ဆန်းက မြန်မာပြည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို တင်ပြ၏။ အခြားခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော ဦးပေါ်ထွန်း၊ ဦးဘဝင်း၊ ဦးသိန်းမောင်ကြီးတို့တစ်တွေနှင့် ဂဠုန်ဦးစောတို့ လူတစ်စုက လုံးဝလွတ်လပ်ရေးစကားတွင် (လုံးဝ)ဆိုသော စကားကို မထည့်ရန် အငြင်းပွားတော့၏။ နောက်ဆုံး ဦးစောက မြန်မာပြည် ပြန်ရရေး ဟု ပြင်ဆင်လေတော့၏။

ဤသို့အားဖြင့် ၎င်းအစည်းအဝေးကား . . . တောင်မရောက်၊ မြောက်မရောက်ဖြင့် အဆုံးသတ်တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အပါးတော်မြဲ ဖြစ်လာပုံ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်အဖြစ်နှင့် ဟသ်ာတတွင် တရားဟောစဉ် ရာဇဝတ်ဝန်က ဆုငွေ ၅ ကျပ် ထုတ်ရာမှစပြီး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့စနစ်အား တော်လှန်ရန် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ဂျပန်တို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ဖွဲ့ကာ ယိုးဒယားပြည်မှ ဖြတ်၍ မြန်မာပြည်သို့ ဝင်လာခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော်မှာကား မြန်မာပြည်အတွင်းမှ တော်လှန်ရန် သခင်ချစ်၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ သခင်တင်၊ သခင်တင်ဦး အစရှိသည်တို့နှင့် ပြည်တွင်းမှ ဆောင်ရွက်နေရ၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ဝင်လာရာ ၎င်းတို့၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းကိုသိလျှင် သိချင်း၊ ပြန်လည်တော်လှန်ရန် လက်ရွေးစင် စစ်ဗိုလ်သင်တန်းကို ဒီဗွန်းကုတ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ သင်ကြားနေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပါးတော်မြဲ ရွေးချယ်ကြတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ကျလာသဖြင့် ၎င်းတာဝန်ကို ယူရတော့၏။

အိပ်ရာအိပ်ခင်း ဘာမျှမရှိ

ယခု မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ခုလုံးက လေးစား ကြည်ညိုခြင်း ခံရသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား အိပ်ရာခုတင်ဝေးစွ။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ဘာမျှမရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်၊ ကိုအုန်းမြင့်၊ သခင်တင်ဦးတို့သည် အသိမိတ်ဆွေများထံမှလည်းကောင်း၊ နီးရာအိမ်များမှလည်းကောင်း၊ ၎င်းအတွက် ခုတင်၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်များ ရှာဖွေပေးရ၏။ ၎င်းနေထိုင်ရန် ရွှေတောင်ကြားရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရွေးချယ်ရ၏။ ထိုအိမ်တွင် သခင်သန်းထွန်း (ထောင်မှလွတ်လာသူ)၊ ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စောင် မရှိသဖြင့် ခင်းသော ကော်ဇောကို အားလုံးခြုံကာ အိပ်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အကျင့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား စာ အလွန်ဖတ်သူဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ဖေးသွားစဉ် နောက်ဖေးသွားရင်း စာဖတ်နေရာ နာရီဝက်ကျော်ကြာသဖြင့် ခေါ်ယူရ၏။ ထမင်းကိုလည်း အမှတ်တရမရှိ၊ စားချိန်တွင် ခေါ်ယူကျွေးရ၏။ မုန့်ပဲသရေစာကို စားရန် ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်။ ရေကိုကား အတင်းချိုးစေရ၏။

ဂျပန်ကိုတော်လှန်ရန် စည်းဝေးခြင်း

ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နေအိမ်တွင် ဂျပန်ပြန် ရဲဘော်များနှင့် ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကား တံခါးမှူးအဖြစ် အမြဲဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။ ထိုဆွေးနွေးချက်တို့ကား မပေါက်ကြားခဲ့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်စစ်တိုက်ထွက်ခဲ့ပုံ

ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် အထက်ဗမာပြည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာမှ အမိန့်ပေးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်မြေပြင်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။ ကျွန်တော်မှာကား ၎င်း၏အပါးတော်မြဲအဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကားမှောက်ခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် အထက်ဗမာပြည်ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်လာသော်လည်း ၎င်းတွင် စီးစရာ ကားမရှိ၍ ကားဘက်ဆိုင်ရာတို့မှ လက်ပံတန်း ဒေါ်ခါတွန်၏ ကား ဆိုသည့်ကားကို ပေးတော့၏။ ထိုကားမှာ ကားပုံသဏ္ဍာန်လှသော်လည်း မီး မရှိ၊ ဘရိတ်မမိပေ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စစ်တိုက်ထွက်ရန် တာဝန်ကျသည့် အတိုင်းထွက်ရာ ၎င်းကားတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကားမောင်း တာဝန်ကျသူ ဗိုလ်ရှိန် (ဝါ) သခင်လှရှိန် (မင်းလှ)တို့နှင့် ၎င်းသာ ပါရှိ၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကား ကားပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် မီးထိုးရင်း လိုက်ရ၏။ ဗိုလ်နေဝင်း စီးသောကားသည် ရှေ့မှလမ်းပြသောအနေဖြင့် မောင်းရ၏။ တိုက်ကြီး အလွန် ရွာကလေးတစ်ရွာအရောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့စီးသောကားသည် လမ်းဘေးအုတ်ခုံနှင့်တိုက်မိပြီး ကားလမ်းဘေးချောက်ထဲ ရွာစည်းရိုးအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လေတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အား ကားဖင်ထိုင်ခုံနှင့်မတိုက်မိစေရန် ကျွန်တော် အမြန် ပွေ့ဖက်လိုက်ရ၏။ အကယ်၍ မပွေ့လိုက်က ကားဖင်ထိုင်ခုံနှင့် တိုက်မိပြီး ၎င်းအတွက် စိုးရိမ်ရ၏။ ခဏကြာမျှ ဗိုလ်ချုပ် သတိမေ့သွားသေး၏။ ကျွန်တော်လည်း ရွာလူကြီးများကို ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြစဉ် ဗိုလ်နေဝင်းကားသည် ပြန်လာပြီး မေးမြန်း၍ တိုက်ကြီးမြို့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှဖေထံမှ ကားတစ်စင်းတောင်း၍ ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်ရံတော်ကင်း

နောက်တစ်နေ့ ပြည်မြို့သို့ရောက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏အသက်ကို စောင့်ရှောက်ရန် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်ရံတော် ကင်းအဖြစ် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်နှင့် ရဲဘော် ၁၀ ယောက်တို့ကို ဗိုလ်ဖုန်းမြင့်တပ်မှ လက်ရွေးစင် ရွေးချယ်ခေါ်ယူထားလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်အိပ်သောခုတင် စက်သေနတ်ထိခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အာလံမြို့(အောင်လံ)တွင် ၂ ရက်မျှ နေပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် သဘော်ဖြင့် ချီတက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်လက်ျာကို စောင့်နေရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သင်္ဘော ထွက်သွား၍ နောက်တစ်နေ့ **မနက်** ကျွန်တော်လည်း အာလံ(အောင်လံ)မှ ကားနှင့်ထွက်ပြီး ၁၅ မိနစ် အကြာတွင် အာလံမြို့သို့ အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံတို့သည် စက်သေနတ်ပစ် **ဗုံးနှင့်**ကြဲတော့၏။ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်သည် ဗိုလ်ချုပ်အိပ်သော ခုတင် ကို **ထိ**မှန်ခြင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်နေသော တိုက်လှေကား ပြုတ်ကျသွားခြင်း၊ လူတစ် **ယောက်** စက်သေနတ် ထိသွားစေခဲ့၏။

ဗိုလ်မိုးကြိုးကို ပြန်ခေါ်စေ

မင်းဘူးသင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်ရာ ဗိုလ်မိုးကြိုးကို အမြန်ဆုံးခေါ်ယူ **ရမည်ဟု အ**မိန့်ကျပြန်တော့၏။ ရန်ကုန်သို့ နေ့ချင်းကားနှင့်ပြန်၍ တစ်ည လုံး**အိ**ပ်ပြီးပြန်လာရာ ဆင်ဖြူကျွန်းအရောက်တွင်မှ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို မီတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ် ခြောက်လုံးပြူး ဆွဲခြင်း

ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့တွင် နေထိုင်စဉ် တပ်မတော် ရဲဘော်အချို့တို့သည် ဝမ်းရောဂါဖြစ်တော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်သိရှိသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ၎င်းရဲဘော် များ နေထိုင်မှုကို စစ်ဆေးရာ ရဲဘော်များတွင် မြို့အပြင် ဇရပ်တွင် အကာမရှိ၊ အခင်းမရှိ၊ ခြံစရာစောင်မရှိ၊ ရေဆာလို့မှ ရေပေးမည့်သူမရှိ၊ မရှုမလှဖြစ်နေ သော ရဲဘော်များကို မြင်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျတော့၏။ ဒေါသလည်း အထူး ကြီးတော့၏။ ညတွင်းချင်းပင် ဆင်ဖြူကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများကို ခေါ်ပြီးလျှင် တန်းစီ၍ အမျိုးမျိုးပြောဆိုပြီး အားလုံးကို ရဲဘော်များအား ဤမျှရက်စက်စွာ ထားရမည်လားဟု ၎င်း၏ခြောက်လုံးပြူး ကို ထုတ်၍ ပစ်တော့မည်လုပ်တော့၏။ ကျွန်တော်ကား အတင်းဆွဲထားရ တော့၏။ ၎င်း၏ဒေါသကို အမျိုးမျိုးအေးငြိမ်းအောင် ပြောပြရတော့၏။

ရန်သူကို အလေးမပြု

ဆင်ဖြူကျွန်းမှ ထွက်ခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့မှာလည်း မနီးမဝေး တွင် ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား များစွာ အလေးမပြု။ မကြာခဏ တပ် ကြီးများကို ကျော်လွန်ခဲ့၍ ကျွန်တော်၊ ကားမောင်းသူ ကိုယ်ရံတော်တပ် သားအချို့နှင့် မကြာခဏနယ်ကျွံခဲ့၍ကို မကြာခဏသတိပေးရ၏။ ၎င်း၏

သဘောကား အခြားသူများ တိုက်ခြင်းထက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှေ့မှ ၎င်းကိုယ်တိုင် တိုက်ချင်စိတ် များစွာရှိတော့၏။

သံပရာအိုင်

ပခုက္ကူခရိုင် သံပရာအိုင်သို့မရောက်မီတွင် ရန်သူများရှိသည်ဟု ကြား ရ၍ တပ်များသည် အပြေးတက်ခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ရှေ့ဆုံးမှ မကြာမကြာ တက်ခဲ့၏။ တစ်ညလုံး ရန်သူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့သောအခါ ညအိပ်ကြ တော့၏။ ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် သေနတ်သံများ အမြောက် အမြား ကြားရတော့၏။ သံပရာအိုင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ဇေယျနှင့် ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိ အမြောက်အမြားရှိတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ် ကား ကိုယ်တိုင်ထွက်မည်လုပ်၍ ဆွဲထားရ၏။ မကြာမီ ဗိုလ်ဖေသက်တပ်မှ ကုလားစစ်သား ၃၀ မျှ ဖမ်းမိလာရာ ၎င်းက ကောင်းမွန်စွာထားရန် အမိန့် ပေး၏။

အစ်ကိုကို အရှာခိုင်းခြင်း

တမာတောရွာတွင်စခန်းချစဉ် ၎င်း၏အစ်ကို ကိုအောင်သန်း (မြို့အုပ်) အား ရှာဖွေရန် ရဲဘော်အချို့အား လွှတ်လိုက်၏။ ကိုအောင်သန်းကား ထိုစဉ် က တမာတောရွာအနီးက ရွာတစ်ရွာတွင် ရှိ၏။

ဗိုလ်များ ထမင်းစားပွဲ

ယင်းမာပင်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းမြို့နေ ဒိစတြိတ် ကောင်စီ ချယ်ယာမင် ဦးထွန်းကျော်ဆိုသူက ဗိုလ်ချုပ်အမှူးပြု၍ ဗိုလ်အားလုံး ထမင်း စား ဖိတ်၏။ ထမင်းစားပွဲတွင် ကြက်သွန်နှင့် ထမင်းသာကျွေး၏။ အချို့ဗိုလ် တို့ကား ဒေါပွကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဂရုမစိုက်ဘဲ စား၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် အခြားဗိုလ်တို့ မပြောဝံ့တော့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဒုတိယအကြိမ် ဓားဆွဲခြင်း။

ယင်းမာပင်စခန်းမှ ဗိုလ်နေဝင်းတပ်သည် ကန္နီသို့ ချီရ၏။ ဗိုလ်ချုပ် နှင့် တခြားတပ်တို့ကား ကန္နီနှင့် သောင်ပင်ကြီးကြားရှိ အိုင်တော်င်၊ မောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင်လမ်းသို့ ချီတက်ရန်ဖြစ်၏။ ယင်းမာပင်မှ လမ်းပြရန် ထည့်ပေးသော သူသည် ၎င်းလမ်းကိုမပြဘဲ ညောင်ပင်ကြီးလမ်းဘက်သို့ ၃ မိုင်မျှခေါ်သွား၏။ ၃ မိုင်မျှခေါ်သွားပြီးမှ လမ်းမှားနေကြောင်း သိရသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် အထူးဒေါသထတော့၏။ စစ်တပ်တို့မည်သည် အချိန်မီနှင့် လမ်းမှန်မှ တိုက်ခိုက်မှု အောင်မြင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား လမ်းပြကို သတ်မည်ဟု ဓားဆွဲရာ တောင်းပန်ထားရ၏။

မျက်ခွံမှ သွေးခြင်းခြင်းထွက်ခြင်း

၎င်းည အပြင်းချီတက်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် လှည်းများနှင့် ချီတက်ရ၏။ လှည်းတန်းမှာ အလွန်ရှည်လျားသဖြင့် မကြာခဏ အမိန့်ပေးရ၏။ လမ်းကလည်း ကျဉ်း၊ ဖုတ်ကလည်း ခိုးသဖြင့် နောက်အနည်းငယ် ကျန်နေရာ ၎င်းက အော်ဟစ်ခေါ်ယူသဖြင့် အပြေးသွားရာ လမ်းဘေးမှ ဆူးချုံငြိ၍ မျက်ခွံမှ သွေးပေါက်ပေါက်ကျတော့၏။ ကံကောင်း၍သာ မျက်လုံး မထိခဲ့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်အား ခေါ်ယူခြင်း

ကောလင်းအရှေ့ဘက် မြေနီစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို ခေါ်ယူသဖြင့် မန္တလေးသို့ ဆင်းသွားခဲ့ရ၏။ မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာဘမော်အား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နှင့် မြန်မာပြည် အုပ်ချုပ်ရေးကို ဂျပန်တို့က ဘိုင်စေခဲ့၏။ ဤသို့ အထက်ဗမာပြည် ဗန်းမော် မြို့ထိအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူပြီးနောက် မန္တလေး၊ အမရပူရ ပြန်ရောက် သောအခါ ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။

မှူးအောင်လုပ်ရမည်

ရန်ကုန်ရောက်၍ မကြာမီ ဗိုလ်မိုးကြိုးသည် ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်တော့မည်ဟု သိရရာ ၎င်းပြန်ခါနီးတွင် ဂျပန်ပြန်စစ်ဗိုလ်များ ညစာ စားပွဲကျင်းပ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က ၎င်းစစ်ဗိုလ်များ မှူးအောင်တိုက်ရမည်ဟု မပြောစဘူး အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အရက်မျိုးစုံကို စုပေါင်းရောပြီးတိုက်ရာ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ သခင်ဗဟိန်း၊ ဗိုလ်လင်းယုန်တို့ကား အထူး မှူးကြတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဖ မိုင်အိမ်တွင် တွေ့စဉ်

ကျွန်တော်သည် ဗမာ့တပ်မတော် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာ မပါဝင်ခဲ့တော့ပေ။ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်ပြီး၍ တစ်နှစ်ကျော်မျှရှိသောအခါ ရန်ကုန် ၆ မိုင်၊ ၎င်း၏နေအိမ်သို့ အလည်ရောက်သွား၏။ သူကား ဘာမပြော၊ ညာမပြော အခန်းတွင်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ မခင်ကြည်ကို ဖက်၍ ထွက်လာပြီး "မင်း မရှိလို့... ငါ မိန်းမယူရတာကွ"ဟု တုံးတိတိ ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလေသည်။

ကန်တော်ကြီးစောင်းအိမ်

ကန်တော်ကြီးဘေးရှိ အိမ်တွင်နေစဉ် ၎င်းက လာရောက်ရန် မှာယူသဖြင့် သွားရောက်ရာ ၎င်း၏အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အားတို့ ဂျပန်ကို ချတော့မည်၊ မင်း နယ်မှာ ကျကျနန စီစဉ်၊ ဗိုလ်ရန်အောင်နှင့်လည်း အထူးတိုင်ပင်ရန် ပြော၏။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ရန်အောင်မှာ အနောက်တိုင်းမှူး ဖြစ်ပေသည်။

တော်လှန်ပြီးသည့်နောက်

ဂျပန်ကိုတော်လှန်ပြီး၍ ကန္ဒီစာချုပ်အရ ဗမာ့တပ်မတော် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာတစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ "မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ"ဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က တပ်မှထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်မည်ပြောရာ ၎င်းက ငါလည်း တပ်မှထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်မည်၊ ကောင်းသည်ဟု ပြောတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း တပ်များ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာ မပါဝင်တော့ဘဲ မိမိ နေရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ပေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်သော အာလံ(အောင်လံ)မြို့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွေးကောက်ပွဲ တရားဟောရန် လာတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား အာလံ(အောင်လံ)မြို့ တရားပွဲတွင် အခြားမြို့ရွာများတွင် ဟောပြောသကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှုရှားပြည် တော်လှန်ရေးအကြောင်းနှင့် ၎င်း၏ ဖ-ဆ-ပ-လမှ မည်သူ့အား အသိအမှတ်ပြု၍ ထိုသူအား မဲထည့်ရန်ကို မဟောဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့၍ တော်လှန်ရေးသမား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်စစ်ကိုသာ မပေးရန် နိဂုံးချုပ်သဖြင့် ကြားသူအပေါင်းတို့ အံ့အားသင့်ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကား ကွယ်လွန်လေပြီ။

ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကား ကွယ်လွန်လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ တိုင်းပြည် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် အပေါင်းပါဝန်ကြီးများ သေဆုံးခြင်းသည် ရာဇဝင်တွင်စေတော့သည်။

အို ... ဗိုလ်ချုပ်၊ ရဲဘော်ကား သေလွန်လေပြီ။ သို့သော် ရဲဘော်အလွန်လိုချင်တောင့်တလှသော လွတ်လပ်ရေးကား ရဲဘော်၏ တမလွန်ဘဝက ခေါ်ဆောင်နေသည့်အတိုင်း ငါနှင့် တိုင်းပြည်ချစ်သော ရဲဘော်အမြောက်အမြားတို့သည် မရမချင်း ဆောင်ရွက်ကုန်အံ့။

ရဲဘော်ကား . . . ရန်သူ နယ်ချဲ့သမားများနှင့် ၎င်းတို့ အပေါင်းပါတို့၏ လက်ချက် ဦးသွားလေပြီ။ သို့သော် ငါတို့သည် ပူဆွေးတောင့်တနေခြင်းထက် ရဲဘော်လိုလားသော လွတ်လပ်ရေးစခန်းသို့ အပြင်းချီတက်ကြတော့အံ့။

ပုံ – ဗအေး

❐

(ဤဆောင်းပါးရှင် သခင်တင်မောင် (ကျုံမငေး)မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဆုငွေ ၅ ကျပ်ထုတ်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူ တရားဟောခဲ့သူဖြစ်သည်။)

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၇)

တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က သခင်အောင်ဆန်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အထွတ်အထိပ် ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အထွတ်အထိပ်မရောက်မီ အညတြ သခင်အောင်ဆန်း ဘဝက အကြောင်းများကို သိသူအလွန်နည်းပါးပေမည်။ သို့ကြောင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ် သခင်ဘဝနှင့် သခင်အောင်ဆန်း၏ မမေ့နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းကလေးများကို ရေးလိုပေသည်။

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံအတွင်း မော်လမြိုင် ညီလာခံအတွက် တို့ဗမာ သခင်အပေါင်းတို့ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် အလုပ်များနေကြစဉ် ကျွန်တော်မှာလည်း သခင်အောင်ဆန်း၏ သံကြိုးရိုက်ခေါ်မှုကြောင့် ရန်ကုန်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်မှာ မြောင်းမြခရိုင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး၊ ပထမဥက္ကဋ္ဌ သခင်အုံးဖေမှာ အကြောင်းမညီညွတ်၍ မလာအားသေးကြောင်း၊ ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော်ပင် တာဝန်ယူမည့် အကြောင်းများကို သခင်အောင်ဆန်းအား ပြောပြသောအခါ သခင်အောင်

ဆန်းက ကျုပ်တို့ အစည်းအရုံးမှာ ပထမအင်အားအကြီးဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတို့ မြောင်းမြခရိုင်၊ ဒုတိယကတော့ သာယာဝတီပဲဗျ။ ငွေရေးကြေးရေး အတောင့်ဆုံးကတော့ ထားဝယ်ခရိုင်ပဲ။ ဒီတော့ မော်လမြိုင်ညီလာခံ အောင်မြင်ရေးအတွက် ဒီ ၃ ခရိုင်ကို ပိုပြီးအားကိုးတာပဲ၊ အစွမ်းကုန်သာ ကြိုးစားကြပေတော့ဗျာ ဟု ပြောပြီး သခင်အောင်ဆန်းမှာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ဆတ်တင့်တင့် စောင့်နေရရာ မိနစ် ၂၀ ခန့်တွင် ထွက်လာပြီး "ကဲ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံသပိတ်လွှတ်တော်ကို သွားရအောင်... ဟေ့ သခင် တင်ဦး၊ ငါ့အကျီပေးပါဦးကွ"ဟု အော်တောင်းပြီး အကျီများ ဝတ်ပါတော့သည်။ သခင်တင်ဦးမှာ ယခုအသံလွှင့်ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း၏ ရွှေတိုက်စိုးဝန် ဖြစ်ပါသည်။ အပေါင်လက်မှတ်မှန်သမျှ သူက သိမ်းထားရပါသည်။ ၃ လပြည့်ခါနီးတွင် "ကြည့်လုပ်ကြပါဦး" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် နယ်အမှုဆောင်များ မြင်နိုင်သောနေရာတွင် ကပ်ထားရပါသည်။ နယ်အမှုဆောင်များက မနေသာသည့်အခါ ရွေးပေးခဲ့ကြရပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အဝတ်အထည် မည်မျှရှိသည်ကို အတိအကျ မသိရသော်လည်း၊ အစည်းအရုံးပေါ်တွင်ရှိသမျှ သူပိုင်လိုလိုချည်း ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့ကရာ အဝတ်အစားများကို လွယ်သလို ဆွဲဝတ်လေ့ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်သန်းထွန်း၏ သေတ္တာတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို သူ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းမှာ ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ ကုလားကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဆရာလုပ်နေသည့်အတွက် သူ့လခနှင့်သူ ဝယ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းသည် အရုပ်ဆိုးသလောက် အလှအနအလွန်ကြိုက်ပါသည်။ လုံချည်များမှာ ပန်းနုရောင်၊ ဝါနုရောင်၊ ဖက်ဖူးရောင် စသော လုံချည်များ ၄-၅-၁၀ ထည်ခန့် ရှိပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ၎င်းလုံချည်များကို ခဏ ခဏ ယူဝတ်ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းမှာ သူ အမြတ်တနိုးထားသော လုံချည်များကို ယူဝတ်သည်ကို သဘောမကျသော်လည်း ဖွင့်၍ မကန့်ကွက်ပါ။ ကွယ်ရာတွင် (ဒီလူကိုတော့ ဒီလိုပဲ ပါရမီဖြည့်နေရတယ်။ ကျုပ်ကို အနိုင်အကျင့်ဆုံးလူ ၂ ယောက်ဟာ သူရယ်၊ သခင်ဗဟိန်းရယ်ပဲ)ဟု ပြောပြဖူးပါသည်။ လုံချည်များကို သူ ဝတ်သွားလျှင် လည်း တစ်ခါဝတ် ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ခါ ဝတ်လိုက်လျှင် ညစ်ရှင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သခင်သန်းထွန်းက ဖြန့်မယူတော့ပေ။ ယူချင်စရာလည်း မကောင်းတော့ပါ။ စွန်းထင်းပေရေပြီး ဖြစ်နေပေသည်။

အောင်ဆန်း၏ဖွဲ

သခင်အောင်ဆန်းတွင် ချစ်စရာအကောင်းဆုံး အင်္ဂါတစ်ခုမှာ လုံ့လဝီရိယ ဖွဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုစိတ်ပျက်နေနေ သူ မပျက်၊ ဘယ်သူတွေ လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်၊ သူလုပ်ပါသည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် သူ့ဟာသူ လုပ်ပါသည်။ ရေးစရာရှိလျှင်လည်း သူ့ဟာသူ ရေးပါသည်။ အထူးဆန်းဆုံးအချက်တစ်ခုမှာ သူနှင့် သခင်သန်းထွန်း၏ (အမြင်)များ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးပြဿနာတစ်ခုအတွက် သခင်သန်းထွန်းက သူ့အိမ်တွင် သူကြေညာချက်တစ်ခုကို ရေးဆွဲသည်ဆိုပါစို့။ သခင်အောင်ဆန်းက သူ့အမြင်နှင့် သူ့အစည်းအရုံးတွင် ရေးဆွဲလေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းကြေညာချက်များကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ မူချင်းမှာ တထေရာတည်း ဖြစ်နေလေ့ရှိပေသည်။ ဤမျှ အမြင်ချင်းတူသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ စစ်ပြီးခေတ် ဖ–ဆ–ပ–လမှ ကွန်မြူနစ်ကို ထုတ်ပစ်သည့်အချိန်အထိ သခင်သန်းထွန်း နှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့မှာ အမြင်ချင်း အလွန်တူကြပါသည်။ နောက်ပိုင်း ကွဲကြသည်မှာ အထူးပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့်အတွက် ကွဲကြသည်ကိုမူကား ဤဆောင်းပါးတွင် မဆွေးနွေးလိုပေ။

သခင်အောင်ဆန်းသည် အလုပ်လုပ်စရာရှိလျှင် မိုးလင်းသည်အထိ အလုပ်လုပ်တတ်ပေသည်။ မပြီးမချင်း မညည်းမညူ လုပ်လေ့၊ ရေးလေ့ရှိပါသည်။ စိတ်လည်း အလွန်မြန်သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူစိတ်ညစ်လျှင် အလွန်သနားစရာ ကောင်းပေသည်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ သို့အတွက် သခင်အောင်ဆန်း စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ် ဖြစ်နေလျှင် အားလုံးကဝိုင်း၍ သနားချစ် ချစ်ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အဖြစ်အပျက်များကို ဒုတိယစစ်ဖြစ်ခါနီး (ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း)ကိစ္စကို ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုဆောင်အစည်းအဝေးတွင် ချ၍စဉ်းစားကြသောအခါ ခဏ ခဏ တွေ့ရပေသည်။ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းအရေးကို ဆန့်ကျင်သူများနှင့် နားလည်မှုမရနိုင်ဘဲ အပြင်းအထန် ငြင်းခုံနေကြစဉ် သခင်အောင်ဆန်း၏ စိတ်ညစ်သည့်မျက်နှာထားမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် သနားစရာကောင်းပေသည်။ အချို့အမှုဆောင်

များမှာ သူ့ကို သနားသည်နှင့် "ကဲ မှားရင်လည်း မှားပစေ၊ ဒီလူဟာ ဒါလောက်တော့ ညံ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စေတနာကို ကျုပ်တို့ ယုံကြည်တယ်။ သူ့ဘက်ကပဲ ကျုပ်တို့ ထောက်ခံမယ်"ဆိုပြီး ထောက်ခံကြသည်ကိုပင် တွေ့ရပါသည်။

သူ၏စွမ်းရည်

တစ်နေ့တွင် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း အာဏာပိုင်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ရန် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ သခင်ဗဟိန်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဖေ (ယခုဗိုလ်လက်ျာ)နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဒေါက်တာဘမော်အိမ်သို့ သွားကြပါသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ဝါဒစည်းမျဉ်းနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များ ရေးဆွဲရန် အဖွဲ့ငယ်တစ်ခု ဖွဲ့ရာတွင် ဒေါက်တာဘမော်က ချယ်ယာမင်၊ သခင်အောင်ဆန်းက အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အရွေးခံရပါသည်။ အမှုဆောင်များက ၎င်းအဖွဲ့ငယ်၏ စည်းမျဉ်းဝါဒနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်အကြမ်းမူကို မည်သည့်နေ့တွင် တင်ပြနိုင်မည်နည်းဟု မေးရာ ဒေါက်တာဘမော်က တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်အတွင်း တင်ပြမည်ဟု ဖြေသည်ကို သခင်အောင်ဆန်းက ဒီလောက်အလုပ်ကလေးကို ဒီလောက် အချိန်ယူလုပ်နေရင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကြီးသာဆိုလျှင် ၁၀ နှစ်နဲ့ ပြီးနိုင်ပါတော့မလားဟု ပြောကာ… "ကဲ ခင်ဗျားတို့လက်ဖက်ရည်သောက်နေတုန်း ကျုပ်ပြီးအောင်ရေးပြီး ၂ နာရီအတွင်း တင်ပြမည်"ဟု ပြောကာ အခန်းထောင့်တစ်ခုသို့ ထသွားပြီး ရေးလေတော့၏။ အားလုံး လူကြီးများမှာ အံ့အားသင့်ပြီး စောင့်နေကြရပါသည်။ ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသောသူ၏အကြမ်းမူကို တင်ပြပါတော့သည်။ စကားလုံးအနည်းငယ်ကို ပြင်သည်မှတစ်ပါး အားလုံးသော အချက်များကို လက်ခံလိုက်ကြရပါသည်။ ဤတွင်မှ လူကြီးပိုင်းက နိုင်ငံရေးသမားများသည် သခင်အောင်ဆန်း၏ ထက်မြက်ပုံ၊ အဘက်ဘက်က အရည်အချင်းပြည့်စုံပုံများကို တီးတိုးချီးမွမ်းကြပါတော့သည်။

တစ်ခါသော် ၁၉၄၀ ခုနှစ် နှစ်ဦးတွင် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုဆောင် ညီလာခံကို မန္တလေးမြို့၌ ကျင်းပနေစဉ် ဆာစတက်ဖို့ကရစ်ပ်စ် (ယခု ဘိလပ်ရွှေတိုက်စိုးဝန်ကြီး) ဗမာပြည်သို့ ရောက်လာပါသည်။ သခင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းဆောင်များနှင့်တွေ့ရန် မန္တလေးသို့ လိုက်လာပါသည်။ အမှုဆောင်များနှင့် တွေ့ကြရာ ဗမာနိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို ဆွေးနွေးကြပါသည်။ ကရစ်ပ်စ်မှာ ဗမာ့အခြေအနေနှင့် သခင်များအကြောင်းကို ဘုရင်ခံနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၏ ပြောပြချက်များကို အခြေခံထားပြီး ဆွေးနွေးဟန်တူပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့က တကယ့်အခြေအနေ အမှန်များနှင့်တကွ၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများကို အသေးစိတ် တိတိလင်းလင်း ပြောပြကြရာ ကရစ်ပ်စ်က "ကျုပ် အစက ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေအပေါ်မှာ တော်တော်အထင်သေးမိတယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ပြောပြတဲ့ လေးနက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ မှန်မြတ်တဲ့ လမ်းစဉ်တွေအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လုပ်ငန်းစဉ်၊ ခင်ဗျားတို့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုဟာ တရားပါတယ်"ဟု ချီးကျူးဝန်ခံသွားရပေသည်။ သခင်အောင်ဆန်း၏ တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာကို အစဉ်သဖြင့် ရူးရူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်တတ်သည်မှတစ်ပါး မြင်တွေ့သူတိုင်းက မလေးစားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် လေးနက်သော သဘောထား၊ လေးနက်သော မျက်နှာပေးနှင့် လေးနက်သော စကားလုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သော သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်ပေသည်။

ငါးကျပ်တန် သခင်အောင်ဆန်း။

တစ်ခါသော် ဟင်္သာတခရိုင် ညီလာခံကို ဇလွန်မြို့တွင် ကျင်းပနေပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဌာနချုပ် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ရန် ဇလွန်သို့သွားကြရပါသည်။ ညီလာခံအပြီး ရန်ကုန်သို့အပြန်တွင် ဒေါင့်ကြီးရွာ အစည်းအရုံး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ တရားပွဲတစ်ခု ကျင်းပပါသည်။ တရားပွဲတွင် ကျွန်တော် ပထမဟောပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းအလှည့်ရောက်၍ ၁၀ မိနစ်ခန့် စကားပြောနေစဉ် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြီး နို့တစ်စာတစ်ခု ပေးပါသည်။ နို့တစ်စာတွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဖေးဗီးယားက ချင်းတောင်နယ်အကြောင်းများ နိုင်ငံရေးတရားပွဲများတွင် ထည့်မဟောရ၊ ဟောလျှင် ကာကွယ်ရေးဥပဒေအရ အရေးယူမည်ဟု ဖြစ်ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက နို့တစ်စာကို ပရိသတ်အား ဖတ်ပြပြီး "ကဲ ချင်းတောင်နယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြရဲ့

လား။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် မေ့နေတယ်။ အခု နို့တစ်စာ ရောက်လာမှ သတိရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ချင်းတောင်နယ်အကြောင်း သိချင်ကြသလား"ဟု မေးလိုက်ရာ "ပရိသတ်က သိချင်တယ်၊ သိချင်တယ်"ဟု ဝိုင်းအော်ကြ၏။ သခင်အောင်ဆန်းလည်း ချင်းတောင်နယ်အကြောင်းကို စေ့ငစုံလင်စွာ ဟောပြပါတော့သည်။

(ၤင်းအချိန်တွင် ချင်းတောင်နယ်၌ ယခုချင်းဝန်ကြီးဖြစ်နေသူ ဦးဝမ်သူးမောင်မှာ နယ်ချဲ့သမားတို့၏ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းခံနေရ၏။ ဗမာပြည်နိုင်ငံရေး အသင်းအပင်းများမှ ယခုကဲ့သို့ နယ်ချဲ့သမားက လူနည်းစု ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အား နှိပ်စက်နေသည်ကို အရေးတယူ ဆူပူဆောင်ရွက်သော အသင်းမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသာ ရှိခဲ့ပေသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ သဘောထားမှာ လူနည်းစုအရေးကို အထူးပင် ဦးစားပေးခဲ့လေသည်)

ၤင်းတရားပွဲပြီးလျှင် ပြီးချင်း သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်အား ကာကွယ်ရေးဥပဒေနှင့် ဖမ်းဆီး ဝရမ်းထုတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဟင်္သာတမြို့ရှိ မြန်မာပုလိပ်အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် လွတ်ထွက်လာပြီး ရန်ကုန်မြို့ ၅၃ လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ပုန်းနေကြလေသည်။ ၤင်းရက်အတွင်း သခင်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းပေးလျှင် သို့မဟုတ် သတင်းပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေ ၅ ကျပ် ပေးမည်ဟု မစ္စတာဖေးဗီးယားက ကြေညာလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ပုန်းနေရစဉ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များမှာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေကြသည်။ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်း စသောသူများမှာ ထောင်ထဲတွင် ရှိကြပြီး၊ သခင်မြ၊ သခင်လှဘော်၊ သခင်လှဖေ (ယခု ဗိုလ်လက်ျာ)၊ သခင်တင်မောင် စသည်တို့ အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျန်ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်များမှာလည်း စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောကွဲလွဲနေကြရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ စိတ်အတော်ပင် ပျက်နေပေသည်။ သခင်လှဖေနှင့် ကျွန်တော်မှာ စတော့ကိတ်လမ်း၊ လူအိုရုံအနီးရှိ သခင်နုအိမ်တွင် သခင်နုဇနီး မမရီအား စောင့်ရှောက်ရင်း ထမင်းကပ်စားနေကြရပါသည်။ များမကြာမီ သခင်အောင်ဆန်း မြန်မာပြည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားရေး ပြဿနာ ပေါ်လာပါတော့သည်။ ၤင်းကိစ္စကို သခင်လှဖေနှင့် ကျွန်တော်ပင် ကမကထ ပြုခဲ့ကြရပါသည်။ ထွက်မသွားမီတစ်ညတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အသင်းတိုက်တွင် သခင်အောင်ဆန်း ခရီးထွက်ရေး အတွက် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု လုပ်ကြပါသည်။ ၁၂ နာရီခန့်တွင် သခင်အောင်ဆန်းအား ၅၃ လမ်းတိုက်မှ မော်တော်ကားနှင့် ကျွန်တော် သွားခေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူများမှာ ကိုကျော်ငြိမ်း (ယခု ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ကိုထွန်းအုံ (မြို့နီစီပယ်မင်းကြီး)၊ နဂါးနီ ကိုထွန်းအေး၊ ကိုလှမောင် (ယခု ယိုးဒယားသံ)၊ ကိုမျောင်မောင် (မြန်မာ့ရုပ်ရှင်)၊ ကိုလှမောင် (ယခု ဗိုလ်ဇေယျ၊ တောခို)၊ သခင်ထွန်းရွှေ (နဂါးနီ) စသောသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ သွားခါနီးဖြစ်သည့်အလျောက် မှာစရာစကားများကို မှာ၍ အားမရအောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ၁၂ နာရီမှ နံနက် ၄ နာရီခွဲအထိ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေလေတော့သည်။ စကားမပြောလျှင်လည်း လုံးလုံးမပြော၊ ပြောလျှင်လည်း အိပ်နေသူကိုပင် နှိုး၍ ပြောတတ်လေသည်။

ဆောင်းပါးရှည်အံ့စိုး၍ နိဂုံးချုပ်ရပေတော့မည်။ သခင်အောင်ဆန်း နှစ်ဥဘာဝ အဖြစ်အပျက်များကို ရေး၍ပင် ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့တွင် အထွတ်အထိပ်မရောက်မီက (သခင်အောင်ဆန်းအား) အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီး (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)ထက်ပင် ကြည်ညို လေးစားမိပါတော့သတည်း။

သခင်တင်မောင်

❑

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသော ဗိုလ်ရန်အောင်၏ ကိုယ်တွေ့ပြောပြချက်များကို အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကလျာတွင် ရေးသားဖော်ပြသည့် ကျည်တောင်ကန် ဆရာစိန် ခေါ် စိန်မင်းသား၏ ရေးသားထားသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၈)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နိုင်ငံခြားသို့ စွန့်ထွက်ပုံ

"ခင်ဗျား မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်ပြီး နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုရင် လိုက်နိုင်ပါ့မလား"ဟု သခင်လှဖေ (ယခု ဗိုလ်လက်ျာ၊ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဟောင်း)က သံလျှင်အလုပ်သမား အတွင်းရေးမှူး သခင်လှမြိုင်ကို မေးလိုက်၏။ အလုပ်သမားကိစ္စ အရေးတော်ပုံကြောင့် ထောင်ခဏခဏကျနေသော သခင်လှမြိုင်က "သွားမယ်၊ လိုက်မယ်"ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

အချိန်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲ ထဲသို့ ဂျပန်ပြည်က မပါသေး၊ အနောက်နိုင်ငံမှာ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲမျှ တိုက်ပွဲဆင်နေကြလေပြီ။ တရုတ်လူမျိုးအပြည့်နှင့် တရုတ်ပြည်သွားသော သင်္ဘောပေါ်၌ တရုတ်လူမျိုးကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသော တရုတ်စကား မတတ်သည့် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့ ၎င်းသင်္ဘောပေါ်၌ ပါဝင်လျက်ရှိရာ ၃ ရက်ရှိပြီ၊ စင်ကာပူကိုလည်း ရောက်လုလုဖြစ်သောအခါ သခင်လှမြိုင်က အနီးရှိ စကားမပြောတုံ့ဗိုဘောလုပ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းအား...

"အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ရောက်ကြမှာလဲ" ဟု မေးလိုက်သောအခါ လုံးဝ စကားမပြောဘဲ အစဉ်သဖြင့် တွေဝေစဉ်းစားနေရာက "အသာနေစမ်းဗျာ၊ မမေးစမ်းနဲ့" ဟု မာန်လိုက်လေသည်။

သိချင်သူ သခင်လှမြိုင် အရှုံးပေးရ၏။ စကားပြန်မပြောဘဲ နေမြဲနေလေသည်။

အုန်းသီးများနှင့်အတူ သင်္ဘောစီးရခြင်း

ယင်းသို့လျှင် သင်္ဘောကြီး သွားမြဲသွားနေရာ စင်ကာပူခံတပ်မှ လွတ်ပြီး တရုတ်ပင်လယ်သို့ ရောက်သွားတော့လေရာ ဆိုင်ကလုံးလေနီကြမ်းသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်သည်နှင့် သင်္ဘောကြီး ပုခက်လွှဲသကဲ့သို့ နှစ်နာရီနီးပါးခန့် ကြုံရလေပြီ။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ ကုလားထိုင် စားပွဲပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်၊ စီးနင်းသူတို့လည်း ရပ်တည်မနေနိုင်၊ ပုန်းစရာရှာမတွေ့၊ မူး၍ အန်၍၊ အော့၍ ပျော့ခွေတော့လေရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ အုန်းသီးများထားသောအခန်းထဲ၌ သင်္ဘောမူးလျက် သတိမေ့လျော့ ပျော့ခွေသွားတော့လေသည်။ သခင်လှမြိုင်က သင်္ဘော မမူးတတ်၊ သခင်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ကြွက်ငယ်များ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားနေသလို ဖြတ်ကျော်နေသော အုန်းသီးများကို ဖယ်ပေးနေရတော့သည်။ လေနီကြမ်း မရပ်မချင်း သခင်အောင်ဆန်း သင်္ဘောမူး မပျောက်၊ အလူးအလဲ ခံနေရတော့လေသည်။

တစ်ဖန် စုံထောက်နာမည်ကျော်များ ပြည့်နက်သော ဟောင်ကောင်သင်္ဘောဆိပ်မှ လွတ်ထွက်၍ ကောလုံစ ကျွန်းငယ်သို့ရောက်၍ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလေရာ ၎င်းကျွန်းသည် အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ တရုတ်၊ ဂျပန် စသောနိုင်ငံတို့က ၇ ရက်တစ်လှည့်စီ အုပ်ချုပ်ရသောကျွန်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့က အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရသော အပတ်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သခင်အောင်ဆန်းကိုမိလျှင် ဆုငွေ ၅ ကျပ် ထုတ်ထားသော ဝရမ်းပြေးဖြစ်ရာ၊ စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်သွားလေသည်။ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ခက်နေသည်။ တရုတ်စကား မတတ်၍ တရုတ်လူမျိုးများအနီးသို့ ယှဉ်မရပ်ရဲသော သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်မှာ အိပ်ရာလိပ်သေတ္တာကိုဆွဲလျက် မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေဆိုသကဲ့သို့ ဟန်မပျက် နေ၍သွားနေစဉ် အစဉ်မပြတ် အကဲခတ်နေသော တရုတ်လူမျိုးပုလိပ်တို့က မသင်္ကာ၍ ဖမ်းတော့လေသည်။ ဤသို့ အဖမ်းခံရသည်အထိ သခင်အောင်ဆန်းသည် မတုန်မလှုပ်၊ သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါမြဲ လိုက်ပါသွားလေရာ အတူပါ သခင်လှမြိုင်မှာ အကြံအမျိုးမျိုးထုတ်ရာက နောက်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပုလိပ်ကို ငွေ ၇၅ ကျပ်ပေးလိုက်မှ လွတ်ရတော့လေသည်။

မဟော်သဓာနည်းနှင့် ပြည်ကြီးသူများကို မိတ်ဆက်ခြင်း။

ကော်လုံစု ကျွန်းပေါ်၌ တစ်နေ့ ၄ ကျပ်ပေးရသော တရုတ်ဟိုတယ် ပေါ်၌ ခရီးလမ်းအစီအစဉ်မရှိ ဘည်းခိုနေရလေရာ ၃ လခန့် ကြာသွားလေပြီ။ ပါလာသမျှ စရိတ်လည်း မရှိတော့။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်၍ ငွေစရိတ်ပြန်မှာ သောအခါ ထိုစဉ်အခါက သခင်အစည်းရုံးဝင်မှန်လျှင် ဝေါ်သည်၊ ပြုတ်သည်၊ လူတိုင်းလူတိုင်း အထင်သေးနေသည်။ စရိတ်ပေးပို့ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စာပြန်လာသည်။ ရှေ့အဖို့ မည်ကဲ့သို့ ကြံရပါမည်နည်း။ သခင်အောင်ဆန်းမှာမူ ဟိုတယ်အခန်းထဲက မထွက်၊ စကားမပြော၊ စာအုပ်ကြည့်၍သာ နေထိုင်သည်။ စားစရိတ်မရှိ၊ စားစရာမကျန်၊ ဝတ်စရာမရှိ၊ ထိုသည်ကို မသိသလိုပင် နေထိုင်လေတော့သည်။ သခင်လှမြိုင်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငွေရရန် ရှာဖွေရလေရာ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာ တစ်လ ၃၀ိ နှင့် အလုပ်တည့်လာသည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာလေသည်။ သို့သော် အချိန်ကား ညနေ ၄ နာရီခန့်ဖြစ်၏။ ဟိုတယ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် တရုတ်လူမျိုး ဖြူဖြူချောချော အပျိုကလေးမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြည့်နေရာက ထိုနေ့မှာလည်း ကြည့်နေခိုက်ဖြစ်သည်နှင့် သခင်လှမြိုင်လည်း မနေနိုင်ပြန်၍ ကြည့်မိသည်။ နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်နေသည်နှင့် စတင်ရန် ခက်နေရာက လက်မောင်းကြွက်သားကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ အပျိုကလေးလည်း ပြုံးရယ်၍ ကြည့်နေ၏။ ခဏကြာသည်အထိဖြစ်ရာ သခင်လှမြိုင်မှာ သခင်အောင်ဆန်း၏ ဣန္ဒြေမှုလသိက္ခာကို ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဣန္ဒြေဆယ်၍ အခန်းထဲသို့ ကျောင်းသားကလေးက ဆရာကို ကြည့်ရှုရှာဖွေသလို ကြည့်မိသောအခါ သခင်အောင်ဆန်းမှာလည်း ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ (မာဆယ်) လက်မောင်းကြွက်သားကို ထုတ်ပြနေကြောင်း ဘွားခနဲ တွေ့ရလေသည်။ သခင်လှမြိုင်မှာ ပါးစပ်ပိတ်၍ မျက်လုံးပြူးပြီး အံ့အားသင့်သွားကာ ခဏချင်းပင် ဩော် ... ငြိမ်းငွေ့လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ဟု ကြိတ်မှိတ်၍ မပြော့ခံ့ မပြုံခံ့ မျိုသိပ်နေရလေသည်။ တရုတ်မကလေးကား ပြုံးမြဲပြုံးလျက်ပင်။

ထို့နောက် ရှန်ဟဲမြို့၊ ၎င်းမှ ဖော်မိုဆာကျွန်းက တစ်ဖန် ဂျပန်ပြည် ယိုကိုဟာမမြို့သို့ ရောက်ကြသောအခါ တိုကျိုသို့သွားရန် လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ရောက်ပြီး ထိုအချိန်၌ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်မှာ ဂျပန်လူမျိုး အဝတ်အစားနှင့် ဖော်မိုဆာကျွန်းမှ စီမံပေးလိုက်ပြီး လေယာဉ်ပျံစီးအံ့ဆဲဆဲ တွင် ဂျပန်ပုလိပ်တို့က ဆွဲပြန်ပြီး ပုလိပ်စခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပုလိပ်များ က ဂျပန်ဘာသာဖြင့်မေးရာ၊ မေးမရသည်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်...

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားမလဲ"

သခင်အောင်ဆန်းမှာ ဣန္ဒြေနှင့် "ကျုပ်တို့ တိုကျိုသွားမလို့"

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ဆီသွားမလို့လဲ"

"မီနာမီဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေဆီသွားမလို့"

ထိုအခါ သခင်အောင်ဆန်း၏ အမူအရာ မထူးခြားသော်လည်း၊ သခင်လှမြိုင်မှာ အထူးစိုးရိမ်သွားလေသည်။ တိုကျိုမြို့က မီနာမီက တွေ့ချင်လို့ဆိုသည့်အဖြေသည် ရှေ့အဖို့ အဆင်မပြေနိုင်။ လမ်းနံပါတ်၊ အိမ်နံပါတ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ ဂုဏ်ထူးမသိ၊ မီနာမီ ဆိုသူကိုလည်း မမြင်ဘူး ဖြစ်နေတော့လေရာ အမှန် စိတ် ရှုပ်ဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။ ပုလိပ်တို့က ဖုန်းဆက်လိုက်သောအခါ ကံအားလျော်စွာ မီနာမီဆိုသူကို တွေ့လာပြီး စကားပြန်လာ၏။ သွားခွင့်ရပြီး တိုကျို သွား လေယာဉ်ပျံပေါ်၌ ပြုစုနေသော ဂျပန်မကလေးချောချောမှာ အလွန်သဘောကောင်း အစစကြည့်ရှုစရာ ဖန်တီးနေသောအခါ သခင်လှမြိုင်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။ ကြောက်ချစ်ရိုသေ ရှိရသော သခင်အောင်ဆန်းကို အကဲခတ်သောအခါမှာလည်း အံ့ပုန်းကြီးသခင်အောင်ဆန်းမှာ ပြုံးပြုံးကြီး ခဏ ခဏ ဖြစ်နေလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဖိနပ် စွပ်ပေးသည့်ဝန်ကြီး

ဟိုင်နန်ကျွန်း၌ စစ်ပညာသင်ကြပြီ။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ စုံလင်ကြပြီ။ ဂျပန့်စစ်ပညာသည် အလွန်ကြမ်း၊ အလွန်ဆန်း၊ အထူးအံ့ခမန်းတွေ ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ အလုံးအရပ် ပျပ်ပျပ်ပင်ဖြစ်ရာ၊ နနယ်သူဟု ဆိုထိုက်လေရာ ရဲဘော်တို့အထဲ နံပါတ် ၁ စွဲနိုင်ပါ့မလားဟု စုံစမ်းကြည့်သောအခါ သခင်အောင်ဆန်းမှာ ရဲဘော်တို့အထဲတွင် စစ်ဆင်၊ စစ်တိုက်၊ သတ္တိ၊ ဇွတ္တိ၊ အကြံဉာဏ်ထူးချွန်လျက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင် (ယခုထူထောင်ရေးဝန်ကြီး) သည် ရဲဘော်သုံးကျိပ် တို့အထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်ရာ ညီအငယ်ဆုံးကို အစ်ကိုကြီးက ယုယနည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် သခင်**အောင်ဆန်း**သည် ယုယနိုင်၏၊ အလိုဖြည့်နိုင်၏။

စစ်ပညာ တတ်မြောက်၍ ဂျပန်ကလည်း ဒုတိယကမ္ဘာ **စစ်ပွဲ**ထဲသို့ ပစ်ဝင်သော**အချိန်** သခင်အောင်ဆန်းခေါ် ဗိုလ်တေဇ ခေါင်းဆောင်သည့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့ ယိုးဒယားဆိုက်ရောက်ကြပြီ။ ဘီ-အိုင်-အေ တပ်ဖွဲ့များ တည်ထောင်ရန် အထူးစိုင်းပြင်းနေသောအချိန် ဖြစ်လေ၏။ တစ်နေ့သော အခါ အလွန်စကားနည်းလှသော ဗိုလ်အောင်ဆန်းမှာ အစည်းအဝေးသို့ သွားရန် မေ့သယောင်ယောင်ဖြစ်နေခိုက်၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်က . . .

"အစ်ကိုကြီး အစည်းအဝေးရှိတယ် စကားပြောရမယ်"ဟု သတိပေးလိုက်မှ "အေး . . . ဟုတ်လား" အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာလေသည်။ အင်္ကျီဝတ်၊ ဘောင်းဘီစွပ်၊ ဓားကိုချိတ်၊ ဖိနပ်ကိုစီး၍ ဗိုလ်မင်းခေါင်နှင့်တွဲ၍ အစည်းအဝေးသို့လာသောအခါ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဗိုလ်အောင်ဆန်း၏ ဓားသည် တစ်လမ်းလုံး တလျှောလျှောနှင့် တရွတ်တိုက်နေလေသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်က ငုံ့ကြည့်မှ "ဟာ . . . အစ်ကိုကြီး ဓားချိတ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပြင်ချိတ်ပါဦး"ဟု ပြောပြီး ပြင်ချိတ်လေသည်။ တစ်ဖန် ဗိုလ်မင်းခေါင်က အင်္ကျီကို လိုက်ကြည့်မိရာ အင်္ကျီကိုလည်း ပြောင်းပြန်ဝတ်ထားသည်နှင့် ပြင်ဆင်တပ်ပေးရပြန်၏။ သို့နှင့် ခရီးအတန်ရောက်သောအခါ ဗိုလ်အောင်ဆန်းက . . .

"ညီလေးရာ... ငါ့ဖိနပ်ကျပ်နေတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ" ဟု မေးလေသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဖိနပ်ကိုကြည့်သောအခါ ဗိုလ်အောင်ဆန်းစီးထားသော ဖိနပ်သည် ဘယ်နှင့်ညာ လွဲ၍နေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ပြန်ချွတ်၍ ပြန်ဝတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

စိန်မင်းသား (ကျည်တောင်ကန်-ဆရာစိန်)

❐

(ယခု ဟံသာဝတီသတင်းထောက် ကိုတင်အောင်သည် ဟိုယခင် သခင်ဘဝက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ နိုင်ငံရေးရဲဘော်၊ ရဲဘက်တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ်တွေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပုံကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၉)

သခင်အောင်ဆန်း နိုင်ငံခြားခရီးမသွားမီ ဇလွန်သို့တရားဟောသွားခြင်း

ရေကျော်လမ်းမကြီး အိုးဘိုရပ်ကွက်တွင်ရှိသော ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီး တို့ဗမာဝါဒကို အဓိကထားသော နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်သို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း အမည်မှ သခင်အောင်ဆန်း အမည်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် ပင်နီအကျႌကုပ်ပြဲ၊ ချည်လုံချည်အဟောင်းကိုဝတ်၍ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်နေသည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။ နေ့ရောညပါ အစည်းအရုံး ဌာနချုပ်၏ အိမ်ခန်းထောင့်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ ဒူးတုတ်၊ လက်ပိုက်၊ ခေါင်းငုံ့ကာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်အောက်တွင် ကျွန်ဘဝနှင့် နေရသောဘဝမှ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း သခင်ဘဝသို့ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဆိုသော လမ်းစဉ်ကို စဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

အပြင်ပလူများမှာ နေ့ရောညပါ အချိန်မရွေး စားကြသောက်ကြ ပျော်ကြ ပါးကြနှင့် အချိန်ကုန်ကြသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းမှာ ထမင်းမစား၊ ရေမသောက်ဘဲ နေ့ရောညပါ လွတ်လပ်ရေးလမ်းစဉ်ကို အမြဲတွေးတောနေ

သည်ကိုလည်း တွေ့ကြုံဖူးပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နယ်မှ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များသည် ဌာနချုပ်သို့ လာရောက်ကြသည့်အခါ ဤကဲ့သို့ ဌာနချုပ်တွင် အငတ်ပြသနာကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းနည်း၍ စေတနာထက်သန်စွာနှင့် ကျွေးမွေးကြရာ သခင်အောင်ဆန်းမှာ စားစရာမရှိခင်က မစားဘဲ နေခဲ့သမျှ စားစရာရှိလျှင် အဝ စားတတ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ အစာငတ်ခံနိုင်သူ သခင်အောင်ဆန်းမှာ သူမတူအောင် နေနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ရာဇဝင်မှာ မှတ်တမ်းတင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့အား တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ရန်အတွက် တော်လှန်ရေးလမ်းကို အသက်စွန့်ဆောင်ရွက်ရန် သံန္နိဌာန်ချလိုက်သော အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်သို့ရောက်သည့်အခါ မော်လမြိုင်မြို့၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်ထွန်းစိန်၏ မင်္ဂလာဆောင်နှင့် ဇလွန် တို့ဗမာအစည်းအရုံးညီလာခံကို တက်ရောက်ရန်ဖိတ်ကြားကြရာ ဌာနချုပ် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ နာယကကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးအား ဇလွန်ညီလာခံသို့တက်ရန်၊ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် စာရေးသူတို့အား မော်လမြိုင်သို့သွားရန် စီစဉ်ခဲ့ကြပါသည်။

သွားရမည့်အချိန် နီးသည့်အခါတွင် အစီအစဉ်ကို ပြောင်း၍ နာယကကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးအား မော်လမြိုင်သို့သွားရန် တောင်းပန်ပြီး ဇလွန်ညီလာခံကို သခင်အောင်ဆန်းနှင့် စာရေးသူတို့အား သွားရောက်ကြရန် အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

ဇလွန်သို့သွားရန် သင်္ဘောဆိပ်အဆင်းတွင် စုံထောက်များစောင့်နေသဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းမှာ ဌာနချုပ်တွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူ သခင်သောင်းရွှေအား အိပ်ရာလိပ်ကို သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ထားရန်ပြောပြီး ဇလွန်သင်္ဘောတံတားမှ အခြားသင်္ဘောတံတားတစ်ခုပေါ်သို့တက်၍ သမ္ဗန်ကိုခေါ်ကာ သင်္ဘောထွက်သည့်အခါ သမ္ဗန်ပေါ်မှ လက်ပြရပ်ခိုင်းရာ သင်္ဘောရပ်ပေးသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြရပါ၏။

ဇလွန်မြို့သို့ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် သင်္ဘောဆိုက်ရာ ဇလွန် တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်များ အသင့်ကြိုဆိုနေကြ၏။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြီး ပါလာမည်အထင်နှင့် စောင့်နေကြရာ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် စာရေးသူတို့ ပါလာသဖြင့် အံ့သြစွာဖြင့် ကြိုဆိုညှော်ခဲ ကျွေးမွေးကြပါသည်။ ည ၇ နာရီအချိန် ဖလွန်မြို့ တန်ဆောင်းကြီးတွင် တရားဟောပြောပွဲကို သခင်အောင်ဆန်းက နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ရေးကို အမြန်ဆုံး တိုက်ဖျက် တွန်းလှန်ပစ်ရန် တို့ဗမာ သွေးချင်းသားချင်းတို့က အင်တိုက်အားတိုက်စုရုံးပြီး ဆောင်ရွက်ကြရန် တိုက်တွန်းဟောပြောရာ ည ၁၂ နာရီအထိ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်မှ စုံထောက်များ မော်တော်ဘုတ်နှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။

ဖလွန်မြို့တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး၊ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲအချိန် ဒေါင့်ကြီးရွာသို့သွား၍ ဟောပြောရာ ညနေ ၄ နာရီခွဲအချိန်တွင် ဖလွန်သို့ ပြန်လာကြသည်။

ရန်ပုံငွေ ၁၀/ နဲ့ ရန်ကုန်အပြန်

ဖလွန် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရန်ကုန်သွားမည့် ဟသံာတမှ လာသော သင်္ဘောမှာ ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ဆိုက်ကပ်သဖြင့် သင်္ဘောထွက်ချိန် အမီ ကမန်းကတန်း သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားရပါသည်။ ဖလွန် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အဖွဲ့ဝင်များက ဌာနချုပ်ရန်ပုံငွေအတွက် ငွေ ၁၀ ကို သခင်အောင်ဆန်းအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုညနေတွင် အချိန်မရ၍ ထမင်းမစားရချေ။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ သူ့အိပ်ရာကို ခင်းပြီး အိပ်တော့သည်။

စာရေးသူ၏ အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်မူးသာ ရှိသည်။ ညနေက ထမင်းမစားရဘဲ လာခဲ့ရသဖြင့် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လျက် ရှိပါသည်။ အခန့်သင့်ပင် သမ္ဗန်များ သင်္ဘောကိုကပ်၍ရောင်းသည့် ဈေးသည်များကို တွေ့ရပါသည်။ ငှက်ပျောသီး၊ ကနစိုသီးများ ပါလာသော ဈေးသည်တစ်ဦးထံမှ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို တစ်ပဲ၊ ကနစိုသီးတစ်တွဲ နှစ်ပြားနှင့် ရောင်းသဖြင့် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် ကနစိုးသီး တစ်တွဲကိုဝယ်ရာ ပိုက်ဆံနှစ်ပြား ပြန်အမ်းပါသည်။ အိပ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းကို "ဒီမှာ ငှက်ပျောသီး စားရအောင်" ဟု နှိုးသည်ကို ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှမထဘဲ "ဘာစားရမှာလဲ" ဟု မေးသေး၏။ အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့်ထ၍ ငှက်ပျောသီးကို စားတော့သည်။ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးမှာ ၁၀ လုံးပါရာ စာရေးသူက ၂ လုံးသာစားရသေး

သည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ ၈ လုံးကုန်အောင်စား၍ ကနစိုးသီးများကိုလည်း စားပြီး ပြန်အိပ်ပါသည်။

ည ၁၀ နာရီအချိန် မနဖြူမြို့သို့ သင်္ဘောဆိုက်ရာ သခင်ဘသိန်း (ယခု ဘားလမ်းဗန္ဓုလပန်းခြံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘီ–တီ ခေတ်ပုံတိုက်ပိုင်ရှင်)သည် သင်္ဘောပေါ်သို့တက်လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖလွန် ညီလာခံမှ ပြန်လာကြောင်း ပြောပြပြီး သခင်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သဖြင့် ရင်းနှီးစွာ ကျွန်တော်နဲ့ သခင်အောင်ဆန်း ထမင်း မစားရသေးသည်ကို ပြောပြရာ သခင်ဘသိန်းက ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေရှိတယ်ပြော၍ ဆင်းသွားကာ ထမင်းထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ယူလာပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်းမှာ အိပ်မြဲ အိပ်နေပါသည်။ ထမင်းစားရန် နှိုးရာ "မင်း သိပ်ရှုပ်တာပဲကွ၊ ငါ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရအောင် ခဏ ခဏ နှိုးတာပဲ"ဟု ညည်းတွားပြောလေသည်။ စာရေးသူက ထမင်းစားရအောင်လို့ ပြောပြီး ထမင်းထုပ်ကြီးကို ဖြေပြရာ "ဟာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနှင့် ငါးပိကြော်လည်း ပါသကိုး၊ ဒါဖြင့် စားရတာပေါ့ကွာ"ဟု ပြော၍ ပလုတ်ပလောင်း စားတော့သည်။

ထမင်းစားနေစဉ် "ဒီထမင်းကို မင်း ဝယ်သလား" ဟု မေးရာ စာရေးသူက "ကျွန်တော်ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သခင်ဘသိန်းက ထမင်းထုပ်လာပို့တာ"ဟု ပြောပြသဖြင့် "ဟေ ဟုတ်လား"ဟု ပြော၍ ထမင်းကို ဝအောင်စားပြီး ပြန်အိပ်တော့သည်။

နံနက် ၆ နာရီခွဲအချိန် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိုက်ရာ သခင်အောင်ဆန်းကို ရှာမတွေ့ဘဲ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကြီးကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် သင်္ဘောအောက်ထပ်ဆင်းပြီးရှာရာ မတွေ့တော့ချေ။

ကျွန်တော်မှာ အခက်အခဲနှင့် ကြုံနေတော့သည်။ သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် ကျွန်တော့်အိပ်ရာလိပ်များကို ကူလီငှားပြီး သယ်ခိုင်းလျှင် အနည်းဆုံး တစ်မူးပေးရမည်။ အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ ၂ ပြားသာ ရှိသဖြင့် ကူလီ မခေါ်ဝံ့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ထမ်းပြီး ကမ်းပေါ်သို့အရောက် သယ်ခဲ့ရပါသည်။

သင်္ဘောဆိပ်မှ ပုဇွန်တောင်ကို ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် ၃ ပြားပေးရသည်။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားလိုနေရာ ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစား၍ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့မလားဟု ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရပါ။ စိတ်ရှုပ်လာသောကြောင့်ဘာပဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ဖြစ် လန်ချားနဲ့သွားရင် ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ ဌာနချုပ်ရောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ တောင်းပြီးပေးမယ်ဟု စိတ်ကူးပေါ်လာပြီး လန်ချားကိုခေါ်ကာ ပုစွန်တောင်ကိုသွားမယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟုမေးရာ ၁ ကျပ်ပေးရမယ်ဟုပြောသဖြင့် လန်ချားစီး၍ ဌာနချုပ်သို့ရောက်ပါသည်။

အိပ်ရာလိပ် ၂ ခုကို လန်ချားကုလားကို ထမ်းယူလာရန် ခိုင်းပြီး လှေကားပေါ်တက်သွားရာ ဌာနချုပ် အရှေ့ခန်းရှိ သတင်းစာများထားသော စားပွဲတွင် ရန်ကုန်ဂေဇက်သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တက်လာသည်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး "မင်း ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ"ဟု မေးပါသည်။ "နောက်ကျတာက အိပ်ရာလိပ် ၂ ခုကို ကူလီမငှားနိုင်လို့ ထမ်းလာရတယ်။ ဘတ်(စ်)ကားစီးဖို့ ပိုက်ဆံ ၂ ပြားသာရှိလို့ လန်ချားကို ၁ ကျပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး စီးလာရလို့ နောက်ကျတာပဲ"ဟု ပြောပြပြီး "လန်ချားခ ၁ ကျပ်ပေးပါ"ဟု သခင်အောင်ဆန်းကို ပြောရာ ဟိုကပေးလိုက်တဲ့ ငွေ ၁၀ ကို အစည်းအရုံးရန်ပုံငွေစာရင်းထဲ ထည့်ပြီးလို့ ငါ မပေးနိုင်ဘူးကွာဟု ပြောသောကြောင့် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အေးမောင်ထံမှ ငွေ ၁ ကျပ်တောင်းပြီး လန်ချားခ ပေးလိုက်ရပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်း လွတ်၍ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရခြင်း

ဌာနချုပ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာတွင် ဝိုင်အမ်ဘီအေ အသင်းတိုက်တွင် စုံထောက်များ အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ အိမ်ရှေ့ဆောင် ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ စုံထောက်များမြင်အောင် နေခဲ့သည်။ ဌာနချုပ်တွင် ၂ ရက်နေပြီး ည ၇ နာရီခွဲအချိန်တွင် ဌာနချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ပါလီမန်အမတ် သခင်မြသည် ကားနှင့်လာ၍ ကားပေါ်မှနေပြီး "မင်းတို့ ထမင်းစားကြရဲ့လား"ဟု မေးသဖြင့် "ဟုတ်ကဲ့ စားပြီးပါပြီ"ဟု ပြောနေစဉ် သခင်အောင်ဆန်းမှ အောက်ဆင်းသွား၍ သခင်မြကားမှာ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်းသည် သခင်မြကားနှင့် လိုက်သွားကြောင်း သိရပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် စုံထောက်များသည် အစည်းအရုံးပေါ်တက်လာပြီး "သခင်အောင်ဆန်းရှိသလား"ဟု မေးပြီး အတင်းတက်ရောက်ရှာဖွေကြရာ မတွေ့ရတော့သဖြင့် လက်လျှော့ကာ ဆင်းသွားကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သခင်အောင်ဆန်းကို မိအောင်ဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေ ၅ ကျပ်ပေးမည်ဟု သတင်းစာတွင် ကြေညာကြလေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း ပျောက်သွားသည့်နှစ်မှာ ၁၉၄၀ ခု၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့က ဖြစ်ပါသည်။ ဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ သွားလာနေခဲ့သူ (စာရေးသူ)အား ည ၈ နာရီအချိန် ပုဒ် ၂၆ နှင့် ဖမ်းဆီးပြီး၍ ဘားလမ်းအချုပ်ခန်းမှ မြောင်းမြထောင်၊ ထိုမှတစ်ဖန် ရွှေဘိုထောင်များတွင် အကျဉ်းကျခံခဲ့ရပါသည်။

သခင်တင်အောင်

❐

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ယခင်က ချင်းဝန်ကြီး ဦးဝမ်ကိုဟော၊ ယခု နိုင်ငံခြားရေးဌာန အတွင်းဝန်၏ ကိုယ်တွေ့ရေးသားဖော်ပြချက် ဖြစ်ပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

အခန်း(၃၀)

ချင်းအမြင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်

ဗြိတိသျှလူမျိုးများ အုပ်စိုးစဉ်က ဗိုလ်ချုပ် ရှေးဦး ပထမ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည့် စစ်တပ်မှာ ချင်းတောင်တပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤတပ်မှာ မြန်မာပြည်ရှိ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများထဲမှ ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် ကနဦး တည်ထောင်လိုက်သည့် တပ်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတပ်တွင် ဆီးရင်း ချင်းနှင့် ဟွလ်ငိုချင်းလူမျိုးများ ပါဝင်လေသည်။ ချင်းလူမျိုးများထဲမှ ပထမဦးစွာ ဆုဗေဒါမေဂျာ ရာထူးကို ရသူမှာ ယခု ကပ္ပတိန် ပေါ်ချင်း O.B., K.S.M, T.D.M., ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ် မိတ္ထီလာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ချင်းတောင်စစ်တပ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုစဉ်အခါကမူ ၎င်းတပ်တွင် ဆီးရင်း၊ ဟားခါး၊ ခွင်ဆိုင်း၊ ထာဒိုး နှင့် ဟွလ်ငို ချင်းလူမျိုးများ ပါဝင်လေသည်။ ခွင်ဆိုင်းနှင့် ထာဒိုးချင်းများမှာလည်း ကလေး–ကဘော် တစ်ဖက်ရှိ ဆီးရင်းနယ်ဝှမ်းနေ ဆီးရင်းချင်းလူမျိုးများမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ဘိုးဘွားများသည် ကလေး–ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ဖော်ပြပါ တပ်စုများသည် ယခင်က ချင်းတောင်တပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် ဂေါ်ရခါးနှင့် ကုမောတပ်စုများ၏ နေရာတွင် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အဆိုပါတပ်ကို ဖွဲ့စည်းရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ချင်းတောင်ဒေသများကို သိမ်းသွင်းပြီးသည့်နောက် ချင်းလူမျိုးများပုန်ကန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထကြွကြသဖြင့် ချင်းတောင်နှင့် ကလေး–ကဘော်နယ်ဝှမ်းတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ပြန်လည်ရရှိရန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးမြို့များမှ သောင်းကျန်းသူများကို နှိမ်နင်းရန် စေလွှတ်လိုက်သည့် တပ်များမှာလည်း ၎င်းဒေသများကို ငြိမ်းချမ်းအောင် မအုပ်စီးနိုင်ခဲ့ချေ။ အကြောင်းသော်ကား ချင်းလူမျိုးများမှာ မွေးကတည်းက အတိုက်အခိုက် ဝါသနာပါသူများ ဖြစ်ကြပြီး ကလေးမြို့အနီးရှိ ထူထပ်သော တောင်တန်းများကလည်း ၎င်းတို့အဖို့ ရန်သူများ မကျော်လွှန်နိုင်သည့် ခံတပ်ကြီးများအဖြစ် အသုံးခံခဲ့ကြလေသည်။

ယခုခေတ် သေနင်္ဂဗျူဟာတွင် ချင်းလူမျိုးများ၏ အစွမ်းအစကို ပြီးခဲ့သည့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် သိကြရပေသည်။ လွန်ခဲ့သည်အနှစ် ၃၀ က စစ်သားကလေးဘဝမှ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသူ ဆီးရင်းလူမျိုး ဆူဗေဒါ မေဂျာ ငင်းဇမ်း O.B., B.G.M. က ဗိုလ်ချုပ်အား ဂုဏ်ပြုသောတပ်ကို လှည့်လည်ပြသလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ၎င်းတပ်သားများ၏ ဖျတ်လတ်ပုံနှင့် စည်းကမ်းသေဝပ်ပုံကို အထူးသဘောကျလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်က ချင်းစစ်သည်တော်များ၏ ကောင်းသတင်းများကို မကြာမကြာ ကြားဖူးသော်လည်း ယခုမှပင် ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရပါသည်ဟု ဆူဗေဒါမေဂျာအား ထုတ်ဖော်ပြောပြလေသည်။ ဗိုလ်ကြီး ငင်းဇမ်းကလည်း ၎င်း၏ စစ်သည်တော်များသည် နောက်ဆုတ်ပေးခြင်းကို လုံးဝနားမလည်ဘဲ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတွင် ဂေါ်ရခါး၊ စကော့တလန်သား စသည့်တို့ထက် ညံ့ဖျင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်အား ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ချင်းစစ်သည်များသည် မည်သည့်အခါမျှ နောက်ဆုတ်မပေးဘဲ ယနေ့ ၎င်းတို့ စစ်ရေးနိမ့်သွားလျှင် နက်ဖြန် ၎င်းတို့၏ ရဲဘက်များက လာရောက်ကလဲ့စားချေမည်မှာ မလွဲပါ။ ဤသည်ကား ၎င်းတို့၏ ရေးမှတ်ထားသော ဥပဒေသာ ဖြစ်လေသည်။ ချင်းစစ်သည်တော်များသည် ၎င်းတို့ဘာသာနှင့် မြန်မာဘာသာကို မသင်ယူရဘဲ အူရဒူ ဘာသာကို သင်ယူရကြောင်းကို ဆူဗေဒါမေဂျာထံမှ ကြားရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ချင်းတောင်သို့ မြန်မာဘာသာကို ၁၉၁၇ ခုနှစ်လောက်ကပင်၊ အမေရိကန် သာသနာပြုအဖွဲ့များက စတင်ယူဆောင်ခဲ့သော်လည်း ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့က ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ၎င်းဘာသာကို ပယ်ဖျက်ခဲ့လေ

သည်။ ချင်းလူမျိုးများအား လွင်ပြင်နေ ၎င်းတို့၏ ညီအစ်ကိုတော်များနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစေရန် တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဗြိတိသျှတို့က ဤသို့ မြန်မာဘာသာ သင်ယူခြင်းကို ပိတ်ပင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သိရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးပင် ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းကုလားဘာသာအစား မြန်မာနှင့် ချင်းဘာသာကို သင်ယူရန် အမြန်အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်မည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ချုပ်က ချင်းလူမျိုးများမှာ စစ်သားကောင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့တစ်မျိုးလုံးကို စစ်သည်တော်များအဖြစ်သာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရများ လုပ်ခဲ့သလို အသုံးမချလိုဘဲ ပညာအရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသူများကို အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင်လည်း ပါဝင်စေလိုကြောင်း၊ သို့မှလည်း နားလည်မှု ပိုမိုရရှိမည့်အကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြလေသည်။ မြန်မာပြည်အတွင်းဝန်များရုံးသို့လည်း အတွင်းဝန်အလုပ်သင်ရန် ပညာတတ်ချင်းများကို ခေါ်ယူလိုကြောင်း၊ အစတွင် ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်သမားများကို စဉ်းစားမည်ဖြစ်သည့်အကြောင်းနှင့် ဗြိတိသျှတို့၏ သွေးခွဲအုပ်ချုပ်မှုကြောင့် ချင်းတောင်ဒေသပညာရေးမှာ ပြည်မ ပညာရေးထက် နောက်ကျရကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူကိုယ်တိုင်လည်း ကာကွယ်ရေးအတိုင်ပင်ခံ ဝန်ကြီးဖြစ်လာပြီးသည့် နောက်မှသာလျှင် ချင်းတောင်တပ်ရှိ ညီအစ်ကိုတော်များနှင့် ဆွေးနွေးခွင့်ရရှိနိုင်ကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တောင်တန်းပင်လုံစာချုပ်

ပထမတွင် မြန်မာတို့၏ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းကို မြန်မာပြည်နှစ်ခြမ်းကွဲပြီးမှ ဆွတ်လှမ်းနိုင်မည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည် အကျယ်ဝန်း၏ ၄၇ ရာခိုင်နှုန်းရှိသော နယ်ခြားဒေသတို့သည် ဗြိတိသျှတို့၏ လက်အောက်တွင် ရာသက်ပန် နေရလိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း ထင်မှတ်ကြရပေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် အောင်ဆန်း–အက်တလီ စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ပင်လုံတွင် လူမျိုးစုံ ကွန်ဖရင့်ကြီးကို ထမြောက်အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ထိုမလိုလားအပ်သည့် အဖြစ်များမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရပေသည်။

အဆိုပါ ကွန်ဖရင့်ကြီးသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူနှင့်အတူ ဝန်ကြီးများ ဖြစ်ကြကုန်သော ဦးတင်ထွဋ်၊ ဆာမောင်ကြီး၊ ဦးအောင်ဇံဝေနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင်တန်းကိုယ်စားလှယ်တော်များနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ပင်လုံတွင်တွေ့စဉ်။

ရှမ်းလူထုနှင့်တကွ တောင်တန်းလူထုကပါ ချစ်ကြည်ညီမှု ရရှိခဲ့၏။

ဝဲမှယာသို့- ဦးဝမ်းကိုဟော (ချင်းခေါင်းဆောင်)
ဦးဖေခင်(မူဆလင်) မစ္စတာတွမ်းလေ၊
သိန္နီစော်ဘွား
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ဦးတင်ထွဋ်၊
စကားစော်ဘွားနှင့်(ကျော)
ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီးများဖြစ်သည်။
(အမျိုးသားစာလောက်တိုက်မှ လှူဒါန်းသည်)

ချင်းတောင်တပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်က ပထမအကြိမ် စစ်ဆေးနေစဉ်၊ ဆီးရင်းချင်းလူမျိုး ဗိုလ်ကြီးငင်းရမ်း ရှေ့တန်းတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ အမျိုးသားစာလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

ဖဆပလမှ ဗိုလ်ခင်မောင်ကလေး (ယခု သစ်တောရေးဝန်ကြီး)၊ ဗိုလ်သိမ်းဆွေ၊ ဦးဖေခင် (ပါကစ္စတန်)၊ သခင် ဝတင်နှင့် ဗိုလ်ထွန်းလှ တို့ကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့လေသည်။

နယ်ခြားဒေသများမှ ထင်ရှားသည့် ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ ညောင်ရွှေ စော်ဘွားကြီး (ယခု သမ္မတကြီး)၊ ဆမားဒူးဝါး၊ (ကချင်ဝန်ကြီးဖြစ်လာသူ)၊ ဦးဝမ်းကိုဟော၊ ချင်းဝန်ကြီးဖြစ်လာသူ (ယခု နိုင်ငံခြားရေးရုံး) ဒူးဝါးဇော်လွန်း (ကချင်)နှင့် မိုင်းပွန်စော်ဘွားကြီး၊ (ကွယ်လွန်သူ ရှမ်းဝန်ကြီး) တို့ဖြစ်ပေသည်။

အခြားခေါင်းဆောင်များမှာ ကချင်ဒေသမှ လဘန်ဂရောင်း (နောင် လွှတ်တော်အမတ်)၊ ဒူးဝါးဇော်ရစ် (နောင် လွှတ်တော်အမတ်)၊ ဦးဂျိုးထိန်နန်း နှင့် ချင်းတောင်ဒေသမှ ဦးကျော်မန်း (နောင်လွှတ်တော်အမတ်)၊ ဦးပိုင်းမှုံ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(နောင်လွှတ်တော်အမတ်)နှင့် ဦးထောင်းဖခွတ် (ရှမ်းပြည်မှ တောင်ပိုင်းစော်ဘွား)(နောင်လွှတ်တော်အမတ်)၊ သာမိုင်းခန်းစော်ဘွားနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဆွေးနွေးပွဲကို ငယ်သော်လည်း နယ်ခြားဒေသ၏ အချက်အချာ ဗဟိုဖြစ်သော ပင်လုံမြို့ကလေးတွင် ၃ ရက်ကြာမျှ ကျင်းပကြလေသည်။ သို့ဆွေးနွေးကြရာတွင်လည်း "ဒိပလိုမေစီ" ခေါ် နည်းပရိယာယ်များကို မသုံးဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ထိုကွန်ဖရင့်ကြီးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် မကြုံဖူးသည့် ညီညွတ်မှုကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ သန့်စင်သောစေတနာ၊ ဖြောင့်မှန်သော လမ်းစဉ်နှင့် နယ်ခြားခေါင်းဆောင်များ၏ ရိုးသားမှု တို့အပေါ်တွင် အခြေတည်ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရိုးသားပုံ သာကေတစ်ခုမှာ တစ်နေ့သော် သူသည် ဗိုလ်သိမ်းဆွေတို့နှင့်အတူ ချင်းကိုယ်စားလှယ်များရှိရာ ဝါးတဲကလေးသို့ ရောက်လာလေသည်။ ၎င်းတဲအတွင်းတွင် ချင်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင် ဦးဝမ်းကိုဟော (နောင် ချင်းဝန်ကြီး) နှင့် တွေ့ကြလေသည်။ ဦးဝမ်းကိုဟောမှာ ဗိုလ်ချုပ်ထက် ၂ နှစ်မျှငယ်ပြီး ဂျပန်ခေတ်ကတိုင်းမင်းကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချင်းတောင်ဒေသရှိ ဂျပန်ခေတ်ကချင်းကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၏ သေနာပတိအဖြစ်လည်းကောင်း တီးတိန်မြို့တွင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဆီးရင်း ချင်းလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ခေါ်တွင်သည့် ချင်းတောင်ဒေသတော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်ကို စတင်တည်ထောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် No. 17, Indian Division နှင့်တွဲသော Chinwags ချင်းစစ်ခေါ် အာဏာပိုင်အဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးဗိုလ်မှူး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတဲငယ်ကလေးအတွင်းတွင် လူငယ်ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်စီဖြင့် ချင်းလူမျိုးများ ဆန္ဒကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးကြလေသည်။ မြန်မာပြည်မ က ချင်းတောင်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ငွေကြေးဖြင့် ထောက်ပံ့မည်လော ဟူသည့်မေးခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ်က "ဟုတ်ကဲ့" ဟု မဆုတ်မဆိုင်းနှင့် ဆိုလေသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်တွင်းရှိ ချင်းတပ်များ၏ နောင်ရေးကို မေးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်က လက်ရှိ ချင်းတပ်အားလုံးကို တည်မြဲစေမည့်အပြင် လွတ်လပ်သည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် စွမ်းရည်သတ္တိရှိသည့် ကာကွယ်ရေးတပ်များ လိုအပ်သည့်အတိုင်း ဗမာတပ်များနှင့် အတူချဲ့ရန် စဉ်းစားပါသည်ဟု ဖြေဆိုပါသည်။ စစ်သားကောင်းများ နယ်ခြားဒေသ... အထူးသဖြင့် ချင်းတောင် နှင့် ကချင်တောင်များမှ ထွက်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်က အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ နယ်ခြားဒေသလူမျိုးများမပါသည့် ဗမာ့အင်အားသည် ချည့်နဲ့မည့် နည်းတူ ဗမာကင်းမဲ့သည့် နယ်ခြားဒေသ လူမျိုးများ၏ အင်အားသည်လည်း ပြောပလောက်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်က နယ်ခြားဒေသ ခေါင်းဆောင်များကို ရှင်းပြပါသေးသည်။ ဗမာ့အင်အားသည် နယ်ခြားဒေသ လူမျိုးများနှင့် ပူးပေါင်းခြင်းအားဖြင့် များစွာတောင့်တင်းလာမည့်အကြောင်း နှင့် ယခုခေတ်ကြီးတွင် အခြားနိုင်ငံများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နာရန် အင်အားလိုသေးကြောင်းကိုလည်း ထပ်လောင်းပြောဆိုပါသေးသည်။ ဤမည်သော ဗိုလ်ချုပ်၏သန့်စင်သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သွယ်ဝိုက်ခြင်း ကင်းမှုတို့သည် နယ်ခြားဒေသလူမျိုး၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤပင်လုံ ညီလာခံကြီးတွင် ၃ ရက်တာမျှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် စာချုပ်ကိုလက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။ "အောင်ဆန်း အက်တလီ" စာချုပ်က နယ်ခြားဒေသများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ကိစ္စများတွင် ဘုရင်ခံကို အကြံဉာဏ်ပေးရန်နှင့် အစိုးရအမှုဆောင်အဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိစေရန် နယ်ခြားဒေသမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်တစ်ခုကို ခန့်ထားရန် (သို့မဟုတ်) နယ်ခြားဒေသမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်တစ်ယောက်ကို အစိုးရအမှုဆောင် အဖွဲ့တွင် နယ်ခြားဒေသဆိုင်ရာ အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်ထားရန် သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။ နယ်ခြားဒေသကိုယ်စားတော်များက မြန်မာအစိုးရအမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူညီကြပြီး ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်လူမျိုး ၃ မျိုးအတွက် ၎င်းအမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ၃ နေရာ တောင်းကြလေသည်။ သို့ ၃နေရာပေးရန် ထိုအခါက မဖြစ်နိုင်ချေ။ အကြောင်းမှာ ထိုစဉ်က ၁၉၃၅ မြန်မာ့နိုင်ငံတော် အစိုးရအက်ဥပဒေမှာ အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေသေးရာ နောက်ထပ် အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးတစ်နေရာသာ ပေးနိုင်တော့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်ကို ၎င်းတို့မှာ ၎င်းတို့လူမျိုးအသီးသီး၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များဖြစ်လင့်ကစား ဒုတိယအတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးအဖြစ်သာ ခန့်ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ အတိုင်ပင်ခံ ဝန်ကြီးရာထူးကို ပေးရန်အတွက် ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်လူမျိုးများ တိုင်ပင်ကြပြီး နောင်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် အတူ လုပ်ကြံခြင်းခံရသူ ရှမ်းကိုယ်စားလှယ်တော် မိုင်းပွန်စော်ဘွားကြီးကို

www.burmeseclassic.com

ရွေးချယ်ကြလေသည်။ ထိုစဉ်က ချင်းနှင့်ကချင် ခေါင်းဆောင်များလည်း ရှိပြီးဖြစ်နေသည့်ပြင် အကယ်၍ ရွေးကောက်ပွဲပြုလုပ်ပါကလည်း မည်သူ မည်ဝါ ရရှိလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်သိမြင်ကြသော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲများ ပြုလုပ်ပါက အများသဘောကျ ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည့် အတိုင်း ရွေးကောက်ပွဲများကို ထပ်မံကျင်းပခဲ့လေသည်။ ချင်းလူမျိုးများသည် ၎င်းတို့ ပင်လုံသို့စေလွှတ်သည့် ကိုယ်စားလှယ်တော်ကိုပင် ချင်းပြည်မှ မဲ စုစုပေါင်း၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းကျော်ကျော်ကိုပေး၍ ရွေးချယ်လိုက်ကြလေ သည်။ ကချင်လူမျိုးများက (ဆမားဒူးဝါး ဆင်ဝါးနော်) ကို ရွေးချယ်ကြ လေသည်။ ထိုခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးမှာ ၎င်းတို့ လူမျိုးအသီးသီးက ဤသို့ အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးများအဖြစ် ရွေးချယ် မစေလွှတ်မီကပင် နယ်ခြားကွန်ဖရင့် မှာကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကို ရယူခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်လုပ်ကြံခံရသည်အထိ ဗိုလ်ချုပ်၏ ညာလက်ရုံးသဖွယ် အားကိုးခြင်းခံရသူများလည်းဖြစ်လေသည်။

ပင်လုံ ကွန်ဖရင့်ကြီးသို့ ဗြိတိသျှတို့က ၎င်းတို့၏ ဒိုမီနီယံအတွင်းဝန် မစ္စတာ အေ ဘော့တွမ်လေးကို လေ့လာကြည့်ရှုသူအဖြစ် စေလွှတ်ခဲ့လေ သည်။ ထိုသူ မြင်တွေ့သွားရသည့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းထူးမှာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် နယ်ခြားဒေသ ခေါင်းဆောင်များ စည်းစည်းရုံးရုံးနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ယုံကြည်စွာစာချုပ်ကို သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤရာဇဝင်တင်ရမည့် မြေပြန့်နှင့် တောင်ပေါ်သားများ ချုပ်ဆိုကြ သည့် စာချုပ်ကို သတိတရအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်စေရန် မော်ကွန်း ကျောက်တိုင် တစ်တိုင် စိုက်ထူရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ထိုအတွက်လည်း ဗိုလ်ချုပ်က ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့် ငွေတစ်ထောင် ပေးလှူခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလက ပင်လုံစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးကြသည့် နေရာတည့်တည့် ပေါ်တွင် မော်ကွန်းကျောက်တိုင် စိုက်ထူပြီးခဲ့လေပြီ။

တောင်တန်းကော်မရှင်

အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ရေးဆွဲရာတွင် နယ်ခြားဒေသရှိ လူမျိုးများပါဝင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းရှာဖွေရန် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင် တစ်ခုဖွဲ့စည်းရမည်ဟု "အောင်ဆန်း၊ အက်တလီ" စာချုပ်က ဆိုလေသည်။ ဤစုံစမ်းရေးကော်မရှင်သည် ဗမာ့ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရမည့် ညီညွတ်မှုကြီး ကို ရှေးရှုသည့်လမ်းစဉ်တွင် အရေးပါ အရာရောက်သည့် မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဤရာဇဝင်တွင်ရစ်မည့် တောင်တန်းကော်မရှင်တွင် ပါဝင်ဆောင် ရွက်ကြသူများမှာ မြန်မာပြည်မှ ဖဆပလ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ သခင်နု(ယခု ဝန်ကြီးချုပ်)၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ကလေး (ယခုသစ်တောရေးဝန်ကြီး)၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးတင်ထွဋ်နှင့် နယ်ခြား ဒေသဘက်မှ ရှမ်းဝန်ကြီး မိုင်းပွန်စော်ဘွား၊ ချင်းဝန်ကြီး ဦးဝမ်းကိုဟော (ယခု နိုင်ငံခြားရေး ရုံးတော်) နှင့် ကချင်ဝန်ကြီး ဆမားဒူးဝါးတို့ ဖြစ်လေ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အမှူးပြုသည့် ဖော်ပြပါ နယ်ခြားဒေသ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင် တွင် ပါဝင်ကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခု လက်ရှိအစိုးရ၏ ယန္တရားဖြစ်သော အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေကို ရေးဆွဲရာတွင် ခရီးပေါက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ သူများဖြစ်လေသည်။ ထိုအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ရှေးပဝေ သဏီမှစ၍ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် လွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးရသည်အထိ အရေးကြုံ သည့်အခါ စည်းလုံးညီညွတ် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ခဲ့ကြပုံများနှင့် အနော်ရထာ၊ ဘုရင့်နောင်၊ အလောင်းဘုရားနှင့် ဆင်ဖြူရှင်တို့လက်ထက်များတွင် ရရှိသည့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုများကို ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်တွင်ထင်မြင်လာအောင် ဖန်တီး နိုင်ကြလေသည်။

အလောင်းဘုရားခေတ် လွန်သည့်နောက်မှ မြန်မာပြည်သည် မိမိကြမ္မာကို မိမိဖန်တီးနိုင်သည့် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံတော်အဖြစ်သို့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလေ သည်။ အထက်ပါ မြေပြန့်နှင့် တောင်ပေါ်သားများ၏ စတင်လုံးပန်းမှုကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့လူမျိုး တစ်မျိုးဟု အယူရှိခဲ့ကြသည့် မြန်မာပြည်ရှိ လူမျိုးကြီးများ ဖြစ်ကြကုန်သော မွန်၊ ရခိုင်၊ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကချင်နှင့် ကရင်တို့သည် ယခုအခါ ပြည်ထောင်စုသားအဖြစ် တစုတရုံးတည်း ပေါင်းစည်းမိကြပေပြီ။ ထို့ပြင် ပြည်ထောင်စုကြီး ကြီးပွားတိုးတက်ရန်အရေးနှင့် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ကြီး တင့်တယ်စွာ မိမိ၏နေရာကို မိမိယူနိုင်ရန် တညီတညွတ်တည်း ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြရန်လည်း သန္နိဋ္ဌာန်ပြုပြီးကြပါပြီ။

တောင်ပေါ်သားများနှင့် မြန်မာလူမျိုးများ ယခုကဲ့သို့ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ ရှိကြခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ အခြားအကြောင်းများထက် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဆွဲဆောင်နိုင်သော သတ္တိပေါ်တွင်တည်ခဲ့လေသည်။ ကရင်၊ မြန်မာ ပြန်လည်အစေးကပ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း တောင်ပေါ်သားများက ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်တွင်ထားရှိသည့် ကြည်ညိုလေးစားမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာ လူထုအတွက်များကား ဗိုလ်ချုပ်သည် လူထု၊ လူထုသည်ဗိုလ်ချုပ် ခွဲ၍မရပေ။ ဤကဲ့သို့ ခွဲမရနိုင်လောက်အောင် သွေးစည်းကြသဖြင့်လည်း အဓမ္မသမားတို့က သေခွဲခွဲခြင်းတည်းဟူသော တစ်ခုတည်းကျန်ရှိသည့်နည်းကို သုံးကာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို လုပ်ကြံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာတစ်မျိုးလုံးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ယခုကဲ့သို့သော ညီညွတ်မှုကို ရရှိခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဝင် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ လောက်အထိ ပြန်လည် သုံးသပ်မည်ဆိုလျှင် ဤသို့သော ညီညွတ်မှုမျိုးကို "အနော်ရထာမင်းစော လက်ထက်တွင် တစ်ကြိမ်"၊ "ဘုရင့်နောင် လက်ထက်တွင် တစ်ကြိမ်" 'အလောင်းဘုရား' လက်ထက်တွင် တစ်ကြိမ်နှင့် ဆင်ဖြူရှင် လက်ထက်တွင် တစ်ကြိမ် ပေါင်း ၄ကြိမ်သာရရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ညီညွတ်မှုမှာ ပဥ္စမအကြိမ်မြောက် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့က ကျင်းပသည့် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်က ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံ ဥပဒေသည် လူနည်းစုများအတွက် လုံလောက်သော ကာကွယ်ချက်များ ပါရှိစေရမည်ဟု အကျုံးဝင်သည့် အဆို ၇ ရပ်ကို တင်သွင်းခဲ့လေသည်။ ဤသည်ပင် ၄င်းပင်လုံတွင်ပေးခဲ့သည့်ကတိများကို ပထမအကြိမ် အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤအဆိုကို လေးစားလိုက်နာခြင်းအားဖြင့် တောင်ပေါ်နှင့် မြေပြန့်သား ခေါင်းဆောင်တို့သည် အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲကြ

သည့် အချိန်တစ်လျှောက်လုံးတွင် သဘောကွဲလွဲမှု အလျှင်းမရှိဘဲ ပြီးဆုံးသည့်တိုင် နားလည်မှု ရရှိခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စည်းလုံးမိကြပြီမှာ မှန်ပါသည်။ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ဂျင်းဖော၊ ကရင်၊ မြန်မာတို့ အမြင်မှန်ရရှိပြီး အတိတ်ကို မေ့ပျောက်ခါ ပိုမိုရင်းနှီးလာကြပြီဖြစ်သည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် ပြည်ထောင်စုသားများ၏ စည်းလုံးမှုမှာ အခြေတည်စ ဖြစ်သည့်အလျောက် သေးကွေးနုနယ်သေးကြောင်းကို အစဉ်မပြတ် သတိချပ်ရပေမည်။ ဤစည်းလုံးမှုကြီး မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်အလား ခိုင်မြဲတည်တံ့နေစေရန် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားကြရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ထောင်စုသားအချင်းချင်းများတွင် လူမျိုးရေး ခွဲခြားစိတ်များ မည်သည့်အခါမျှ မကိန်းအောင်းစေရန် အထူးသတိပြုရပေမည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် နယ်စပ်ဒေသ စီမံကိန်းများ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နယ်စပ်ဒေသရှိ တိုင်းရင်းသူ တိုင်းရင်းသားများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ရသည်မှာ မကြာလှသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် လူမသမာများ၏ လုပ်ကြံခြင်း မခံရမီ ထိုဒေသများ၏ တိုးတက်ရေးစီမံကိန်းအုတ်မြစ်များကို ချပြီးခဲ့လေသည်။ ဆိုရန်တို ဗီလာ တွင် နေ့စဉ်ကျင်းပခဲ့သည့် ကွန်ဖရင့်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုဒေသများ၏ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျောက်မီးသွေးတူးဖော်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စများအပြင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကိုလည်း ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။

နယ်စပ်ဒေသများ၏ တိုးတက်ရေးတွင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပညာရေးသည် အထူးသဖြင့် ချင်းနှင့်ကချင်ပြည်နယ်များအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်များဖြစ်သည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်က အမြဲ ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ထိုဒေသများတွင် ရှမ်းပြည်၌ အကောင်းဆုံးလမ်းများရှိပြီး ကချင်ပြည်နယ်က ဒုတိယ လိုက်လေသည်။ ချင်းတောင်ဒေသများတွင်မူ လမ်းကောင်းဟူ၍ မရှိပေ။ အစိုးရတွင် ဘဏ္ဍာရေး မလုံလောက်သဖြင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို လမ်းများ မဖောက်လုပ်ပေးနိုင်သည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်းနှင့် ချက်[illegible] စလိုဗေကီးယားနှင့် ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်များရှိ လူငယ်များကဲ့သို့ ဤဒေသရှိ လူငယ်များကလည်း လမ်းပန်းဆောက်လုပ်ရာတွင် [illegible]တနာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝန်ထမ်း ကူညီဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုပါက အစိုးရက ကမကထပြုလုပ်ကာ တတ်နိုင်သမျှသော အကူအညီများကို ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက ချင်းနယ်တွင် အလယ်တန်းကျောင်း ၃ ကျောင်းမျှသာ ရှိသည်ဟု ကြားသိရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း၊ ကျောင်းသားသူငယ်များ၏ မိဘများဆောက်လုပ်ပေးသည့် အဆောက်အဦးတွင် နယ်သူနယ်သားများထံမှ ကောက်ခံရရှိသည့် အလှူငွေဖြင့် အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်ကို ကြားသိရသဖြင့် အထူးဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် တိုင်းပြည်နှင့်အဝန်း ကျောင်း ဆရာ ဆရာမများ နည်းပါးနေသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ ဆန္ဒအရ ထိုကျောင်းကို အားပေးသောအနေဖြင့် အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ထိုစဉ်ကစ၍ အဆိုပါကျောင်းမှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်က စ လုပ်သော အထက်တန်းကျောင်းပေါင်း ယခု ၇ ကျောင်းရှိပြီဖြစ်ကြောင်း။

ကလေးဝရှိ ကျောက်မီးသွေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူကား ဗိုလ်ချုပ်က ထိုနယ်မှ ကျောက်မီးသွေးများကို အမြန်ဆုံး တူးဖော်သင့်ကြောင်း၊ ယခုအခါ ကျောက်မီးသွေးများကို အဖိုးကြီးစွာပေး၍ အိန္ဒိယပြည်မှ ဝယ်ယူနေရကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသွားလေသည်။ မြန်မာပြည်သည် ဆန်၊ သစ်၊ ဘော် အစရှိသည်တို့ကို ရောင်းချနိုင်ရုံဖြင့် တင်းတိမ်မနေဘဲ အခြား မီးသွေး၊ စက္ကူ၊ အဝတ်အစ ရှိသည့် ပြည်တွင်းသုံး ကုန်ပစ္စည်းများကို မိမိတို့ပြည်တွင်းတွင် လုံလောက်စွာရနိုင်ရန် ကြိုးစားရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။ ကလေးဝ မီးသွေးတွင်းကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်အင်ဂျင်နီယာများက တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့က ဤတွင်းမှာ နောက်အလားအလာများစွာရှိသည်ဟု ပြောကြားခဲ့လေသည်။

စစ်သည်တော်များ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်က ပင်စင် ရနိုင်ရန် လုပ်သက်ရှိသူများအား ပင်စင်သွားလိုပါက သွားခွင့်ပြုရန် အခြားစစ်သည်တော်များအား ဆက်လက်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်စေပြီး၊ နောက်ဖွဲ့စည်းမည့် တပ်များတွင် နည်းပြဆရာများအဖြစ် အသုံးပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်စကားအတိုင်းပင်လျှင် နှစ်များသွားသော စစ်သည်တော်များ

မှာ ပင်စင်ရယူနေကြပြီဖြစ်ပြီး အခြားသော မျိုးချစ်စစ်သည်တော်များမှာ လွတ်လပ်ရေး တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန် နောက်ထွက်ခွာသွားကြသော အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယအရာရှိများ၏နေရာများကို တင်ပေးခြင်းခံရပြီး အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိကြလေသည်။

ဦးဝမ်းကိုဟော

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လထုတ် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာမန်းတင်က (သည်နှစ်ဦး) ဆောင်းပါး၌ ကိုယ်တွေ့ရေးသားထားပုံကို ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။

အခန်း(၃၁)
နေရှူး၊ အင်ဒိရာနှင့် ကိုအောင်ဆန်း

တက္ကသိုလ်သို့သွားရတော့မည်

မသွားမီ နွေဥတုကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ညီလာခံသဘင် ကျင်းပလေသည်။ ကျင်းပသည့်နေရာကား မန္တလေးမြို့ ဗဟိုအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ အစုံအညီရောက်ရှိနေကြလေသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကိုလည်း ထိုနေရာတွင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုလှရွှေ၊ မစ္စတာရာရှစ်၊ ကိုညွန့်၊ ကိုထွန်းတင်၊ ကိုစိန်၊ ကိုဗဟိန်း၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုခင်မောင်လေး ကျွန်တော်လည်း ထိုနေရာတွင် ရောက်နေပါသည်။ မည်သည့်ကျောင်းကမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် ရောက်ရှိနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သပိတ်မှောက်စဉ်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ရဲဘော်ရဲဘက်များ ပါနေသောကြောင့် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို ကူညီဆောင်ရွက်ရန် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညီလာခံသို့ရောက်ရှိလာကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား ထမင်းကျွေးရန် "အိုးသူကြီး" အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမည့်သူမှာ မန္တလေးသား ကိုစိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား အကူအညီပေးရင်း ထမင်းပွဲပြင်ခြင်း၊ ပန်းကန် သိမ်းခြင်း အစရှိသည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုချောင်တာဝန်ခံများသည် အများကို ကျွေးပြီးသည့်နောက်ဆုံးမှ ထမင်းစားကြရပါသည်။ အများအားဖြင့် ထမင်းရော ဟင်းပါ တက်တက်ပြောင်နေတတ်သည်က များသောကြောင့် အစာငတ်ခံကြရသည်။ ညီလာခံကျောင်းပရာ အမျိုးသားကျောင်းကြီးသည် မြန်မာဆန်ဆန်ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် စုလစ်မွန်းချွန်များ အနည်းငယ် တပ်ထားသောကြောင့် အလွန် ကျက်သရေရှိလေသည်။ ထိုကျောင်းအဆောက်အဦးမှအဆင်း မုခ်ဦး အလံတိုင်မြင့်မြင့်တွင် ကျောင်းသားတို့၏ ခွပ်ဒေါင်းလံကြီးသည် တလူလူလွင့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးကား နေပူလှပါသည်။ ဖုန်ထူလှပါသည်။ မော်တော်ကားစိမ်းကြီးနှင့် ဓာတ်ရထားစိမ်းကြီးတို့သည် နံနက်တစ်ခါ နေ့လယ်တစ်ခါ ဖုန်သိပ်စေခြင်းငှာ ဘယ်လောက်ပင် ရေဖျန်းဖျန်း နေမင်း၏အရှိန်ကို မနိုင်နိုင်ပါ။ ခဏကြာလျှင် ဖုန်တို့သည် ထမြဲတိုင်း ထကြကုန်ပါသည်။ လမ်းမကြီးဆီမှ ဖုန်တို့သည် မကြာခဏပင် လေယာဉ်စီးကာ ညီလာခံကျောင်းပရာ အမျိုးသားကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ညီလာခံသဘင်ကြီးကား နှစ်ရက်လား၊ သုံးရက်လား ကြာပါသည်။ မည်သည့် အဆိုတွေသွင်း၍ မည်ကဲ့သို့သော မိန့်ခွန်းစကားတွေကို ပြောကြပါသလဲ၊ သည်ဟာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် သတိ မရတော့ပါ။ သို့သော် မျက်စိထဲတွင် စွဲနေရစ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး ရှိပါသည်။ သူတို့ကား "နေရူး၊ သူ့သမီး အင်ဒီရာနှင့် ကိုအောင်ဆန်း"။ တစ်နေ့သော အစည်းအဝေးတွင် နေရူး နှင့် သူ့သမီး အင်ဒီရာ တို့ တက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ကို ကျောင်းသားကြီးများက ခရီးဦးကြိုကာ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။ ဂျဝါဟာလာ နေရူး သည် တစ်ကိုယ်လုံးပင် တိုင်းရင်းဖြစ် အဖြူများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဦးထုပ်ပါးကလေးက အဖြူ၊ အင်္ကျီ ခပ်ရှည်ရှည် အဖြူ၊ ဒိုတီအဖြူ၊ သူ့နှာခေါင်းသည် ပေါ်လွင်၍ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် တောက်ပနေလေသည်။ သူ့ချစ်သမီး အင်ဒီရာကား အဝါနုဆာရီကို ဝတ်ခြုံ၍ ဖခင်၏နောက်မှ ကပ်ပါလာလေသည်။ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းများတွင် နေရူးက ထောင်တွင်းမှ သူ့ချစ်သမီးထံ ပေးစာများကို ဖတ်ဖူးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးသူ ဖခင်နှင့် စာလက်ခံသူ သူ့သမီးကို အသေအချာ ကြည့်နေမိပါတော့သည်။ အင်ဒီရာသည် အရှေ့တိုင်း၏

အလှကို ပေါ်လွင်စေလေသည်။ နေရူးသည် မိန့်ခွန်းစကား အနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် သမီးနှင့်အတူ ပြန်သွားလေသည်။ ပြီးလျှင် ကိုအောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းပြောလေတော့သည်။ သူသည် အစည်းအဝေး၏သဘာပတိဖြစ်လေသည်။ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ပိုးလုံချည်အနီကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူသည် စကားကို အားရပါးရ ပြောနေလေသည်။ ပြောစက ခပ်လေးလေးပင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောနေလေသည်။ တော်တော်အရှိန်ရသောအခါ သွက်လာလေသည်။ အထစ်အငေါ့လည်း အစတုန်းကလောက် မရှိတော့ပါ။ ကြာလာလေလေ ဒေါပါလာလေလေ၊ စားပွဲနောက်မှ ပြောနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း စားပွဲစွန်းသို့ရောက်လာသည်။ နောက်စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။ နားထောင်နေသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများမှာ စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေဟန်မတူပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်လာပါသည်။ မိန့်ခွန်းကလည်း ရှည်လျားပါဘိသည်။ ပြောရင်းပြောရင်းပင် သူ့လုံချည်ကို မ၍ မ၍ ဒူးနှင့် ညှပ်ထားလေသည်။ ခဏခဏ မ ပါများသောအခါ ဒူးပေါ်ခါနီးလာလေသည်။ သည်အထဲ လုံချည်က ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျ၍ ကတိုက်ကရိုက်ဖမ်းပြီး ပြန်ဝတ်ရသေးသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ မိန့်ခွန်းဆုံးသွားလေ၏။ ညီလာခံကြီးကျင်းပနေပုံကို ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် ရေးရေးသာမြင်ပါတော့သည်။

မန်းတင်

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(တပ်မှူးချုပ် ဗိုလ်ကျော်ဇော်အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးသည့် (၁၉၄၉ခု၊ ဇွန်လ ၁၉) ရက်နေ့ ၂ နှစ်မြောက်နေ့တွင် တပ်ပေါင်းစုံအား ဟောပြောချက်ကို ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း)

ထုတ်ဝေသူ

အခန်း(၃၂)
ဗိုလ်ချုပ်ကျေးဇူး

ရဲဘော်တို့ ...

ယနေ့ ဤနေရာသို့ တပ်ပေါင်းစုံ ကိုယ်စားလှယ်များ စုရုံးရောက်ရှိကြခြင်းအကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများအား နှစ်ကြိမ်မြောက် ကျဆုံးသောနေ့တွင် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုရန်ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရပါသနည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ တစ်နိုင်ငံလုံးက ဆပ်၍မကုန်သော ကျေးဇူးများ ရှိ၍နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတင်ဂုဏ်ပြုရန် များစွာသော ဗိုလ်ချုပ် အသက်ရှိစဉ်က ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းချက်အထဲတွင် နောင်ရာဇဝင်သမိုင်း၌ ထင်ရှားမည့် အချက်နှစ်ချက် ရှိပါသည်။ ပထမ နိုင်ငံတော် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ ဒုတိယမှာ နိုင်ငံလုံးဝကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ရေး ရရှိမှု ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော် စည်းလုံးညီညွတ်ရေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အဆင့်နှစ်ဆင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပထမအဆင့်မှာ မြန်မာနိုင်ငံရှိ နိုင်ငံရေးပါတီအသီးသီး ညီညွတ်ရေးနှင့် ဒုတိယမှာ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပါတီညီညွတ်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အဘယ်မျှ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်တို့မှာ ဗြိတိသျှတို့အား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တိုက်ခိုက်တော်လှန်ရန် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဂျပန်ပြည်တွင် ရဲဘော်သုံးကျိပ် စစ်ပညာများ လေ့ကျင့်စဉ်က စတင်၍ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရဲဘော်သုံးကျိပ်မှာ တစ်ဖွဲ့တစ်ပါတီမှ လူများမဟုတ်။ မြန်မာပြည်တွင် အင်အားအကြီးဆုံး သခင်ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းက လူများဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတိုက်အခံ ဆဲရေးခဲ့သော်လည်း၊ ဗြိတိသျှတို့ကို တော်လှန်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဟိုင်နန်ကျွန်းပေါ်တွင် စစ်ပညာသင်ရန် ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် စုရုံးမိကြသည်။ ထိုဂိုဏ်းနှစ်ခု ဟိုင်နန်ကျွန်းပေါ်ကတည်းက ညီညွတ်မှသာလျှင် မြန်မာပြည်တွင်းရှိ ကျန်သခင်ပါတီများ ညီညွတ်မည်။ ထိုသို့ညီညွတ်မှ အခြားပါတီများ ပူးပေါင်းလာမည်။ သို့မှသာ မြန်မာပြည်တွင် ဗြိတိသျှတို့နှင့် ရေရှည်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု မြော်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ကို တစ်ဖွဲ့၊ တစ်သြဇာတည်းဖြစ်ရန် ထိုစဉ်အခါကပင် ပေါင်းစပ်ရေးဆောင်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် မြန်မာပြည် ဗြိတိသျှလက်မှလွတ်ရန် ကြိုးပမ်းရာတွင် ပထမဆုံးနိုင်ငံရေးပါတီများ စုရုံးညီညွတ်ရန် လူကြီးလူငယ်၊ လက်ဝဲလက်ယာအားလုံး စုပေါင်းစေပြီး ဖက်ဆစ်ဝါဒတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ခိုင်ခိုင် မြဲမြဲ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့ ပါတီအသီးသီး ညီညွတ်ရေးသာမက ဒုတိယ လူနည်းစု ရှမ်း၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ကချင်၊ မွန် စသော လူမျိုးညီညွတ်ရေးကို အားတိုက် အင်တိုက် စွန့်စားပြန်သည်။ ထိုသို့ ကြိုးစားသည့်အတိုင်း လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ဝင်လာသောအခါ လူနည်းစုများနှင့် လက်တွဲ၍ ဝင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သမိုင်းတွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အမျိုးသား ညီညွတ် ရေးကို လက်နက်မဆောင် မသုံးဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ "ကျန်စစ်သားနှင့် ဦးအောင်ဆန်း" တို့လောက် ဘယ်သူမှ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်းမရှိဟု သမိုင်းဆရာများက ဆိုပေသည်။ ဒုတိယကြိုးပမ်းမှုဖြစ်သော မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အားလုံးပင် သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ထိုသို့ နိုင်ငံစည်းလုံးရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးပမ်းရုံသာမက နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုမြှင့်တင်ရေး ကြံစည်ကြိုးပမ်းနေစဉ်တွင် လုပ်ကြံခြင်းခံရပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရပေသည်။ ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရန် ကျေးဇူးသိတတ်သော

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တရားဟောပြောနေပုံ

လူမျိုးတို့၏ ဝတ္တရားပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် ကျေးဇူးတင်ရှိနေချက်မှာ လက်ရှိ တပ်မတော်ကြီးကို စတင်အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သော အချက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရုံတင်မက ကျေးဇူးကို နားလည်သူတို့အနေနှင့် ရပြီး လွတ်လပ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်ကြီး ပြိုကွဲမသွားရန် လက်ရှိအလုပ်တာဝန်တို့တွင် ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ အမှုထမ်းကြရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤနေ့ ဤအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်လောင်းပြီး ရဲဘော်တို့အား ပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

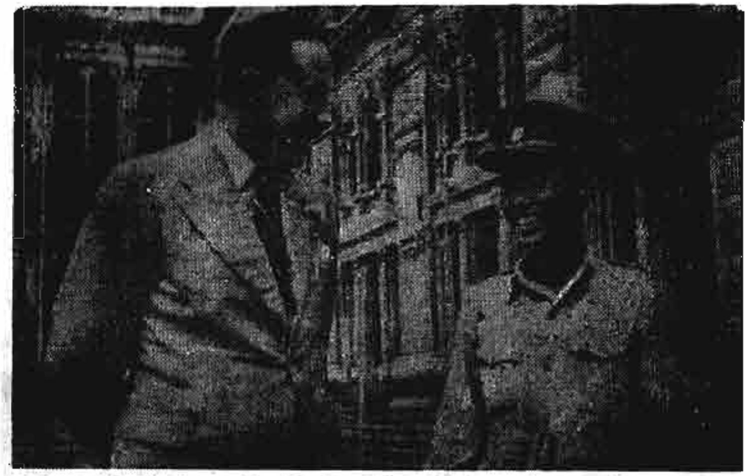

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် မြန်မာပြည်နောက်ဆုံးဘုရင်ခံ
ဆာ-ဟူးဘတ်ရန့်(စ်)တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မောပြောဆိုနေပုံ။
(အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူဒါန်းသည်။)

လိုသည့်အချက်မှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လအတွင်း မြန်မာပြည်တွင် အနှစ်တစ်ရာအတွင်း တစ်ခါဘူးမျှ မကြုံဘူးလောက်အောင် ကြီးမားသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရပေသည်။ ထိုအန္တရာယ်ကြီးကို ကာကွယ်ခဲ့သော အဓိကအင်အားစုမှာ လက်ရှိ တပ်ပေါင်းစုံကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအန္တရာယ်သည် မည်မျှကြီးလေး၍ တပ်ပေါင်းစုံကြီးက အဘယ်မျှ အသက်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ကို နောင်ရာဇဝင်သမိုင်းတို့တွင် ထင်ရှားစေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်စွာ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တပ်ဖွဲ့အသီးသီး အချင်းချင်း ညီညွတ်မှု၊ တာဝန်ကျေပွန်မှု၊ စည်းကမ်းရှိမှုတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်လက်ပြီး အောင်ပွဲခံနိုင်ရန်မှာ လွန်ခဲ့သော ဖလတုန်းကလို စည်းလုံး ညီညွတ်ရန်၊ တာဝန်ကျေပွန်ရန်၊ စည်းကမ်းရှိရန် ဖြစ်လေသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိရန်မှာ တပ်ပေါင်းစုံကြီးတွင် တပ်ဖွဲ့အမျိုးမျိုးရှိပြီး တစ်ခုတည်းသော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရပေသည်။ ဤတပ်ဖွဲ့တို့သည် အချင်းချင်း ယုံယုံကြည်ကြည်၊ ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် မပူးပေါင်းဘဲ တစ်ဦးစီ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ကြည့်ပြီး လုပ်ကြလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် တွေ့ကြုံရမည့် ပြဿနာများကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြုံးရယ်နေပုံ

ဗိုလ်ချုပ် ဘုကျသည်၊ မှန်တေတေနဲ့ဟု ပြောသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာပေးကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပါသေးသည်။
ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေထံမှ ရရှိပါသည်။
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ ကျေးဇူးပြုသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ စည်းကမ်းရှိရန်မှာ ဆိုင်ရာ တပ်တွင်း စည်းကမ်းတွင်သာမက၊ အပြင်လူထုနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ် လွတ်လပ်မှုမထိခိုက်စေရအောင်နှင့် တရားဥပဒေအပြင် မရောက်ရှိအောင် ဂရုစိုက်ရမည်။ တာဝန်ကျေပွန်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်လောက်ခက်ခဲသော တာဝန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပေစေ မရှုံ့၊ မဆုတ် ဖွဲနှင့် ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်ရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အောင်မြင်ခြင်းမှာ တာဝန်ကျေပွန်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တာဝန်မကျေပွန်သူမှာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်ခြင်း ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ တာဝန် မကျေပွန်သူလောက် သူရဲဘောနည်းသူ၊ သတ္တိကြောင်သူ၊ တိုင်းပြည်အား သစ္စာဖောက်သူမရှိ၊ တာဝန်ကျေပွန်သောသူသာလျှင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ တိုင်းပြည်အား သစ္စာရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချုပ်အားဖြင့် ပြောလိုသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ဂုဏ်ပြုရာတွင် ဂုဏ်ပြုကျေးဇူးသိတတ်သူအနေနှင့်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိရိုသေသူအနေနှင့်လည်းကောင်း နိုင်ငံတော်တွင်ရင်ဆိုင်လျက်ရှိသော ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို အောင်မြင်နိုင်ရန် အောင်မြင်ကြောင်း တရား ၃ ပါးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း ညီညွတ်ပါမည်၊ စည်းကမ်းရှိပါမည်၊ တာဝန်ကျေပွန်ပါမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤအခါတွင် ဤနေရာ၌ သန္နိဋ္ဌာန်ချကြပါစို့။

ဗိုလ်ကျော်ဇော (တပ်မှူးချုပ်)

အခန်း(၃၃)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဝေဖန်ကြပုံ

စာရေးဆရာ မြဒေါင်းညို၏ ဝေဖန်ရေးသားပုံကို ဖော်ပြရာတွင်

ရဲဘော်စာအုပ်အသင်းမှ
"အောင်ဆန်းဘာလဲ" စာအုပ် ဘာကြောင့်ထုတ်ဝေရသနည်းဆိုသော်

(၁) အများပြည်သူလူထု ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အကောင်းဆုံး၊ အများဆုံး၊ အပေါဆုံးနှင့် ရဲဘော်စာအုပ်အသင်းက အထူးရွေးချယ်၍ ထပ်မံထုတ်ဝေလိုက်ပါကြောင်း

(၂) ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရန်ပုံငွေ၊ အသင်းရန်ပုံငွေ၊ ရဲဘော်များကိုယ်တိုင် ရောင်းချ၊ ဝင်ငွေလည်း ရသဖြင့် ပြည်သူပြည်သား၊ ရဲဘော်များ အကျိုးငှာ ထုတ်ဝေပါသည်။

(၃) ဤစာအုပ်၏ စာမူကို ဖြည့်စွက်ရေးလှူသော စာရေးဆရာ မြဒေါင်းညိုနှင့် ကြိုက်သလို ထုတ်ဝေခွင့်ပြုသော ရဲရဲတောက်ကိုရွှေထွန်းတို့အား အသင်းမှ အထူးကျေးဇူးတင်ပါ၏။

သိမ်းဆွေ (ဗိုလ်ကြီး)

၃၁-၁၂-၄၈

အတွင်းရေးမှူး

ရဲဘော်စာအုပ်အသင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အောင်ဆန်း ဘာလဲ

ရေးသူ မြဒေါင်းညို၏ ပြည်သူ့ထုတ်ဝေချက်အတွက် အချီး

မြဒေါင်းညိုရေးသားသော "အောင်ဆန်းဘာလဲ" စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနှစ်ခြိုက်၍ ရဲဘော်စာအုပ်အသင်းမှ အထူးထုတ်ဝေရောင်းချ၍ ရဲဘော်စာအုပ်အသင်း ရန်ပုံငွေအတွက် စာမူကို လှူဒါန်းရန် ၂၆–၁၂–၄၅ နေ့စွဲနှင့် ရဲဘော်စာအုပ်အသင်း၏ အကျိုးဆောင်ထံမှ အကြောင်းကြားစာရရှိသဖြင့်၊ စာရေးသူ၏ ပြောကြားချက်အရ ရဲရဲတောက် ဖြန့်ချိရေးတိုက်က ရဲဘော်စာအုပ်အသင်းအား "အောင်ဆန်းဘာလဲ" စာမူ လှူဒါန်းလိုက်ပါကြောင်း။ ဤ "အောင်ဆန်းဘာလဲ" ပြည်သူ့အတွက် အထူးထုတ်ဝေချက် (ပေါ်ပြူလာ အယ်ဒီရှင်း)၌ ဖြည့်စွက်ချက် အနည်းငယ်ပါရှိသည်။

မြဒေါင်းညို

၃၁–၁၂–၄၅

မူလ – အချီး

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာတစ်ပုဒ်ရေးပေးရန် ရဲရဲတောက် ရွှေထွန်း၏ ပြောကြားချက်အရ "အောင်ဆန်းဘာလဲ" အမည်တပ်သော စာအုပ်ကို ရေးသားလိုက်ရပါကြောင်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးထင်မြင်ချက်ပေးနေကြသည့် အထဲတွင် ဗိုလ်အောင်ဆန်းသည် မည်သူ မည်ဝါနည်းဟု မေးနေသော လူပြိန်းများရှိနေသဖြင့် ဗိုလ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို သိရှိသလောက် ရေးသားရန် အကြောင်းဆိုက်လာပေသတည်း။

မြဒေါင်းညို

၁–၁၂–၄၅

အောင်ဆန်းဘာလဲ

အောင်ဆန်းဘာလဲ ...
အောင်ဆန်းဟာ ကွန်မြူနစ်လား
ဖက်ဆစ်ပဲ ဆန်နေသလား
အေအက်(ဖ)အိုဟာ ဘာလဲ
အောင်ဆန်းနဲ့ အေအက်(ဖ)အို ဟာ ဘာဆိုင်သလဲ
အောင်ဆန်းမှာ ပါတီရှိသလား
အောင်ဆန်း ဘာတွေလုပ်မလဲ
သူ့ဘာပြုလို့ လူကြိုက် လူကြည်ညိုများသလဲ ...

ဒီလိုအမေးမျိုးတွေကို လာမေးတာဟာ မကြာခဏပဲ၊ လူတွေက အောင်ဆန်းအကြောင်း သိပ်သိချင်ကြတယ်။ အောင်ဆန်းအပေါ်မှာ အပုံကြီးမျှော်လင့်ကြတယ်။ တို့ကို လွတ်လပ်ရေးရအောင်တိုက်ပေးမှာ အောင်ဆန်းပဲလို့ ယူဆတဲ့ လူတွေက ယူဆကြတယ်။

"ရှေ့ကိုနိုင်ငံရေးနဲ့ ဖမ်းမယ် ဆီးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အသိပင် ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေးလုပ်တယ်ဆိုရင် ဒါတွေကို ကြောက်နေလို့မဖြစ်၊ ဖမ်းလေ ကောင်းလေဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ နိုင်ငံရေးကို အသက်နဲ့လဲထားသူများဖြစ်ကြတယ်။ ဒီအခြေရောက်နေလို့မှ မရဲစရာ ဘာရှိသလဲ၊ နိုင်ငံကိုလည်း ရောင်းစားမယ့်သူများ မဟုတ်တာကို လူအများ သိစေလိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီညွတ်ရေးဟာ ရာထူးယူတဲ့ ညီညွတ်ရေးမဟုတ်၊ တိုင်းပြည်အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ဖြစ်နိုင်ရန် ညီညွတ်ကြခြင်း ဖြစ်တယ်"

လို့ အေအက်(ဖ)အို ခေါ် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ဆန်းက အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ အေအက်(ဖ)အို ဦးစီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာ မိန့်ကြားခဲ့တယ်။ ဒီမိန့်ခွန်းကို ကြည့်။ မကြောက်တရားရယ်၊ ညီညွတ်ရေးတရားဟောတာတွေ့ရတယ်။ လူတွေအဖို့မှာ ဖမ်းတယ်၊ ဆီးတယ်ဆိုတာကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြောနေကြတယ်၊ အောင်ဆန်းက အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘူး။ ညီညွတ်တယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်ရေး ရယူရေးအတွက် ညီညွတ်တယ်လို့ ရှင်းပြနေတယ်။ ဒီလိုဖြောင့် ပြောတာကို လူထုကြိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ လူထုရဲ့စိတ်နဲ့တထေရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တည်းမို့လို့ ...

အောင်ဆန်းဟာ အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ လူယုံတော် ညာလက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ပင်း မင်းကြီး ဦးမြရဲ့အဆက်အနွယ်တဲ့။ ဒီဦးမြဟာ ရဲဘော်ခြောက်ကျိပ် ရှစ်ယောက် စာရင်းဝင် မဟုတ်ပေမဲ့၊ အလောင်းမင်းတရားနှင့်အတူ တတိယနိုင်ငံတော်ကြီး ဖန်ဆင်း ထူထောင်တဲ့အခါမှာ အမှုတော်ထမ်းရွက်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ အောင်ဆန်းရဲ့ဘိုးအေက သီပေါ ပါတော်မူတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်ကိုခံချတဲ့ (ရွှေလရောင်) ဘွဲ့ခံ နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင် ပဲတဲ့။ အဲဒီ ဦးမင်းရောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တစ်ခါ ပြောဖူးတာကတော့ ဒီအင်္ဂလိပ်နဲ့ တိုက်နေတုန်း ဦးမင်းရောင်တို့မှာ ခဲယမ်းမီးကျောက် သေနတ်စိန်ပြောင်းနည်းနေတော့ ဦးမင်းရောင်က တောင်ငူတစ်လျှောက်၊ တောင်တွင်းကြီးတစ်လျှောက် ဘုရားတွေဝင်ဖူးပြီး တပည့်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနဲ့ နေရတဲ့အခါမှာ နှစ်ဆလှူပါ့မယ် ဆိုဆိုပြီးတော့ ဘုရားတွေက ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးတွေ ဖြုတ်ပြီး လက်နက်ခဲယမ်းသွန်းလုပ်သတဲ့ ... အဲဒါ အောင်ဆန်းရဲ့ သွေးသတ္တိအကြောင်းရင်းပဲ။ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဟုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် မဖြစ်မရှိရ၊ ဖြစ်ရမယ်၊ ခြံဝင်ရင်လည်း နွားပါရမယ်၊ စွန့်ရမယ်။

ကျောင်းသားဘဝမှာဆိုရင် အောင်ဆန်းဟာ မီးခဲပဲ၊ မဟုတ်မခံဘူး။ ရိုးရိုးနေ ရိုးရိုးကြီးပဲ။ အုပ်ချုပ်ရေးသစ် တိုက်ဖျက်ရေးပွဲ၊ အမျိုးသားနေ့တွေမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ (လူမိုက်အလိုရှိတယ်) ဆိုတာကို ကြွေးကြော်စေခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးဘဝ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာလုပ်တုန်းက အောင်ဆန်းက အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ (အဝီစိက အမဲလိုက်ခွေး လွတ်ထွက်လာပြီ) ဆောင်းပါးကို ထည့်သွင်းခဲ့တယ်။ ဆောင်းပါးရေးသူအမည်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ အယ်ဒီတာ အောင်ဆန်းက သူ့တာဝန်ခံထုတ်လို့ သူ့တာဝန်ဖြစ်တယ်၊ မပြောနိုင်ဘူးဆိုလို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက အောင်ဆန်းကိုနှင်ပါရော။ တာဝန်ရှိသေတဲ့ အောင်ဆန်း။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်လောက်ကျတော့ အောင်ဆန်းကို သခင်အောင်ဆန်းရယ်လို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး သိခဲ့ကြရတယ်။ ဒီတုန်းက ဝန်ထောက်ရာထူးကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖြားယောင်းပေးခဲ့တယ်လို့ သိရှိတယ်။ ၁၉၃၉ ခု၊ ဧပြီလ၊

၆ ရက်က ၉ရက် မော်လမြိုင် သခင်ညီလာခံသဘင်ဝယ် အတွင်းရေးမှူး အောင်ဆန်းက စစ်ကြီးဖြစ်လာရင် ဗြိတိသျှကို မကူစတမ်းအဆိုကို တင်သွင်းခဲ့တယ်။ ၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံမှာလည်း အောင်ဆန်းဟာ ကြိုးကိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နယ်ချဲ့စနစ် တိုက်ဖျက်ဖို့ ညီညွတ်ရေးတပ်ဦး ဖွဲ့ချင်တာနဲ့ ထွက် ရပ်ကိုဏ်းမှာ အတွင်းရေးမှူး ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၄၁ ခု၊ မတ်လထဲမှာ သခင်အောင်ဆန်းဟာ အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ ကုလားခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ကုလားပြည်သွားခဲ့တယ်။ အနောက်မြောက် နယ်စပ်ရောက် ပက်ရှ်ဝါမြို့မှာ ကုလားလူမျိုးတွေ ကွပ်မျက်ခဲ့တဲ့ ဆာမိုက်ကယ်အိုဒိုင်းရား သတ်ဖြတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ချီးကျူးပါတယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။ လာဟိုးမြို့မှာလည်း လွတ်လပ်ရေးကို သွေးနဲ့ ရင်းနှီးရမယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက (အမျိုးအတွက် အသက်အသေခံမယ့် လူစွမ်းကောင်း အလိုရှိတယ်။ လူစွမ်းကောင်းရှာတွေ့ပြီ။ သူဟာ သခင်အောင်ဆန်းပဲ) လို့ ကွယ်လွန်သူ သခင်ဖိုးလှကြီးက ရေးသားခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းကပဲ တက်မယ့်မီးဟာ စအိုးနဲ့ ရဲရဲပဲ။ အောင်ဆန်းဟာ လူကြိုက်များလာတာပဲ။ စကားပြောရင် ဘုကျပေမဲ့ သူဟာ အလုပ်သမားပဲလို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်။ ဥရောပတိုက်၊ မြူးနစ်မြို့တော်မှာ အင်္ဂလိပ်နန်းရင်းဝန် ချိန်ဘာလင်က ဂျာမနီ ဟစ်တလာကို အညွှံ့ခံလိုက်လို့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဟာ ကမ္ဘာတံခါးဝဆိုက်နေတာ သိတာနဲ့ အောင်ဆန်းဟာ ကျောင်းသား အောင်ဆန်းဘဝကနေပြီးတော့ တော်လှန်ရေးသမား အောင်ဆန်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ ယိုးဒယားပြည် ဘန်ကောက်မြို့တော် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ် စဖွဲ့တဲ့ နေရာမှာ၊ အောင်ဆန်းက ရဲဘော်တွေနဲ့အတူ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် လက်မောင်းသွေးဖောက်ပြီး သွေးသစ္စာသောက်ခဲ့ကြတယ်။ (စားဖို့ဆိုရင် ကျောက်ခဲ၊ အိပ်ဖို့ဆိုရင် မြေကြီး၊ ဆုလာဘ်ဆိုရင် သေဖို့ပဲ) လို့ အောင်ဆန်းက မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ မလိုက်ကြဖို့ ဟောပြောခဲ့တယ်။ ၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီကျတော့ သခင်အောင်ဆန်းကို "ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်တေဇ" အဖြစ်နဲ့ ဘီအိုင်အေ တပ်ဦးမှာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောင်ဆန်းဟာ အောင်ဆန်းပဲ။ လူတွေက ဘယ်လို မြှောက်ပေမဲ့ သူက မြောက်ပါမသွားခဲ့ဘူး။ ၁၉၄၂ ခု၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့ ကန်တော်မီတ် ထမင်းစားပွဲတစ်ခုမှာ အောင်ဆန်းက ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိမိသည် ထမင်းစားပွဲများ၊ ညှိ့ခံပွဲများကို တက်ရောက်ရန် ဝါသနာ မပါခဲ့ပါကြောင်း၊ ယနေ့ မနေသာ၍ တက်ရောက်လာသော်လည်း ရှက်ကြောင်း၊ ထမင်းစားပွဲကြီးကျင်းပဧည့်ခံသူများက တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဟာ တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက် အောင်မြင်ပြီး ပြန်လာကြတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဧည့်ခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိဘာမျှ ခြားခြားနားနား မဆောင်ရွက်ခဲ့ရသေးသဖြင့် ထမင်းမစားလိုသေးကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အာဇာနည်ကြီးဟု ချီးကျူးကြသည်ကိုလည်း မခံလိုသေးကြောင်းများနှင့် မိမိသည် မည်သည့် ပါတီမှ မလိုက်။ မိမိကြီးမှူးသော ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ကြီးမှာလည်း ဘယ်ပါတီနှင့်မှမဆိုင်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးနှင့်သာ ဆိုင်ကြောင်းလို့ ပြောကြားခဲ့တယ်။

အားလုံးကပဲ သခင်အောင်ဆန်းဟာ သခင် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တိုင်းပြည်မှ မလွတ်လပ်သေးဘဲ၊ ဘာပြုလို့ ထမင်းစားပွဲတွေ လုပ်ရမှာလဲလို့ ပြောလာခဲ့ကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်တဇဖြစ်ရတာလည်း မြန်မာပြည်ပြန်ရချင်တာနဲ့ ဖြစ်ရတာ၊ ရဲဘော် ၃ ကျိပ်ကို ခေါင်းဆောင်ရတာလည်း ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ။ ဂျပန်သွားမခေါ်ရင်လည်း အင်္ဂလိပ် ပစ်ပြေးတဲ့ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်ဖွတ်ဝင်လာမှာပဲ။

၁၉၁၆ ခု၊ အိုင်ယာလန် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ ဆာ ရော်ဂျာ ကေးဆီမင်း ဆိုတာ ပေါ်ခဲ့တယ်။ သူက ဂျာမနီက လက်နက်တွေ အိုင်ယာလန်ကျွန်းပို့ရန် တာဝန်ကျသူပဲ။ အိုင်ယာလန်ကျွန်းကို ရေငုပ်သင်္ဘောနဲ့ လက်နက်တွေ ယူလာတော့ အခန့်မသင့်တာနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး အသတ်ခံရတယ်။ အဲဒီ အိုင်းရစ်သူရဲကောင်းလို အောင်ဆန်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။

မြန်မာ ရော်ဂျာ ကေးဆီမင်း တစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်လာမှုဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သဘောတူကိုက်ညီကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်နှင့် အသက်ကိုပင် မြန်မာ ရော်ဂျာ ကေးဆီမင်း အဖြစ်ယူရန် နိုင်ငံအတွက် စွန့်လှူလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၀ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၈ရက်နေ့ ဂျာမနီလေတပ်ကြီးက ရာဇဝင်တွင် မကြုံဘူးသောလေကြောင်းစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲကာ လန်ဒန်မြို့ကြီးကို တိုက်သောနေ့၊ ထိုနေ့ပင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ် သင်္ဘောသားများ စီမံခန့်ခွဲမောင်းနှင်သည့် နော်ဝေပိုင်သင်္ဘောပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ်ပုန်း

အောင်း ထွက်ခွာလိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

(အောင်ဆန်း နိုင်ငံခြားအကူရဖို့ ထွက်ရှာပုံတော်)

ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကား သန်းခေါင်လကွယ် တောရပ်လယ်၌ ရောက်သူပမာ ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သွားရမည့်နေရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် ဘာတစ်ခုမှ မသိ၊ ဆွေလည်းမရှိ၊ မျိုးလည်းမရှိ။ ကမ္ဘာ အရှေ့ပိုင်းသားသည် အရှေ့ပိုင်းအကြောင်း အတူအယောင်မျှလောက်သာ သိကြ၏။ သိသမျှလည်း မရေရာလှ၊ ဆိုးဝါးလေစွ။

(အောင်ဆန်းမှာ မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းသလောက်ဖြစ်နေပြီ)

ကျွန်ုပ်အရှေ့သို့ ထွက်လာသည့် အရေးမှာ အမှောင်တိုက်တွင်း သက်ဆင်းသည်နှင့်တူ၏ဟု ကျွန်ုပ်ဆို၏။ လူငယ်တို့၏ တစ်ရှူးထိုး (တုံးတိုက်၊ ကျားကိုက်) စိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်သာ ထွက်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သတည်း။ အလုပ်အစီအစဉ်ဟူ၍ အတိအကျ ဘာမျှ ရှိသည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ မြော်မြင်တတ်သမျှ ညာဏ်ဖြင့်သာ ကြုံရမည့် အရေး ဟူသရွေ့ကို စီမံအုပ်စီးရန် ကျွန်ုပ်၏ရဲဘော်များက အာဏာ ကုန်လွှဲအပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အဘယ်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ငါ သည်... အကယ်၍ သေသွားသည့်တိုင်အောင် မြတ်သောသေခြင်း၊ နိုင်ငံအတွက်သေခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရတော့၏။

(အောင်ဆန်းမှာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် မိမိကိုယ်နဲ့ အသက်ကို ပူဇော်နေပုံ)

ဒီစာတွေကို ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်တေဇရေးသားခဲ့တယ်။ ကျောင်းသားဘဝက ပျံလွန်သူ အသျှင်ဦးဥတ္တမကြီးရဲ့ ဟောပြောချက်တွေ ကြားနာခဲ့ရတယ်။ အနောက်ထက် အရှေ့ဘက်ကို အာရုံစူးစိုက်ခဲ့တယ်။ ခုကိုယ်တိုင် အရှေ့သို့ သွားနေရပြီ။ အိုင်ယာလန်က ရော်ဂျာ ကေးဆီမင်း က သူ့ရဲဘော်တွေဆီ လက်နက်တွေ မပို့နိုင်ဘဲ သေပွဲဝင်သွားခဲ့ရတယ်။ အောင်ဆန်းမှာ ဗိုလ်တေဇ ဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်ကို ဘီအိုင်အေ ဆိုတဲ့ လက်နက်တွေကို ပေးအပ်ခဲ့တယ်။ ဘီအိုင်အေက ဘီဒီအေ ဖြစ်၊ ဒီအတောအတွင်း အောင်ဆန်းက ကျုပ်ဘာဖြစ်မယ် မသိသေးဘူးဗျ။ ကျုပ်ဘာကောင်လဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ အောင်ဆန်းက ဂျပန်ဟာ ဖက်ဆစ်မှန်းသိပြီးရင်းသိပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်ရှာနေတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၄၅ခု၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့၊ အောက်မြန်မာပြည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမစခင် နီပွန်သေနာပတိကြီးတွေနဲ့ ဒေါက်တာဘမော်တို့ကို လှည့်စားတဲ့ တပ်မတော် စစ်မြေပြင်ထွက်ပွဲမှာ အောင်ဆန်းဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ဘာကတိပေးခဲ့သလဲ။ မြန်မာ အိုးအိမ် စည်းစိမ် အသက်နဲ့ မြန်မာပြည်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပါ့မယ်။ တိုက်ပါ့မယ်ဆိုတာ။ ဘီဒီအေဟာ တော်လှန်ရေးတပ်မတော်ဖြစ်ပြီး နေရာတကာ တိုင်းမှာ ဂျပန်ဖက်ဆစ် အဓမ္မသမားတွေကို မောင်းထုတ်ခဲ့တာပဲ။ ၁၉၄၄ ခု၊ ဩဂုတ်လထဲမှာ အောင်ဆန်း ကြီးမှူးတဲ့ အေအက်(ဖ) အို စပေါ်တာပဲ။ လျှို့ဝှက်တဲ့အဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကိုတော်လှန်ဖို့၊ အမျိုးသားအစိုးရဖွဲ့ဖို့ အတွင်းသူပုန်အဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအေအက်(ဖ) အိုဆိုတဲ့ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ဟာ မြန်မာပြည်တစ်ခုတည်းမှာ ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ပြည်၊ ဂျပန်ပိုင်နယ်တွေမှာ၊ ဥရောပတိုက် ဂျာမန်ပိုင်နယ်တွေမှာလည်း ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဖက်ဆစ်ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။

အေအက်(ဖ)အိုဟာ ပါတီတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ ဒီမိုကရေစီ လူထုကြိုက်တဲ့ ပါတီအဖွဲ့တွေ စုပြီး နယ်ချဲ့စနစ်ကို တိုက်ဖျက်တဲ့ ညီညွတ်ရေးတပ်ဦး ဖွဲ့ထားတာဖြစ်တယ်။ အေအက်(ဖ)အိုတွေရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကတော့ ဖက်ဆစ်တွေကို မောင်းထုတ်၊ မဟာမိတ်တွေနဲ့ ပေါင်း၊ ရွေးကောက်ပွဲတွေလုပ်၊ လွှတ်တော်ကြီးခေါ်၊ အမျိုးသားအစိုးရဖွဲ့စည်း၊ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်မှာဆိုရင် ခု အေအက်(ဖ)အို ထောင်တဲ့ အမျိုးသားအစိုးရကနေ ဘုရင် အလိုမရှိ၊ သမ္မတနိုင်ငံ ကြေညာလိုက်ပြီ၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ အောင်ဆန်းတို့ရဲ့ အေအက်(ဖ)အိုကို တိုင်းပြည်က မသိတဲ့သူတွေလည်း မသိကြသေးဘူး။ အေအက်(ဖ)အိုထက် အောင်ဆန်းကိုသာ နားလည် ပါးလည်ကြတယ်။ အောင်ဆန်းဟာ ရဲတယ်၊ ရိုးတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံလုပ်တယ်။ သူ့အစီအမံ ခံမယ်လို့ ယူဆတဲ့လူတွေက ပေါများနေတယ်။ အဖွဲ့ချုပ်ထက် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲနေတုန်းပဲ။ အောင်ဆန်းလုပ်ပေးရင် လွတ်လပ်ရေး တကယ်ရမယ်လို့ ထင်ကြတယ်။

အောင်ဆန်း နာမည်တပ်ရင် အစည်းအဝေးကြီးခေါ်လို့ရတယ်။ အောင်ဆန်းဆိုရင် လူချင်း တန်းချင်ကြတယ်။ အောင်ဆန်းဆိုရင် လူကြီးလာတယ်။ အောင်ဆန်းဟာ လူထုလူဖြစ်နေတယ်။ ဒါ အောင်ဆန်းခေတ်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အောင်ဆန်းက လူထုကြီး အင်္ဂလိပ်ကိုမကြိုက်တဲ့အခါ

အင်္ဂလိပ်ကိုချခဲ့တယ်။ လူထုကြီးက နိုင်ငံခြားက လာကယ်မယ်ထင်တဲ့လူတွေ မျှော်တဲ့အခါ ဂျပန်ခေါ်လာတယ်။ ဂျပန်တွေ ဖက်ဆစ်ဖြစ်လို့ ဂျပန်ကိုမောင်းထုတ်ပေးစေချင်တဲ့အခါ အောင်ဆန်းက တပ်မတော်နဲ့ မောင်းထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ အောင်ဆန်းစိတ်နဲ့ လူထုကြီးဟာ တထေရာတည်း။ အောင်ဆန်းဟာ လူထုကြီးလုပ်ချင်တာကို လုပ်ပေးနေတယ်။ ကိုယ်တို့လုပ်ချင်တာကို အောင်ဆန်း လုပ်ပေးနေတယ်။ အောင်ဆန်းဟာတို့လူပဲလို့ လူထုက ယူဆတယ်။ အောင်ဆန်းဟာ လူထုဖြစ်နေတော့ သိပ်စဉ်းစားမနေရဘူး။ လူထုထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ လူထုဆန္ဒကို သိနေတယ်။ အောင်ဆန်းဆန္ဒဟာ လူထုဆန္ဒ၊ လူထုဆန္ဒဟာ အောင်ဆန်းဆန္ဒ၊ ဒါနဲ့ အောင်ဆန်းလုပ်သမျှဟာ လူထုလုပ်သမျှပဲ၊ ဒါကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ နားလည်တယ်၊ မြင်နေတယ်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့၊ နေသူရိန်အစည်းအဝေးကြီးကြည့်၊ လူထုပရိသတ် ဘယ်လောက်စည်ကားသလဲ။ အောင်ဆန်းကို တွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး လာတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ခေါင်းရွက်သည်တွေ၊ အလုပ်ကြမ်းသမားကြီးတွေ တစ်ခဲနက်ပဲ။ မိုးရွာထဲမှာ မိုးထဲကနေပြီး အောင်ဆန်းအသံကို နာခံကြတယ်။ အောင်ဆန်း ပြောသမျှ ဟုတ်နေတယ်။ 'ဒီအစည်းအဝေးကြီးမှာ လူအားကြောင့် ရုံအထက်ထပ် ကျိုးကျတယ်။ ပရိသတ်က ဣန္ဒြေမပျက်ဘူး။ အောင်ဆန်းအပေါ်သာ အာရုံစိုက်နေတယ်' လို့ သူရိယသတင်းစာကြီးက ရေးခဲ့တယ်။ အောင်ဆန်း ကန္ဒီစာချုပ် ချုပ်လာခဲ့တယ်။ သီဟိုဠ်သွားပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်အကြီးအကဲ အချုပ်အခြာတွေနဲ့တွေ့ပြီး တပ်မတော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာချုပ်ချုပ်ခဲ့တာ။ အောင်ဆန်းရဲ့ တပ်မတော်က ဘာမှမပြော။ ဗိုလ်ချုပ်လုပ်တာကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ တပ်မတော်ကနေ အောင်ဆန်း ထွက်တယ်။ တပ်မတော်က ဗိုလ်ချုပ်လုပ်တာ ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ စည်းကမ်းသေဝပ်ကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ် အပြင်မှာရှိတာပို ခရီးရောက်တယ်။ အောင်ဆန်း၏ တပ်ဗိုလ်များက တညီတညွတ်တည်း ဆိုကြတယ်။ သတင်းစာများကလည်း စေတနာကြီးမားပါဘိ...။

ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနုတ်ထွက်ခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးဗိုလ်တို့တွင် ခေါင်က ချုပ်ထားလျက်ပင်ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ဆက်လက်ချီးမြှင့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟု မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကြီးက ကြေညာခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်နေပြီ။ အောင်ဆန်းဟာ အထက်မြန်မာပြည်တရားဟောတက်သွားခဲ့တယ်။ (အစည်းအဝေးကျင်းပတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မိုင် ၂၀ ခန့်က လူထုများ တက်ရောက်ကြသဖြင့် ထမင်းထုပ်များကိုယ်စီနှင့်...) လို့ သတင်းစာတွေက တိုင်းပြည်ကို အစီရင်ခံကြတယ်။

ကျုပ်တို့လို သတ္တိရှိရင် ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ စမ်းကြည့်ပါ။ မဲစာရင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကိစ္စတွေကိုလည်း အေ အက်(ဖ)အိုက ကူပြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ရွေးကောက်ပွဲသာ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ...

လို့ အောင်ဆန်းက (ချဲလင်း) အနိုင်မခံ ကြေညာခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအဖွဲ့က (အောင်ဆန်း ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲ ပါသင့်တယ်။ အောက်ထစ် လွှတ်တော်အမတ် လုပ်သင့်ပါတယ်)လို့ လေပျော့ဆင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ ခုနှယ်များ အောင်ဆန်းက (ဒေါ်မန်စမစ် ဂိုးဘက်ခ်) (ဘုရင်ခံပြန်သွား) ဆိုရင် ဘယ့်နှယ်တုံး။

အောင်ဆန်းမှာ အသက် ၃၀-၃၁ နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း စစ်ရေး နိုင်ငံရေးများတွင် လွန်စွာ အမြော်အမြင်ကြီးသူဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မာရှယ်တီးတိုးဟုပင် ခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ခဲ့သူဖြစ်၍ ၎င်းအား တိုင်းပြည်က မည်သို့ သဘောထားသည်ကို သိနားလည်ခဲ့ကြောင်း...

လို့ မြန်မာပြည်ရောက်ဖူးတဲ့ လေဘာအမတ် ဒရိုင်းဘတ်က ဘိလပ် အောက်ပါလီမန်လွှတ်တော်မှာ ချီးကျူးစကားပြောခဲ့တယ်။ မာရှယ်တီးတိုး ဆိုတာကတော့ ယူဂိုဆလားဗီးယားက ပြောက်ကျားဗိုလ်ချုပ်၊ အေ အက်(ဖ) အို ခေါင်းဆောင်၊ လူထုခေါင်းဆောင် ဒီလိုနေရာမှာ အောင်ဆန်းနဲ့ တီးတိုး အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တီးတိုးဟာ ကွန်မြူနစ်၊ အောင်ဆန်းဟာ ကွန်မြူနစ် မဟုတ်ဘူး။ လူထုကြီးဟာ ကွန်မြူနစ် မဖြစ်နိုင်သလို ခုနေ လူထုလူ အောင်ဆန်းဟာ ကွန်မြူနစ် မဖြစ်နိုင်သေး။ ပါတီနိုင်ငံရေးမှာ မပါနိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ အောင်ဆန်းဟာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူထုရဲ့ဟီးရိုး၊ ဒီမိုကရေစီသမား၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားဆိုတာ သိသာနေတယ်။ လက်ဝဲနိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ တည့်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ လက်ဝဲသမားတွေက ဥပမာ... ဘုရင်ခံစနစ်မလိုလားဘူး၊ သမ္မတစနစ်ကို လိုလားတယ်။ ခုနေအခါ လူထုလက်နက်နဲ့

နှလုံးရည်နဲ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ချင်တယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံချင်တယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူမျိုးရေးတရားတွေ မလိုအပ်။ အောင်ဆန်းက ဒီလက်ဝဲ(နယ်ချဲ့စနစ်အတိုက်အခံ) အယူအဆတွေရှိတယ်။ သူ့ဟောပြောချက်တွေထဲမှာ၊ သူ့အရေးအသားတွေထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ လူများပြီး ပွဲမစည်တဲ့အကြောင်း၊ ခု လွတ်လပ်ရေး အားသွန်တိုက်ရမယ့်အခါ ပါတီနိုင်ငံရေးတွေ သိပ်မလုပ်ကြဖို့ (ဗုံ)တွေ သိပ်မတီးကြဖို့ အောင်ဆန်းက မကြာခဏ သတိပေးနေတယ်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ရွှေတိဂုံ လူထုအစည်းအဝေးမှာ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်ပြီးခေါ်သော အစည်းအဝေး... စည်းကမ်းတကျ အောင်မြင်ခြင်း... လူတစ်သိန်းကျော်တက်ခြင်း... နိုင်ငံရေးရာဇဝင်တွင် မကြုံဖူးအောင် ကြီးကျယ်ခြင်း...)လို့ သတင်းစာများက ရေးခဲ့ကြတယ်။

မကြုံစဖူးအောင် များပြားသော ပြည်သူ့အစည်းအဝေး၏ လူထုသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကြောက်၍ ခြိမ်းခြောက်၍သွားကြရသော လူထုဖြစ်သည်ဟု ဆင်ပြောင်ကို ယင်ကောင်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သော လူမသမာတို့၏ စကားသည် လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသောလူထုအား စော်ကားရာ ရောက်သည်...လို့ ချီးကျူးခဲ့ကြတယ်..။

အောင်ဆန်းဟာ လူထုလူ။ အောင်ဆန်းဟာ လူထုလူ မဟုတ်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မဟုတ်။ ဗိုလ်စုတ်အောင်ဆန်းဖြစ်မယ်လို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ ဒီစကား ခုသွေးထွက်အောင် မှန်နေတယ်။

ဒီမှာ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘုရင်ခံနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူတို့ သိလျက်သားနဲ့ ဒီနိုင်ငံက ကြိုက်လို့ အေးနေသလိုလို ရေးတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီနိုင်ငံကိုတော့ အရေးမကြီးသလို ထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ အေးချမ်းသာယာတဲ့နည်းနဲ့ နိုင်ငံရေးစခန်းသွားဖို့ လုပ်နေကြတာပဲ။

ငိုတတ်တဲ့ကလေး နို့စို့ရတယ်ဆိုတာလို ဆူပူမှ အခွင့်အရေးရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ ဆူပြဖို့ မခဲယဉ်းဘူး။ လုပ်ရဲတယ်၊ လုပ်နိုင်တယ်။ ရှေ့လာမယ့်စစ်ကြီးမှာ အနုမြူကို ဘယ်သူမှ မသုံးဝံ့ပါဘူး။ သူ့မှာလည်း အနုမြူနဲ့ ကိုယ့်မှာလည်း အနုမြူနဲ့ ဖြစ်နေမှာပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အနုမြူကို ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ နိုင်ငံရေးအာဏာကို ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်တို့လက်ဝယ်ရောက်ဖို့နီးပြီ။ ရတဲ့အခါကျတော့ လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ အရေးကြီးတယ်...

လို့ အောင်ဆန်းက ဖက်ဆစ်ဘုရင်ခံနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအဖွဲ့ကို အရှုံးမပေး(ချဲလင်း)လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘိလပ်သွားဖို့ ရန်ပုံငွေကောက်တာ ရန်ကုန်တွင်ပဲ တစ်သိန်းရတယ်။ ဒါ ပြည်သူ့ချွေးနည်းစာနဲ့ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို ဖော်ပြနေတယ်။ ခု တစ်သန်းလိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရမှာပဲ။ အောင်ဆန်းတို့ ဘိလပ်သွားဖို့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုးပြောကြတာပဲ။ ဘုရားဖူးဖို့လား။ အဖူးအမြော်ထွက်ဖို့လား၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ခရစ္စမတ်ပါဆယ်ထုပ်ကလေးသဖွယ် လန်ဒန်မြို့မှာ ရမယ်မဟုတ်...တဲ့။ အောင်ဆန်းတို့ ဘိလပ်သွား တာ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ ပြန်ဖွဲ့ဖို့အတွက်မဟုတ်။ မြန်မာ့အကြောင်းကို ကမ္ဘာက သိဖို့၊ ဘိလပ်ဟစ်တိုင်က အော်ဖို့ပဲ။ ကမ္ဘာ့တရားရုံးကြီးရှေ့မှာ အယူခံတက်ဖို့ပဲ။ ရွေးကောက်ပွဲကြီး အမြန်ကျင်းပဖို့ပဲ။ ဘိလပ် အလုပ်သမားအမတ် ဒရိုင်းဘတ် လာရောက်စဉ် မင်္ဂလာရှိသော ညှော်ခံပွဲတစ်ပွဲ၌ ခရမ်းရောင်ခန်းဆီး၊ ခရမ်းရောင်စားပွဲခင်းကျောပြု၍ ခရမ်းရောင်တဘက်တင်လျက် ခရမ်းရောင်လုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိသော စိုပြည်ထည်ဝါသော မြန်မာအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ဒရိုင်းဘတ်ကို ညှော်ခံနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ ဒရိုင်းဘတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေပြီး အတွေးခန်းဝင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရတာနဲ့ ရှေ့တိုးပြီး ပေါင်ပေါ်လက်တင်ကာ သူများစကားကျော ဝင်စွက်လိုက်တာက...

"မစ္စတာ ဒရိုင်းဘတ်... ကျွန်တော်တို့က ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်ကို ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးနဲ့ တိုက်ဖျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်၊ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ဖျက်နေတာလို့ အင်္ဂလိပ်မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ"

လို့... အသံမထွက်ဘဲ ရယ်ပြီးပြောရာ ဒရိုင်းဘတ်က ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်သွားရှာတယ်။ ဒါဟာ အောင်ဆန်းရဲ့သဘောနဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒါဟာ မြန်မာလူထုရဲ့ သဘောနဲ့အလုပ်ပဲ။

မြဒေါင်းညို

(ဗိုလ်ချုပ် အသက်ရှင်လျက်ရှိနေစဉ် တန်နိုးကြီးတုန်း 'မြဒေါင်းညို' ဝေဖန်ရေးသားတင်ပြသည့် ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ် ၅၀၀၀ ထုတ်ဝေရောင်းချခဲ့ရပါသည်။ ရှေ့အခန်းတွင် ဒဂုန်တာရာ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကို လေ့လာဝေဖန်ချက်မှာ ပိုမိုပြင်းထန်၍ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲပါသည်ဟု စာရေးဆရာများက ပြောကြရေးကြပါသည်။ ဤအချက်များ မှန် မမှန် စာဖတ်သူများ စဉ်းစားဝေဖန် ဖတ်ရှုကြရန် တက္ကသိုလ်နေဝင်း(ဗိုလ်ထွန်းလှ)၏ ကိုယ်တွေ့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဆွေးနွေးတင်ပြသော ဆောင်းပါးကိုလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါကြောင်း၊)

ထုတ်ဝေသူ

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ဗိုလ်ချုပ်အသက်ရှိစဉ် တာရာမဂ္ဂဇင်း ပထမဆုံးထုတ်တွင် စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ ဝေဖန်ချက်ကို ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

အခန်း (၃၄)

အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) အရိုင်း

သူ၏အောက်မှ လူထုကြီးသည် စည်ကမ်းသေဝပ်ခြင်း အတန်ငယ် ကင်းမဲ့စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ လူထုကြီးသည် စူးစိုက်ခြင်းမရှိ။ တချို့က ပြုံးရယ်၍ နေ၏။ နောက်နားရှိ လူထုအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကား အချင်းချင်း ခေါင်းချင်း ကပ်ကာ တီးတိုးပြော၍ နေ၏။ သို့သော် ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကား မရှိ။ လေးစားခြင်းသည် အားလုံး၌ တညီတညွတ်တည်း တည်ရှိ၏။ အစိမ်းပုပ်ရောင် ကတ္တီပါကားကြီးသည် သူ့ကို နောက်ကားခံ၍ထား၏။ ကားလိပ်ကြီးမှာ ဘာရုပ်ပုံ၊ တောတောင်မှ ခြယ်လှယ်ထားခြင်းမရှိ။ ပကတိ ပိန်းပြောင်ပြောင် ဖြစ်၏။ ကတ္တီပါကားသည် အခြားဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ ထူးထူးထွေထွေ မဖော်ပြ။ သို့သော် မှိုင်းညို့ခြင်းတစ်ခုကိုသာ ရဲဝံ့စွာဆောင်၍နေသည်။ သူသည် သည်စိမ်းညိုမှိုင်းသော ကားကြီး၏အရှေ့ စင်မြင့်ဖာတ်ခုံပေါ်၌ ရပ်ကာ စကားပြော၍ နေသည်။ သူသည် မြန်မာပထဝီမြေကြီးမှ မြန်မာ့ ဝါဂွမ်းစစ်စစ်ဖြင့် ရက်လုပ်သည့် ပင်နီဖျဉ်ကြမ်းကြီးကို ဝတ်ထား၏။ လုံချည်မှာ နီရဲသော ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ဖြစ်၏။ ခေါင်းမှာ ပွရောင်းရောင်းနှင့် မသေသပ်။ မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ အပူပိုင်းဒေသ အီကွေတာပေါ်ရှိ ကျွန်းစုများတွင် နေထိုင်သော မွန်ဂိုလီယံအနွယ် လူရိုင်းမျက်နှာနှင့်တူ၏။ သို့မဟုတ် တောင်ပေါ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့်လည်း တူ၏။ တက္ကသိုလ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားလူလတ်တန်းစား၏ လက္ခဏာဖြစ်သော ထည်ဝါခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းတို့သည် သူ့တွင် လုံးဝ မရှိအောင်း။ လမ်းပေါ်တွင် နေရာတကာ တွေ့မြင်နိုင်သော သာမန်ဆင်းရဲသားတစ်ဦးနှင့်သာ တူ၏။ မြန်မာ လူထုကြီးထဲမှ လူတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်မျိုးသာဖြစ်၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကား၍ လှုပ်ကာလှုပ်ကာ စကားကိုပြော၏။ သူ၏ စကားလုံးများကား ပြေပြစ်ခြင်းမရှိ၊ ချောမွေ့ခြင်းမရှိ။ သို့သော် အတွင်း၌ကား အနက်ပါ၏။ သင် ပထမဆုံးတွေ့ရသော အောင်ဆန်း၏ပုံကို ရေးပြပါ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သည်ပုံကို ရေးပြမည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါကား ၁၉၃၆ ခု ပထမဦးဆုံး ကျင်းပအပ်သော ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများညီလာခံကြီးကို ရန်ကုန်မြို့ ဂျူဗလီဟောခန်းမတွင် ဆင်ယင်နေသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိရာ နယ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျောင်းသားများညီလာခံသို့ တက်ရောက်စဉ် အောင်ဆန်းစကားပြောသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၃၆ ခု၊ သပိတ်မှောက်ကိစ္စ တောက်လောင်တော့မည့်ဆဲဆဲ မီးခိုးများအူနေသည့်အခိုက် 'အောင်ဆန်း' အမည်ကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသောအခါ သူ့ကိုသိချင်သောစိတ် အင်မတန် ထက်သန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါက အောင်ဆန်းမှာ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ စာပေဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ အောင်ဆန်းကို အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် စိတ်ဝင်စား၏။ အားကျ၏။ သူ့အကြောင်းကို သိချင်၏။ တွေ့ဖူးချင်၏။ သို့သော် ဂျူဗလီဟောကျောင်းသားများညီလာခံတွင် သူ၏ ရုပ်သွင်နှင့် သူစကားပြောသည်ကို တွေ့မြင်ကြားနာရသောအခါ အထင်နှင့်အမြင် ကွာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသား ရုပ်ဖြောင့်၊ ဂိုက်ကျ၊ စကားပြောကောင်းဟု ဖြစ်၏။ အယ်ဒီတာလည်းဖြစ်သဖြင့် အတော်အထင်ကြီးထား၏။

တွေ့ရသောအခါ ရုပ်ကလည်း မဖြောင့်၊ စကားပြောကလည်း မပြေပြစ်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ထဲက မကျေနပ်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ အရွယ်နုနယ်သေး၍ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့်သာ အောင်ဆန်းကို ရုပ်ဖြောင့်စေချင်၊ စကားပြော ကောင်းစေချင်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်။ နောက်တစ်နှစ်

ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်၍နေသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်သည့် ၁၉၃၇–၃၈ ခုနှစ်က ကိုအောင်ဆန်းသည် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွင် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုအောင်ဆန်းနှင့် အသိဖြစ်လာ၏။ အသိသာ ဖြစ်ရုံဖြစ်သည်။ မရင်းနှီးခဲ့ပေ။ သူနှင့်ကား ရင်းနှီး၍မဖြစ်။ သူသည် ရင်းနှီး၍ရသော လူစားမျိုးမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးအတူတူ တွဲဖက်လုပ်လျှင်သာ သူနှင့် ရင်းနှီးမည်ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် သမဂ္ဂနိုင်ငံရေးကိုသာ တစ်ဖက်သတ် မလိုက်။ စာပေလည်း ဖတ်ချင်၏။ စာလည်းရေး၏။ ဂီတကိုလည်း လိုက်စားဖူး၏။ သည်လို အစုံလုပ်ချင်သဖြင့် သူနှင့် မရင်းနှီးနိုင်ပေ။ သူကား နိုင်ငံရေးသမားသက်သက် ဖြစ်၏။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့်ကျွန်တော့်ကို ယခု သခင်ဗဟိန်းက အသိဖွဲ့ပေးခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးသမားသက်သက် မဟုတ်သဖြင့် သူ၏အသိထက် လွန်မြောက်၍ ရင်းနှီးသောအဖြစ်သို့ မရောက်သွားခဲ့ပေ။ သခင်ဗဟိန်းနှင့်ကား သည်လို မဟုတ်။ သခင်ဗဟိန်းသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ်၏။ စာပေ ကဗျာလင်္ကာကို နှစ်သက်၏။ ဂီတကို ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ခဏနှင့်ပင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ကာ ယခု သူ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်နေသည့် ဘဝအထိပင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ခြင်းမပျက်။ ကျွန်တော်ကား ခုခံရေးကိုလည်းမပြု၊ နိုင်ငံရေးသမားလည်းမဟုတ်။ သို့သော် ချစ်ခင်ရင်းနှီး၏။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့်ကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ ကျွန်တော် စာရေးဝါသနာပါသည်ကို ကိုအောင်ဆန်းသိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှ ရတုပိုဒ်စုံမှစသော ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုတိုဆောင်းပါး စသည့်စာပေများကို သူဖတ်ဖူးလိမ့်မည်မထင်။ ဂရုစိုက်၍ ဖတ်မည့်သူမျိုးလည်းမဟုတ်။ သို့သော် တစ်ခါက သခင်ဗဟိန်းနှင့်အတူ သမဂ္ဂကော်မတီခန်းတွင် ပင်းယမဂ္ဂဇင်း၌ ပုံနှိပ်ထားသော ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါးတစ်ခုကိုကား ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဖတ်သည်ကို တွေ့ရဖူး၏။ ဖတ်ပြီးလျှင် ဝေဖန်ချက်ပေး၏။

ကိုအောင်ဆန်းသည်လည်း အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သူ၏ဆောင်းပါးများကို ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရဖူး၏။ သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်နှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးများကို ရေး၏။ ကျောင်းသားများ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေးပြသနာကိုလည်း သူသည် ဂန္ထလောကတွင် ပန်းတနော်ဦးသန့်နှင့် အပြန်အလှန်ရေးသည်ကို အမှတ်ရ၏။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်း၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော မျိုးညွန့်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော သူ၏ 'လောကဝိဟာ' အမည်ရှိ မြန်မာဆောင်းပါးတိုလေးကိုကား ကျွန်တော် အတော်သဘောကျပါ၏။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပညာဗဟုသုတအမြင်တို့ ကိုပေးသော စာသင်ကျောင်းနှင့် ဥပမာတင်၍ ရေးထား၏။ ကိုအောင်ဆန်း သည် ဗမာစာ အရေးညံ့သူ မဟုတ်ပေ။ တိတိကျကျရေး၏။ ပါဠိကို မှန်ကန်စွာသုံး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟာသဉာဏ်ပါ၏။ ပုသိမ်မြို့တွင် ကျင်းပ သော ကျောင်းသားများညီလာခံ၌ သူ၏ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်းတွင် ကင်းဘဲလ်အစီ ရင်ခံစာကို 'ပညာရေးပူရာဏ်ကျမ်းကြီးပေတကား...' ဟု ပြောင်လှောင် ထားသည်မှာ သရော်ချက်(Irony)ပါ၏။ ကျောင်းမှထွက်ပြီး တို့ဗမာအစည်း အရုံးသို့ ဝင်သွားသောအခါ တော်ပြတ်လာ၍လား မပြောတတ်၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း တွင် ဆောင်းပါးရေးလိုကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြော၏။ ကျွန်တော်လည်း တိုက်ရှင်တို့နှင့်စီစဉ်၍ လစဉ် ကိုအောင်ဆန်းဆောင်းပါးများ ပါစေ၏။ ဒဂုန် မဂ္ဂဇင်းက ကိုအောင်ဆန်းရေးသော ဆောင်းပါးများအတွက် ငွေချီးမြှင့်၏။ သူရေးသော ဆောင်းပါးကား 'နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး' ဟူသော ဆောင်းပါးဖြစ် ၏။ ဂရိနိုင်ငံရေးက အစချီ၍ မျက်မှောက် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး အခြေအနေ အထိရေး၏။ စာပြောင်၏။ ဖတ်လို့ကောင်း၏။ သူလည်း ဒဂုန်တွင် ကြာကြာ မရေးရ။ မကြာခင် ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် သူ့ဆောင်းပါးလည်း ရပ်၍သွား၏။ အစိုးရကလည်း ညှိုးထား၍လား မပြောတတ်၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း မှာ ထိုနှစ်မှာပင် ပိတ်ခြင်းခံရရှာ၏။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ၁၉၃၈–၃၉ ခုနှစ် က သူသည် ဘီအယ်လ်တန်းတွင်ရှိ၍ ပဲခူးကျောင်းဆောင် အလယ်ထပ်တွင် နေသည်။ အခန်းသည် သပ်ရပ်ခြင်းကင်းမဲ့၏။ သူ၏အခန်းတွင် စာအုပ် များ ပြည့်နှက်၍နေ၏။ စာအုပ်များသည် စားပွဲပေါ်တချို့၊ ဗီရိုပေါ်တချို့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်တချို့ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍ နေကြ၏။ သူသည် အင်မတန်စာဖတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူသည် ဒေါသကြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သည်လိုအများက ထင်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား ဒေါသ ကြီးသည် မကြီးသည်ကို မသိ။ သူ့တွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါစိတ်(Emotionalism)တွေ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

နှစ်ကိုကား အသေအချာ မမှတ်မိတော့။ သပိတ်မှောက် နှစ်လည်အထိမ်း အမှတ်ပွဲတစ်ခု တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ တွင် ကျင်းပ၏။ ပရိသတ်ထဲမှထ၍ ဝေဖန်စကားများ ထပြောကြ၏။ ထိုသို့ပြောကြသည့်အထဲတွင် စစ်ကိုင်း ကျောင်းဆောင်မှ ကုလားကျောင်းသားတစ်ဦးက ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း မစ္စတာ ရာရှစ်ကို ဝေဖန်ရာ၌ အတော်ထိခိုက်သော အပြစ်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြော၏။ ကုလားကျောင်းသား ပြောသည့် စကားများသည် အခြေခိုင်သည်၊ မခိုင်သည် ကိုကား မမှတ်မိတော့။ ကိုအောင်ဆန်းသည် မစ္စတာရာရှစ်အတွက်ဒေါပွကာ ထိုကုလားကို ကြိမ်းမောင်း၍ ရဲရင်ထွက် စသော အသုံးမျိုး သုံး၏။ လက်သီး ဆုပ်ကာ ကုလားအပေါ်သို့ တိုး၍သွား၏။ ဘေးက ကျောင်းသားများက ဝိုင်း၍ ဆွဲထားရ၏။ သူသည် ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသည်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအပြီး ဒေါက်တာဘမော်၏ တက္ကသိုလ်ဥပဒေ ပြင်ဆင်ရေးအဆိုကြမ်းကို သမဂ္ဂက ငြင်းပယ်လိုက်ပေသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ (အိုးဝေ) ညီညွှမြ(အမေရိကန်ပြန်) အမှူးရှိသော ကျောင်းသားတစ်စု က မကျေနပ်သဖြင့် သမဂ္ဂကို အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်း၏။ ထိုအစည်းအဝေး၌ ကိုအောင်ဆန်းသည် ညီညွှမြကိုဒေါပွကာ ဥက္ကဋ္ဌကုလား ထိုင်မှနေ၍ ညီညွှမြအတင်းကို အတော်ပြောလိုက်၏။ သည်လို စိတ်လိုက် မာန်ပါပြောပြီးနောက် တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ထိုနေ့က အောင် ဆန်းက ညီညွှမြအားရှုတ်ချလိုက်သော စကားများကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာစာကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်အသီးသီးတွင် ထွက်ပေါ်၍လာ ၏။ တက္ကသိုလ်တွင်ရှိစဉ်က ကိုအောင်ဆန်းသည် ပြုံးသောမျက်နှာထားကို ထားခဲ၏။ သူ၏ မျက်နှာထားသည် သုန်မှုန်၏။ တစ်ခါတွေ့ဖူးသောသူကို နောက်တစ်ခါတွေ့လျှင် နှုတ်ဆက်ချင်မှ ဆက်၏။ သူ့ကိုသိသူက ပြုံးပြသော် လည်း သူသည် တုံ့ပြန်၍ ပြုံးချင်မှ ပြုံး၏။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုကား ကျောင်းသားတိုင်းက သိကြ၏။ သူကလည်း အစဉ်လိုလို နိုင်ငံရေးကိုသာ တွေးနေဟန်တူ၏။ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စိတ်ပူပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သုန်မှုန်လျက်နေသည်။ သူစကားပြောလျှင်လည်း နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။ သူပြောနေစဉ် ဘေးရှိလူများက နားထောင်နေရသည်။ ဘေးကလူများ၏ စကားကို သူမကြား။ သူပြောချင် တာတွေကိုသာ စွတ်ပြော၍နေတတ်သည်။ တစ်ခါက ရန်ကုန်ကို ဂျပန်တို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သိမ်းပိုက်စအချိန်၊ ဝိတိုရိယရိပ်သာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် သခင်မြနှင့်ရဲဘော်များ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်မှာ လည်း တောကရောက်ခါစဖြစ်၏။ ဧည့်ခန်းရှိ စန္ဒရားတွင် ကျွန်တော်က ထိုင်ကာတီးနေ၏။ ဘေးမှ သခင်စံဝေ နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအချို့က ဝိုင်း၍ သီချင်းလိုက်ဆိုလျက်ရှိ၏။ ဘီအိုင်အေသမားများမှာ ဂီတအင်မတန် ငတ်မွတ်နေ၍ သီချင်းသံကို တောင့်တနေသဖြင့် အတင်း တီးခိုင်းကြ၏။ စန္ဒရားမှာ အသံတွေပျက်၍နေ၏။ 'ချစ်ခင်မှာလား ကြင်မှာလား... ခင်ခင် ရယ်... ချစ်သဲနွယ် အဟုတ်ကို ချစ်တော့မယ်၊ ခင်ရယ် ကြင်မယ်...'

ဝိုင်း၍ ဆိုနေကြရာမှ သည်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်ဆန်း သည် ဂေါက် ဂေါက် ဂေါက် နှင့် တစ်ဘက်မှလျှောက်လာကာ စန္ဒရား အပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာရပ်လျက် 'ဟေ့ ရပ်ကြ၊ ခုလိုအခါမျိုးမှာ ရဲစိတ် ရဲမာန်တက်စေမယ့် ရဲတင်းသံတို့ကိုသာ ဆိုရတယ်ဗျ။ ဒီ ချစ်မယ်ကြင်မယ် သီချင်းမျိုးက မဟာန်ဘူး' ရုတ်တရက်ကြောင်၍ စန္ဒရားကို ခေတ္တရပ်လိုက် ၏။ သူသည် သူပြောချင်တာ ပြောပြီး၍ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်း ဆက်၍သီဆိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူကား သည်လိုလူစား မျိုး။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှမောင်(ယခု ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်)၏ လက်ထပ်ပွဲ သည် ဘီအိုင်အေခေတ်၌ ရွှေတောင်ကြားတွင်လုပ်၏။ သူ၏ လက်ထပ်ပွဲ သည် ဘီအိုင်အေသမားများတွင် ပထမဦးဆုံးဖြစ်၏။ လက်ထပ်ပွဲပြီးသော အခါ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် မိတ်ဆွေများစုရုံးကာ နေကြ၏။ ကြေးစား စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးက တီးကာဖျော်ဖြေလျက်ရှိ၏။ သည်အတွင်း ကိုအောင် ဆန်းသည် စန္ဒရားဆရာကိုရပ်စေကာ ကျွန်တော့်ကို လူကြားထဲမှ အတင်း ဆွဲခေါ်၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးစေ၏။ သူသည် စန္ဒရားကို လက်ထောက် ကာ မရတရဖြင့် လိုက်ဆို၏။ တီးသောသီချင်းမှာ 'ကဥ္စန' သီချင်းပင်ဖြစ်၏။ တေးဆုံးလျှင် လက်ခုပ်တီးကာ နောက်တစ်ပုဒ်တီးခိုင်းပြန်၏။ တစ်ခါက ဂျပန်ခေတ် ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ ထမင်းစားပွဲတွင် သူလာ၏။ ထမင်းစားပွဲ စမည်ပြုသောအခါ သူ့ကို စစ်သေနာပတိဟု အားလုံးက လေးစားသော အားဖြင့် ထမင်းစားခန်းကြီးထဲသို့ သူ့ကို အရင်ဝင်စေ၏။ အခြားဧည့်သည် များကား အဝတွင်ရပ်၍ သူ့အဝင်ကို စောင့်လျက်နေကြ၏။ သူသည် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ဝင်လာကာ ရုတ်တရက် စားပွဲထိပ် ကုလားထိုင်တွင်

ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ဗယာကြော် တစ်တုံးကို ယူကာစားလိုက်၏။ သူ ထမင်းစားနေစဉ် ဧည့်သည်ဝင်လာလို့လည်း မြန်မာ့ဧည့်ဝတ်ထုံးစံအရ ထမင်းစားပါဦးလားဟု ခေါ်ချင်မှခေါ်သော လူစားမျိုးဖြစ်၏။ ဒါတွေကြောင့် သူ့ကို မိတ်ဆွေရင်းများက 'ကြောင်သည်'ဟု အမှတ်ထားကြ၏။ သူ့တွင် သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိ၊ အလုအပကို သူမမက်မော။ သူသည် ကြမ်းတမ်းသည်၊ ရိုင်းသည်၊ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးတွင်ရှိသော ဧည့်ဝတ်ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေး ခြင်းစသည်တို့ကို သူသည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ သဘင်စသော အနုပညာရပ်များကို မလိုက်စား။ သူ့ကိုယ်သူ အတင်း ယဉ်ကျေးအောင် မလုပ်။ သူ၏ နဂိုအတိုင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မပြုပြင်ဘဲနေ၏။

သူ့တွင် နိုင်ငံရေးဝိညာဏ်ကား ပြင်းထန်လှချေ၏။ သူသည် နိုင်ငံ ရေးကိုသာ တစ်ခုတည်းလုပ်သော လူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ရိုင်း၏၊ ကြမ်း၏၊ ကြောင်၏၊ ကိစ္စမရှိ။ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော ယုံကြည်ချက်နှင့် တစ်ခုတည်း ကိုသာ လုပ်ဆောင်သော နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စမရှိ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် သူနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့၏။ သူသည် အတတ်ပညာ (Art) အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ 'အတတ်ပညာဆိုတာ ရှိတာပဲ။ လင်မယားဘဝမှာ လည်း အတတ်ပညာမြောက်အောင် လုပ်ရတာပဲ။ အတတ်ပညာမဲ့ရင် လင်မယားကွဲမှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ တော်လှန်ရေးမှာလည်း အတတ်ပညာရှိတာပဲ။ အတတ်ပညာမြောက်မှ တော်လှန်ရေးဟာလည်း တကယ့်တော်လှန်ရေး အစစ်ပဲ'။ သည့်နောက်တွင် သူနှင့်ကျွန်တော် မတွေ့တော့။ တွေ့ဆုံဖို့လည်း အကြောင်းမရှိ။ အကြောင်းမရှိဘဲ သူ့ဆီသွားလည်ကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ လောကွတ်ပျူငှာ ခေါ်မည့်လူစားမျိုးလည်းမဟုတ်။ တစ်ခါက ဗိုလ်ချုပ်ဘဝ တွင် မော်တော်ကားကြီးထဲ၌ သူ၏ဇနီး ကလေးများနှင့် တစ်ပြုံကြီးကို မြင်လိုက်၏။ သြော်... သားနဲ့မယားနဲ့မို့ လူစိတ်တော်တော်ပေါက်လာပြီ။ အရင်ကလို 'ကြောင်' တော့မည်မဟုတ်။ အကြမ်း အရိုင်းမှ ယဉ်ကျေးလာ တော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ မှန် မမှန်ကား မပြောတတ်။ ဖ-ဆ- ပ-လ ဥက္ကဋ္ဌ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ဆန်းကိုကား ကျွန်တော် မသိ။ သူ၏ နိုင်ငံရေးကို ဝေဖန်ခြင်းမဟုတ်။ သူ၏လူအဖြစ်သာ ကျွန်တော် သိသည်အထိ ပြောပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခုတော့ ထင်သည်၊ သူသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူထုထဲမှ သူတစ်ဦးဖြစ်၍ လူထုနှင့်ဆက်စပ်၍ လူထုခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒဂုန်တာရာ

❑

(တက္ကသိုလ်နေဝင်းကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပါးတော်မြဲများအနက် ဂျပန်တော်လှန်ရေးအပြီးမှစ၍ ဖ·ဆ·ပ·လ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကျဆုံးသည့်အထိ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အမြဲမကွာ လိုက်ပါခဲ့သော အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှပင်ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်တွင် တွေ့မြင်ဝေဖန်ပုံကလေးများကို ရှုမဝတွင်ရေးသားခဲ့ရာ တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၅)

ကျွန်ုပ်သိသော ဗိုလ်ချုပ်

'ရွှေသားရုပ်သွင်.. ခင်မင်စရာငယ်... မျက်နှာတော်ဝါဝါဝင်း ရွှေလမင်းကြီး... ပုံနှယ်... ပဒ္မာမြားအသွေးနဲ့ တူညီပါတယ်... ပါးကလေး...က မြင်ရသူလည်း... အသည်းစွဲတယ်...'

ဝတ္ထုထဲက ဓာတ်လိုက်မင်းသား မယ်ဘွဲ့သီချင်းဖြင့် မြာကြူနေခြင်း မဟုတ်။ ဖ–ဆ–ပ–လ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌလောင်း၊ ဗမာပြည်အစိုးရ ဝန်ကြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် စစ်ဝန်ကြီးလောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ကဋ္ဌနသီချင်းကို သံနေသံထားဖြင့် ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂ ခု၊ ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့ည ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာပြည်၏ကံကြမ္မာ ရေ့ကိုဘယ်လို ဖန်တီး လာဦးမည်ကို မသိရသေးဘဲ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် မြန်မာ ပြည်သို့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်နေသော နေနတ်မျိုးနွယ် ကိုရွှေငပုတွေကို ကြည့်နေရသောအချိန်၊ အထက်မြန်မာပြည်က အင်္ဂလိပ် ဆုတ်မပြေးသေး သော အခါသမယတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ မိတ္တီလာကိုလှမောင် (ယခု ယိုးဒယား ပြည်သွားသံအမတ်)က အရေးတကြီး မိန်းမယူလိုက်သဖြင့် ဘီအိုင်အေခေတ် ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးထွက် မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနား(ဒုတိယမင်္ဂလာဆောင် ကား သခင်ချစ်တို့ စုံတွဲဖြစ်သည်)ကို ရွှေတောင်ကြားအမှတ် (၅၆) တွင် ဆရာကြီးကိုယ်တော်မှိုင်းက ကြီးမှူးလျက် ကျင်းပနေကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကရင်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးအတွက် ကပွလီရွာတွင် တရားဟောအပြီး၌ ကရင်အမျိုးသားအဝတ်အစားနှင့်တွေ့မြင်ရပုံ။ ကရင်လူထု ချစ်ကြည်ညီညွတ်မှု ရရှိခဲ့၏။ အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကချင်ပြည်နယ်တွင် ချစ်ကြည်ရေးအတွက်
မနောပွဲတက်၍ ကချင်ခေါင်းပေါင်းနှင့်ဓား ချီးမြှင့်ကြ၏။
ကချင်လူထု၏ ကြည်ညိုမှု ရရှိခဲ့၏။

မင်္ဂလာပွဲသို့လာသော ပရိသတ်မှာ လူ ၃၀ ကျော်မျှရှိသော်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး သခင်ခေါင်းဆောင်များ၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များ၊ ဘီ အိုင် အေ စစ်ဗိုလ်များဖြင့် အတော်ကလေး မြိုင်ဆိုင်လျက်ရှိရာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်(ဗိုလ်တေဇ) သခင်အောင်ဆန်းသည်လည်း သတို့သား၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်နေလေသည်။ ထိုညက ပရိသတ်မှာ အတော် ပျော်ကြဟန်ရှိလေသည်။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ကိုလှမောင်(ဗိုလ်ဇေယျ)၏ ဓာတ်မင်းသားဟန် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် နိုင်ငံရေးတရားဟောသံ၊ ဒဂုန်တာရာက စန္ဒရားတီး၊ ကျွန်ုပ်က တယောထိုးလျက် ဗိုလ်ဇေယျ၏ သွဲ့နေသံထားဖြင့် သီချင်းဆိုသံတို့ကို ကြားရပြီးနောက် 'ဟော့... ဖိုးတာရာ... ကဋ္ဌန သီချင်းတီးစမ်းပါ' ဟု ထောင့်တစ်ထောင့်က အော်သံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချက်ချင်းပင် ခြောက်ပေါက်သံ ပြောင်း၍စမ်းကာ ကဋ္ဌန သီချင်းကို စအတီးတွင် 'ရွှေသားရုပ်တွင်' ချီ ပြည်လှဖေ၏ ကဋ္ဌနသီချင်းသံကို ခြောက်ပေါက်လည်း မဟုတ်၊ ခုနစ်သံလည်းမဟုတ်၊ ဘယ်လိုမှ တူရိယာ မဆန်သော အသံသြကြီးဖြင့် ဆိုသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လား... လား... ဘီအိုင်အေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်းက အားရပါးရ သီဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ သခင် ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ ဂီတ တူရိယာအနုပညာ၌လုံးဝ ဝါသနာ မပါခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်း၊ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေက သူ၏ (သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားဝတ္ထု)တွင် အနုပညာသမားတွေကို ဆော်ထည့် ထားသည်ကို သဘောကျခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း ကိုလှမောင်၊ ဖျာပုံသူ အပျိုချော မသန်းရင်နှင့် ချစ်ပွဲဝင်တော့မည့်ညတွင် အလိုလို အားကျသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလိုဖြစ်ရာက စိတ်ထဲတွင်ကြည်နူးကာ သူ့ ဝါသနာမဟုတ်သော သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပရိသတ်အားလုံးမှာလည်း အလွန်သဘောကျသွားကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး သြဘာပေးကြလေသည်။ သို့သော် တူရိယာမဆန်သော ဗိုလ်တေဇ၏အသံကို ဝိုင်းကူသောသဘောဖြင့် ကိုထွန်းအုံ(ယခု မြူနီစီပယ်မင်းကြီး)၊ နယူးဘားမား ကိုတင်မောင် (ယခု–အမေရိကန်ပြည်၊ မြန်မာသံရုံးအတွင်းဝန်)၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်ချစ်တို့ လူစု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကပါ သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်၍ ဆိုပေးကြလေသည်။ ဗိုလ်တေဇ ကဋ္ဌန သီချင်းဆိုသည့်အတွက် သဘောအကျဆုံးလူကား ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့လူစုက တူရိယာပြိုင်ပွဲ သမဂ္ဂမှ ကြီးမှူးပြုလုပ်သည်ကိုပင် သူ သိပ်သဘောမကျခဲ့။ လွန်ခဲ့သောတစ်နေ့က (ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့ည)ပင် သခင်မြအိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ တီးမှုတ်သီဆိုနေစဉ် (တာရာရေး... 'အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း' တွင်ပါသည့် အဖြစ်အပျက်) ကျွန်ုပ်က ဆူဆူညံညံနှင့် လူများများကြားတွင် တီးကောင်းသည့် (ဖွတ်ချစ်မယ်)သီချင်းကိုဆိုသည်ကို ဗိုလ်တေဇက 'ကိုယ့်လူတွေကလည်း... အချစ်သီချင်း မယ်ဘွဲ့မောင်ဘွဲ့တွေ လုံးလုံး တီးဖို့မကောင်းဘူး။ စစ်ချီစစ်တက်သီချင်းလိုဟာမျိုးပဲ တီးဖို့ကောင်းတယ်' ဟု ပြောခဲ့သေး၏။ ဟော ... အခုတော့ ၎င်းဗိုလ်တေဇကိုယ်တိုင် ပြည်လုဖေ ညသော ကဋ္ဌနမယ်ဘွဲ့သီချင်းကို ကြူနေလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း... ဘယ်လောက်ပင်ကြမ်းတမ်းသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်စေကာမူ ဗိုလ်တေဇသည် သာမညလူတစ်ယောက်(ဝါ) ကိုအောင်ဆန်းမဟုတ်ပါလော...။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ပုထုဇဉ်သားတို့၏ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်(Instinct)သည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း အစီအစဉ်တို့ဖြင့် အလွန်အလုပ်များလျက်ရှိသောသူ၏ ဦးနှောက်ကို လွှမ်းမိုးပြီး၊ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနေရသည်ကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ကာယုယမည့် ချစ်သူရှာတေးသွား(ကဋ္ဌန)ကို သူပစ်၍ ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုညကပင် သူသည် နောက်သလိုပြောင်သလိုနှင့် 'ဖိုးလှမောင်တစ်ယောက် မကောင်းဘူး ဆရာကြီးရဲ့... ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေမပြီးခင် မိန်းမယူတယ်' ဟု သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအား တိုင်တန်းခဲ့သေးသည်။ အမိပွားယ်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂထွက် နိုင်ငံရေးသမားတစ်စုသည် လူငယ်ဘဝ အိမ်ထောင်ပြုကြရမည်။ သို့သော် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီး ဆုံးခန်းတိုင် မရောက်သေးမီ အိမ်ထောင်မပြုသင့်သေးဟု သူယူဆသည်။ အမှန်ကတော့ သူလည်း မိန်းမလိုချင်လှပြီ၊ အချိန်အခါမသင့်သေးသောကြောင့်သာ အောင့်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှမောင် မိန်းမယူတာကို သူ အပြစ်မတင်၊ မိန်းမယူ စောတာကိုပဲ သူဆိုလေသည်။

၎င်းနောက် သခင်ချစ်၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်လူအေးတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

ကိုသိန်းအောင် (ကွယ်လွန်သူ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်) ဗိုလ်လကျ်ာတို့သည်လည်း စွံလုဆဲ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်တို့လည်း မြန်မာပြည်မှ လုံးလုံးလျားလျား ဆုတ်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ အထက်မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာ၌ မကြာခဏ ဘီအိုင်အေနှင့် ဂျပန်တို့သည် ဘုကျကာ အရျင်းများသည့်ကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် အညာမှာ ဗိုလ်ဇေယျကို ဂျပန်ကင်ပေကဖမ်းသည့် ကိစ္စက တပ်မတော်သား ရဲဘော်များ၏စိတ်ကို အထူးထိခိုက်စေခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့လျှင် မြန်မာပြည်၏နောင်ရေးနှင့် 'မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို တို့သွေးခဲနဲ့တည်ဆောက်အံ့' ဟု ကြွေးကြော်ကာ လက်နက်စွဲကိုင်လာခဲ့သော ဘီအိုင်အေတပ်ကြီး၏ ကံကြမ္မာ...၊ တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမည်မသိသေးသော အလွန်စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်းနေသည့်အချိန်၊ အနောက်တောင်မုတ်သုန်လေ စတင်တိုက်ခတ်လျက် အေးချမ်းသည့်မိုးပေါက်တွေ တဖြောက်ဖြောက်ရွာစပြုသော မိုးဦးကျအချိန်သမယတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အလံပြဘုရားလမ်း၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံ ကြီးတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် အနားယူနေရသော လူငယ်တစ်ဦးသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်ရှုပ်နေလေသည်။ ထိုသူကား ဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်းပင်တည်း။ သူ၏ ဦးနှောက်တွင် ရှုပ်နေသော ပြဿနာကား မကြာသေးမီက ကိုလှမောင် မင်္ဂလာဆောင်စဉ် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ပြုရေးပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

" အမှန်ကတော့ ကိုလှမောင်က စပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိန်းမယူသွားကြကတည်းက သူ၏စိတ်ထဲတွင် အတော် အားကျနေမိလေပြီ။ 'ငါတို့တစ်တွေ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်း အဆုံးသတ်ဆွတ်လှမ်းပြီးမှသာ အိမ်ထောင်ပြု အခြေစိုက်ကြရမည်' ဟူသော သူ၏ယူဆချက်အစွဲသည် မှန်ပါ၏လော... သဘာဝကျပါ၏လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲ၍မရအောင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေလေသည်။ မြန်မာပြည်၏ နိုင်ငံရေးနှင့်တကွ သူမျိုးဇာကြဲကာ ပျိုးထောင်ခဲ့သော ဘီအိုင်အေ တပ်မတော်ကြီး၏ နောင်ရေးတို့အတွက်စဉ်းစားရင်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းနယ်လျက်ရှိသော သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ၏နွမ်းနယ်မှုကို သက်သာရာရစေမည့် အပြုအစုယုယမှုကို တောင့်တမိလာလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ သူ့အခန်းသို့ နေ့စဉ်လာ၍ ကိစ္စကြီးငယ်ဆောင်ရွက်ပေးရင်း ယုယပြုစု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော လုံးကြီးပေါက်လု သူနာပြုဆရာမကလေးတစ်ဦးကို သူသတိပြုမိလေသည်။ ယုယစွာပြုစုစဉ် ဆရာမကလေးက ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်သည့်အခါ အလွန်နှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သခင်အောင်ဆန်း၏စိတ်ဝယ် ထင်မြင်မိလေသည်။ အခုလို နှစ်သိမ့်ဖွယ် အပြုအစုယုယမှုသည် မကြာခင် ဆေးရုံက ဆင်းသည့်အခါ ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ရာသက်ပန်ဖြစ်နေလျှင် အင်မတန်ကောင်းမှာပဲဟူ၍လည်း တွေးစပြုရင်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်သော အချိန်ကာလ ပြဿနာကြီးကို သူ အကြီးအကျယ် ဖြေရှင်းနေရှာလေသတည်း။ ၎င်းဆရာမကလေးအမည်မှာ မခင်ကြည်ဟု ခေါ်လေသည်။

'ဗိုလ်တေဇနဲ့ ဖူးစာဖက်တာ ... မခင်ကြည်မှာ အပျိုစင်ကညာ... ' ရက်များမကြာမီ ဗိုလ်တေဇ(ခေါ်) သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာမ မခင်ကြည်တို့ လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်စွာလက်ထပ်သည့်အရေးကိစ္စပေါ်လာခဲ့ပြီး၊ ၎င်းဆေးရုံခန်းမကြီးမှာပင် ကျင်းပသော မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံပွဲတွင် (ရွှေပြည်အေး)ရေးစပ်သော မင်္ဂလာစုံတွဲသီချင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ အတော်စဉ်းစားယူရသော ပြဿနာ၏ အဖြေမှန်ကို ရသွားလေပြီ။

'ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် မိန်းမရသွားပြီ။ သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယသော ဖနီးသဲညည်(နောင်လာမည့် သားသမီးများ)အပေါ် သူ၏သံယောဇဉ်သည် တပ်မတော်က ရဲဘော်တွေအပေါ်ရှိသည့် သံယောဇဉ်ထက် ကြီးမားပေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကြောင့် သူ၏ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ပျက်သွားတော့မှာပဲ' စသည်ဖြင့် တွေးတောပူပန်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရှာသူများကား... ဘီအိုင်အေမှ ဘီဒီအေ ပြောင်းခါစ တပ်မတော်သားရဲဘော်များ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့စိတ်ဝယ် အတိုင်းမသိ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမြတ်နိုးသောဖခင်ကြီး နောက်မိန်းမ ယူမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မိတဆိုးသားသမီးများပမာ ဝမ်းနည်းကြလေသည်။ တပ်မတော်က ရဲဘော်ကလေးတွေသာ မဟုတ်... တပ်မတော်အရာရှိကြီးများအချို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နိုင်ငံရေးသမားအချို့ကပါ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်မိန်းမ အယူစောသည်ကို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် သဘောမကျခဲ့ချေ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှ မှန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ဘယ်သူဘာပြောပြော တစ်ဇွတ်ထိုး

လုပ်တတ်သော ဗိုလ်ချုပ်အား မည်သူမှမပြောသာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကိုသာ ဖြစ်သလို ဝိုင်းဝန်းကူညီကာ စီမံပေးကြရလေတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို လုံးဝမကန့်ကွက်ခဲ့သူတစ်ဦးကား တို့ဗမာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံး၌ဒါနချုပ်မှူး သဘာဝလိုင်ပြဿနာအကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်သူ ကိုကြီးနုပင် ဖြစ်သတည်း။

'အဲဒီတုန်းက မိန်းမယူဖို့အရေးကို ဗိုလ်ချုပ်အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လို့ရသလား'

ဖ–ဆ–ပ–လ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလက... ရှမ်းပြည်သွားရင်း မိတ္ထီလာမှတောင်ကြီးသွား ကားလမ်းခရီးတွင် ချစ်ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်ပါ ခေါ်လာသည့်အခါက် ကျွန်ုပ်က ဗိုလ်ချုပ်အား မေးခွန်းထုတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ... ငါက ကျောင်းနေတုန်းကတော့ ကိုယ်ယူမယ့် စံပြမိန်းမလောင်းကို အကြီးအကျယ် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးခဲ့သားပေါ့၊ ကျန်းမာရမယ်၊ သဘောထားကြီးရမယ်၊ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ချောမောရမယ်၊ မျိုးရိုး ဇာတိကောင်းရမယ်၊ ငါ့မိဘဆွေမျိုးများနဲ့ သင့်တင့်ရမယ် ဘာညာနဲ့ စုံလို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကတော့ ခေါင်းကလည်းရှုပ်ရှုပ်နဲ့ တခြားလူပျိုကြီးတွေလို ဟိုတယ်တွေဘာတွေ တက်လည်းမပျော်ချင်တာတစ်ကြောင်း(ဟယ်...တတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောင်ခါကျမှ ကွဲကာမှကွဲရော၊ ခုတော့ မိန်းမယူမှပဲ)ဆိုပြီး ဇွတ် ယူလိုက်တာပါပဲကွာ။ လူချင်းကြိုက်ပုံကလည်း မင်းတို့ကောင်တွေလို သံသရာရှည်ကြီး လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တိုတိုတုတ်တုတ် လိုရင်းသဘော ရောက်တဲ့(Very business like)နည်းပဲကွ...' ဟု သူ့လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်အား ပြုံးကြည့်ရင်း မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောပြလေသည်။

တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ 'ဒါထက် နေစမ်းပါဦးကွ၊ အဲဒီတုန်းက. ငါ ဗြုန်းခနဲ မိန်းမယူပစ်လိုက်တော့ တပ်ထဲက ရဲဘော်တွေစိတ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ' ဟု ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့စိတ်ထဲ သိချင်သလောက် မေးခွင့်မရခဲ့သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

'ဟာ... ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ငါတို့ဗိုလ်ချုပ်တော့ သွားပြီ၊ မိန်းမရတယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုရင်ပဲ တို့ရဲဘော်တွေကို သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့တပ်မတော်ကြီးလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး။ အဲသလိုပဲ ရဲဘော်တိုင်းလိုလို တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းကြတာပေါ့။ တချို့ရဲဘော်ဆိုရင် မျက်ရည်တောင်ကျတာပေါ့ဗိုလ်ချုပ်' ဟု ကျွန်ုပ်၏ဘေးမှ (ထိုစဉ်က ဗိုလ်ရန်နိုင်၏တပ်ရင်း ၂ မှ) ဗိုလ်မင်းလွင်က ဖြေလိုက်ရာ...

'ဟေ ဟုတ်လား' ဟုသာဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စတေရှင်ဝက်ဂွန်း မော်တော်ကားပြတင်းမှ လမ်းဘေးရှိ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ရဲဘော်အားလုံး(ဝါ) မြန်မာလူငယ်အပေါင်းတို့သည် သူ့အား မည်မျှချစ်ခင်ကြည်ညို၍ အားကိုးကြသည်ကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိပေသည်။

အမှန်ကတော့ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ကြည်ညိုအားကိုးကြသလောက်သူကလည်း ရဲဘော်တွေအပေါ် သံယောဇဉ် အတော်ကြီးလေသည်။ သားသမီးများများရှိသော ဖခင်ကဲ့သို့ သူ့တပည့်တပန်း ရဲဘော်တွေ၏ နေထိုင်စားသောက်ရေး၊ ရဲဘော်တွေ၏ နောင်ရေးကိစ္စများကို သူ့စိတ်ထဲဝယ် တွေးတောပူပန်နေခဲ့ရှာလေသည်။

တော်လှန်ရေးတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အမှုထမ်းလျက်ရှိသော တိုင်းအမှတ် ၇ နယ်ပယ်ဖြစ်သော သရက်ခရိုင်၊ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေခဲ့ရာ ၁၉၄၅ ခု၊ မေလဆန်းတွင် အောင်လံမြို့၌ စခန်းချထားသော အမှတ် ၂၆၈၊ ဗြိတိသျှတပ်မဟာဗိုလ်မှူးကြီးမှတစ်ဆင့် ၁၄ နံပါတ် စစ်သေနာပတိ ဂျင်နရယ် ဆလင်းမ်ကဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား တွေ့ဆုံလိုကြောင်းသိရသဖြင့် ဗိုလ်မှူးအောင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့စခန်း သရက်ချောင်းရွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လှို့ဝှက်စွာနေရာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းကြားတွင် ဂျပန် ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် အစဉ်မပြတ်ဆုတ်ခွာလျက်ရှိခြင်းကြောင့် တပ်မတော် တပ်စုများနှင့် ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲများလည်း မကြာခဏဖြစ်ပွားလျက်ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ၎င်းဂျပန်စစ်တပ်ထုကြီးကိုဖြတ်ကျော်၍ အတော်ပင်ပန်းကျပ်တည်းစွာ ကြံဖန်ပြီး ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လည်း ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မင်းခေါင် နှင့်အတူ သရက်မှအောင်လံသို့ကူးကာ အောင်လံရှိ ဗြိတိသျှတပ်မင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက်

လေယာဉ်ပျံနှင့်တစ်ဆင့် စစ်ဗဟိုဌာနချုပ်ရှိရာ မိတ္ထီလာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက်ထပ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အတော်ကြာအောင် မတွေ့ရတော့ဘဲကျွန်ုပ်တို့ တပ်တွေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း စုရုံးမိကာ ဆုတ်ပြေးနေသောဂျပန်ကို နောက်ပိုင်းမှ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်လျက် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရာ ဇွန်လဆန်းရောက်သောအခါ ဗြိတိသျှတပ်မဟာ အမှတ် ၂၂ နှင့်အတူ တွဲဖက်တိုက်ခိုက်ရန် တိုင်းအမှတ် ၇ စစ်ဌာနချုပ်မှ နတ္တလင်းမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်မကြာမီ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ဗမာ့တပ်မတော်ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တပ်အသီးသီးကို ရှင်းလင်းပြောပြရန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗိုလ်မှူးလှအောင်နှင့်အတူ ပြည်မှတစ်ဆင့် နတ္တလင်းသို့ ရောက်လာပြန်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရောက်လာသောနေ့ နံနက်တွင်ပင် ဗိုလ်မှူးမြင့်အောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်ရှာလေသည်။

၎င်းနေ့ည နတ္တလင်းမြို့ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချရာ ချစ်တီးတိုက်တွင်ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ရဲဘော်တစ်စု စကားထိုင်ပြောနေကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အခြားနိုင်ငံရေးကိစ္စ၊ တပ်မတော်၏ နောင်ရေးကိစ္စအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီးနောက်...

"နောက်တစ်ခုက ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းတွေ သေသေချာချာပြီးမြောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်လူထဲက မိန်းမယူမယ်ကြံတဲ့လူတွေလည်း တစ်နှစ်လောက်တော့ အောင့်ထားကြဦး" ဟု ခပ်တည်တည်မှတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူပျိုရဲဘော်တစ်စုက ပြုံးမိကြလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့..."

ကျွန်ုပ်က မရဲတရဲ ကွန့်လိုက်မိသည်။

"နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုတော့ သားမယားသံယောဇဉ်တွေက အတော်အရှိသားကွ။ ရခါစတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်သလောက် နောင် တဖြည်းဖြည်းကြာလာပြီး သားသမီးတွေရလာတဲ့အခါ တာဝန်ကိစ္စတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာတတ်တယ်။ ငါဆိုရင်တောင် လူပျိုဘဝတုန်းက ဖြစ်သလို နေခဲ့ရပေမဲ့ ခု သားသမီးနဲ့အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုရင်ပဲ အနည်းဆုံး တွေးမှုရတဲ့ သံယောဇဉ်ကလေး ရှိလာတာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ လူပျိုဘဝလို တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် သံယောဇဉ်ကင်းကင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မကောင်းလို့ပါပဲကွာ"

ကြည့်စမ်းပါဦး... ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပါးစပ်က စီကာပတ်ကုံး ထွက်လာတဲ့စကားတွေ ဘယ်လောက်များ သဘာဝကျပြီး ဘယ်လောက် လူဆန်သော စကားများပေနည်း။

၁၉၄၅ ခု ဒီဇင်ဘာလ။

ဗိုလ်ချုပ်သည် မဟာမိတ် သေနာပတိချုပ် မောင့်ဘက်တင်က ပေးအပ်သော စစ်ဗိုလ်တပ်မင်းကြီးရာထူးကို လက်မခံဘဲ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်ဦးကို ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗိုလ်မှူးအောင် ဦးဆောင်လျက် ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ ကြီးကို တပင်တပန်း တည်ဆောက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သောနံနက် ကျွန်ုပ် ဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

'ဟော့ကောင် မင်း ငါ့အိမ်လာနေပါလားကွ...'

'မဖြစ်ဘူးထင်တယ်... ဗိုလ်ချုပ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျွန်တော် အခု မိန်းမရနေပြီ'

'ဟေ... ဟုတ်လား၊ ငါ့လခွေး မင်းဟာက မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်တုန်းက ရလိုက်တာလဲ၊ တို့တောင် မသိဘူး။ ဘယ်မှာ လက်ထပ်သလဲ'

'လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးပြေးတာ'

စင်စစ် ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမယူသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်က ကြိမ်းမှာ ကြောက်နေလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၆ လကပင် နဂ္ဂလင်းမှာတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်သည် လူပျိုရဲဘော်တွေ မိန်းမမယူကြသေးဖို့ ပြောခဲ့၏။

'မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်'

'ဟာ ဒါဖြင့် အောရိုက်ပဲ... အမှန်ကတော့ စောစောအိမ်ထောင်ပြုတဲ့ (Early Marriage)စနစ်ဟာ ကိုယ့်မှာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနဲ့ ဝင်ငွေ မရှိသေးလို့ ဘိုင်ကျတာကလွဲရင် အဘက်ဘက်က ကောင်းတာချည်းပဲ။ တို့

မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာသာ ခွကျနေတာ။ တောအရပ်ဒေသတွေမှာဆိုရင် ရှေးစနစ်အတိုင်း စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ပြုကြတာချည်းပဲ။ အဲဒါ သိပ်ကို ကျန်းမာသန့်ရှင်းပြီး အစစအရာရာ ကောင်းတဲ့နည်းပဲကွ။ မြို့ကလူတွေမှာသာ အင်္ဂလိပ်ပညာသင်လို့ အချိန်ကုန်ရတဲ့အထဲ အလုပ်အကိုင်နေရာကျဖို့ စောင့်ရ၊ ဟိုငဲ့ရ၊ သည်ငဲ့ရနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သထက်ကုန်ပြီး လူလည်း ဟိုင်းဆွေးပြီး မဟုတ်တာဖြစ်ချင်တဲ့လူလည်း ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါလည်း သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဖွတ်မိန်းမယူလိုက်တာပဲ ဟား...ဟား'

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် အိမ်ထောင်ပြုတရား ဟောနေလေသည်။

'နောက်ပြီး ငါတစ်ခု မကြိုက်တာရှိသေးတယ်။ မြန်မာ့ထုံးစံဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနား အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ငွေတွေနင်းကန်ဖြုန်းတာ ဟာ အပိုပဲ။ လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ရိုးရိုးနဲ့ကျဉ်းကျဉ်း မလုပ်ချင် ကြဘူး။ ပိုက်ဆံဖြုန်း လက်ထပ်မှ ဟုတ်တယ် ထင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတော့ ခိုးယူတာ အအေးဆုံးပဲလို့ထင်တယ်။ ဘာမှ သိပ်မကုန်ဘဲနဲ့ လိုရင်း ရောက်တာပဲ မဟုတ်လား'

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ခေတ်မမီသေး တော့ ခက်တာပါပဲ။ အခု ကျွန်တော့်မိန်းကလေးအိမ်ကို လူကြီးများနဲ့ ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်'

'ဟ...ဒီပြန်အပ်တာလည်း ငါတော့ ပိုတယ်လို့ထင်တာပဲ။ မိန်းမနဲ့ ယောကျ်ား နှစ်ဦးသဘောတူကြရင် လူသိနတ်ကြား လင်မယားအဖြစ် နေလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ကွ' ဟု ဗိုလ်ချုပ် တအားမှုတ်နေသည်ကို သူ့ချစ် ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်က ပြုံးရွှင်နားထောင်နေသည်။

၎င်းတစ်ကြိမ်သာ မဟုတ်၊ သူ့ရေတိမ်နစ် မကျဆုံးမီကလေးတွင် ကာကွယ်ရေးအတွင်းဝန် ဦးဘတင့်၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ကျွန်ုပ် တို့ သွားကြရာ... တကယ့် ရန်ကုန်မြို့မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်နေသည့် အတိုင်း အပိုဆာဒါးတွေက အလွန်ရှုပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂုဏ်ပြိုင်ကာ အရမ်းဝတ်စားဆင်ယင်လာကြသော မင်းပရိသတ်အပေါ်ကို သူ အလွန်မျက်စိနောက်ဟန် ရှိလေသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာမှအပြန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကားထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပေါင်း ၃ ယောက်ပါလာရာ တစ်လမ်းလုံး မျက်မှောင်ကုတ်၍ စကားမပြောဘဲလာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် တာဝါလိန်းထဲသို့ မော်တော်ကား ချိုးဝင်ခါနီးသောအခါ...

'ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေရာမှာ ခိုးယူတာအကောင်းဆုံး ပါပဲကွာ' ဟု ကျွန်ုပ်ဇနီးအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဤကား... အိမ်ထောင်ပြုရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ အယူအဆ သဘောတရား(Philosophy)ပင်တည်း။

ဪ ... ဗိုလ်ချုပ်... ဗိုလ်ချုပ် သူ့ကို အတိုင်းမသိ ကြည်ညို အားကိုးသော မြန်မာလူထုကြီးက ကောင်းကောင်းမသိသလောက် တကယ့်သဘာဝကျသော အတွေးအခေါ် ယူဆချက်တွေနဲ့ လူနှင့် အလွန်တူသော ဗိုလ်ချုပ်။

'လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင်... ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာတွေရေးမယ်၊ နိုင်ငံရေးတွေ ရာဇဝင်တွေအပြင် အိမ်ထောင်ပြုရေး၊ သားသမီး စောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရေး၊ အချစ်ပြဿနာ...(Sex)လိင်ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ အယူအဆ သဘောထားတွေကိုပါ စာအုပ်ရေးဦးမှာပဲ...' ဟု ၁၉၄၇ ခု၊ ဧပြီလက မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)မှာ ခေတ္တအနားယူနေရင်း ပြောခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် အထက်ပါ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကလေးတွေမှ မပြည့်ဝသေးမီ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရရှာလေပြီတကား။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဖိသုကာ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးက နှမြောတသကြသလောက် သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကောင်းကောင်းကြီးသိခဲ့သော ဒေါ်ခင်ကြည်၊ အောင်ဆန်းဦး၊ အောင်ဆန်းလင်း၊ မမစုကလေးတို့၏စိတ်ဝယ် မည်မျှ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာလေမည်နည်း။

(တက္ကသိုလ်နေဝင်း)

❑

အခန်း (၃၆)

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

၁၉၄၆ ခု စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

မိုးရာသီတစ်ချိန်လုံး အုံ့မှိုင်းရီဝေနေခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့၏ ကောင်းကင်သည် မိုးရိပ်တိမ်လိပ်များကင်းစင်လျက် ကြည်လင်တောက်ပ၍ နေလေသည်။ ဗဟန်းလမ်းအတိုင်း တိရစ္ဆာန်ရုံဘေးမှ အလံပြဘုရားလမ်းဘက်သို့ တအားပြေးနေသော ဂျစ်ကားတစ်စင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကာကီစိမ်းရောင် စစ်ဝတ်ယူနီဖောင်း ဖိုသီဖတ်သီဝတ်လျက် ကတုံး(ခေါင်းတုံး)ဆံတောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ယောက်တို့ကို မြင်ရလေသည်။ ရဲဘော်အဝတ်အစားနှင့် စစ်သုံးကက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူငယ်တစ်ဦးက ဂျစ်ကားကို မောင်းလျက်ရှိလေသည်။ တခြားလူတော့မဟုတ်။ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယမန်နေ့ကပင် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်ဝန်ကြီးအဖြစ်ရောက်သွားလျက် ပူပူနွေးနွေး ကာကွယ်ရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းအဖြစ် သူ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဂျစ်ကားမောင်းသည့် ရဲဘော်ကား စာရေးသူပင် ဖြစ်သတည်း။ တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငေး၍သာလာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် အလံပြဘုရားလမ်း(ဆော်တိုကား)တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အားလှမ်း၍ အင်္ဂလိပ်လို ပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

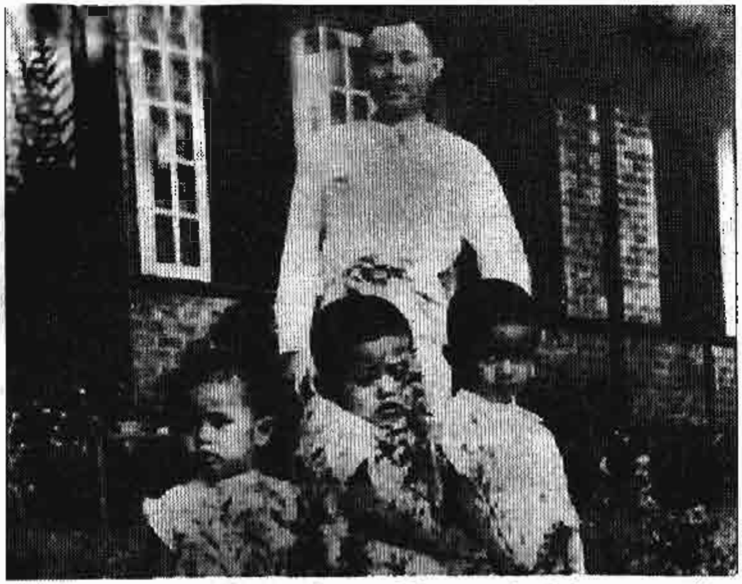

ယခင်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သားကြီး အောင်ဆန်းဦး၊ သားလတ်
အောင်ဆန်းလင်းနှင့် သမီးလေး အောင်ဆန်းစုကြည်တို့ပုံ။

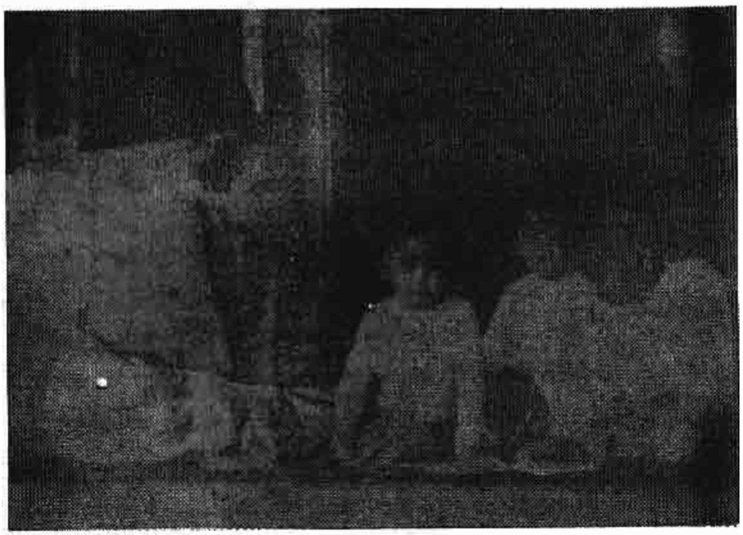

ယခုမူ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် သားကြီး၊ သားလတ်၊ သမီးလေးများကို
တသင်၍ ပြုစုကျွေးမွေးနေရလေပြီ။ (အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဒေါ်ခင်ကြည် သားသမီးများ
ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့မြင်ရပုံ။

မကွယ်လွန်မီ သားမယားများနှင့်အတူ နောက်ဆုံးရိုက်ကူးသောပုံ
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်လေသည်။

(I am not happy in office.) 'အစိုးရထဲဝင်ပြီး ရာထူးယူရတာ ငါတော့ မပျော်ပါဘူးကွာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်'

ဒေါ်ခင်ကြည်က ဘာမျှမပြော။ ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ ငါတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်လာတာ ဗြုန်းခနဲ ဒီလို အစိုးရအဖွဲ့ထဲ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ရာထူး ယူလိုက်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပျော်ကို မပျော်ပါဘူးကွာ'

ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ မောင်းမြဲမောင်းနေလေသည်။ အမှန်တော့ သူဘာကြောင့်စိတ်ထဲမှာ မပျော်သလဲဟူသော မေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်၊ တစ်လမ်းလုံးငေး လာရင်း အတွေးနယ်ကျွံနေဟန်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သူ၏ဘေးမှ ထိုင်လျက် ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည်လည်း ၎င်းအဖြေကို သူတို့စိတ်တွင်းမှ လိုက်လှဲ စွာ သိကြသည်။ ထုတ်ဖော်မပြောကြ၍သာ။ ၁၉၄၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကို အမှတ် ၂၅ တာဝါလိန်းလမ်းရှိ အိမ်သူအိမ်သားတွေ စိတ်ထဲမှာ ထာဝစဉ်သတိရနေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ထိုနေ့တွင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အလုပ်သမားအရေး၊ သပိတ်အရေးတို့ကြောင့် ဆာပေါ်ထွန်းအစိုးရ ပြုတ်ကျပြီးနောက် အကင်းပါးသော ဘုရင်ခံသစ် ဆာဟူးဗတ်ရန့်(စ်)က ဖ–ဆ–ပ–လ ခေါင်းဆောင်များနှင့် အပူတပြင်း စေ့စပ်ဆွေးနွေးလျက် မြန်မာပြည်၏ရှေ့ရေး ကံကြမ္မာသတင်းကို လူတိုင်းက စိတ်ဖောကြီးစွာ နားစွင့်နေခိုက် အလုပ်အများဆုံး၊ ခေါင်းအရှုပ်ဆုံးလူဖြစ်သော ဖ–ဆ–ပ–လ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည် တွင် စတုတ္ထမြောက် ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာကလေးတစ်ဦး မီးရှူးသန့် စင် ဖွားမြင်လေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဖ–ဆ–ပ–လ အလုပ်အမှုဆောင်အစည်းအဝေးများကား ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အိမ်မှာချည်း လုပ်လေ့ရှိသည်။ မြန်မာလူထုကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ် အစစ်ဖြစ်သော ဖ–ဆ–ပ–လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဦးနှောက်ကား အလုပ်အမှု

ဆောင်အဖွဲ့ပင်ဖြစ်ရာ မြန်မာလူထုနှင့် မြန်မာပြည်၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး နိုင်သည့် ဖ–ဆ–ပ–လ အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးများသည် (အထူး သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ အုံကြွမှုဖြစ်နေစဉ်တွင်)မည်မျှအရေးကြီးကြောင်းကို စာဖတ် သူများ တွေးကြည့်နိုင်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နံနက် ၉ နာရီက စသော အစည်းအဝေးတစ်ခုသည် (နေ့လယ်စာကို အစည်းအဝေးခန်း၌ပင် ခေါက်ဆွဲ ကြော် တစ်ပန်းကန်နှင့်ပင် ပြီးရသည်) ည ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီထိုးမှပင် ပြီးတတ်လေသည်။ 'တံခါးအမြဲဖွင့်ထားသော' ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏ လောကွတ်ကို အခါခါငြင်းပယ်ခဲ့သော ဖ–ဆ–ပ–လ အဖွဲ့ကြီး၊ အစိုးရအဖွဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ကရမည့်အရေးသည် အလွန်ပင် အရေးကြီးရကား ဘုရင်ခံ နှင့် စေ့စပ်ချက်များကို အထူးသတိကြီးစွာ သုံးသပ်ဝေဖန်ရသည်မှာ ဖ–ဆ–ပ–လခေါင်းဆောင်များအဖို့ အတော် ခေါင်းရှုပ်စရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့လျှင် ခေါင်းရှုပ်သောသူများ၏ သဘာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ၎င်းတော်သလင်းလဆုတ် ၁၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့က သူ့တွင် သမီး ရတနာတစ်ဦး တိုးပြန်ပြီဟူသော မင်္ဂလာသတင်းကောင်းကို ကြားရသော အခါ မည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်ရှာလေမည်နည်း။ သူ၏ကလေး အကြီးဆုံးနှစ်ယောက်မှာ ယောကျ်ားကလေးချည်း ဖြစ်ကြလျက် တတိယ ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ပြေးလွှားကစားဆော့တတ်သည့် အရွယ် ဖြစ်သော သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိနောက်သော ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ သမီးကလေး (မမစု)အပေါ် အချစ်တွေ ပိုမိလေသည်။ ယခုတစ်ဖန် သမီးရတနာတစ်ဦး ထွန်းကားပြန်ပြီ။ များမကြာမီ သူရုံးက ပင်ပန်းပြီးပြန်လာတိုင်း လှေကားထိပ် မော်တော်ကားဆိုက်ရာသို့ 'ဖေဖေ ပြန်လာပြီ' ဟု ဆိုကာ ဘဝင်အေးစရာ အပြုံးကလေးဖြင့် ဆီးကြိုတတ်သော မမစုနှင့်အတူ အဖော်ရမည့် သမီးထွေးကလေးကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်(ဝါ)အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ ဦးအောင်ဆန်း၏စိတ်တွင် နှစ်သိမ့် ကြည်နူးသွားလေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက သူ၏မျှော်လင့်ချက် အဆောက်အအုံကို တစ်ဟုန်တည်းမုန်တိုင်းဆင်၍ ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ စက်တင် ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့ (ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းကျိန်သောနေ့)တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ သမီးထွေးကလေးသည် သူ့ဖခင်၏ ဂုဏ်ရှိန်သမ္မာကို ရှုပြည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွင် ၅ ရက်မျှ ခံစားကာ အနိစ္စရောက်သွားရှာတော့သတည်း။ သတင်းကို ကြားကြားချင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် တစ်ချက်မျှ ငိုင်သွားကာ…

"အင်း … အိမ်ထောင်ကျတဲ့ ၅ နှစ်အတွင်း ကလေး လေးယောက်ရလို့ များလှတယ်ဆိုပြီး စိတ်တော့ ညစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပြီးမှတော့ ကလေးကို မသေစေချင်တော့ သိပ်နှမြောတာပဲဗျာ"ဟု ညည်းရှာလေသည်။

နိုင်ငံရေးကိစ္စအဝဝတွေကြောင့် အလွန်အလုပ်များလျက်ရှိသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ နှလုံးထဲမှ ဖခင်တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဟုန်လည်း ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်လာလေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကပဲ သမီးရတနာ ရခဲ့သည်။ ကြာသပတေးနေ့ကျသောအခါ အစိုးရအဖွဲ့သို့ ဝင်ပြီး ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းကျိန်ခဲ့သည်။ ၎င်းကြာသပတေးနေ့မှပင် ချစ်သမီးကလေး ဆုံးရပြန်သည်။ ကံကြမ္မာက သူ့အားပြောင်လှောင်ကာ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။ ဘယ်လောက်ပဲ ဝန်ကြီးရာထူးက စည်းစိမ်ရှိသည်ဆိုဆို၊ ဘယ်လိုပင် မော်တော်ကား၊ ရေဒီယို၊ တယ်လီဖုန်း စသော အဆောင်အယောင်တွေများများ၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာ (သမီးထွေးကလေး) ဆုံးရှုံးရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ခမျာမှာ အဘယ်မှာလျှင် ပျော်နိုင်ရှာမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်ပင် "အစိုးရထဲဝင်ပြီး ရာထူးယူရတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ငါတော့ မပျော်ဘူးဘူးကွာ"ဟု ပြောသော်လည်း သူ မပျော်ရသည့် အကြောင်းများအနက် အထက်ဖော်ပြပါအကြောင်းသည် အရေးပါသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တော့ တစ်ထစ်ချ ထင်လိုက်မိသည်။ ဖ–ဆ–ပ–လ အလုပ် အမှုဆောင်အစည်းအဝေးများ၊ တိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှတ်တော်ကော်မတီအစည်းအဝေးများ ကျင်းပစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အား အမှတ်မဲ့ ချောင်းကြည့်ဖူးသူတို့သည် သူ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးပုံ၊ ဖြစ်လာနေသော ပြဿနာအကြောင်းအရာ၌ စိတ်အားထက်သန်စွာ အာရုံစူးစိုက်နေပုံ (Power of Concentration) ကို သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ ထိုပြဿနာအကြောင်း အရာ တစ်ခုခုကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိတ်အာရုံ စူးစိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်စာအုပ်ကလေးကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် …

နံနက် ၈ နာရီ … ဆိုရှန်တိုဗီလာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအစည်းအဝေး။

၁၀ နာရီ … အစိုးရအမှုထမ်း ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်တွေ့

၁၁ နာရီ … အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ချိန်းထားသည်။

၁၂ နာရီ … ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ ကော်မတီအစည်းအဝေး။

နေ့လယ် ၃ နာရီခွဲ… တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် အခြေခံဥပဒေ ဆပ်ကော်မတီအစည်းအဝေး။

ညနေ ၄ နာရီ … ဖဆပလ အမှုဆောင်အစည်းအဝေး။

စသည်ဖြင့် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ၏လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဤသို့ပင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ အစည်းအဝေး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်၍ နေသလောက် ဆိုင်ရာပြဿနာ အကြောင်းအရာတွေမှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်ကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်အာရုံနှင့် စူးစိုက်လျက်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြဿနာတွေကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ချီးမွမ်းအံ့သြဖွယ်ရာပင်တည်း။ "ဗိုလ်ချုပ် အဲသလို အစည်းအဝေးတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုတက်ပြီး၊ စိတ်အာရုံ (Concentrate) စူးစိုက်နိုင်တာ တော်သကွာ။ ငါတော့ တစ်ခါတလေ အစည်းအဝေး လုပ်နေရင်း စိတ်က တခြားကို လွင့်သွားတတ်လွန်းအားကြီးလို့ မနည်းကိုအားခဲပြီး အစည်းအဝေးထဲ စိတ်ရောက်အောင် ကြိုးစားရတယ်" ဟု အစိုးရအဖွဲ့ထဲဝင်ခါစ ကိုကြီးနုက ကျွန်ုပ်အား ပြောဖူးလေသည်။ မှန်ပေသည်။ ဖြူစင် သိမ်မွေ့သော စိတ်ထားနှင့် အနုပညာသမား ကိုကြီးနုသည် အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်ခြင်း၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ အစည်းအဝေးများ၊ မသွားမနေရသည့် ဧည့်ခံပွဲ၊ ထမင်းစားပွဲပါတီများ၏ ဒဏ်ကို လူမှုရေးရာ နားမလည်ဟု အများက ဆိုကြသော ဗိုလ်ချုပ်လောက် ခံနိုင်ရည်ရှိဟန် မတူရှာပေ။ အစည်းအဝေးများ၌ မြင်ရသော ဘုကျကျမျက်နှာထားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အား အချို့က အလိုလို ကြောက်ကြသည်။ အမှန်တော့ ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်နှင့်အခန့်မသင့်လျှင် ဘုမှုတ်တတ်သလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လူသာမန်တို့၏ စိတ်သဘောများ သူ့တွင် အပြည့်ရှိပေသည်။ သူ၏ ချစ်ဇနီးနှင့် သားသမီးများအပေါ် ကြင်နာယုယသည့်စိတ်သည်လည်း အခြားလူများထက် မနည်းပေ။ သူ၏သားသမီးများ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေး၊ သူတို့၏ရှေ့ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဆင်ခြင်နေတတ်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးစ အခါသမယတွင် တော်လှန်ရေး မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး၏ သေနာပတိ၊ ဂျင်နရယ်အောင်ဆန်းဆိုသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အား နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာများ၊ သတင်းထောက်များသည် အထူး စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ ရာ မကြာခဏ တာဝါလိန်း ဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံစကားပြောရင်း မဟာမိတ် စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများ ရပ်ကွက်တွင် ထင်ရှားလှသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို စုံစမ်း အကဲခတ်လေ့ရှိကြသည်။

"ခင်ဗျား ရှေ့ကို ဘယ်လိုကြံစည်စိတ်ကူးပါသလဲ။ စစ်တပ်ကိုပဲ ဆက်လက် ဦးစီးမလား၊ သို့မဟုတ် နိုင်ငံရေးကိုပဲ တစ်ရှိန်တည်း လုပ်သွားမလား" ဟူသော မေးခွန်းကို ခဏခဏ မေးတတ်ကြသည်။

"ကျုပ်တော့ အခု စစ်လည်း ပြီးပြီမို့ စစ်တပ်ကို ဆက်လက် ဦးစီး ရှေ့ဆောင်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်စား အခု ဒုတိယ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်လက်ျာကပဲ ဦးစီးပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ နိုင်ငံရေးကို ထိထိရောက်ရောက် ဝင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါလည်း မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ အထိပါပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးက ထွက်ပြီး အေးဆေးဆေး၊ စာအုပ်ကလေး ဘာလေး ရေးမယ်လို့ ကြံတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထောင် (Family)အတွက် ဂရုစိုက်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ကလေးတွေ ပြုစု စောင့်ရှောက်ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေးကိစ္စတွေလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စီမံချင်တယ်"

ဗိုလ်ချုပ်၏ အဖြေကား ဤသို့ချည်းသာတည်း။

ဤသို့လျှင် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ထိရောက်စွာ ဝင်မလုပ်ရသေးမီကပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံရေးက ထွက်ချင်သည့်ဆန္ဒကိုအတိအလင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့လေသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ရာက အစိုးရအဖွဲ့သို့ ဝင်ရသောအခါ၌ကား လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်မယ် ဟူသောစကားကို ခဏ ခဏ ပြောလာတော့သည်။

အိမ်မှာ ဆူညံစွာ ဆော့ကစားရာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကစားစရာ လုကြ၊ ငိုကြနှင့်လုပ်နေသော သားနှစ်ယောက်အား တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်မရှည်သော ဒေါ်ခင်ကြည်က မိခင်တို့ဘာဝ "တယ်ဆိုးတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲ" ဟု ညည်းမိရာ ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲရင်း စာဖတ်နေသော ကလေးတို့ အဖေက ...

"ငါ့ကလေးတွေ ဆိုးချင်ဆိုးပါစေကွာ၊ အရေးကြီးတာက ကလေးဆိုတာ (Character) စိတ်ဓာတ်ကောင်းရှိဖို့ရယ်၊ (Love of truth) တည်

ကြည်ဖြောင့်မတ်ခြင်း လိုလားတဲ့စိတ် ရှိဖို့ရယ်၊ ဒါပဲ အရေးကြီးတယ်" ဟု သူ့ကိုယ်သူနှင့်လည်းနှိုင်းလျက် သူ၏စိတ်ထဲတွင်ထင်မြင်မိသော (Ideal) စံပြယောကျ်ားကောင်းကို မျှော်မှန်းရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူ၏သားများကို တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော စိတ်ဓာတ်ကောင်းကောင်းနှင့် တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းရတနာများဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာတွေ ဗိုလ်ချုပ်တွင် အခြားအခြားသော ဖခင်များနည်းတူ ရှိခဲ့လေသည်။ သားနှစ်ယောက်အနက် အကြီး (အောင်ဆန်းဦး)မှာ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ အသားအနည်းငယ် ညို၏။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှ၏။ လူကြီးများကဲ့သို့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားကြီး စကားကျယ်တွေလည်း ပြောတတ်၏။ သားအငယ် (အောင်ဆန်းလင်း)မှာမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် အသားအရေ ဖြူဖွေးပြီး ရယ်စရာ မောစရာ အလွန်လုပ်တတ်၊ ပြောတတ်၏။ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို တစ်ခါတစ်ခါ (ကိုလင်းဘတ်ဖလိုး-ကျွဲကြီး) ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်၏။ သူ၏ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများမှာ မိခင်ထံမှ ရရှိသောအလှအမွေများပင်တည်း။

တစ်ညနေ၌ မိသားတစ်စု စုံညီစွာရှိစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ ကလေးများကို ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်ရာမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ဝေဖန်ချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောလေသည်။

"အကြီးကောင် ငဦး က (Very Serious) အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် တည်တာရယ်၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာရယ်ကို ထောက်တော့ သူ့အဖေလို လာမယ်ထင်တာပဲ။ အငယ် ငလင်းကြီးကတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ရှုးပေါ ပေါကြီးပဲ။ ပေါ့ပေါ့စားပေါ့ပေါ့နေရင်း ကြီးလာမယ့်အကောင်ကြီးပဲကွ။ ကြီးလာရင် တေများ နေဦးမလားတောင် မသိဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ငါ့သမီးလေး (စု)ကတော့ အားလုံးထဲမှာ အလိမ္မာဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမရတဲ့ ၄ နှစ်အတွင်းမှာ ကလေး တစ်နှစ် တစ်ယောက် မှန်မှန်ကြီးရတာက ခွကျသကွာ ... ဟဲ ဟဲ" ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာနှင့် ပြောလိုက်ရာ အနီးရှိ ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်က (ဘုကျပြီး အပြင်လူများ ကြောက်သည်ဆိုသော) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသတည်း။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၇)
အနုပညာနှင့် ဗိုလ်ချုပ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နာမည်သာ ကြားဖူးကြသူများသည်လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် သိကျွမ်းခဲ့သူများသည်လည်းကောင်း သူ့ကို စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်၊ ဒေါသကြီးတတ်သူအဖြစ် လောကကြီးအား တိတိ ကျကျ မာကျောသော အကောင်အထည် ရုပ်ဝါဒမျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ထင်မြင်ကြ၊ သိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် စာပေ၊ ကဗျာ၊ ဂီတ၊ တူရိယာ စသော ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ အယူအဆ သဘောထားများကိုကား သိသူ အတော်ရှားပေလိမ့်မည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် အဝတ်အစား ဘယ်အခါမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လေ့မရှိသည့်အပြင် "ဒီအောင်ဆန်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ နည်းနည်းမှ ဆိုရှယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ" ဟူ၍ ကောလိပ်ကျောင်းသူနှင့် ကျောင်းသား အပြင်းအထန် ပွက်ကြ၊ ဝေါကြသည်ကို "ဆိုရှယ်" ဖြစ်သည် ဆိုကာ ခေတ်စားနေချိန်က တက္ကသိုလ် ဗဟိုထမင်းစားခန်းမကြီး၌ သူထိုင်စားနေသော စားပွဲခုံသို့ အခြားကျောင်းသားများပင် ဝင်မထိုင်ဘဲ ရှောင်သွားခြင်းခံခဲ့ရသော ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားဘဝကပင် နိုင်ငံရေးနယ်သို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရောက်နေခဲ့လျက် သူ၏ ရှိသမျှထိုအချိန်၌ တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂမျှော်စင်မှနေ၍ မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အလင်းရောင်ကို မြင်လိုဇောဖြင့် တပင်တပန်း မျှော်ကြည့်ခဲ့ရှာသည်သာမက ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွန်ခေတ်သမိုင်းတွင် ပထမအကြိမ် ဗမာ့လက်နက်ကိုင်တပ်မတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး စစ်ဆင်မှုများ၌သာ အလုပ်များခဲ့ရှာသေးသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင်ကား ဖ-ဆ-ပ-လ တပ်ဦးကြီးကို တစ်ဖန် ပွဲကိုင်ခေါင်းဆောင်ရပြန်ကာ နောက်ဆုံး လူမသမာတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် အနိစ္စရောက်သွားရသည့်တိုင်အောင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို အချိန်ပြည့် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် အမှုထမ်းခဲ့ရသူဖြစ်ခဲ့ရကား သူလို လူထုခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးသည် လူထုထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကဗျာနှင့်စာပေအကြောင်း၊ သီချင်း ဂီတအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်အကြောင်းများကိုလည်း လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း၊ ဆွေးနွေးဝေဖန်ခြင်းများ ပြုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသလောက် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလျှင်းဝါသနာပါမည်မဟုတ်ဟု အားလုံးက ထင်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သည်လောက်လည်း မဟုတ်သေးပါ။

တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်၊ ဗမာ့တပ်မတော်၏ သေနာပတိဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ယခင်ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း လူသာမန်တို့၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစိတ်ထားများ၊ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာကို သုံးသပ်လိုစိတ်များ ချို့တဲ့ကင်းမဲ့ခြင်း မရှိသော "လူအောင်ဆန်း" လည်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တစိမ့်စိမ့်အေးလှသော အခါသမယဖြစ်လေသည်။ မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသွား မော်တော်ကားလမ်းပေါ်တွင် တောင်ကမ်းပါးယံများကို ဝက်ပါလှည့်သကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်ကာ ပြေးတက်လျက်ရှိသော 'စတေရှင်ဝက်ဂွန်း' ကားစိမ်းတစ်စီးတွင် ကျက်သရေရှိလှသော ကြယ်ဖြူနှင့်အနီရင့်ရောင် ဖ-ဆ-ပ-လ အလံတစ်ခု လွှင့်ထားသည်ကို အခြားခရီးသွားမော်တော်ကားများက သတိပြုမိကြလေသည်။ ထိုအချိန်က ဖ-ဆ-ပ-လ အလံတော်ကို မော်တော်ကား၌ လွှင့်ထူလေ့ရှိသူတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။ ထိုသူက ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင် တည်း။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့က သံဖြူဇရပ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည့် ကျဆုံးသော စစ်သည်တော်များ အလေးပြုပွဲအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ရင်း၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တနင်္သာရီတိုင်း ကရင်အမျိုးသားများ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျင်းပရာ ကပ္ပလီရွာသို့ ပင်ပန်းစွာ သွားခဲ့ပြီးနောက် ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲအမီ ကရင်နီနယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ ဝေဟင်ခရီးဖြင့် လာခဲ့ပြီး မိတ္ထီလာမှတစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်သို့ ကားနှင့် တက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခရီးကြမ်းများ သွားခဲ့ရသော ဗိုလ်ချုပ်မှာ သင်းပျံ့သော ထင်းရှူးပင်နံ့များ လှိုင်နေသည့် ရှမ်းကုန်းမြင့်ဒေသမှ လေကောင်းလေသန့်များကို ရှူရှိုက်ရသောအခါ တိုင်းပြည်ရေးရာကိစ္စများဖြင့် အလုပ်အလွန်များခဲ့သော သူ၏ဦးနှောက်တွင် အနည်းငယ်ကြည်လင်၍လာဟန်ရှိလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲဝယ် သည်တစ်ခါ ရှမ်းပြည်တက်ရသည်မှာ ပို၍ ပျော်စရာကောင်းလှကျ် ကားလမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရံလျက်ရှိသော တောင်တန်းကြီးများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း ပို၍ သာယာသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ အကြောင်းမူကား ယခုတစ်ကြိမ် ခရီးထွက်ရာ၌ သူ၏နံဘေးတွင်ကပ်လျက် ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လိုက်ပါလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဥပမာ– လမ်းခရီး၌ နာစေး၊ ချောင်းဆိုးမှုစ၍ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် သူနာပြုအတတ်၌ ဝါရင့်ပြီးဖြစ်သော ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်က သူ့အား ပြုစုယုယလိမ့်မည်ဖြစ်သတည်း။

“.... ဂန္ဓမာတောင် လှိုဏ်ချောင် မုခ်နန်းဆီ ဂုမ္ဘာန်တစ်ထောင် စောင့်ကြပ်ကာဆီးသည် ... နတ်ပန်းကလေးနဲ့ နတ်ပန်းကလေးနဲ့ သဏ္ဌာန်တူသည်... လေယူရာသင်း မွှေးလို့လှိုင်ကြည် ... ဘုန်းသမ္ဘာရှင် မျှော်ကိုးကာစောင့်ခဲ့ပြီ ....”

လား ... လား မော်တော်ကားသည် ကလောမြို့သို့ နီးလာလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း ပို၍စိမ်းစိုလာလေရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး၏ ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ စည်းချက်လိုက်ရင်း အထက်ပါ မသန်းအေး၏ (မြပန်းခွေ) သီချင်းကို တူရိယာ မဆန်သော သူ၏အသံသြကြီးဖြင့် ဆိုနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကား ရှေ့ဆုံးတန်းမှနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်နောက်တည့်တည့်တွင် ထိုင်ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာသော သတင်းထောက်ကြီး ဦးပုကလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးက ပြုံးစိစိနှင့် သူ၏ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီးထဲမှ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သည်လိုသီချင်းဆိုသည်ကို ဘယ်သူက ယုံမည်နည်း။ တက္ကသိုလ်အင်းဝဆောင်တုန်းက ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ တူရိယာဂီတ တီးမှုတ်သီဆိုသမျှ အနားမှလာ၍ နားထောင်လေ့ရှိ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကား ဘယ်တော့မှ သီချင်းဆိုလေ့မရှိ။ သူများက ဆိုနိုင်း၍လည်းမရ။ ရေချိုးခန်းတွင် လူတကာ နှင်းအော်လေ့ရှိသလောက် ထိုသူမှာ ရေချိုးရာ၌ပင် သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ ညည်းလေ့ရှိသူမဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကို မေးသောအခါ “ကျုပ်အသံက သီချင်းဆိုလို့ကို မဖြစ်လို့ပါ” ဟု အဖြေပေးလေသည်။ ၎င်းမိတ်ဆွေကဲ့သို့ လူမျိုးအများပင် ရှိလေသည်။ ထိုသူများနှင့်စာလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ခမျာ သူစိတ်ကူးရသည့်အခါ သီချင်းဆိုဖော်ရ၍ တော်လှပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ဒီရာသန်းအေး အသံက ကောင်းတော့ အတော်ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါတော့ သူ့အသံရယ်၊ မေရှင့်အသံရယ် အကြိုက်ဆုံးပဲ” ဟု ကလောမြို့အဝင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က လှပ်လိုက်သေးသည်။

ကိုင်း ... ကဗျာမဆန်၊ တူရိယာမဆန်၊ အနုပညာနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍မရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယခု သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ဗမာတူရိယာ တေးသံရှင်များကို ထုတ်ဖော်ဝေဖန်လိုက်လေပြီ။ ‘ဘိလပ်ပြန်သန်း’ နှင့် ‘မေရှင်’ တို့၏ ညတုတုတေးသီသံသည် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ရူးနေသော လူပျိုပေါက်ကောင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအားနားဝင်ပီယံဖြစ်စေကာ ဘဝင်နှလုံးတွင် ရွှင်ပြုံးစွဲမက်စေခဲ့ပေသည်။

၎င်းအကြိမ်တွင်သာမဟုတ် သူခရီးထွက်တိုင်းလိုလိုပင် စိတ်ကူးပေါက်သည့်အခါ သူ ရသလောက် တစ်ပိုင်းတစ်စ ကာလပေါ်တေးချင်းများကို သူ၏အသံသြကြီးဖြင့် ညည်းလေ့ရှိကြောင်းကို သူနှင့် အမြဲလိုလို လိုက်ပါသော ရဲဘော် ဗိုလ်မင်းလွင်၊ ဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်နှင့် သတင်းထောက်ကြီး ဦးပုကလေးတို့သည် ကောင်းစွာ သတိထားမိကြလေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နွေဦးတွင် ရွေးကောက်ပွဲများမတိုင်မီ ဖ–ဆ–ပ–လ အမတ်လောင်းတွေ မဲရဖို့အရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်သည် မြိတ်မှ မြစ်ကြီးနားထိအောင် ခရီးပြင်းများ တရကြမ်းသွားကာ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ မဲဆွယ်ခဲ့ရသည်ကို စာဖတ်သူများ မှတ်မိပေလိမ့်မည်။ ဇန်းမော်မှ ကသာသို့ ရေယာဉ်တီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြစ်ကြောင်းမှ စုန်ဆင်း၍လာစဉ် သာယာစိမ်းစိုသော အထက်အညာမှ ဧရာဝတီပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကြည်နူးဖွယ် ရှုမျှော်ခင်းများကိုကြည့်ရင်း လက်ဝဲသုန္ဒရဓရေး မဲဇာတောင်ခြေရတုကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းခဲ့သေးသည်။

"လေှကလေးကိုလှော်မည် ဘေးမသန်းဘဲ အေးချမ်းတော့သည်" ဟူသော မသန်းအေး၏ သီချင်းသည်လည်းကောင်း၊ "လှိုင်းကလေးတွေ ဖွေးလို့ရယ် မြစ်ဧရာပြင်ဝယ်"ဟူသော မေရှင်၏ တေးသွားသည်လည်းကောင်း ဗိုလ်ချုပ် ခဏခဏ ညည်းလေ့ရှိသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စအချို့ ပင်တည်း။

"သစ္စာမဏ္ဍိုင် မြဲခိုင်ခဲ့ပေ မေတ္တာမိုးတွေ သွန်းဖြိုးရွာစေ" ချီ ပြည်လှဖေနှင့် မေရှင်တို့ စုံတွဲညသော (သက်ဝေ) သီချင်းကား ဗိုလ်ချုပ်သဘောအကျဆုံး ကာလပေါ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။ သက်ဝေသီချင်း ရေဒီယိုမှ လာခိုက်တွင် သူ့အိမ်မှာ ရှိသည့်အခါများတွင် အိပ်ရာပေါ်တွင်မှိန်း၍ ဖိမ်နဲ့ နားထောင်လေ့ရှိသည်။ တော်လှန်ရေးတုန်းက ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း သရက်ချောင်းရွာကလေးတွင် ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်၊ ခေတ္တ ရုံးစိုက်ထားစဉ် မိုးမှာ ဖြောက်ဖြောက်ရွာနေသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် တစ်ညနေ၌ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်ုပ်အား (သက်ဝေ) သီချင်းသီဆိုခိုင်းခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသေးသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် မိုးဦးကျတစ်ညသ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ အပန်းဖြေရင်း ရေဒီယိုကို သူ၏ဇနီးက ဖွင့်လိုက်ရာ "မူဝံကြယ် မြေမှာခကြွေ ကောင်းကင်မှာ နေလတွေကွယ်စေ ..."အစချီသော သက်ဝေသီချင်း၏ (Chorus)အပုဒ်ကလေးကို စတင်ကြားရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ သူ့အကြိုက်ဆုံးသီချင်းဖြစ်၍ အထူးဂရုစိုက်ကာ နားထောင်လေသည်။ "ခိုင်းတော့ သက်ဝေ အချစ်စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ ထူးတဲ့ခင်မင်တာတွေ အသက်ကိုစွန့်ရတာတောင် မငြိုငြင်ဘူးရှင့် အသင့်လိုရာစေ" ဟူသော မေရှင်၏ သစ္စာတိုင်ချက်ကလေးများကို သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံချင်သလိုလို သဘောကျချင်သလိုဖြစ်နေလေသည်။ တူရိယာသံ ဆုံးသွားပြီးနောက် တက္ကသိုလ်နေဝင်း အပျော်တမ်းအဖွဲ့မှ ကာလပေါ်သီချင်းများဖြင့် ဖျော်ဖြေ၍ ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာချက်ကိုကြားရသောအခါတွင်ကား ဗိုလ်ချုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားပွဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဆုံတွေ့ရာ သူက ...

"ဟော့ကောင် ... ညက မင်းတို့တူရိယာဝိုင်း အတော်ဟုတ်သားပါလား၊ သက်ဝေသီချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါဖြင့် တကယ့် မေရှင့်ဓာတ်ပြားမှတ်လို့" ဟု မေးလေသည်။

"ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ စန္ဒရားက ဒဂုန်တာရာ၊ တယောက ကျွန်တော်ပဲ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုတော့ အနိုပ်သားပဲကွ၊ အေးလကွာ ငါ့မိန်းမကိုလည်း သီချင်းဆိုသင်ခိုင်းဦးမှပဲ" ဟု ရယ်သွမ်းသွေးရင်း အနီးရှိ ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ဇနီးဖြစ်သူက ...

"အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့တော် ... မေရှင်တို့ ဒိုရာသန်းအေးတို့ ဓာတ်ပြားတွေ နားထောင်ပြီး သဘောကျနေ တော်ရောပေါ့" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့တပည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ဇနီးက ရေဒီယိုမှာ သီချင်းဆိုကြောင်း သိရသောအခါ သူ၏ဇနီးကိုလည်း သီချင်းဆိုတတ်စေချင်သည့် အားကျစိတ်များရှိကြောင်း ရယ်သလို မောသလိုနှင့် သူ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သည်ဟာကော သဘာဝကျသော လူ့စိတ်၊ အနုပညာ၌ ဝါသနာထုံသောစိတ်များ မဟုတ်ပါလော။

(သက်ဝေ) သီချင်းကို ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်လောက်အထိ စွဲခဲ့သနည်းဆိုသော် ၁၉၄၇ ခုနှစ်ဆန်းက သူ ဘိလပ်သို့ရောက်သွားစဉ် သူ့အသည်းစွဲ အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဒိုရာသန်းအေး' ကို လန်ဒန်မြို့၌ သွားတိုးလေရာ ဗမာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ ဆွေးနွေးပွဲအပြီး ဗမာပြည် မပြန်မီညက (ဒေါ်ချက်စတာ) ဟိုတယ်၌ ညစာ စားပွဲကျင်းပရာ ထိုညက 'ဘိလပ်ပြန်သန်း' သည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ဘေးတွင် ကပ်လျက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထမင်းစားပွဲအပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း အဆိုကျော် ဒေါ်သန်းအေးအား ချိုတေးသံသာဖြင့် ဖြေဖျော်ရန် ဝိုင်း၍ ပွဲတောင်းကြလေသည်။ မသန်းအေးကား သူ၏ ဖေးဘရိတ်သီချင်းများဖြစ်သော (မြပန်းခွေ၊ မိုးရွာစေ၊ ဟောဝန်နန်း၊ မိန်းမမြတ် တို့ကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အနီးဆုံးလူဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်က ...

"ဒီရာ ... ဟိုသီချင်းဟာလေ ရွှံ့ကြယ် မြေမှာခကြွေ၊ အဲ ... အဲ သက်ဝေ သီချင်း ဆိုစမ်းပါ" ဟု ဝင်၍ အော်ဒါပေးလိုက်သဖြင့် မသန်းအေး ခမျာ မနေသာဘဲ သူ့သီချင်းလည်းမဟုတ်၊ သူဆိုနေကျလည်းမဟုတ်၊ ဗမာ သံ သက်သက်ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့မငြိမ်းရေး(သက်ဝေ)သီချင်းကို ဆိုပြရ လေတော့သည်။

သံပြိုင်ဆိုရမည့် "ရွှံ့ကြယ်မြေမှာခကြွေ ..." အပိုဒ်သို့ ရောက်လေ လျှင် မသန်းအေးသာမဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က ပါဝင်၍ သံပြိုင်ဆိုနေ ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေမှာ သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်တော့ ချေ။

အခြားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် မတူသော နောက်တစ်ချက် ဗိုလ်ချုပ်မှာ ရှိသေးသည်။ ယခုခေတ်တွင် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားများပင် ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုဖြစ်သော ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်နှင့် ပွဲလမ်းသဘင်များသို့ မှန်မှန် သွားလေ့မရှိကြချေ။ အချို့က ဝါသနာမပါ၊ အချို့က အချိန်ဖြုန်းသည် ထင်၍ မသွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များကို မှန်မှန်ကြီး ကြည့်လေ့ရှိသည်။

ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင် စစ်မဖြစ်မီ လူမွဲနိုင်ငံရေးသမား သခင်အောင်ဆန်းဘဝ က တစ်မတ်တန်း တိုး၍ ကြည့်ခဲ့သည်မှအစ နောက်ဆုံး သူမသေမီအထိ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းများကို သူ မလွတ်တမ်း ကြည့်ခဲ့၏။ နက်နဲသိမ်မွေ့သော စိတ္တဗေဒနှင့်ယှဉ်သည့် ဇာတ်ကားများ (Character story) သရုပ်ပြဇာတ် ကားများ၊ ရာဇဝင်သမိုင်းကို နောက်ခံထားပြသည့် ရုပ်ရှင်များကို သူ အထူး သဘောကျလေသည်။

စစ်မဖြစ်မီက ရန်ကုန်တွင်ပြသွားသော (Wuthering Heights)၊ (Rebecca)၊ (Gone With the Wind)၊ (Lady Hamilton)၊ (Water Loo Bridge)၊ (The Good Earth)၊ (Suez) စသည်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်သက် သော ရုပ်ရှင်အချို့ပင်တည်း။

၁၉၄၇ ခုနှစ်ဦးက ရန်ကုန်တွင်ပြသသော စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ကို နောက်ခံပြုထားသည့် (For Whom the bell tolls) ဇာတ်ကားကိုကား ဗိုလ်ချုပ် အထူးသဘောကျလေသည်။

ဟာသနှင့်ယှဉ်သော ဇာတ်ကားများကိုလည်း သူ ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ခေတ်သစ်လူရွှင်တော်များဖြစ်သော (Bud Abbot) နှင့် (Lou Costello) (Red Skelton) တို့ပါဝင်သော ဇာတ်ကားများကို သူအတော်ကြိုက်လေ သည်။

စစ်အတွင်းက စတင်ခေတ်စားလာသော ဗမာပြဇာတ်များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပေသည်။ မြိုင်အဖွဲ့၏ (ဤစစ်ကြီးမှာ) (ဗမာ့ သွေးခဲ) ပြဇာတ်များမှ အစပြု၍ ရန်ကုန်တွင် ကသော ပြဇာတ်ဟူသရွေ့ကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်သည် တိုင်းပြည်ရေးရာနှင့် နိုင်ငံရေး ဗဟုသုတကို လူ့ထံသို့ ဖြန့်ချိရာ၌ အကောင်းဆုံး ယန္တရားလက်နက်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကို တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှာတည်းက ယူဆခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘဆွေလေး၏ (စစ်ပြန်)ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရသောအခါ၌ကား ၎င်း သူ၏ယူဆချက်ကို တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိလေတော့သည်။

ဗမာရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်လုပ်ငန်း၌ ဗိုလ်ချုပ်မည်မျှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ ကြောင်းကိုကား ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ် အစည်းအရုံးကြီး၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် များ အသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါသော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရယ်စရာဇာတ်ကား ကြည့်ချင်သည်ဆို ပြီး လော်ရယ်နှင့် ဟာဒီ တို့ပါဝင်သော (Beau Hunks) ရုပ်ရှင်သွားကြည့်၍ အပြန်တွင် ကျွန်ုပ်က ...

"ဘယ်နှဲ့လဲ ဗိုလ်ချုပ် ကောင်းရဲ့လား" ဟု မေးရာ ...

"ဟာ ... မနိုပ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ရယ်စရာလုပ်တာကလည်း သဘာဝ မကျတဲ့ (very silly jokes) ဟာတွေချည်းပဲ။ ငါဖြင့် တို့ဗမာလူရွှင် တော် ဖိုးပါကြီးလောက်ကို ကောင်းတယ်မထင်ဘူး" ဟု ဝေဖန်လိုက်လေ သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မြိုင်ပြဇာတ်အဖွဲ့မှ မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးနှင့် ဖိုးပါကြီး သည် နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကြောင့် အလုပ်များသော ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးနှောက် အား ကြည်လင်ရွှင်ပျစေသည့် ပျော်တော်ဆက်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ဖိုးပါ ကြီးပါဝင်သည့် ပြဇာတ်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် (မြိုင်ရုံ)ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ထိုင် ကြည့်လျက် ဖိုးပါကြီးအမူအရာ ပြက်လုံးများကို အားရပါးရ ဘေးလူတွေ အားလုံးထက်ကျယ်အောင် ရယ်မောသဘောကျလေ့ရှိကြောင်းကို မြိုင်ရုံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့တွင်ကပ်လျက်ရှိသော (ရွှေပြည်အေး)တို့ တီးဝိုင်းမှလူများ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး စာပေ ဝေတ်လျက်ရှိသောခေတ်တွင် ပေါ်ထွက်လာသည့် (ဇဝန) ဂျာနယ် ပထမစာစောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ တစ်ကြောင်းဆွဲပုံတစ်ခု ပါလေသည်။ ၎င်းပုံကိုဆွဲသူ၏ အမှတ်အသားကား ပုံအောက်နားတွင် (z) အင်္ဂလိပ်အက္ခရာတစ်ခုပင်ဖြစ်လေရာ ၎င်းပုံဆွဲသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဟာသဝိဇ္ဇာ ဇဝနကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးသဘောကျခဲ့လေသည်။

“ဒီ ဇဝနဆိုတဲ့ငတိဟာ စာအရေးသာမဟုတ်ဘူး၊ ကာတွန်းဆွဲလည်း မခေဘူးကွ၊ ပန်းချီပညာမြောက်တဲ့ အစွမ်းအစ သူ့မှာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက ကောင်းကောင်းမနေဘဲ တေတာ ခက်တယ်” ဟု ကရုဏာဒေါသောနှင့် သူမှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကား ပန်းချီဘက်၌လည်း လုံးဝ ဝါသနာ မပါသူ မဟုတ်ချေ။ ဗမာ့ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ပန်းချီရုပ်များကို သူ သေသေချာချာကြည့်ကာ ဝေဖန်လေ့ရှိသည်။

“ဒီပုံက အင်္ဂလိပ်မ မျက်နှာကို ကူးဆွဲပြီး ဗမာဆံထုံး တပ်ထားတာပဲကွ” ဟူ၍ တစ်ခါက (ကောလိပ်ကျောင်းသား) ဝတ္ထုစာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှ မိန်းမရုပ်တစ်ခုကို ကြည့်ရင်း ဝေဖန်ခဲ့ဖူးလေသည်။

မင်းသုဝဏ်ရေးပြီး ဆရာ ဦးခင်ဇော် တူရိယာသံသွင်းသော (မောင်ခွေးဖို့) ကလေးချော့စာအုပ်မှ ဆရာဦးဘညဏ်၏ပုံများသည် တကယ့်အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပန်းချီဂုဏ်မြောက်ပုံများဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်သည် ကောင်းစွာသိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီလက်ရာကောင်းများ၏ အရသာကို သုံးသပ်ခံစားတတ်သည့် (Sense of Appreciation) အရည်အချင်း သူ့မှာ ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်ဆိုဝံ့ပေသည်။

ဆရာဦးငွေကိုင်၊ ဦးဘကြည်တို့၏ လက်ရာများကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်မကြာခဏ ချီးမွမ်းလေ့ရှိသည်။

စစ်အတွင်းက ဗမာ့တပ်မတော်တွင် (စစ်ပန်းချီဌာန) ဟူ၍ ဆရာဦးငွေကိုင်ကို ဦးစီးစေကာ တခမ်းတနား ဌာနကြီးတစ်ခု ဖွင့်ထားခဲ့ခြင်းကိုထောက်၍လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ပန်းချီပညာကို မည်မျှအားပေးလိုကြောင်း

သိနိုင်ပေသည်။ ၎င်းစစ်ပန်းချီဌာနမှ ဦးငွေကိုင် အသက်သွင်းကာ သရုပ်ဖော်လိုက်သော နာမည်ကျော် (ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ)၏ ပန်းချီကားကို ဗိုလ်ချုပ်အထူးသဘောကျခဲ့လေသည်။ သည်လို ပန်းချီလက်ရာကောင်းများသည် လူငယ်များ၏ခွန့်စားမှုနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကို စာပေရာဇဝင်စာအုပ်များကဲ့သို့ပင် နောင်လာ နောက်သားများအတွက် မှတ်တမ်းတင်လိမ့်မည်ဟူသောအချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ပေသတည်း။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ဖူးသူများသည်လည်းကောင်း၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှစ်ပတ်လည် ညီလာခံသဘင်များ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏သဘာပတိမိန့်ခွန်း(အင်္ဂလိပ်လို) များကို ကြားဖူးသူများသည်လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်တွင် စာပေရေးသားရာ၌ ထူးချွန်သော အစွမ်းရှိကြောင်း သိနိုင်ကြပေသည်။ ဗမာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ စွယ်စုံမြောက် ကလောင်ရှင်တစ်ဦးပင်တည်း။

ဥပမာ ၁၉၄၉ ခု နှစ်ဦးက ရွှေတိဂုံ ဖ-ဆ-ပ-လ ညီလာခံကြီးတွင် သူ၏သဘာပတိမိန့်ခွန်းမှာ တိုင်းပြည်သို့ဖြန့်ချိသော ဗမာဘာသာပြန်ထက် သူကိုယ်တိုင်ရေးသော အင်္ဂလိပ်မူက သာလွန်ထူးကဲစွာ နက်နဲကောင်းမွန်ပြီး အဆီအသားပါလှပေသည်။

၎င်းပြင် ဗမာလိုရေးသားရာ၌လည်း ဗမာစကားပြေတွင် ပါဠိစကားလုံးများကို အထူးကျွမ်းကျင်သပ်ရပ်စွာ သုံးတတ်သူ အလွန်ရှားသူများအနက် ဗိုလ်ချုပ်သည် တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ (ဥပမာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ သူရေးခဲ့သော နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုးဆောင်းပါး)

ဆန်းသစ်စ ဗမာစာပေခေတ်ကို ရည်မျှော်သော (တာရာမဂ္ဂဇင်း) ကို သူ အထူးဂရုစိုက်ကာ ဖတ်လေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခါက ဒဂုန်တာရာသည် (ဗဟိန်း သို့မဟုတ် ကဗျာ) ဟူသော ‘လူကို လေ့လာလာခြင်း’ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ၎င်းဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးနောက် ...

“ဆောင်းပါးကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ ငါ နည်းနည်းပြင်ချင်တယ်။ (ဗဟိန်း သို့မဟုတ် ကဗျာ) ဆိုတာက သိပ်ပြီး တိတိကျကျ မရှိသေးဘူး။ (ဗဟိန်း သို့မဟုတ် Romance) ဆိုတာမှ မှန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တယ်ကွ။ ကဗျာက အင်္ဂလိပ်လို (Poetry) လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီစကားက သိပ် မဆီလျော်လှဘူး။ (Romance)ဆိုတဲ့စကားမှ ဇာတိန်းနဲ့ အတိအကျ ဆက်စပ်လို့ရတယ်" ဟု ခေတ်ဆန်းစာပေ ကလောင်မှူးကြီး ဒဂုန်တာရာအား ဝေဖန်လိုက်ရာ ျနပ်မှာ အတော်အံ့သြသွားမိလေသည်။ အကြောင်းမှုကား ... ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ၎င်းဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီး ကဗျာဟူသော စကားလုံးကို သိပ်မကြိုက်ချင်လှ။ သို့သော် ... သူ့ထက်ပို၍ ဆီလျော်မည့် စာလုံးကိုတော့ တွေး၍မရသောကြောင့်ပင်တည်း။

တစ်ညနေ၌ စာပေအကြောင်း ပြောရင်း တာရာမဂ္ဂဇင်းမှ (အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း) ဆောင်းပါးအကြောင်း ရောက်သွားပြီး သူက "ဒွေးမြိုင်ကတော့ ငါ့ကို 'အရိုင်း'တဲ့ကွာ။ ဒါကတော့ ကြမ်းလွန်းတယ် ထင်တာပဲ။ ငါဟာ စင်စစ် ရိုင်းသလောက်တော့ ရိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရိုင်းတဲ့အချက်အလက်တွေလည်း အများကြီးရှိပါသေးတယ်ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား ... (What do you say ?)" ဟူ၍ အနီးတွင်ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးဖြီးဖြီးနှင့် မေးလိုက်လေသတည်း။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

❑

(တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်၏ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိအတွက် ရေးလိုက်သော "ဗိုလ်ချုပ်၏ဇာတိဂုဏ်" ဆောင်းပါးကို 'ရှုမဝ' မှတစ်ဆင့် နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်တို့သည် ကျောင်းနေဘက်၊ ကစားဘက်၊ ရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်ကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်ခေါ် ကိုဆုမြိုင် ယခုအခါ နတ်မောက်မြို့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အထက်တန်းကျောင်း၌ ဆရာကြီး လုပ်နေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိပြုစုရာမှာနေစဉ် ကူညီထောက်ခံအားပေးရေးသားခြင်းသည် သူငယ်ချင်းစစ်၊ မိတ်ဆွေစစ် ဝတ္တရားကျေပွန်၍ နတ်မောက်မြို့သားဂုဏ်ကိုလည်း မြှင့်တင်ရာရောက်ပေသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။ ပြည်သူပြည်သားကောင်းလည်းမည်ပါပေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်တစ်ဦးတည်း အစမှအဆုံး ဆက်လက်ရေးသားထုတ်ဝေရန် ထပ်မံတိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပါရစေ။ သို့မှသာ ကျွန်တော့်နိဒါန်းတွင် ရှင်းလင်းဖော်ပြသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကို အမြင်အမျိုးမျိုးထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရေးသားဖော်ပြကာ တိကျမှန်ကန်စွာ ဂုဏ်ပြုကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

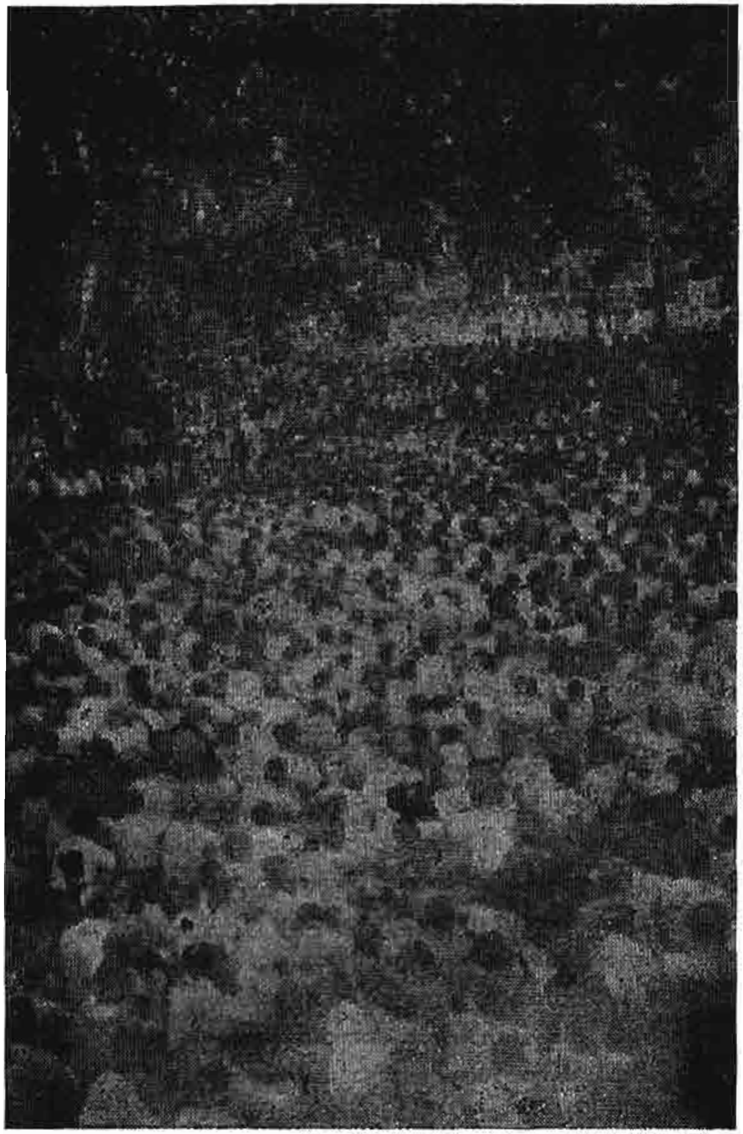

ကန်တော်မင်ပန်းခြံ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတရားပွဲသို့
တက်ရောက်သော လူထုတစ်စိတ်တစ်ဒေသပုံ
(ဓာတ်ပုံကို ကိုလှဖေ တျောနူးပြန့် အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်)

အခန်း(၃၈)
ထူးတဲ့မြို့ကလေး

အလောင်းဘုရား တည်းဟူသော ဗမာ့သားကောင်းရတနာကြီးတစ်ဦးကြောင့် အလောင်းဘုရားမွေးဖွားရာ မုဆိုးဖိုရွာကလေးမှာ မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရလောက်အောင် ထင်ရှားလာသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဇာတိချက်မြှုပ်ဖြစ်သော မကွေးဒိစတြိတ်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်၊ နတ်မောက်မြို့ကလေးမှာလည်း မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် ကမ္ပည်းတင်လောက်အောင် ထင်ရှားလာပေတော့မည်။ နတ်မောက်မြို့ကလေးမှာလည်း 'မင်းပိဋ္ဋိယကွ ကနက်သဉ္ဇ၊ ပထမဖန်ဆင်း၊ စံမြန်းထောင်တည်၊ တန်ဆောင်ချီ၍ အောင်စည်ရွှန်းခတ်၊ ကွန်းဘွဲ့သတ်သဖြင့်၊ ညွှန်းခဲ့ရသော နတ်မောက်မြို့ဇေယျ၊ ပြည်ဌာနဒ္ဒ' ဟူသော ပညာရှိကြီးတစ်ဦး ဖွဲ့ကျူးရေးသားထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေးနှစ်ပေါင်းများကပင် တည်ရှိခဲ့သော မြို့ကလေးဖြစ်ပေသည်။ 'ယင်းရဲ ခေါ်၊ ယင်းတော်ကကျဆင်း၊ မြင်မင်းဇရာသို့၊ ရေဇလာဖြာလို့ ဆင်းတယ်၊ ချောင်းငယ်ဖော်မြမင်း' ဟု စပ်ဆိုထားသည့်အတိုင်း မိတ္ထီလာနယ် ယင်းတော်အရပ်၌ အဖျားခံ၍ ဧရာဝတီမြစ်တွင်းသို့ စီးဝင်သော မိဂသမ္မဒါမြစ်ဟု တွင်ခဲ့သည့် ယင်း ခေါ် ချောင်းမကြီးသည် ကုန်းမြင့်ကမူပေါ်၌ တည်ရှိသည့် နတ်မောက်မြို့ အရှေ့ဘက်မှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ နွေအခါတွင် ရေခန်းခြောက်ကာ ငွေရောင်သဲဖွာန် တလက်လက်တောက်ပနေသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရွှေတိဂုံဘုရား အနောက်ဘက်စောင်းတန်း အဝတွင် တရားဟောပြောနေပုံ။ စင်ပေါ်တွင် ဗိုလ်သိမ်းဆွေ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ဗိုလ်မင်းခေါင်၊ ဦးကျော်ညိမ်း။ အောက်တွင် သခင်နု၊ သခင်မြ၊ ဦးတင်(မြန်မာ့အလင်း)၊ ဦးဘသော၊ သခင် ဝတင် တို့ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

(ဓာတ်ပုံ ဘလောက်ကို ဗိုလ်သိမ်းဆွေ ကျေးဇူးပြုသည်။)

သဲပြင်ကြီးဖြစ်ကာ မိုးအခါတွင် ပြင်းထန်သော ရေများ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း စီးဆင်းနေသော အဆိုပါ ယင်းချောင်းကြီးသည် နတ်မောက်မြို့ကလေး၏ သာယာပုံကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖန်တီးနေတော့လေသည်။

ဤမြို့ကလေးမှာ မြန်မာဘုရင်လက်ထက်တော်အချိန်အခါက အိမ်ခြေ အနည်းငယ်သာရှိသည့် ဇနပုဒ်ရွာကလေးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မြို့ဟူသော ဘွဲ့ထူးဖြင့် သမုတ်ခြင်းခံရလေသည်။ စီရင်အုပ်ချုပ်ရေးသဘောအရ ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့ပေါင်းတွင် မြို့ဝန်တစ်ယောက်စီ ခန့်ထား၍ သီးခြား၊ စီမံအုပ်ချုပ်ရန် တစ်မြို့လျှင် မြို့စားသဖွယ် တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားလှသော သူကြီးတစ်ဦးကျစီ ခန့်ထားခဲ့လေသည်။ နတ်မောက်မြို့ကလေးနှင့်တကွ ကျယ်ပြန့်သောနယ်တစ်ဝိုက်ရှိ နေထိုင်သူများမှာ ရှေးအခါက အလွန်ရိုးသားဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သော တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားအစစ်ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် ရတနာပုံနေပြည်တော်ခေါ် မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ ပညာသွားရောက်သင်ကြား၍ မြန်မာဘုရင်

ထံ၌ အမှုတော်ထမ်းရွက်ကြသောသူများမှာလည်း မကြာခဏဆိုသလို ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်နှင့် ခရီးအလွန်ပင်ဝေးကွာ၍ အသွားအလာ များစွာ ခက်ခဲသော်လည်း နတ်မောက်နယ်သားတစ်စုတို့မှာ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်း၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်း စသော အရည်အချင်းများကြောင့် ရွှေမြို့တော်၌ လူသိအတော်များ၍ ထင်ရှားသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် သီပေါအရှင်ဘုရားအား အင်္ဂလိပ်တို့ဖမ်းဆီး၍ ဗမာပြည်ကို သခင်ဘဝမှ ကျွန်ဘဝသို့ရောက်အောင် သိမ်းသွင်းအုပ်ချုပ်လိုက်သောအချိန်၌ အင်္ဂလိပ်ကို အပြင်းအထန် ခုခံတော်လှန်ဆုံးသော နယ်များအနက် နတ်မောက်မြို့နယ်ကလေးတစ်ခုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဤမြို့နယ်ကလေးမှာ အတော်ပင် ကျဉ်းမြောင်းလှသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လက်အောက်၌ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသော နယ်တစ်နယ်ဖြစ်အောင် အင်္ဂလိပ်တို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားမှ အောင်မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ရှေးအထက်ကျော် ဗမာဘုရင်များလက်ထက်ကစ၍ ယခုအချိန်အထိ မိမိအမျိုးကို မိမိချစ်ခင်ကာ အမျိုးအတွက် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ သူတစ်ပါး၏ ကျွန်ဖြစ်ရေးကို ရွံရှာကာ ရှုပ်ရှပ်ချုံချုံ တိုက်ခိုက်တတ်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးကို နတ်မောက်သား ဓာတိမှန်သမျှ၌ တွေ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးမိသောအခါ နတ်မောက်နှင့် ပင်းမြို့ကို ပေါင်း၍ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နှင့် ခွဲခြားမြို့နယ်ကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရလေသည်။ ဤမြို့နယ်မှာ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကကဲ့သို့ သီးသန့်မတည်နိုင်တော့ဘဲ မကွေးဒိစတြိတ် တောင်တွင်းကြီးအပိုင် ဖြစ်ရှိသွားရလေသည်။ ရှေးအခါက နတ်မောက်မြို့နယ်တွင်ပါဝင်ခဲ့သော မြန်မာရာဇဝင်၌ ကျော်ကြားခဲ့သည့် မြို့လုလင်ခေါ်မြို့နယ်မှာ ယခုခေတ်တွင် မြို့သစ်အပိုင် ကျေးရွာကလေးအဖြစ်မျှသာ ရှိနေတော့လေသည်။ နတ်မောက်မြို့ကလေးတွင် မီးရထားပေါက်သည်မှာ မကြာသေးချေ။ တောင်တွင်း– ကျောက်ပန်းတောင်း မီးရထားလမ်းမကြီးသည် နတ်မောက်မြို့ကလေးကို ဖြတ်၍ ဖောက်လွင်းရန် စီမံသော်လည်း ရာဇဝင်တစ်လျှောက် ထင်ရှားခဲ့သော နတ်မောက်မြို့ကလေး၏ကျက်သရေကို ဆောင်နေသည့် ယင်းချောင်းကြီးက ကာဆီးနေသဖြင့် နတ်မောက်မြို့အရှေ့ဘက် ဝေးကွာသောနေရာတွင် မီးရထားလမ်းဖောက်လိုက်ရလေသည်။ ဤတွင် နတ်မောက်မြို့ကလေး၏ ခေတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလျောက် တိုးတက်ကြီးပွားရေးတစ်မျိုး ဖင့်နွဲ့သွားခဲ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်လက်ထက်တွင် နတ်မောက်မြို့ကလေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ လူနေအိမ်ခြေ တိုးတက်စည်ကား အရောင်းအဝယ် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်ဟု ဆိုရငြားသော်လည်း မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် လုံးဝဆက်သွယ်မိခြင်းမရှိဘဲ ရှေးခေတ်အခြေအနေအရပင် အသွင်မပြောင်းဘဲ တည်တံ့ရှိနေခဲ့လေသည်။ မြို့ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း အင်္ဂလိပ် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမျှ မရှိချေ။ သို့သော် နယ်သူနယ်သားများ၏ ဓာတိစိတ် ဓာတိမာန်ဖြင့် ပညာကို အလွန်လိုလားကြသည့်အတိုင်း တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ စရိတ်အကုန်အကျခံကာ အပြိုင်အဆိုင် သင်ကြားကြသဖြင့် ဘီအေ အောင်သူ၊ ၁၀ တန်း အောင်သူများမှာ လူဦးရေနှင့်နှိုင်းစာလျှင် အများဆုံးထွက်သည်ဟု ဂုဏ်ယူနိုင်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။ နတ်မောက်မြို့ကလေးမှာ အံ့ဖွယ်သရဲ အလွန်ထူးခြားဆန်းပြားသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသများဖြင့် ပြည့်စုံလေသည်။ ၎င်းထူးခြားဆန်းပြားသော အကြောင်းအရာများမှာ နတ်မောက်မြို့ဟု ခေါ်ဆိုသည့်အတိုင်း မြင်းဖြူရှင်နတ်မင်း၏ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း မုချခံရသည်ဟု နတ်မောက် နယ်သူနယ်သား တစ်ရာလျှင် ၇၅ ယောက်ခန့် အသည်းစွဲယုံကြည်ကြလေသည်။ အင်္ဂလိပ်တက်စအချိန်၌ တစ်ပြည်လုံးလှုပ်ရှားထကြွနေစဉ် နတ်မောက်မြို့ ကလေးအား ဓားပြလူဆိုးတို့ဘေးရန်မှ မြင်းဖြူရှင်နတ်မင်းကိုယ်တိုင် မြို့ကို မြင်းနှင့်လှည့်လည်၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့သဖြင့် ရန်တစ်ရံတစ်ရာ မတွေ့ခဲ့ရကြောင်းနှင့် နတ်မောက်တစ်နယ်လုံးမှ နတ်မောက်မြို့ကလေးအတွင်းသို့ ခိုလှုံခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို မီလိုက်သူများက အသေအချာယုံကြည်လောက်အောင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ပြောဆိုသည့်အတိုင်းပင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကစ၍ ယခုအချိန်အထိ နတ်မောက်မြို့ပေါ်တွင် မီး လောင်ခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းများ လုံးဝ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးချေ။

စစ်ကြီးအတွင်းကလည်း လေယာဉ်ပျံများ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲသော်လည်း အနည်းအကျဉ်း ပျက်စီးရုံမှအပ ပြောပလောက်အောင် ပျက်စီးခြင်း မရှိချေ။ နတ်မောက်တစ်နယ်လုံးမှာလည်း နတ်မောက်မြို့တွင် ဝင်ရောက်ခိုမှီးက ဘေးမရှိနိုင်ဟု ယူဆကာ ဝင်ရောက်ခိုလှုံကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နတ်မောက်မြို့ဟု အမည်ပေးထားသည့်အတိုင်း မြင်းဖြူရှင်နတ် အမှန်တန်ခိုး

ကြီးသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် သက်သေသာဓကများ တွေ့ရပေရာ မယုံလိုသော စိတ်မရှိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့လေသည်။

နတ်မောက်မြို့ကလေးမှာ အိမ်ခြေအားဖြင့် အလွန်သေးငယ်သော မြို့ကလေးဖြစ်သော်လည်း ရှေးအထက်ကျော်ကာရီကစ၍ ယခုအချိန်အထိ အလွန်ထက်မြက်စူးရှသော မြန်မာကဗျာ လင်္ကာ ဆရာကြီးများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း၊ မြန်မာလူမျိုးများအပေါ် အခြားလူမျိုးများ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခြင်းကို မလိုလားဘဲ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်ရဲသော မျိုးချစ်အာဇာနည်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း၊ ယခုအချိန်အထိ နတ်မောက်နယ်သူနယ်သားမှန်က အများအားဖြင့် ကဗျာ လင်္ကာ စာရေးသားမှုများကို ဝါသနာပါသူကပါ၍ တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်လိုသူက ဆောင်ရွက်နေကြသည်များကို တွေ့ရခြင်း စသော ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ရှိလေသည်။

အဆိုပါ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ရာဇဝင်တွင် မှတ်တမ်းတင်ရတော့မည့် နတ်မောက်မြို့ကလေး၏မြောက်ပိုင်း မင်းလမ်းမကြီး၏ အရှေ့ဘက်ရှိ အထိကရ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းထားသော အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည့် အိမ်ဝိုင်းကြီးတစ်ခု တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ၎င်းအိမ်ဝိုင်းကြီးမှာ ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက်အချိန်ကစ၍ နတ်မောက်မြို့ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးများအစဉ်အဆက် နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် မင်းဝိုင်းဟု လူအများခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်။ ၎င်းမင်းဝိုင်း၏ အလည်ဗဟိုရိတည့်တည့်တွင် အလွန်ထုထည်ကြီးမား၍ မြန်မာဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ခုနစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ ၎င်းအိမ်ကြီးမှာ ဆင်တစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ မြန်မာသံမှိုကြီးများ၊ မြန်မာဖြစ်သံစို့ကြီးများဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ရာ ထိုခေတ်ကဆိုလျှင် နန်းတော်ဆောင်ကဲ့သို့ ကြီးကျယ်လှပေတော့သည်။ ၎င်းအိမ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သူမှာ နတ်မောက်မြို့တွင် မြို့သူကြီးအဖြစ် မြောက်စားခြင်းခံခဲ့ရသော အထူးတန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံသည့် မြို့သူကြီးဦးရွှေနီဖြစ်လေသည်။

၎င်းမြို့သူကြီး ဦးရွှေနီမှာ စာပေပရိယတ္တိ၌ အလွန်လေ့လာ သင်ကြားခဲ့ရာ ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် လောကီပညာဖြစ်သော ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ ကဗျာလင်္ကာများပါ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သူဟုကျော်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်အခါက အလွန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုးပေကာ ထင်ရာစွတ်၍ လုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် နတ်မောက်မြို့ပေါ်၌ အလုပ်မရှိ လေလွင့်နေသူတစ်ဦးဟု လူအများက ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။ မည်မျှလောက်ပင် ဆိုးပေကာ လေလွင့်နေသော်လည်း မျိုးရိုးဇာတိမှာ သူကြီးမျိုးဖြစ်၍ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲ လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ လူငယ်အားလုံးတို့၏ ရိုသေလေးစားခြင်း ခံရလေသည်။ တစ်နေ့တွင် နတ်မောက်မြို့၌ နတ်မောက်မယ်ဟု ခေါ်ရလောက်အောင် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံးဖြစ်သည့် မယ်စိုးခေါ် လုံမပျိုကလေးတစ်ဦးကို အသည်းစွဲ ချစ်ကြိုက်မိတော့လေသည်။

အဆိုပါ လုံမပျိုကလေး မယ်စိုးမှာ ကုန်သည်ကြီးမျိုးဖြစ်ရာ ဥစ္စာခနကြွယ်ဝသော ဦးရိပ်ကြီးခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သမီးအထွေးဆုံးဖြစ်သည်။ ၎င်း၌ မယ်ပြောင်၊ မယ်အောင်၊ မယ်ဖောင် အမည်ရှိ အစ်မသုံးဦးရှိ၍ ဦးပေတန်၊ ဦးမှူးဟူ၍ အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် ရှိလေသည်။ မယ်စိုးမှာ ဥစ္စာရှော အဆင်းပါ ပြည့်စုံနေသဖြင့် ဦးရွှေနီနှင့်ဆိုက ဂုဏ်ဒြပ်ခြင်း မိုးနဲ့မြေ ကွာနေတော့၏။ သို့သော် ဦးရွှေနီမှာ မရမနေသဘောမျိုးဖြစ်၍ မယ်စိုး၏မိဘများကို မရမက ဖွတ်ကပ်ပြောဆိုရာ ရှေးလူကြီးများမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာထက် အမျိုးအရိုးကောင်းကို ပိုမိုလိုလားကြသည့်အတိုင်း ကလေကချေဖြစ်နေသော ဦးရွှေနီအား မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဦးရွှေနီမှာ အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း ငယ်စဉ်က ဆိုးပေခဲ့သော အကျင့်ကို မဖျောက်သေးဘဲ ထင်သလို နေထိုင်ရာမှ မဘွင့်ခေါ် နတ်မောက်မြို့သူတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါပြန်လေသည်။ မယ်စိုးမှာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမှန်သည့်အတိုင်း ဦးရွှေနီ အပေါ်၌ မငြူမစူ ဆက်လက်၍ မယား၏ဝတ္တရား ကျေပွန်စွာ ရှက်ဆောင်မြဲ ရှက်ဆောင်လေသည်။

သို့သော် မဘွင့်၏မိဘများမှာ ဦးရွှေနီအပေါ်၌ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အထင်သေးလာသောအခါ တစ်နေ့တွင် သမီးဖြစ်သူအား "ညည်းယောကျ်ား ရေတ်ကျည်ပွေ့ အတက်ပေါက်ရင်သာပေါက်မယ်၊ လူစဉ်မှီမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျပ်ခိုးစင်က ထမင်းအိုး သေနတ်နဲ့ပစ်ချပေးမှ စားရမယ့်လူမျိုး" ဟု ပြောဆိုမြည်တွန်သံကို ဦးရွှေနီကြားရတော့လေသည်။ ဦးရွှေနီမှာ ထိုစကားကို ကြားရသောနေ့ကစ၍ ရှက်လည်းရှက်၊ နာလည်းနာ၊ မခံချင်စိတ် ပြင်းထန်လာကာ နောက်ဆုံး၌ မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ အံကြိတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့

သည်။ လ အတော်ကြာသောအခါ နတ်မောက်မြို့သို့ ဘုရင့်မြို့သူကြီးအဖြစ် ခန့်ထားသော စာချွန်တော်နှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် မယားကြီးမယ်စိုးထံသို့ မသွားသေးဘဲ မဘွင့်၏မိဘများအိမ်သို့ ရေတ်ကျည်ပွေ့တစ်ခုကို သစ်ကိုင်းစည်း၍ ယူဆောင်သွားလေသည်။ ယောက္ခမများနှင့် မယား မဘွင့်အား "ကဲ ... ရေတ်ကျည်ပွေ့ အတက်ပေါက်လာပြီ။ ဒီမှာကြည့် ... ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က ထမင်းအိုးလည်း ကျစေမည်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်၌ တင်ထားသော ထမင်းအိုးကို တကယ်ပင် တူမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဖွတ်တရှုတ်ပြောဆို လုပ်ကိုင်ရာ၌ သူမတူအောင် နာမည်ကြီးလှသော မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီမှာ အထက်ပါမင်းဝိုင်းအတွင်း၌ ခုနစ်ဆောင်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ကာ ဇနီးသည် မယ်စိုးနှင့်အတူ နေထိုင်၍ ရှေးကအကျင့်ဟောင်း အကျင့်ဆိုးများကို လုံးဝပယ်ကာ ဘုရားတရား ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ လောကီလောကုတ္တရာပညာများကို လိုက်စားခြင်းအားဖြင့် အချိန်ဖြုန်းတော့လေသည်။ ၎င်း၏ ပညာဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ဆွေမျိုးဂုဏ်၊ သူရသတ္တိဂုဏ် စသော ဂုဏ်ထူးများကြောင့် မြို့သူကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း အသက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တမျှ တန်ခိုးအာဏာစူးရှခဲ့လေသည်။ ၎င်းတွင် ဇနီးမယ်စိုးကဲ့သို့ အလွန်ချောမောလှပသည့် သမီးတစ်ဦး ရရှိလေသည်။ ၎င်းသမီးမှာ ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောပြေပြစ်လှသဖြင့် သူဇာနတ်သမီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မယ်သူဇာဟု အမည်ပေးထားလေသည်။ ၎င်းမြို့သူကြီးသမီး မယ်သူဇာမှာ နတ်မောက်မြို့တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ချောမောလှပသူဖြစ်ရကား ဦးရွှေနီနှင့် ဇနီးတို့မှာ ရွှေပေါ်မြတင် ယုယဆင်ယင်၍ ဂုဏ်ယူနေကြလေသည်။

မယ်သူဇာအရွယ်ရောက်လာသောအခါ ၎င်း၏ဖခင်ထံတွင် အတူလာရောက် နေထိုင်စားသောက်နေသည့် မောင်မြတ်အေးဆိုသူနှင့် ကလေးတို့ဘာဝ ချစ်ကြိုက်မိကြတော့လေသည်။ သို့သော် မြို့သူကြီးနှင့် မြို့သူကြီးကတော်တို့မှာ ရွှေလို ဥထားသော သမီးကလေးမယ်သူဇာနှင့် ထိုက်တန်သူမရှိဟု ယူဆနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ သမီးကလေးမယ်သူဇာနှင့် မောင်မြတ်အေးတို့ ချစ်ခင်ကြောင်း ရိပ်မိသောအခါ သဘောမတူနိုင်ဘဲ မယ်သူဇာအား အိမ်ခန်းအတွင်း၌ အစောင့်အရှောက် လုံလောက်စွာဖြင့် သွင်း၍ထားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့သော် မယ်သုဇာမှာ ဖခင်ကြီး၏ မဟုတ်မခံ ဖွတ်လုပ်တတ်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးစေ့ ပါလာရာ မိမိ၏ချစ်သူနှင့် သစ္စာပျက်ကာ ကွေကွင်းရခြင်းထက် သေခြင်းကမြတ်သည်ဟု သဘောထားပြီး အလွန်နုနယ်သော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ အိမ်ခေါင်မိုးကိုဖောက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်သွားတော့လေသည်။ တောင်းဆိုးပလုံးဆိုးသာ ပစ်ရိုးထုံးစံ ရှိသည်။ သားသမီးဆိုး ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိဆိုသော စကားကဲ့သို့ သမီးကလေးကို အလွန်ချစ်သည့်အတိုင်း မစွန့်ပစ်နိုင်ဘဲ အိမ်သို့ပြန်လည်ခေါ်ငင်ကာ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပေး၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ နေထိုင်စေတော့လေသည်။

မယ်သုဇာနှင့် ဦးမြတ်အေးတို့တွင် သားယောကျ်ား၊ သမီးမိန်းမများများပြားစွာထွန်းကားသည့်အနက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ သားတစ်ယောက်ကောင်း ဆိုသော စကားအတိုင်း မိန်းမတို့ပြည့်စုံအပ်သည့် ဂုဏ်အရည်အချင်းအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော ဗိုလ်ချုပ် ဦးအောင်ဆန်း၏ ကျေးဇူးရှင်မွေးသမိခင် ဒေါ်စုခေါ် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာခဲ့လေသည်။ အာဇာနည် ဗိုလ်ချုပ်၏ မိခင်ဖြစ်သည့် ဒေါ်စုမှာ အာဇာနည်သားကောင်း သားမြတ်တို့၏မိခင်အစစ်ဖြစ်ထိုက်သော ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသည့်ပြင် မိန်းမတို့ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့မရဆိုသော စကားကဲ့သို့ အလွန်တည်ကြည်သော၊ ဣန္ဒြေနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် အကျင့်သိက္ခာ သမာဓိတို့မှာလည်းပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ကြီးမားမြင့်မြတ်လှပေသည်။ ယခု အသက် ၇၀ အရွယ်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ရချေ။ အလွန်သဘောကျမှသာ ပြုံးရုံပြုံးတတ်လေသည်။

၎င်းဒေါ်စု အရွယ်ရောက်သောအခါ နတ်မောက်မြို့တွင် နေထိုင်သော တောင်သူကြီး ဦးဒီကိုး၊ ဒေါ်ဖွဲ့လေးတို့၏သား ဗိုလ်ချုပ်၏ဖခင် ဦးဖာနှင့် လူကြီးမိဘများ၏ သဘောတူချက်အရ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလေသည်။ ၎င်းနောက် ဦးဖာနှင့် ဒေါ်စုတို့မှာ ဘကြီးမြို့သူကြီး ဦးရွှေနီ၏ ခုနစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးမှခွဲ၍ ၎င်းအိမ်ကြီး၏မြောက်ဘက် ကပ်၍ အိမ်တစ်ဆောင်ဆောက်ကာ ခွဲ၍ နေထိုင်ကြလေသည်။

အိမ်ထောင်ခွဲစအချိန်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ မတောင့်တင်းသေးသဖြင့် ဦးဖာမှာ တောင်သူလုပ်၍ ဒေါ်စုမှာ ပိုးရိုင်းများကိုဝယ်ကာ ပိုးလုံချည်ရက်လုပ်ခြင်းဖြင့် အိမ်ထောင်ကို ထိန်းကြရတော့လေသည်။ သမီးအကြီးဆုံး မခင်ညွန့်နှင့် သား အကြီးဆုံး ဦးဘဝင်းတို့ မွေးဖွားရရှိလာသောအချိန်တွင် ဦးဖာမှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း နေရာမကျသဖြင့် ဇနီးသည်ဒေါ်စုကိုပင် အသိမပေးဘဲ နတ်မောက်မြို့ကို စွန့်ခွာ၍ တစ်ကိုယ်တည်း ပျော်ဘွယ်နယ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့လေသည်။ ဒေါ်စုမှာလည်း လူမမယ်သားနှင့် သမီးနှစ်ဦးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးကာ နေခဲ့ရရှာလေသည်။ ဦးဖာမှာ ပျော်ဘွယ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်များကို ဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်ရရှာလေသည်။

လအတော်ကြာသွားသောအခါ တစ်နေ့တွင် ပျော်ဘွယ်မြို့ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီး ဦးမောင်ကြီးထံ ဥပဒေပညာ သင်ကြားရန်အတွက် နတ်မောက်မြို့မှ ရောက်လာကြသော အမိန့်တော်ရရှေ့နေ ဦးဘိုးစိ၊ ဦးအောင်ဖေတို့နှင့် ရုတ်တရက်သွား၍ တွေ့တော့လေသည်။ ၎င်းအချိန်၌ ဦးဖာ၏ဇာတာစန်းလဂ် တက်လာသောအချိန်ပင် ဖြစ်တော့လေသည်။ မိတ်ဆွေနတ်မောက်သားနှစ်ဦးနှင့် စကားစမြည် ပြောကြရာမှ ဦးဖာမှာ ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်လိုသောဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်သော်လည်း မိတ်ဆွေနတ်မောက်သားနှစ်ဦးကဲ့သို့ ဆရာ့ထံတွင် မနေနိုင်ဘဲ ၎င်းနှစ်ဦးထံမှ မှတ်စုများကို ငှားရမ်းကူးယူ၍ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖတ်ရရှာလေသည်။ ၎င်းနောက် အလုပ်လုပ်၍ ရရှိသော ငွေအနည်းငယ်နှင့် ဥပဒေသင်ရန်လာသော နတ်မောက်သားမိတ်ဆွေနှစ်ဦးနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ စာမေးပွဲဝင်ရန် လိုက်ပါသွား၍ တတိယတန်းရှေ့နေစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။ ၎င်းနောက် ပျော်ဘွယ်သို့မပြန်တော့ဘဲ နတ်မောက်သို့ပြန်လာကာ ဇနီးသည် သားသမီးများနှင့်အတူ နေထိုင်တော့လေသည်။ သို့သော် မိမိ ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကိုကား သူစိမ်းကိုမဆိုထားဘိ မိမိဇနီးသည်ကိုပင် အသိမပေးချေ။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်လာ၍ ၎င်း၏နာမည် အောင်စာရင်းတွင် ပါလာသော အခါကျမှသာ ဒေါ်စုနှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေအားလုံးတို့ သိရှိကြရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ဖခင် ဦးဖာမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ ဆရာ့ထံတွင် လက်တွေ့ သင်ကြားရခြင်းမရှိဘဲ သူတစ်ပါး၏မှတ်စုများကို ကူးယူလေ့လာခြင်းဖြင့် ရှေ့နေစာမေးပွဲကို အလုပ်လုပ်ရင်း ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ အောင်သူပေါင်း ၁၇၄ ယောက်အနက် တတိယစွဲခဲ့လေသည်။ အကယ်၍သာ ဆရာ့ထံတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်တွေ့သင်ယူ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုးစားရက ပထမပင်ဖွဲ့လိမ့်မည်ဟု အခြားဝင်ရောက်ဖြေဆိုသူများ၏ ချီးကျူးပြောဆိုသံကို ကြားရဖူးလေသည်။ ၎င်းမှာ စကားအလွန်ပြောရသော ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်မြင်သော်လည်း အလွန်စကားနည်းသူဖြစ်သဖြင့် ရှေ့နေအလုပ်ကို နာမည်လောက်သာ ထားကာ ကောင်းစွာလိုက်လံဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုချေ။ သို့သော် ၎င်းလိုက်သမျှ အမှုများမှာ ဉာဏ်ထက်မြက်စူးရှသည့်အတိုင်း အနိုင်ရရှိခဲ့သည်က များလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဒေါ်စု၏ဉာဏ်ထက်မြက်စူးရှခြင်း၊ ချွေတာခြင်း၊ သမာဓိရှိခြင်း၊ စနစ်ဖယားကောင်းခြင်းများကြောင့် ပစ္စည်းများမှာ ဒီရေကဲ့သို့ တိုးတက်နေရာ ရှေ့နေ မလိုက်သော်လည်း အရေးမကြီးလှတော့ပေ။ ၎င်းမှာ အလုပ်ရည်ဖြင့် ဒုတိယတန်းရှေ့နေအဖြစ်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရပြီးနောက် အသက် ၅၀ အရွယ်တွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရ ရှာတော့လေသည်။

ဦးဖာ ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်လာသောအချိန်တွင် ဒေါ်စု၌လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ အခြေခံ အတော်ရရှိနေပြီဖြစ်ရကား ဦးဖာက ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် တစ်ဖက်၊ ဒေါ်စုက အရောင်းအဝယ်တစ်ဖက်ဖြင့် ငွေဝင်လမ်းနှစ်ဖက်ရှိလေရာ တစ်နေ့တခြား ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုးတက်လာသည့်ပြင် သားသမီး ရတနာများလည်း ပိုမိုထွန်းကားလာတော့လေသည်။ သမီးမိန်းမ မခင်ညွန့်နှင့် မဝက်တို့ ရရှိ၍ သားယောကျ်ားအာဇာနည်များဖြစ်ကြသော ဦးဘဝင်း၊ ဦးနေအောင်၊ ဦးအောင်သန်းတို့ကို ရရှိတော့လေသည်။ သမီးနှစ်ဦးဖြစ်သော မခင်ညွန့်နှင့် မဝက်တို့မှာ မအေတူသမီးများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မိန်းမတို့တတ်အပ်သော ပညာများဖြစ်သည့် ရက်ကန်း၊ မိုင်းငင် အလုပ်မှစ၍ အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းမှုပါမကျန် အားလုံးပြည့်စုံသည့်အပြင် အကျင့်သီလ ဘက်၌လည်း အတော်ပင် ပြည့်စုံလှလေသည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆိုမှစ၍ အလွန်ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသည့်အပြင် ဟိရိဩတပ္ပ တရားနှစ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြလေသည်။ မိဘများ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ မခင်ညွန့်မှာ မြေစာရင်းအင်စပိတ်တော် ဦးသာရင်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ (မကြာမီက) မီးယပ်ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေသည်။ ယခုအချိန်အထိ သမီးငယ် မဝက်မှာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်လုပ်ကျွေး ပြုစုလျက် ရှိနေလေသည်။

မြန်မာပြည်၏ နိုင်ငံရေးရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်ထွန်းတောက်စေတော့မည့် ကျွန်ုပ်တို့ အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းသည် နတ်မောက်မြို့၌ အမိန့်တော်ရရှေ့နေကြီး ဦးဖာ၊ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဒေါ်စုတို့၏ မြင့်မြတ်သော ရင်နှစ်မှ နတ်မောက်မြို့ မင်းဝိုင်းအတွင်းရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ် ထောင်အိမ်ကြီး၌ ၁၂၇၆ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၁ ရက်၊ စနေနေ့ နံနက် စက်နာရီ ၃ ချက်တီးအချိန်တွင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ထူးခြားလှသော ဇာတာခွင်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

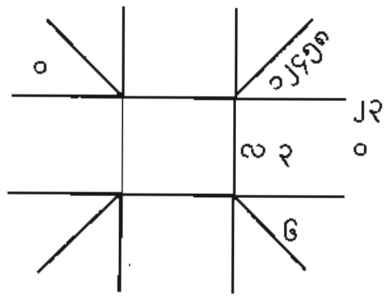

၎င်းဇာတာခွင်အရ အမှန်စစ်သူကြီးဖြစ်ထိုက်သော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ သို့သော် လဂ်မှာ ပါပ အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်ပူးတွဲနေသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ရခြင်း၊ ရန်များခြင်း၊ အသက်တိုခြင်း စသော အပြစ်များရှိလေသည်။ တစ်အိမ်တည်းတွင် ဂြိုဟ် (၅) လုံး စုဝေးနေခြင်းဖြင့် အလွန်ပင်ထူးခြားပေရာ ဗေဒင်လိုက်စားသူများအတွက် များစွာ အဖိုးတန်ပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ် မွေးဖွားသောနှစ်မှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ၁၉၁၄ ခုနှစ်ဖြစ်ရာ စစ်နှင့် အကျိုးပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မွေးဖွားလာသောအချိန်ကစ၍ မိဘနှစ်ဦးမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းအလွန်တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် မိဘနှစ်ဦးအား ပစ္စည်းဥစ္စာတိုးတက်အောင် ကံကြီးခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း မိခင်ကြီးအား အသက် ၇၀ အရွယ်တွင် အကြီးဆုံးသော ပူဆွေးဒုက္ခ ပေးခဲ့ရှာလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏မိခင်ကြီး ဒေါ်စုမှာ သားသမီးများအား နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ ဝတ်ရေးမှစ၍ စည်းစနစ်ကျကျ ကျပ်တည်းစွာ ဆုံးမပဲ့ပြင်အုပ်ချုပ်ခဲ့ရကား ဗိုလ်ချုပ်မှာ မိခင်ကောင်း၏ သားအစစ်ဖြစ်တော့လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ လောကီစည်းစိမ်သာယာမှုဟူသမျှတို့ကို ပယ်ရှား၍ တိုင်းပြည်အတွက် ရှုပ်ရှုပ်ချုံ့ချုံ့ ဆောင်ရွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာနိုင်ခြင်းမှာလည်း မိခင်ကြီးထံမှ ရရှိသော မျိုးစေ့ကြောင့်ဖြစ်ရာ မိခင်ကြီး၏ ကျေးဇူးမှာ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်၌သာမက တစ်တိုင်းပြည်လုံးအပေါ်၌ပင် တင်ရှိနေပေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏မျိုးချစ်စိတ်၊ မပျက်မခံလိုသောစိတ်၊ တည်ကြည်သောစိတ်၊ ပြင်းထန်စွာထက်သန်လာရခြင်းအကြောင်းများကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေရန်အတွက် မြန်မာ့ရာဇဝင်တစ်လျှောက်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်နှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်၏ ထူးခြားသောဘေးဘိုးဘီဘင်တို့၏အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စာဖတ်သူများ နားမရှုပ်ထွေးစေရန် အောက်ပါအတိုင်း ဇယားချ၍ ပြပေအံ့။

ရှေးမီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဘကြီးတော်သူ နတ်မောက်မြို့အုပ်ဟောင်း ဦးရွှေထိုက်၏ ပြောပြချက်အရ ပုဂံပြည်ပျက်သွားသောအခါတွင် ပုဂံပြည်မှ မင်းသမီးနှစ်ပါးသည် သူဆင်းရဲအသွင်ဆောင် ရုပ်ဖျက်ကာ ကျောက်ပန်းတောင်းနယ်ကိုဖြတ်၍ ပင်းနှင့် နတ်မောက်မြို့နယ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ၎င်းမင်းသမီးနှစ်ပါးမှာ ပင်းနှင့် နတ်မောက်နယ်မှာပင် အိုးအိမ်ပြု၍ လယ်ယာလုပ်စားခြင်းဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းနောက် အင်းဝပြည်ကြီးမှာ တလိုင်းတို့၏ရန်ဖြင့် ပျက်ပြားသွား၍ တလိုင်းမင်းများ အုပ်စိုးနေသောအချိန်တွင် အဆိုပါမင်းသမီးနှစ်ပါးမှ သက်ဆင်းခဲ့သော ပင်းမြို့အနီးရှိ မဲထီးရွာ၌ သူကြီးအဖြစ်အုပ်ချုပ်နေရသော သူကြီးဦးမြတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

"ပင်းမြို့အနီး ရွာမဲထီး သူကြီးမောင်မြတ်"ဟူ၍ပင် စာစပ်ဆိုခဲ့ခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

အဆိုပါသူကြီးဦးမြတ်မှာ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ့်ကြငှန်းဖြင့် နေခဲ့ကြသော မြန်မာလူမျိုးများမှာ တလိုင်းလက်အောက် ကျွန်အဖြစ် ကျရောက်နေခြင်းကို အလွန်အကျူးဝမ်းနည်းကာ မြန်မာများအား တလိုင်းတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် အုပ်စိုးခြင်းကို တွန်းလှန်ပယ်ဖျက်ရန် နေ့စဉ်ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိကဲ့သို့ အထက်မြန်မာပြည် ယခု ရွှေဘိုခေါ် မုဆိုးဖိုရွာ၌ တလိုင်းတို့ကို လက်နက်စွဲကိုင်၍တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြံနေသော သူကြီးဦးအောင်ဇေယျအမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရလေသည်။ ကြားရလျှင်ကြားရခြင်းပင် မိမိနှင့် ထိုသူ

တို့ မည်သူက မင်းဖြစ်နိုင်၍ တော်လှန်ပုန်ကန်ရာတွင် အောင်မြင်နိုင်မည်ကို သိရှိနိုင်ရန် မဲထီးရွာရှိ ပညာရှိနှစ်ဦးအား ဦးအောင်ဇေယျ ဇာတာစန်းလဂ်လူ့အင်္ဂါရုပ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ အခြေအနေတို့ကို သေချာစွာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

၎င်း၏လူယုံတော် ပညာရှိနှစ်ဦးမှာ မုဆိုးဖိုရွာသို့ သွားရောက်၍ အလောင်းဘုရားဘွဲ့ခံ ဦးအောင်ဇေယျနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးမြတ် သိလိုသော အချက်အလက်များကို သေချာစွာ စုံစမ်းမှတ်သားကာ မဲထီးရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းနောက် ဦးမြတ်အား ဦးအောင်ဇေယျသည် အမှန်ပင် မင်းဖြစ်ထိုက်သော ဇာတာရှိ၍ ဥပဓိရုပ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်မှာလည်း လွန်စွာ ပြည့်စုံကြောင်းများကို ပြန်လှန်ပြောပြကြလေသည်။ သူ တစ်ပါး၏လက်အောက်မှ ဗမာလူမျိုးများအား လွတ်မြောက်စေလိုသော ဆန္ဒမှတစ်ပါး အခြားကိုယ်ကျိုးရှာလိုသော ရည်ရွယ်ချက်မျိုးမရှိသော ဦးမြတ်မှာ မိမိထက် အရည်အချင်းလက္ခဏာသာသော အလောင်းဘုရားဦးအောင်ဇေယျအား ခေါင်းဆောင်တင်၍ တလိုင်းတို့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန်အတွက် မိမိ၏နယ်ပယ်မှ လူယုံတော် သူရဲကောင်းများကို တိတ်တဆိတ်စုဆောင်းခေါ်ငင်ကာ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျနေထိုင်ရာ မုဆိုးဖိုရွာသို့ ချီတက်သွားလေသည်။

၎င်းရွာသို့ရောက်သောအခါ ဦးမြတ်သည် အလောင်းဘုရားနှင့် အတူ ပူးပေါင်း၍ မြန်မာပြည်အား တလိုင်း၏လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုင်ပင်နှီးနှောဆွေးနွေးပြီးလျှင် တလိုင်းတပ်ကြီးများကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြရာ တလိုင်းတို့မှာ အရှုံးကြီးရှုံး၍ မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရရှိလာကြတော့လေသည်။ တလိုင်းတို့၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ စာရင်းတွင် ဦးမြတ်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်တော့လေသည်။ အရေးတော်ပုံပြီးမြောက်၍ လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်အား အလောင်းဘုရားဘွဲ့ထူးဖြင့် ဦးအောင်ဇေယျ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရသောအချိန်တွင် တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားဖြစ်သော ဦးမြတ်အား ပင်းမြို့သူကြီးအဖြစ် ခန့်ထားချီးမြှင့် ပေးသနားလိုက်လေသည်။

(ပင်းမြို့သူကြီး ဦးမြတ်ကစ၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်များဆက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွယ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသော ပုရပိုက်မှူများအရ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ၎င်းပုရပိုက်များ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရရှိခဲ့သော်လည်း စစ်အတွင်း မီးလောင်ရာ၌ ပါသွားခဲ့သဖြင့် မဆက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးလေးတော်သူ ဦးဘ ၏မှတ်တမ်းအရ အသေအချာမှတ်သားမိသော ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များကို ဆက်၍ ပြပါအံ့) အဆိုပါ ပင်းမြို့သူကြီး ဦးမြတ်မှ ဆင်းသက်၍လာရာ နောက်ဆုံး ပင်းမြို့တွင် ဦးမင်းပျို့နှင့် ဦးမင်းအောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ဦးမင်းပျို့မှာ ဝန်စာရေးအဖြစ် ထမ်းရွက်လေသည်။ ပုဂံမင်းတရားကြီး လက်ထက် မိတ္ထီလာ ကန်တော်ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ဆည်တော်မူရာ၌ မင်း၏ အမိန့်အရ ဦးမင်းပျို့မှာ မိတ္ထီလာသို့သွားရောက်ကာ ကန်ဆည်သောအလုပ်ကို လုပ်ရရှာသည်။ သို့ ကန်ဆည်နေရစဉ်အချိန်အတွင်း အကြောင်းတစ်ခုကို မကျေနပ်သဖြင့် မဟုတ်မခံ ပြောဆိုမိရာ ဘုရင့်ထံသို့ ကပ်ပိ၍ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရလေသည်။ ၎င်းနောက် မင်းတရားကြီးအား အမျက်တော်ရှအောင် မိမိလျှောက်ထားလိုသမျှကို မကြောက်မရွံ့ ဘွင်းဘွင်းကြီး တင်လျှောက်မိသဖြင့် ကန် စတေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ခံရရှာလေတော့သည်။

အမိန့်ချသည့်အခါ အဆိုပါ ဦးမင်းပျို့က "သေသည်ဆိုသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ၊ သေခြင်းတရားကို မကြောက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်မျိုး၏ ဦးခေါင်းကို မြေသို့ မကျစေလိုပါ။ ကန် စတေးသောအခါ ဦးခေါင်းအောက်၌လည်း မမာလွန်း မပျော့လွန်းသော လဲအလတ်စား ခေါင်းအုံးတစ်ခု ခံပေးရန် အခွင့်ပေးစေလိုပါသည်ဘုရား" ဟု ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ လျှောက်ထားသဖြင့် ၎င်း၏လိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးရန် ဘုရင်ကြီးက အမိန့်ချမှတ်ပေးရပြန်လေသည်။ ကန်စတေးမခံရမီအချိန်ကလေးတွင် "ယခု မင်း၏ အမိန့်ဖြင့် သေရပြီးသည့်နောက်၌ ဤကန်တွင်စောင့်သော နတ်ဖြစ်ကာ မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနိုင်ပါစေသော်ဝ်" ဟု ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ၎င်းဆုတောင်းခဲ့သည့်အတိုင်း မိတ္ထီလာကန်၌ ဦးမင်းပျို့နတ်ဖြစ်ကာ နတ်စင်ကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ မကြာခဏပင် ဗိုလ်ချုပ်၏ အမျိုးအဆွေများကို ဝင်ရောက်ပူး၍ ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

အဆိုပါ ကန်စတေးခံရသော ဦးမင်းပျို့၏ညီ ဦးမင်းအောင်မှာ ပုဂံမင်းတရားကြီးဘုရားထံတွင် ဝန်စာရေးအဖြစ် အမှုတော်ထမ်းရွက်စဉ် မိမိအစ်ကိုအတွက် မချိတရိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြစ်ကာ မဟုတ်မခံ ဘွင်းဘွင်း ပြောတတ် လုပ်ကိုင်တတ်သော ဇာတိကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ပြန်လည်လျှောက်ထားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ မျက်မာန်တော်ရှကာ ဦးမင်းအောင်အား အထက် မဲဇာရွှေလီသို့ ပို့စေဟု တစ်ချက်လွှတ် နယ်နှင်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်တော်မူလိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်တော်ချမှတ်သည့်အတိုင်း ဦးမင်းအောင်မှာ ပြောရဲလျှင် ခံရဲရမည်ဟူသော သဘောပိုက်ကာ နယ်နှင်ဒဏ်ခံရသောအပြစ်ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် လက်ခံ၍ မဲဇာသို့ထွက်ခွာသွားရန် စီစဉ်တော့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇနီးသည်မှာ ပင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ဇနီးသည်ထံသို့ မဲဇာသို့ အပို့ခံရသဖြင့် ထွက်ခွာသွားရတော့မည့်အကြောင်းကို စေလွှတ်အပြောခိုင်းသည်။ ၎င်း၏ဇနီးသည်မှာလည်း အာဇာနည်မိန်းမ ပီသပါပေသည်။ တစ်ဦးတည်း ချန်မနေရစ်ဘဲ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါ၍ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရန်အတွက် ခင်ပွန်းသည်ထံသို့ အထုပ်အပိုးရွက်ကာ ခြေကျင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဦးမင်းအောင်နှင့် ဇနီးတို့မှာ အမတ်ကြီး လက်ဝဲသုန္ဒရ အပို့ခံရသော မဲဇာမြိုင်တောကြီးသို့ မြင်းမစီး လှည်းမပါ ခြေကျင်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာလာကြရလေသည်။ မဲဇာသို့ရောက်သောအခါ ဇနီးသည်မှာ သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေသည်။ မဲဇာမြိုင်အတွင်း၌ ခြင်ရိုင်းများ တဝီဝီမြည်၍ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ကဲသောအချိန်၌ မွေးဖွားသောသားဖြစ်သဖြင့် (မောင်ခြင်) ဟု အမည်ပေးလေသည်။ မဲဇာ၌နေစဉ် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အမျက်တော်ပြေ၍ အပြစ်မှ ချမ်းသာခွင့်ပေးရန်အတွက် ဦးမင်းအောင်မှာ လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီး၏အတုယူကာ အမတ်ကြီးကဲ့သို့ ရတုကို စာဖြင့်မရေးဘဲ တောင်းတစ်လုံး ရက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ ၎င်း ပချုပ်မှာ အတော်ပင် လှပင်တင့်တယ်ရှုချင်စဖွယ် ရှိလှလေသည်။ ၎င်း ပချုပ်တွင် ရက်လုပ်ထားသောနှီးများမှာ နှီးဝိဇ္ဇာများ လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ချောမောသေးသွယ် နုနယ်လှတော့လေသည်။ တောင်းတစ်ခုလုံးတွင် သူတို့အိမ်သားတစ်စုတို့ မဲဇာ၌ အဘယ်မျှ ဒုက္ခရောက်နေကြပုံတို့ကို အမတ်ကြီးက ရတုနှင့်ဖော်ပြသကဲ့သို့ ဦးမင်းအောင်ကလည်း ရုပ်လုံးဖော်၍ပြကာ ရက်လုပ်ထားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရုပ်လုံးဖော် တောင်းကလေးထိုးပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဘုရင့်ထံသို့ အမြန်တင်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ တောင်းကလေးကို ရှုစားတော်မူရင်းပင် ဦးမင်းအောင်တို့အိမ်သားတစ်စု မဲဇာ၌ အတိဒုက္ခရောက်နေရပုံတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသကဲ့သို့ သဘောတော်ပေါက်ကာ ကျွန်တော်တစ်ဦး ငမင်းအောင်အတွက် မျက်ရည်စို့မတတ် သနားကြင်နာစိတ် ပြင်းထန်လာတော့လေသည်။ ချက်ချင်းပင် မြင်းစေတော်လွှတ်၍ ငမင်းအောင်အားမဲဇာသို့ ပို့ထားသောအပြစ်ဒဏ်မှ လွှတ်ကြောင်း၊ အမြန်ဆုံး နေပြည်တော်သို့ပြန်လာရန် အကြောင်း အမိန့်ကြားမှတ်ရာ ဦးမင်းအောင်နှင့် အိမ်သားတစ်စုတို့မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်လာကြရှာလေသည်။ ရွှေဘိုမြို့သို့ရောက်လာကြသောအခါတွင် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်ပြန်လေသည်။ ၎င်းသားကို ရွှေဘိုမြို့အစွဲပြု၍ (မောင်ရွှေဘို)ဟု အမည်မှည့်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ အခစားဝင်ရာ ဦးမင်းအောင်အား ရှေးကထက် ပိုမိုသနားချစ်ခင်တော်မူပြီးလျှင် အလိုရှိရာ ဆု အတောင်းခိုင်းရာ ဦးမင်းအောင်က ၎င်း၏ဇာတိချက်ကြွေ ပင်းမြို့သို့ ပြန်လည်ကာ မြို့သူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ချက်ချင်းပင် လိုက်လျောပေးသနားတော်မူလေသည်။ ပင်းမြို့သူကြီး မျိုးရိုးဖြစ်သော ဦးမင်းအောင်မှာ ပင်းမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့၍သူကြီးအဖြစ် စိုးစံခဲ့လေသည်။

ဦးမင်းအောင်တွင် ဦးခြင်နှင့် ဦးရွှေဘိုတို့ သားနှစ်ယောက်ရှိရာ ဦးမင်းအောင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သောအချိန်တွင် ဦးခြင်မှာ ပင်းမြို့သူကြီးအဖြစ် ဆက်ခံရလေသည်။ ဦးခြင်၌ သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး ဦးရွှေနီနှင့် ဦးဘွားတို့ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး ဦးရွှေနီ နတ်မောက်မြို့၌ မြို့သူကြီးအဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေစဉ် ဦးဘွားမှာ ရတနာပုံနေပြည်တော် ဘဝရှင်မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးထံတော်၌ ဝန်စာရေးအဖြစ် ခစားနေလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး ဦးရွှေနီမည်မျှ ထင်ရာလုပ်၍ မဟုတ်မခံ စွန့်၍လုပ်ကိုင်တတ်ကြောင်းများကို ဖော်ပြပြီးခဲ့ပေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုးတော်သူ တော်လှန်ရေးသမားကြီး ဦးဘွား၏အကြောင်းကို ဖော်ပြစရာ လိုပေသေးသည်။ ဦးဘွားအား ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် အလွန်နှစ်သက် မြတ်နိုးတော်မူခဲ့လေသည်။ ရတနာပုံနေပြည်တော်ရှိ တရုတ်လူမျိုးများနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သောနယ်ကို အပိုင်

စား အသနားပေးသဖြင့် မြင်းခြံအထက် တရုတ်မြို့ဝန်ဦးဘွား ဟု နာမည်ကျော်စောခဲ့လေသည်။ ၎င်းတရုတ်မြို့ဝန် ဦးဘွားမှာ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည် နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

၎င်း၏ထံသို့ ဦးခြင်၏ညီ ဦးရွှေဘို၏သား ဦးရွှေထိုက်အား ပညာသင်ရန် စေလွှတ် အပ်ထားခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။ တရုတ်မြို့ဝန် ဦးဘွားမှာ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီး၏ မြှောက်စားခြင်းခံရသော်လည်း မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး၏ လူယုံတော် လက်သုံးအစစ်ဖြစ်လေသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးအား မြင်ကွန်းနှင့် မြင်းခုံတိုင်တို့ တော်လှန်ပုန်ကန်ရေးတွင် တရုတ်မြို့ဝန် ဦးဘွားမှာ မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး၏ ဘက်တော်မှနေ၍ ပါဝင်တော်လှန်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတော်လှန်ပုန်ကန်မှုကြီးမှာ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရုတ်မြို့ဝန် ဦးဘွားမှာ ၎င်းအချိန်၌ မိမိ၏ဇာတ်လမ်းကို မြုပ်သိမ်းလိုက်ရတော့လေသည်။ အချို့ကလည်း မြို့ဝန်ဦးဘွားအား တော်လှန်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ ရင်ညွန့်ကို လှံဖြင့်ထိုးသတ်ကွပ်မျက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ အချို့ကလည်း ၎င်းတော်လှန်ပုန်ကန်သောအချိန်တွင် မြို့ဝန် ဦးဘွားမှာ မြင်းခြံမြို့ရှိ မြမန်းစကြာ သင်္ဘောကြီးကို အုပ်ချုပ်နေရသည်။ မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး အရေးတော် မအောင်မြင်သဖြင့် နေပြည်တော်မှ ပြေးလာသောအခါ မြင်းခြံမြို့သို့အရောက်တွင် မင်းသားကြီးသည် ဦးဘွားနှင့်တကွ မြနန်းစကြာသင်္ဘောကြီးကို ယူဆောင်၍ အောက်ပြည်သို့ စုန်ဆင်းလာရာမှ တရုတ်မြို့ဝန် ဦးဘွား၏အကြောင်းကို မကြားရတော့ဟု ပြောပြကြလေသည်။

နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သောအခါ ဦးရွှေဘို၏သားဖြစ်သူ ဦးရွှေထိုက်မှာ မန္တလေးရွှေမြို့တော်၌ ပညာသင်ကြားနေရာမှ အစ်ကိုမြို့ဝန် ဦးဘွားလည်းမရှိတော့သဖြင့် နတ်မောက်မြို့သူကြီးအဖြစ် ပြန်လည် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

၎င်းဦးရွှေထိုက်မှာ မြန်မာသီပေါမင်းတရားကြီး ကုလားများ ဖမ်းယူ၍ မြန်မာများ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန်ဖြစ်ရလေပြီဟူသော သတင်းကြားရသောအခါ ဇာတိမာန် ဇာတိသွေး အစစ်အမှန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ရှက်ငိုကြီး ငိုကြွေးရှာတော့လေသည်။ အင်္ဂလိပ်၏ သစ္စာခံကိုမည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မခံဟု စိတ်မာန်အလွန်တင်းခဲ့လေသည်။ အင်္ဂလိပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်တပ်များ နတ်မောက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အုပ်ချုပ်ရသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် မြို့သူကြီး ဦးရွှေထိုက်တို့ သားချင်းတစ်စုကို ရာထူးလက်ခံအောင် ပြုလုပ်နိုင်မှသာ နတ်မောက်တစ်နယ်လုံး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု ရရှိမည်ဟု သိရှိနားလည်သည့်အတိုင်း မြို့အုပ်ရာထူးလက်ခံရန် သွေးဆောင်ရေးအတွက် မြို့သူကြီး ဦးရွှေထိုက်နေထိုင်ရာ နတ်မောက်မြို့၊ မြို့မရပ်ရှိ အိမ်သို့ လာရောက်လေသည်။ ထိုသို့ လာမည့်အကြောင်းကို ဦးရွှေထိုက် ကြိုတင်သိရှိထားရာလာလျှင် ကိစ္စတုံးလက်စားချေရန်အတွက် တူမီးသေနတ်များ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

သို့သော် ဦးရွှေထိုက်၏အကြံကို ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုတို့ သိရှိ ရိပ်မိကြသဖြင့် ဦးရွှေထိုက်အား "ယခုလို လုပ်ကြံအောင်မြင်နိုင်သော်လည်း နောက်ရန်မအေး တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မည်။ ကြောက်၍ မဟုတ်၊ အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးကို ငဲ့ညှာက လုပ်ကြံရန်အကြံကိုလျှော့ပါ" ဟု ဆွေမျိုးအားလုံးက ငိုယိုတောင်းပန်မှ ဦးရွှေထိုက်မှာ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့်ပင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးအား မိမိအိမ်၌ လက်ခံစကားပြောတော့လေသည်။ ၎င်းနောက် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးက နတ်မောက်နယ်အပိုင်၊ မြို့လုလင်မြို့တစ်ဝိုက်၌ ခုခံတိုက်ခိုက်နေသော ညီတော်သူ ရွှေလရောင်ဘွဲ့ရ ဦးမင်းရောင်အား လက်နက်ချဝင်ရောက်ကာ မြို့အုပ်ရာထူးကိုပင် ပေးမည့်အကြောင်းပြောဆို၍ ဦးမင်းရောင်အား သွေးဆောင်ရန်ပြောဆိုရာ ဦးရွှေထိုက်က သူဟာ ညီဖြစ်ပေမဲ့ မပြောရဲဘူး၊ သူထင်တာ သူလုပ်ရမှ ကျေနပ်တယ်၊ သူ့သဘောနှင့်သူလုပ်နေတာကို တားဆီးဖျောင်းဖျလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်မထင်လျှင် ဆွေသော မျိုးသော ရှောင်တာမဟုတ်ဘူး" ဟု ပြန်ပြောငြင်းဆိုလိုက်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးမှာ ဦးမင်းရောင်အတွက် အားလျှော့ကာ ဦးရွှေထိုက်ကား နတ်မောက်မြို့အုပ်အဖြစ် ခန့်ထားပြီး ပြန်သွားရလေသည်။

မြို့အုပ်ကြီး ဦးရွှေထိုက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုးဖြစ်လေသည်။ အတော်ပင် သတ္တိကောင်းသူ ဖြစ်သည့်ပြင် စာပေပရိယတ္တိဘက်၌လည်း သူမတူအောင် နှံ့စပ်လေသည်။ နတ်မောက် နယ်သူနယ်သားတို့မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရထက် မြို့အုပ်ကြီး ဦးရွှေထိုက်အား ပိုမိုကြောက်ရွံ့လေးစားသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်များသည် ဦးရွှေထိုက်အား ဦးစားပေး၍ ထားရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်

လက်ထက်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဦးရွှေထိုက်မှာ မြို့အုပ်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း ရုံးတစ်လုံး၊ မားတစ်စင်းပိုင် မြို့စားကြီးကဲ့သို့ အာဏာစူးရှလှလေသည်။ နတ်မောက်နယ်၌ ဦးရွှေထိုက်က ဖြူဆိုဖြူ၊ မည်းဆို မည်းရလေသည်။ အရေးပိုင်များ နှောင့်ယှက်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြပေ။ ဦးရွှေထိုက်မှာ နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည် နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။ ၎င်း၏ ဥပမိရုပ်မှာလည်း အလွန်ပင် ခန့်ညားတင့်တယ်လှလေသည်။ ရဲစင်းတောင်ရှည်နှင့် သားမွေးအင်္ကျီများဝတ်ဆင်ကာ အမြဲနေလေ့ရှိလေသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်များ၌ ရွှေကျင်ခေတ်ပဝါကို အမြဲပေါင်းလေ့ရှိသည်။ ၎င်း၏အိမ်အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် မည်သူမျှ စကားကျယ်လောင်စွာ မပြောဝံ့။

သီပေါမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တွင် ဦးရွှေထိုက်မှာ နတ်မောက်မြို့သူကြီးအဖြစ် အုပ်ချုပ်နေစဉ် ၎င်း၏သားဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်၏ဘကြီး ဦးထွန်းဘုံအား မန္တလေးရွှေမြို့တော်၌ ပညာသင်စေလွှတ်ထားလေသည်။ ဦးထွန်းဘုံမှာ ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ မြို့လုလင်မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင်၏ညီ ဝန်စာရေးတော်ကြီး ဦးမင်းမောင်ထံ၌ နေရလေသည်။ ၎င်းမှာလည်း မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီကဲ့သို့ ယောကျ်ားပီသသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။ အရုပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိလှသည်။ အားအင်ဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ရဲရဲတောက်ဇာတိသွေး ပါသူဖြစ်ရကား မဟုတ်လျှင်မခံ၊ ချက်ချင်းလက်စားချေတတ်သော စိတ်ရှိလေသည်။ မည်သူကမျှ ၎င်းအား ချိုးနှိမ်၍ မရချေ။ ၎င်းမှာ ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်။ လူပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ ခန့်ညားတင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အဆိုပါ ဝန်စာရေးကြီး ဦးမင်းမောင်ထံ၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ် တစ်နေ့၌ ၎င်းနှင့်အတူ ပညာသင်ကြားဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ၎င်းအား ရန်စလေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဒေါသထွက်လာကြကာ ၎င်း၏သူငယ်ချင်းက ၎င်း၏သျှောင်ကို ဆွဲမည်လုပ်ရာ ၎င်းမှာ အလွန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း လက်မြန်မြန်နှင့် ထိုသူ၏ဆံပင်ကို ဦးအောင်ဆွဲကာ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုသူက တောင်းပန်ဝန်ချ အညံ့ခံမှ အထောင်းရပ်ပြီးလျှင် "ငါ နတ်မောက်သားကွ၊ ဘယ်သူ့အစော်ကားမှ မခံဘူး" ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တံတောင်နှင့် ထောင်းသောအချိန်တွင် နတ်မောက်မြို့ရှိ ၎င်း၏ဆွေမျိုးတစ်ဦးကို မြင်းဖြူရှင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နတ်က ဝင်ပူးကာ "နင်တို့ကတော့ ဘာမှမသိဘူး၊ ဟိုမှာ ထွန်းဘုံကို သူစိမ်းက **သျှောင်ဆွဲထောင်းမယ်လုပ်လို့** ငါကူလိုက်ရတယ်" ဟု ပြောပြသည်ဟု **မီလိုက်သူများ၏** ဖောက်သည်ချသည်ကို ကြားဖူးလေသည်။ ထိုအချိန်အခါက **နတ်မောက်**မြို့နှင့် နေပြည်တော်တို့မှာ အလွန်ဝေးကွာသဖြင့် မန္တလေးရွှေမြို့တော်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အကျိုးအကြောင်းကို ရုတ်တရက် မသိနိုင်ချေ။ ထိုကဲ့သို့ မြင်းဖြူရှင်နတ် ဝင်ပူးပြောသည်ကို ဟုတ် မဟုတ် မှန် မမှန် သိနိုင်ရန် မန္တလေးမှ ရောက်လာသူများကို မေးကြည့်ရာ အမှန်ဖြစ်သည်ကို သိရ၍ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကို ပိုမိုယုံကြည်ကြလေသည်။

ၾင်းနောက် မန္တလေးရွှေမြို့တော်တွင် အရှင်သီပေါဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်အရ ဗမာ့အစွမ်းပြ လက်ဝှေ့ပွဲကြီးကို နန်းတော်၌ ကျင်းပလေသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲကြီးသို့ ဦးထွန်းဘုံမှာ ဝန်စာရေးကြီး ဦးမင်းမောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲတွင် ချန်ပီယံရရှိပြီး ပြိုင်ဘက်ကင်းနေသော လက်ဝှေ့သမားကြီးတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဘက်မရှိဖြစ်နေသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သူ ထွက်ရန်နှင့် အကယ်၍ အနိုင်ရရှိခဲ့သော် ဆုတော်လာဘ်တော် ချမည်ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်သဖြင့် ဦးထွန်းဘုံမှာ ယှဉ်ပြိုင်ရန် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လာရကား ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ အလွန်သဘောတော်ကျ၍ ချက်ချင်းပင် ယှဉ်ပြိုင်အထိုးခိုင်းတော်မူရာ ဦးထွန်းဘုံက အနိုင်ထိုးသတ်လိုက်လေသည်။ ပြိုင်ဘက်ကင်းသူ လက်ဝှေ့အကျော်အား အနိုင်ထိုးသတ်လိုက်နိုင်သဖြင့် သီပေါဘုရင်မင်းမြတ်က ရွှေကျင်ခတ်ပဝါတစ်ထည် ဆုချတော်မူလေသည်။ ၎င်းရွှေကျင်ခတ်ပဝါမှာ ယခုတိုင် မပျက်မစီး ရှိနေလေသည်။

မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှ ပညာများသင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးနောက် နတ်မောက်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ၎င်း၏ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ကာ နတ်မောက်မြို့ကို ကူညီအုပ်ချုပ်ရလေသည်။ ၎င်းအား ရွှေကျင်ခတ်ပဝါ ဆုလာဘ်ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဘဝရှင်သီပေါမင်းတရားကြီးအား အင်္ဂလိပ်တို့ ဖမ်းဆီးယူငင်သွားကာ ဗမာပြည်ကို အုပ်စိုးတော့မည့်အကြောင်း ကြားရသောအခါ ဖခင်ကြီး ဦးရွှေထိုက်ကဲ့သို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ကာ အင်္ဂလိပ်အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လူစု၍ စိုင်းပြင်းခဲ့လေသည်။ ဖခင်ကြီးအားလည်း အားမငယ်ရန် အားပေး၍ အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် အသက်ချင်းလဲ

တိုက်ခိုက်မည့်အကြောင်းကို ဝန်ခံကတိပေးလေသည်။ ဦးရွှေထိုက်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ တောင်းပန်ချက်အရ နတ်မောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးအား လုပ်ကြံရန်အကြံကိုလျှော့၍ လက်ခံစကားပြောဆိုရန် လိုက်လျောခဲ့ရသော်လည်း သားဦးထွန်းဘုံနှင့် ၎င်း၏အဖွဲ့သားများကို ပြောမရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ဦးထွန်းဘုံမှာ တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင် မင်းတရားကြီးအတွက် အသက်စွန့်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ၎င်း၏ဖခင် ဦးရွှေထိုက်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးတို့ စကားပြောနေစဉ် အိမ်ခန်းအတွင်းမှနေ၍ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ရန် တိတ်တိတ်ပုန်း စီမံခန့်ခွဲထားလေသည်။ သား၏အကြံကိုရိပ်မိသော ဖခင်ကြီး ဦးရွှေထိုက်မှာ စစ်ဗိုလ်ကြီးအားမလုပ်ကြံနိုင်အောင် သေနတ်နှင့်ပစ်မည့် နေရာနှင့် စစ်ဗိုလ်ကြီးအကြားတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ကာ ကိုယ်နှင့်ကာကွယ်ထားသဖြင့် ဦးထွန်းဘုံမှာ အကြံမအောင်ဘဲ လက်လျှော့လိုက်ရတော့လေသည်။

ဖခင်ကြီး ဦးရွှေထိုက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သဖြင့် မြို့သူကြီးအလုပ်ကို မလုပ်ကိုင်လိုတော့သဖြင့် သားဦးထွန်းဘုံအား သူကြီးရာထူးကို လွှဲအပ်လိုက်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်ကို အလွန်မုန်းသော ဦးထွန်းဘုံမှာ ဖခင်ကြီး၏ အလိုဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် မြို့သူကြီးအလုပ် ရိုးရာမပျက် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရရှာတော့လေသည်။ ၎င်း၏လက်ထက်တွင် ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ပင် အတော်တန်နိုးအာဏာစူးရှလေသည်။ တစ်နယ်လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရလေသည်။ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်တို့မှာလည်း ဦးထွန်းဘုံအား သူကြီးဖြစ်သော်လည်း အမိန့်ကောင်းစွာမပေးရဲ။ သူ၏အလိုသို့သာလျှင် လိုက်၍ ချော့ချော့မော့မော့ ပြောရလေသည်။ ဦးထွန်းဘုံမှာ ဖခင် ဦးရွှေထိုက်ကဲ့သို့ အတော်ပင်ခန့်ညား၍ ဦးရွှေထိုက်ထက်ပင် သူရသတ္တိ၌ ပိုမိုလေသည်။ ဦးထွန်းဘုံ သူကြီးရာထူးကို ဆက်ခံပြီးသည့်နောက် အောက်မြန်မာပြည် ပဲခူးနယ်၌ ၎င်း၏ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးဘိုးမြ ခေါင်းဆောင်သည့် တော်လှန်ပုန်ကန်သော အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့လေသည်။ သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးဘိုးမြမှာ ဦးရွှေဘို၏သမီး၊ မလယ်၏သားဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဘကြီးတော်သူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးမြသည် ပင်းမြို့ဇာတိဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်ရှားပါးလွန်းသဖြင့် အထက်အညာတွင် မနေလိုတော့ဘဲ မိမိ၏ညီဖြစ်သူ ဦးရေအေးဆိုသူနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အလုပ်ရှာရန် အောက်မြို့ကျေးရွာသို့ ဆင်း၍သွားရာ ပဲခူးနယ်၌ လယ်ယာလုပ်သော အလုပ်ကိုရရှိပြီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် "မန်ကျည်း ခုနစ်စင် ယဉ်ပါလေ့ဆိုတဲ့ရပ်ကယ်က၊ ကိုကြီးမြတဲ့ သူခေါ်ရာ လိုက်ပါရစေ၊ ရေလိုအေး၊ ထမီပဝါလိုပါသေးရဲ့" ဟူသော သီချင်းတစ်ပုဒ် ပေါ်လာလေသည်။ ပဲခူးနယ် မန်ကျည်းခုနစ်စင်အရပ်၌ နေထိုင်၍ လယ်လုပ်နေသော ဦးဘိုးမြနှင့် ညီ ဦးရေအေးတို့မှာ ဇာတိမာန်၊ ဇာတိသွေးပါသူများ ဖြစ်ရာ ဆင်းရဲသား တွေးတောစဉ်စားခြင်းမျိုး မစဉ်းစားဘဲ အထက်တန်းကျကျ စဉ်းစားတွေးတောကာ အဆိုပါသီချင်းသည် မိမိတို့အတွက် ပေါ်ပေါက်လာသော တဘောင်ဟု ယူဆကြလေသည်။ ၎င်းတဘောင်အရ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တွန်းလှန်ကာ မြန်မာမင်းဆက် ပြန်လည်အုပ်စိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လာကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်နေစဉ် တော်လှန်ရေးကို စိတ်စောနေရကား တစ်ညတွင် ၎င်းဦးဘိုးမြသည် အိပ်ပျော်နေခိုက် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က "ဟဲ့ ... ငမြ၊ မင်း ဖြစ်ချင်ရင် မင်းရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်ဖကြီးရဲ့ခေါင်းကို စားရမယ်" ဟု အိပ်မက်တစ်ခု မက်လေသည်။ အိပ်မက်မှာ ထင်ရှားလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာမှချက်ချင်းထကာ ဘုရားပုထိုးရှိခိုး၍ တော်လှန်ရေးကို ဆက်လက်တွေးတောနေပြန်လေသည်။ ပေါ်ပေါက်လာသော သီချင်းတဘောင်နှင့် ထင်ရှားသော အိပ်မက်၊ နှစ်ခုကိုပေါင်းစပ်ကာ အမှန်ပင် မင်းဖြစ်ရမည်ဟု အသည်းစွဲယုံကြည်လာရကား အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ကြက်ဖကြီးကို နမြောစွာနှင့်ပင် သတ်၍ ခေါင်းကို ချက်စားလိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဇာတိမာန်စိတ် တက်ကြွကာ မိမိ၏ညီ ဦးရေအေးနှင့်အတူ အခြားလယ်လုပ်သမားများကို စုရုံး၍ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ရာထူးကို ယူလိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် အနီးအနားရှိ ကျေးရွာသူကြီးများထံမှ သေနတ်တို့ကို အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်းနှစ်မျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်သိမ်းဆည်းခဲ့ရာ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပထမပွဲဦးထွက်တွင် အောင်မြင်မှုကြောင့် စိတ်ပိုမိုတက်ကြွကာ ပဲခူးပုလိပ်ဌာနကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်စီးတော့လေသည်။ ဤတွင် ပုလိပ်များ၏ ခုခံပစ်ခတ်မှုကြောင့် တော်လှန်ရေးတပ်ဦး၌ ကျဆုံးသွားရရှာလေသည်။ ညီ ဦးရေအေးမှာ လွတ်မြောက်လာကာ

နတ်မောက်နယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ၎င်းနောက် ဦးရေအေးကား လောကီကိုစွန့်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်သွားတော့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရသည့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များကို ဗိုလ်ချုပ်၏မိခင် ဒေါ်စု၏ ဘကြီးတော်ဘက်မှ အစဉ်အဆက်များ အထက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ သေချာစွာ နားလည်နိုင်ရန် ဇယားချ၍ ပြပေအံ့။

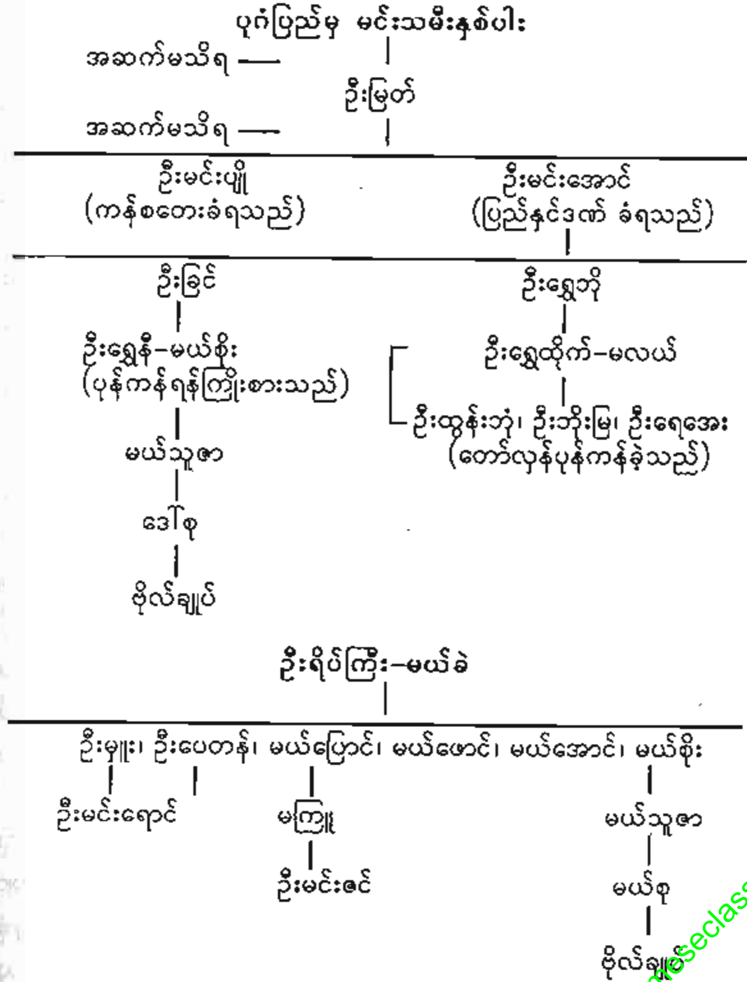

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်၏မိခင် ဒေါ်စု၏ ဘွားအေဘက်မှ အလွန်ထင်ရှားသော ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြပေအံ့။ နတ်မောက်မြို့တွင် သူကြီးမျိုးရိုးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး ဦးရွှေနှီ၏အမျိုးနှင့်အတူ တစ်ချိန်တည်း အလွန်အမျိုးသန့်သည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်မျိုး စင်ပြိုင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းအမျိုးမှာ ဦးရိပ်ကြီး ဒေါ်ခဲ၏ အမျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ဦးရိပ်ကြီး မယ်ခဲတို့မှာ တောင်သူတစ်ဖက်၊ ကုန်သည်တစ်ဖက် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်သောအမျိုးဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့တွင် (၁) ဦးမှူး၊ (၂) ဦးပေတန် ဟူသော သား နှစ်ယောက်ရှိ၍ (၁) မယ်ပြောင်၊ (၂) မယ်ဖောင်၊ (၃) မယ်အောင်၊ (၄) မယ်စိုးဟူသော သမီးလေးယောက် ရှိလေသည်။ မယ်စိုးမှာ အငယ်ဆုံး၊ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံးဖြစ်လေရာ ဗိုလ်ချုပ်၏ဘွားအေပင်ဖြစ်လေသည်။

မယ်ပြောင်မှာ မယ်ကြူးဟူသော သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ၎င်းမယ်ကြူး၏ သားသမီးများအနက် နတ်မောက်မြို့တွင် အလွန်ထင်ရှားကျော်စောခဲ့သော မြန်မာပညာရှိအထက်တန်းရှေ့နေကြီး ဦးမင်းဇင် တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ဦးမင်းဇင်မှာ တောင်သူလုပ်နေရာမှ အမိန့်တော်ရ စာမေးပွဲကို ဗိုလ်ချုပ်၏ဖခင်ကဲ့သို့ ယာထွန်ရင်း မှတ်စုကလေးများကို ဖတ်ကာ၊ ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် "ယာခင်းပြင်၊ ငါမင်းဇင် ဥပဒေကျက်စဉ်က"ဟူသော ဟာသကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ ဉာဏ်အလွန် ထက်မြက်သည်။ မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသည်။ မည်သည့်စာကိုမဆို တစ်ခါကြည့်က အလွတ်ရလေသည်။ ရာဇဝင်ပုံပြင်ဝတ္ထုများနှင့်တကွ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စများကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ်လောက်အောင် ပြောဆိုနိုင်လေသည်။ စာပေ၌ ဝါသနာပါသည်။ စာများကို အမြဲဖတ်လေ့ရှိသည်။ မျက်စိမှုန်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်မဖတ်နိုင်သော်လည်း သားသမီးများကို အဖတ်ခိုင်းကာ နားထောင်လေ့ရှိသည်။

ဦးမင်းဇင်မှာ စုံနံ့သာမြိုင်ရှာပုံတော်ကြီးကို ရေးသားခဲ့သည့် ဝန်စာရေး ဆရာကျော်၏ သင်ကြားပြသခြင်းကို ခံရသဖြင့် ဆရာကျော်နည်းတူ ကဗျာအပုဒ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့လေသည်။ ဗဟုသုတဘက်တွင် အလွန်စုံသူဖြစ်သည်။ အလုပ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း တတ်မြောက်အောင် လေ့လာသူ

ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေဖြစ်သော်လည်း တရားသူကြီးများ၏ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းကို ခံရလေသည်။ နတ်မောက်တွင် ရှေ့နေအလိုက်ရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း၌တန်ခိုးအာဏာ မရှိသော်လည်း ၎င်း၏ပညာဝီရိယ၊ သမာဓိဂုဏ်များကြောင့် တစ်နယ်လုံး ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရလောက်အောင် ဩဇာကြီးမားခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ဇာတိမျိုးရိုးကြောင့် သီပေါမင်းတရား အင်္ဂလိပ်တို့ ဖမ်းယူ၍ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်သောအချိန်တွင် အတော် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ နှလုံးရည်သမားသက်သက်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏စိတ်၌ မည်မျှထိခိုက်နေသည်ကို ပါတော်မူစာတမ်းတစ်ခု ရေးစပ်ထားရာ ဖတ်ရသူတိုင်းပင် မျက်ရည်ကျကြလေသည်။

ဦးမင်းဇင်မှာ အသက်(၇၃)နှစ်အရွယ် နတ်မောက်၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှာလေသည်။ ၎င်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးလေးဖြစ်လေသည်။ ၎င်း၌ သားသမီးများစွာရှိရာ အားလုံးပင် ခေတ်ပညာတတ်များဖြစ်လေသည်။ ပညာရေးကို အထူးလိုလားသဖြင့် သားသမီးတိုင်း ခေတ်ပညာ မတတ်တတ်အောင် ကြိုးစားသင်ပေးခဲ့ရှာလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ စာရေး ဝါသနာထုံသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဤဝါသနာပါခြင်းမှာ အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သွေးပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရွှေလရောင်

ဗမာ့သူရဲကောင်းတို့ သန္ဓေတည်ရာ၊ ပေါ်ထွက်ရာ၊ ဘူမိနက်သန်အစစ်ဖြစ်သည့် နတ်မောက်မြို့ကလေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး မြို့သူကြီး ဦးရွှေနှီကြီးစိုးနေစဉ် ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ ရိုးရာအားဖြင့် တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရှာသော ဦးမှူး ခေါ် တောင်သူကြီးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းဦးမှူးမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘွား မြို့သူကြီး ဦးရွှေနှီ၏ဇနီးသည်၏ မောင်အရင်းဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းဦးမှူးမှာ လယ်ယာချောင်းမြောင်း လုပ်ကိုင်ရင်း မြန်မာစာပေ ပရိယတ္တိများကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်လေ့လာခဲ့ရာ လောကီလောကုတ် ဗဟုသုတပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

ဦးမှူးတွင် မမင်းကာ၊ မမင်းပွေဟူ[illegible]ာ သမီးများအပြင် မြန်မာ ရာဇဝင်၌ သွေးဖြင့် စာတင်ခဲ့သော အာဇာနည်သားကောင်းယောက်[illegible] နှစ်ဦး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်ထွန်းခဲ့လေသည်။ အကြီးသားမှာ ရွှေလရောင်ဘွဲ့ရ မြို့လုင်မြို့ သူကြီး ဦးမင်းရောင်ဖြစ်၍ အငယ်သားမှာ မြန်မာဘုရင်များ၏ရှေ့တော်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော သုံးမြို့ဝန် အခွန်ဝန်စာရေးကြီးဦးမင်းမောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြစဉ် ဖခင်ကြီး ဦးမှူးသည် လူကြီးရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရှာလေသည်။ အားကိုးရာ ဖခင်ကြီးလည်း မရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာများကလည်း ချို့ယွင်းလာရကား ကလေးအရွယ် ဖတဆိုး ဖြစ်ကြရရှာသော ဦးမင်းရောင်နှင့် ဦးမင်းမောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့မှာ အတော်ပင် အတိဒုက္ခရောက်ကြရှာလေသည်။ သို့သော် မီးတောက်အောင် ကောင်းစားမည့် ဇာတာရှင်များဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ကျွေးမွေးပြုစု ပညာသင်ကြားပေးမည့် အဘိုးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ၎င်းအဘိုးမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘွား မယ်သူဇာ၏ မောင် ဦးမင်းခေါင် ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးမင်းခေါင်မှာ အဆိုပါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါ အစ်ကိုကြီးတစ်ဝမ်းကွဲဦးမင်းခေါင်၏ကျေးဇူးကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ မကြောင့်မကြ နေထိုင်စားသောက်၍ နတ်မောက်အပိုင်၊ အင်းကုန်းရွာ ဆရာတော်ကြီးဦးအာရိမ္မန၏ကျောင်းတိုက်၌ လောကုတ္တရာ အခြေခံပညာများ သင်ကြားတတ်မြောက်ကြပြီးနောက် ရတနာပုံနေပြည်တော်ဘွဲ့ရ မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ ပညာဆက်လက်သင်ကြားရန်နှင့် မင်းတရားကြီးထံတော်တွင် အမှုတော်ထမ်းရွက်ရန်အတွက် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ မန္တလေးရွှေမြို့တော်၌ ဝန်စာရေးတော်ကြီးတစ်ဦး၏အိမ်တွင် ခစားနေထိုင်ကာ ပညာများကို ဆက်လက်သင်ကြားကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏ဉာဏ်ပညာထက်မှု၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိမှု၊ မဟုတ်မခံ တော်လှန်တတ်မှုများကြောင့် ၎င်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ အရည်အချင်းကို မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် တစ်စတစ်စ သိရှိလာကာ အစ်ကိုဦးမင်းရောင်အား နတ်မောက်အပိုင် မြို့လုင်မြို့သူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်၍ ညီ ဦးမင်းမောင်အား လက်ထောက် ဝန်စာရေးရာထူးကို ခန့်အပ်တော်မူလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့ ငယ်စဉ်အခါကစ၍ မကွဲမကွာ အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အရ အလုပ်ဝတ္တရားများကို ခွဲခြားဆောင်ရွက်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွဲခွာနေထိုင်

ခြင်းပြုရတော့လေသည်။ ဦးမင်းမောင်မှာ ဝန်စာရေးဖြစ်သည့်အတိုင်း မန္တလေး ရွှေမြို့တော်၌ပင် နေထိုင်ရ၍ ဦးမင်းရောင်မှာ မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှ ထွက်ခွာ၍ မြို့လုင်မြို့တွင် မြို့သူကြီးအလုပ်ကို သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ အဆိုပါ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ပင် ချစ်ခင်ကြင်နာကြသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ဝါသနာမှာ များစွာကွဲပြားခြားနားလေသည်။ ဦးမင်းမောင်မှာ အနုသမားဖြစ်သည်။ ဦးမင်းရောင်မှာ အကြမ်းသမားဖြစ်သည်။ စိတ်နုကိုယ်နုဖြစ်သော ဦးမင်းမောင်မှာ အလုပ်နုဖြစ်သော ဝန်စာရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရ၍ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြစ်သော ဦးမင်းရောင်မှာ အလုပ်ကြမ်းဖြစ်လေသော နယ်ပယ်အုပ်ချုပ်ရသည့် သူကြီးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရလေသည်။

၎င်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံးပင် အရုပ်အမောင်းလွန်စွာ တောင့်တင်းကြီးမားလှလေသည်။ ပုပုပျပ်ပျပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် အတော်ပင် ကြည့်ရှုကောင်းအောင် ခန့်ညားတင့်တယ်လှလေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံးပင်ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လှသဖြင့် ဥပမိရုပ် အလွန်ကောင်းသူများဟု လူအများ၏ ချီးကျူးခြင်းခံရလေသည်။ မင်းညီမင်းသားများ မဟုတ်သော်လည်း မင်းညီမင်းသားစိတ်ရှိကြသူများဖြစ်သည်။ အလွန်အဖိုးတန်သော သားမွေးလောင်းကုတ်ကြီးများနှင့် ဖရဲစင်း ခေါင်းတောင်ရှည် ကွက်ထောက်ကြီးများကို အမြဲဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

ဝန်စာရေးကြီးဦးမင်းမောင်မှာ လက်ရေးလက်သား အလွန်လှပသွက်လက်စွာ ရေးသားနိုင်သည့်အပြင် လောကီလောကုတ် ဗဟုသုတများ စုံလင်သူဖြစ်သဖြင့် ဝန်စာရေးကြီးများ၊ လွှတ်တော်ဝန်ကြီးများမှစ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်အထိ သဘောကျကျေနပ်ကြလေသည်။ ၎င်းမှာ မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်တော်တွင် အမိန့်တော်စာချွန်များကို ရေးသားရသူဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့၌ပင် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ခင်ခင်ကြီး၊ ခင်ခင်လေး ဟူသော သမီးနှစ်ဦးအပြင် ခင်မောင်ဒွေး ဟူသော သားတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးပင် မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီး၌ ဖွားမြင်သူများဖြစ်သဖြင့် ထီးမူနန်းရာ ဆန်သည့်အမည်များ မှည့်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင်မှာ မြို့လုင်မြို့တွင် ပြန်လည်နေထိုင်၍ မြို့သူကြီးအဖြစ် စီမံအုပ်ချုပ်ရပေရာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် စာချွန်တော်ဖြင့် ခန့်အပ်ခြင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခံရသော သူကြီးဖြစ်သည့်ပြင် ဘုရင့်အပါးတော်၌ ခစားနေရသော ညီ ဝန်စာရေးဦးမင်းမောင်၏ အကူအညီရရှိခြင်း၊ မြင်သူတိုင်း တုန်လှုပ်သွားအောင် ခံ့ညားသော ရုပ်ရည်ရှိခြင်း၊ သတ္တိဗျတ္တိ နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းများကြောင့် မြို့လုင်မြို့နယ်တစ်ဝိုက်သာမက နတ်မောက်၊ ပင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်း မြို့နယ်များအထိ တန်ခိုးအာဏာစူးရှကျော်စောထင်ရှားခဲ့လေသည်။

ဦးမင်းရောင်မှာ အရပ်အမောင်းအားဖြင့် ၅ ပေ ၆ လက်မရှိသည်။ အသား မဖြူမညို အသားလတ်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသော်လည်း ငယ်စဉ်က မျက်ပိုးတက် ရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့သည်။ မျက်ခုံးများမှာ အလွန်ရှည်လျားသည်။ နဖူးပြင်ကျယ်၍ နှာတံပေါ်သည်။ ဆံပင်မှာ သုံးတောင်ကျော်ခန့် ရှည်၍ အလွန်ကောင်းသည်။ ဖရဲသီးသဏ္ဌာန်ရှိ ဖရဲစင်းခေါ် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ၎င်းတွင် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်။ ၎င်းမြင်းဖြူကြီးမှာ အလွန်ပင် ဒေါက်ကောင်း၍ အပြေးတွင် အလွန်လျင်မြန်သည့်ပြင် အခုန်အလွှားဘက်၌လည်း ကျွမ်းကျင်လေသည်။ ၎င်းမြင်းဖြူကြီးကား ဦးမင်းရောင်၏ကျွန်တော်ရင်း အစစ်ဖြစ်ရကား ဦးမင်းရောင်မှာ ၎င်းမြင်းကြီးကို အသည်းစွဲချစ်ခင်လေသည်။ ဦးမင်းရောင်သည် ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီးနှင့် လှံရှည်နှစ်မျိုးလုံးကို ကိုင်လေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ်ပင် အချိန်မှန်မှန် ဓားခုတ်လှံထိုးအတတ်များကို လေ့ကျင့်သင်ကြားလေ့ရှိသည်။ ဓားထက်လှံကို ပိုမိုကျင်လည်စွာ ထောက်ခုန်ခြင်း၊ ထောက်ဝင်ခြင်း၊ ထိုးသတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ ဖရဲစင်းတောင်ရှည်နှင့် သားမွေးအင်္ကျီဝတ်ကာ မြင်းဖြူကြီးစီး၍ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို လွယ်လျက် လှံရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ဆောင်၍ သွားလာတတ်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် နတ်မောက်မြို့၊ ပင်းမြို့၌ ၎င်း၏ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုတို့မှာလည်း လွန်စွာသြဇာထက်မြက်၍ တန်ခိုးအရှိန်တောက်နေရကား ဦးမင်းရောင်မှာ ပို၍ပင် သြဇာစူးရှကာ ၎င်း၏အရှိန်မှာ အတော်ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။

၎င်းဇနီးမှာ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်သော မသင် အမည်ရှိ အမျိုးကောင်းအာဇာနည်ပီသသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ၎င်း မသင်မှာ ဦးမင်းရောင်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ထက်မြက်စူးရှခြင်း၌ တူညီလေသည်။ ၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ သတ္တိအလွန်ကောင်းလေသည်။ ဦးမင်းရောင်မှာ မသင်အား အထူးပင်

ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့်ပြင် ကြည်ညိုလေးစားလေသည်။ ၎င်းတို့၌ မသင်းကြွေ၊ မညီမလေးခေါ် သမီးနှစ်ယောက် ဖွားမြင်သော်လည်း သားယောကျ်ားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပေါ်ပေါက်ချေ။ သားယောကျ်ားမရှိခြင်းအားဖြင့် အာဇာနည်အစစ်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုး ရွှေလရောင်ဘွဲ့ရ ဦးမင်းရောင်၏အာဇာနည်စိတ် အဆက်ပြတ်သွားရကား အတော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဦးမင်းရောင်နှင့် ဦးမင်းမောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့မှာ လွတ်လပ်သော ဗမာပြည်ကြီး၌ တစ်ဦးက ဘုရင့်အပါးတော်၌ ခစား၍ တစ်ဦးက မြို့သူကြီးအဖြစ်ဖြင့် ဗမာများ၏အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော ဗမာဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို ဦးထိပ်တင်ရွက်ကာ အမှုတော်များကျေပွန်အောင် အားထုတ်ထမ်းရွက်နေကြစဉ် ယခုဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ မြန်မာ့အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှာရသည့် ၁၃၀၉ –ခုနှစ်ဆိုးကြီးနှင့်တူသော ၁၂၄၇–ခုနှစ် ဆိုးကြီးပေါ်ပေါက်လာတော့လေသည်။ ဦးကောင်းလိမ်ထုတ် မင်းဆက်ပြတ် ဟူသော ရာဇဝင်လင်္ကာအရ ထင်ရှားခဲ့သည့် ၁၂၄၇–ခုနှစ်ဆိုးကြီးတွင် ရွှေထီးရွှေနန်း ရွှေကြငှန်းဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဗမာလူမျိုးတစ်မျိုးလုံးမှာ ထီးကျိုးစည်ပေါက် ကြငှန်းပါပျောက်ရသော အရေးတော်ပုံကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရလေသည်။ မြန်မာတို့၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော ကုန်းဘောင် ၁၁ ဆက် သီပေါအရှင်မင်းတရားကြီးအား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးအား သခင်ဘဝမှ ကျွန်ဘဝသို့သွင်းလိုက်ပြီဟူသော သတင်းဆိုးပေါ်ထွက်သောအခါ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ယခုဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသကဲ့သို့ပင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြရရှာလေသည်။

ဇာတိမာန် ဇာတိသွေး တက်ကြွနေသော ဗမာသူရဲကောင်းတို့မှာ အတုံးအရုံး အသေခံကာ အဖ ဗမာပြည်ကြီး၏မြေကို ရန်သူ့လက်သို့ မရောက်ရန် ရဲရဲတောက် ဖွဲ့သတ္တိများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း အကျိုးပေးညံ့ဖျင်းလှသဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးအရ အရေးရှုံးနိမ့်ကာ အညံ့ခံလိုက်ကြရတော့လေသည်။ သို့သော် သေမြေကြီး၊ ရှင်ရွှေထီး ဟူသော စကားကိုလည်းကောင်း၊ လူမျိုးခြားကိုဖြင့် ဘုရား မထူးပြီဟူသော ဗမာ့ယုံကြည်မှုအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရာဇဝင်တစ်လျှောက်၌ တောက်ပြောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေသော ဗမာ့အစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် အညှဉ်းစံဝင်ရောက်ရခြင်းထက် သေရခြင်းက မြတ်သည်ဟု ယူဆသူများ အနှံ့အပြား ပေါ်ပေါက်လာတော့လေသည်။ ထိုသူများကား တစ်စုတစ်ရုံးတည်း မဟုတ်၊ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေကြသည့် အစုငယ်ကလေးများဖြစ်တော့လေသည်။ ၎င်းတော်လှန်ရေး အစုငယ်ကလေးများမှာ ရန်သူအင်္ဂလိပ်နှင့် လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားတွင် အဆမတန် နည်းပါးသော်လည်း အရှုံးမပေး အနိုင်မခံ ဟူသော စိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းသာ ရန်သူ့ထက် အင်အားပိုမိုများပြားလေသည်။ ၎င်းစိတ်ဓာတ်အင်အား တစ်ခုတည်းကို အားကိုးပြု၍ သေသည်အထိတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏အဘိုး ဦးမင်းရောင်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အရှင်မြင့်တော့ ကျွန်တင့် ဆိုသကဲ့သို့ မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်တော်အခါက ရုံးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်းပိုင် အာဏာစူးရှ မြောက်စားခြင်းခံခဲ့ရသည့် ဦးမင်းရောင်မှာ အရှင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ခံယူစံစားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဗမာ့ရှင်ဘုရင်နှင့်တကွ ဗမာတစ်ပြည်လုံးအား သစ္စာ မဖောက်လို၊ ဗမာဘုရင် ကုလားလက် ပါရှာလေပြီဟူသော သတင်းကြားရခြင်းပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ငိုကြွေးရှာတော့လေသည်။

သူရဲကောင်းတို့ ငိုကြွေးခြင်းကား စိတ်ဓာတ်ညံ့မှုကြောင့် မဟုတ်၊ တကယ့် သစ္စာတည်မြဲသော လက္ခဏာကိုပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလွန်ဆိုးသွမ်းယုတ်မာသော လူဆိုးများနှင့်တကွ ဘုရင့်ရန်သူဟူသမျှကို သူရဲကောင်းပီပီ ချေမှုန်းကာ၊ အပွဲပွဲနွှဲခဲ့သော အာဇာနည်ကြီးဦးမင်းရောင်မှာ ဗမာ့သစ္စာတော်ကို မည်မျှစောင့်ထိန်းကြောင်း မျက်ရည်ဖြင့် ပြခဲ့ပြီးနောက်၊ သွေးဖြင့် ပြရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တော့လေသည်။ ၎င်း၏ကြွေးကြော်သံကား "ကုလားကိုဖြင့် ဘုရားမထူးပြီ၊ ငါ သစ္စာမဖောက် အသက်ပေး၍ ဗမာ့သစ္စာကို အပြီးတိုင်စောင့်ထိန်းတော့မည်"ဟူသောအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စစ်တပ်များဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်အား စတင်တိုက်ခိုက်သောအချိန်တွင် ၎င်းရန်သူ့စစ်တပ်များကို ခုခံရန်အတွက် ဘုရင်၏ဆင့်ဆိုချက်အရ ဦးမင်းရောင်မှာ ဗမာ့လက်ရွေးစင်တပ်မတော်သား ၃၀၀၀ ခန့်ပါသော တပ်ကြီးတစ်တပ် ဖွဲ့စည်းပြီးရှိလေသည်။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ တောင့်တင်းသောတပ်ကြီးကို စစ်မြေပြင်အသုံးမပြုရသေးမီ မြန်မာပြည်မှာ ရန်သူ့လက်

တွင်းသို့ ကျဆင်းသွားရပေရာ ဦးမင်းရောင်မှာ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့်ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ၎င်းပြင် ဦးမင်းရောင်၏ဆွေမျိုးများဖြစ်သော မြို့သူကြီးဦးရွှေထိုက်၏ နတ်မောက်မြို့နယ်တစ်ဝိုက်၌လည်း ၎င်းတပ်နှင့်ပူးပေါင်း၍ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို ခုခံရန် ကြိုတင်ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သော်လည်း နတ်မောက်နယ်ဘက်သို့ အင်္ဂလိပ်များ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာသဖြင့် အကြံတစ်ပိုင်းတစ်စ ပျက်သွားရရှာလေသည်။

သို့သော် အာဇာနည်ပီပီ စိတ်မလျှော့ဘဲ တပ်သားများ၊ လက်နက်အင်အားများကို ရနိုင်သမျှရအောင် ကြိုးစားစုဆောင်းရာ လက်နက်အင်အားအတော်ခိုင်လုံသော တစ်သောင်းတပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းအောင်မြင်လေသည်။ ဦးမင်းရောင်မှာ မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် ငါကိုယ်တိုင် ဘုရင်လုပ်ကာ မိစ္ဆာအင်္ဂလိပ်တပ်ကို အနိုင်တိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မြို့လှိုင်မြို့အရှေ့ဘက် ပဲခူးရိုးမအနီးရှိ ကိုဒူ ခေါ် တောင်ကုန်း ကြီးဝိုင်းကြီးအတွင်းတွင် ထီးနန်းသစ်ဖွင့်ကာ မင်းအဖြစ်ကို ခံယူတော်မူလေသည်။ ၎င်းသစ်တပ်ကြီးအတွင်း၌ အမှန်ပင် မြန်မာဘုရင်မင်းများကဲ့သို့ ယာယီထီးနန်းဆောက်လုပ်၍ လပေါင်းများစွာ စိုးစံခဲ့လေသည်။ ဦးမင်းရောင်၏ တပ်ကြီးစွဲရာ သစ်တပ်ကြီးမှာ အလွန်ပင်ခံ့ညားတောင့်တင်း လှလေသည်။ သစ်လုံးတစ်လုံးတစ်လုံးလျှင် ဆင်တစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ လူတစ်ဖက်ခန့်ထုရှိလေသည်။ အထပ်ထပ် ကာရံထားသဖြင့် ရန်သူတို့ ရုတ်တရက် အနီးသို့ မချဉ်းကပ်နိုင်ချေ။ သို့သော် ၎င်း၏တပ်သားများမှာ အများအားဖြင့် ဓားလုံသာ ကိုင်နိုင်၍ အင်္ဂလိပ်ထက် ညံ့၍နေလေသည်။ သို့သော် ဦးမင်းရောင်၏ ခေါင်းဆောင်မှုကြောင့် လက်နက်အလွန်ကောင်းသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကြီးများကို လပေါင်းများစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးများမှာလည်း တောင်တွင်း၊ နတ်မောက်၊ ပင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဦးမင်းရောင် တပ်ကြီးရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ငြိမ်သက်ပိပြားရေး ရမည်မဟုတ်သည့်ပြင် အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေး အုတ်မြစ်မချနိုင်ဟု ယုံကြည်လာကြကာ ဦးမင်းရောင်အား အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း နှစ်မျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိအောင် ကြိုးစားကြတော့လေသည်။ အနုနည်းမှာ ဦးမင်းရောင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ညီအစ်ကို ဦးကြီး ဦးလေးတို့မှတစ်ဆင့် ရာထူးဖြင့်မျှားကာ အချိုနည်းဖြင့် ဖိနှိပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နတ်မောက်မြို့အုပ်ကြီးဦးရွှေထိုက်အား ဦးမင်းရောင်ထံသို့ မြို့အုပ်ရာထူးပေးအပ်၍ ဆက်လက်မြှောက်စားမည့်အကြောင်း ပြောပြ၍ အောင်သွယ်ပေးရန် နိုင်းစေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေထိုက်မှာ ဦးမင်းရောင်၏စိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏တောင်းပန်ချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

သို့သော် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးများမှာ အလျှော့မပေးသေးဘဲ ဦးမင်းရောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို ငယ်စဉ်က ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူဦးမင်းခေါင်အား သွားရောက်သွေးဆောင်ရန် စေခိုင်းတောင်းပန်ကြပြန်လေသည်။ ဦးမင်းခေါင်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်အားမမျှသဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်နေသော်လည်း အကျိုးမရှိ အလဟဿ သေကျေပျက်စီးမည့်အရေးကို မြော်တွေးကာ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ဦးမင်းရောင် စိုးစံနေသော ကိုဒူတပ်ကြီးသို့ သွားရလေသည်။ တပ်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ အဖော်မပါ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဝင်ခွင့်ပေးရမည်ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ဦးမင်းခေါင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရောက်၍ ညီဦးမင်းရောင်အား "ယခု မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး စစ်ရှုံးရပြီ။ ဗမာဘုရင်ကို သစ္စာမဖောက်လိုသော်လည်း အင်အားမညီမျှသဖြင့် အညံ့ခံကြရလေသည်။ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ သေကျေပျက်စီးခြင်းသာ ရှိတော့မည်။ ယခု တို့အမျိုးအဆွေများကိုလည်း အင်္ဂလိပ်က ဆက်လက်မြှောက်စားသည်။ သူကြီး ဦးရွှေသိုက်အားလည်း မြို့အုပ်အရာပေးသည်။ တို့အမျိုးတောင်သာသူကြီး ဦးရွှေအိကိုလည်း မြို့အုပ်ခန့်ပြီ။ မင်းဝင်ရင်လည်း မြို့လုင်မြို့အုပ်အဖြစ်ခန့်ထားမည်ဟု အရေးပိုင်က ကတိပေးပြီးဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တော်လှန် တိုက်ခိုက်မှုရပ်စဲပြီး လက်နက်ချဝင်လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်"ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုစကားများ ကြားရသောအခါ ဦးမင်းရောင်မှာ ခေါင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ခါကာ "အစ်ကို၊ ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဒီတစ်ခါပဲလာပါတော့။ ကျုပ်ကားခင်ဗျားတို့ကဲ့သို့ ကုလားကို ဘုရား မထူးနိုင်။ သေချင်သေပါစေ၊ သေရင်ကုလားကျွန် မဖြစ်ရလို့ မြတ်ပါတယ်"ဟု ပြန်ပြောငြင်းဆန်လိုက်လေသာည်။ ၎င်း၏ပြောပြချက်များကို ဦးမင်းခေါင်က အရေးပိုင်အား ပြောပြရာ အရေးပိုင်နှင့် စစ်ဗိုလ်အားလုံးပင် ငေးမှိုင်သွားကြတော့လေသည်။ သို့သော်အားမလျှော့သေးဘဲ ဦးမင်းရောင်၏ညီ ဦးမင်းမောင်အား မြို့လုင်မြို့သူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်၍ ဦးမင်းရောင်အား လက်နက်ချရန် ဒုတိယအကြိမ် သွေး

ဆောင်ရေးအတွက် စေလွှတ်ပြန်လေသည်။ ဦးမင်းရောင်နှင့် ဦးမင်းမောင်တို့ အတော်ကြာ လက်ရှိအခြေအနေကို သဘောပေါက်လောက်အောင် ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီးနောက် ဦးမင်းမောင်က လက်နက်ချ ဝင်ရောက်၍ မြို့အုပ်ရာထူးကို လက်ခံရန် အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်သော်လည်း အထက်က ဦးမင်းခေါင်ကို ပြန်ပြောလိုက်သကဲ့သို့ ပြောဆိုကာ ကြိမ်းမောင်းလွှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အနုနည်းဖြင့် ဖျားယောင်းသွေးဆောင်သော်လည်း မအောင်မြင်တော့သဖြင့် အကြမ်းနည်းနှင့် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရန် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ စီစဉ်ရတော့လေသည်။ ပထမဦးစွာ ကိုဒူတပ်ကြီး၏ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းရန်အတွက် လုံ့စွပ်သေနတ်ကိုင် စစ်သားကုလား ၂၀ ခန့်ကို စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းကင်းထောက်ကုလားတပ်ကလေးမှာ နတ်မောက်မြို့နယ် ဘုန်းတော်ပြည့်ရွာ အရှေ့ဘက်တောရ ဘုရားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုင်းရွာရှိ မိမိအမျိုးအဆွေများထံ အလည်အပတ်လာရန် မြင်းဖြူကြီး စီးထားသော ဦးမင်းရောင်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ကြလေသည်။

၎င်းကင်းတပ်သားကုလားများသည် ဦးမင်းရောင်အား လေးမျက်နှာမှ ဝိုင်း၍ လုံ့စွပ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ မြင်းပေါ်မှ အဆင်းခိုင်းလေသည်။ သို့သော်ဦးမင်းရောင်မှာ သူရသတ္တိ ပြည့်စုံစွာဖြင့် မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ အကြဲယူသကဲ့သို့ ကုလားများကို စိုက်စိုက်ကြီးကြည့်၍နေလေသည်။ ချက်ချင်းပင်အမြဲကိုင်ဆောင်ထားသော လှံဖြင့် ကုလားစစ်သားတစ်ဦးအား ထိုးကာ မြင်းနှင့်ခုန်လွှားစိုင်းနှင်သွားတော့လေသည်။ ကုလားစစ်သားများမှာလည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် မှင်တက်မိကာ ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ အတော်ကြာမှ သတိရကာ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သော်လည်း ဦးမင်းရောင်အား ထိမှန်ခြင်း မရှိချေ။ ထိုကဲ့သို့ မြင်းလိမ္မာကြီး၏ ကျေးဇူး၊ မကြောက်မရွံ့သော စိတ်ဓာတ်၊ လျင်မြန်သွက်လက်သော ဉာဏ်တို့ကြောင့် ရန်သူ့လက်တွင်းမှ သီသီကလေးလွတ်မြောက်လာသော သတင်းကို ကြားရသောအခါ ၎င်း၏တပ်သားများမှာ ဦးမင်းရောင်သေနတ်ပီးသည်၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၍အမှန်မုချပင် မင်းဖြစ်ရမည်ဟု ပိုမိုယုံကြည်လာကာ ရှေးကထက် စိတ်ဓာတ်ပိုမိုထက်သန်လာတော့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငင်းနောက် အဆိုပါကင်းတပ်အဖွဲ့ကလေး၏ သတင်းပေးချက်အရ **အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီး** ခေါင်းဆောင် ကုလားစစ်သား(၁၀၀၀)တပ်တစ်တပ်သည် ဦးမင်းရောင်၏ ကိုဒူတပ်ကြီးကို အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် ဦးမင်းရောင်၏စစ်တိုက်ရေး ပရိယာယ်အရ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ချီလာသော တောင်တက်လမ်းတစ်ခုမှနေ၍ ကြီးမားလှသော ကျောက်မောင်းကြီးကို တပ်ဆင်ကာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အပေါ်သို့ ဖြုတ်ချလိုက်ရာ ကုလားစစ်သား အမြောက်အမြားပင် ကျောက်မောင်း၏ဒဏ်ဖြင့် အတုံးအရုံးသေကျေကာ တပ်ပျက်၍ နောက်ဆုတ်သွားကြရလေသည်။ ဦးမင်းရောင်နှင့်တကွ မြန်မာတပ်သားများစွာတို့မှာ အောင်ပွဲအကြီးအကျယ် ဆင်နွှဲရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍နေကြစဉ် တစ်ညသ၌ ဦးမင်းရောင်မှာ ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေသည်။ ငင်းအိပ်မက်မှာ "ကိုင်းရွာ၌တည်ရှိသော ရန်အောင်မြင်ငါးမျက်နှာဘုရား၌ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရသည်"ဟူ၍မက်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအချိန်တွင် အမြဲပေါင်းလေ့ရှိသော ဇောင်းတော်မှာ အလိုလိုမီးထတောက် နိမိတ်ထူးတစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေသည်။ ငင်းထူးခြားသော အိပ်မက်နှင့် အတိတ်နှစ်ခုတို့ကို ဖက်စပ်ကာ ဦးမင်းရောင်၏ထံပါး၌ ခစားနေကြသော ပညာရှိကြီးများက "ဦးမင်းရောင်သည် အမှန်ပင် သာသနာ့ဒါယကာဘုရင်မင်းမြတ်အစစ်ဖြစ်နိုင်သည်"ဟု နိမိတ်ဖတ်ဟောကြားကြခြင်းကြောင့် ဦးမင်းရောင်သည် ရွှေလရောင်ဘွဲ့နှင့် ရာဇဘိသိက်ခံယူတော်မူလေသည်။

ငင်းနောက် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူသည့်အတိုင်း ကိုင်းရွာရှိ ရန်အောင်မြင်ငါးမျက်နှာဘုရားသို့ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ အပြည့်အစုံနှင့် ကြွရောက်ကာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသောအမှုကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လှူဒါန်းပြုလုပ်တော်မူလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စုံနံ့သာမြိုင်ရာပုံတော်ကြီးကို ရေးသားခဲ့သဖြင့် နာမည်ကျော်ကြားသော ကဗျာဆရာကြီး ရွှေဖတ်စာရေးဦးကျော့ကိုယ်တိုင် ဦးမင်းရောင်၏အပါး၌ရှိသဖြင့် "အမှန်ပင် မင်းဖြစ်၍ ရာဇဝင်တွင် ကျော်ကြားခဲ့သော ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရူး၊ လုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီး စစ်သူကြီးလေးဦးသဖွယ် တန်ခိုးတေဇာထွန်းပမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း" ဖွဲ့နွဲ့ကာ သံချိုရှည်ကြီးနှစ်ပုဒ်ကို တစ်မဟုတ်ချင်းရေးသား၍ တင်ဆက်ဖတ်ပြလေသည်။ ဦးမင်းရောင်မှာ ငင်းသံချိုနှစ်ပုဒ်ကို အလွန်

သဘောကျတော်မူလှ၍ ဦးကျော့အား ပိတ်တစ်အုပ်နှင့် ငွေ ၃၀ဝ ဆုတော်အဖြစ် ပေးကမ်းချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။ အဆိုပါ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပွဲကြီး ပြီးစီးသည့်နောက် မိမိစံမြန်းရာ ကိုဒူသစ်တပ်ကြီးသို့ ပြန်လာတော်မူလေသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်အား ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်မှာ သုံးနှစ်ရာသီမျှပင် ကြာလာပြီဖြစ်ရကား အစားအသောက် ခက်ခဲခြင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် ချို့တဲ့လာခြင်း၊ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိနယ်ပယ်များမှ အကူအညီမရရှိခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ၏ အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းညှပ်ထားခြင်းကို ခံရခြင်း၊ ငွေ၊ ရာထူး စသည်တို့ဖြင့် မျှားခြင်းဘက်သို့ ပါသွားသော သစ္စာဖောက်သူလျှိုများ ပေါ်လာခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် ဦးမင်းရောင်၏တော်လှန်ရေးတပ်တော်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း အင်အား ယုတ်လျော့လာတော့လေသည်။

ထိုသို့ အင်အားယုတ်လျော့နေစဉ်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များမှာ အခွင့်ရေးကောင်းအဖြစ် အသုံးပြုကာ ရမည်းသင်းမှတစ်တပ်၊ တောင်တွင်းမှတစ်တပ်၊ မကွေးမှတစ်တပ်၊ နတ်မောက်မှ တစ်တပ်၊ တပ်ကြီးလေးတပ်ကို လေးမျက်နှာခွဲ၍ ကိုဒူစစ်တပ်အား တင်းကျပ်စွာ ဝိုင်းထားပြီးနောက် အမြောက်ကြီးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရာ အလွန်စိတ်အားထက်သန်သော ဦးမင်းရောင်၏တပ်တော်ကြီးမှာ ကစဉ့်ကရဲပြိုကွဲသွားရရှာတော့လေသည်။ တော်လှန်ရေးတပ်ကြီး ကွဲပြိုသွားသောအချိန်တွင် ဦးမင်းရောင်မှာ နတ်မောက်နယ်၌ နေ၍မဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းကို သိရှိရိပ်မိရကား၊ ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ချီတက်သွားပြီး ရှမ်းပြည်မှတစ်ဆင့် ခုခံရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သစ္စာဖောက်သူလျှိုများ တစ်နေ့တခြား ပေါ်များလာသဖြင့် လူများစွာကို အယုံမပေးတော့ဘဲ၊ လက်ရွေးစင် ငယ်ကျွန် ၃၀ ကျော်ကို သွေးဖောက်ကာ သစ္စာရေတိုက်၍ ရှမ်းပြည်သို့ ထွက်ခွာတော့မည့်အကြံကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရာ၊ အဆိုပါ ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့ကလည်း သေအတူ ရှင်အမျှ မခွဲမခွာ နောက်တော်က တစ်ပါတည်းလိုက်ပါ၍ အမှုတော်ထမ်းမည့်အကြောင်း ကတိသစ္စာဆိုကြလေသည်။ ရှမ်းပြည်သို့ ထွက်ခွာမသွားမီ ကိုင်းရွာနှင့်မကွေး နတ်မောက်လမ်းအကြားရှိ လေးတိုင်စင်ရွာ၌ရှိကြသော ငင်း၏ဇနီးသည် မသင်နှင့် ဆွေမျိုးအချို့တို့အား နှုတ်ဆက်လို ရကား ဦးမင်းရောင်နှင့်တကွ ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့မှာ ကိုဒူတပ်ကြီးမှ ရုပ်ဖျောက်၍ ကိုင်းရွာသို့ ညအချိန်တွင် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုင်းရွာ၌ ဓားမျိုးအချို့တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လေးတိုင်စင် **ရွာ၌ရှိသော ဓနီးသည်**အား နှုတ်ဆက်ရန်ကိစ္စမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ၏ရန် **အလွန်နီးကပ်**နေသဖြင့် နောက်လိုက် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ကို ကိုင်းရွာ၌ထားခဲ့ **ကာ တစ်ဦးတည်း** ငယ်ကျွန်တော် မြင်းဖြူကြီးကိုစီး၍ထွက်ခဲ့လေသည်။ **ကိုင်းရွာ**၏အထွက်တွင် မြင်းဖြူကြီးမှာ ရှောရှောရှူရှူ မသွားဘဲ ပတတ်ရပ်ကာ နောက်သို့ ဆွန့်တွန့်ဆွန့်တွန့်ဖြစ်နေသော အတိတ်ဆိုးတစ်ခုရှိလေသည်။ ဦးမင်းရောင်မှာလည်း ၎င်းအတိတ်ကြောင့် စိတ်လေးလာလေသည်။ သို့သော် မသွားမပြီး အရေးကြီးလာပြီဖြစ်ရကား မြင်းဖြူကြီးကို ဖွတ်အတင်းနှင်ကာ လေးတိုင်စင် ရွာဘက်ဆီသို့ ဆက်၍သွားကြလေသည်။

နတ်မောက်အပိုင် တံခွန်တိုင်ရွာသို့ရောက်သောအခါ တံခွန်တိုင် ရွာသူရွာသားများတို့မှာ ဦးမင်းရောင်အား အထူးကြည်ညိုလေးစား အားကိုးကြသည့်အတိုင်း သောင်းသောင်းဖျဖျ ဝိုင်းဝန်းကြိုဆိုပြုစုကြလေသည်။ ၎င်းတံခွန်တိုင်ရွာ၌ အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် ရွာသူရွာသားများအား ၎င်းသွားသောခရီးလမ်းကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များမေးလျှင် မပြောဘဲနေကြရန် နှုတ်ပိတ်၍ လေးတိုင်စင်ရွာဘက်သို့ ဆက်လက်စီးသွားလေသည်။ သစ္စာဖောက်သူလျှိုတစ်ဦး၏ သတင်းပေးချက်အရ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးမစ္စတာဂျန်းဒေါသည် ဦးမင်းရောင် လေးတိုင်စင် ရွာဘက်သို့ မကွေးလမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားကြောင်း သိရှိရသောအခါ လက်နက်အပြည့်အစုံပါသော မြင်းတပ်တစ်တပ်နှင့် နောက်က အပြင်းလိုက်လေသည်။ တံခွန်တိုင်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဦးမင်းရောင်၏သတင်းကို မေးမြန်းစစ်ဆေးရာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အမှန်သတင်းကို မပြောဘဲ လိုးလွဲပြောဆိုကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးမျိုး ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ကာ မေးမြန်းစစ်ဆေးသော်လည်း သတင်းမှန်မရသဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကြီးမစ္စတာဂျန်းဒေါသည် တံခွန်တိုင်ရွာအနောက်ဘက် သဲပြင်ကြီးတွင် မြင်းခြေရာခံ၍ လေးတိုင်စင်ရွာသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မွန်းလွဲ ၁ နာရီခွဲအချိန်ဖြစ်သည်။ နေကလည်း အလွန်ပူပြင်းလျက်ရှိသည်။ ဦးမင်းရောင်၏ကျွန်တော်ရင်း မြင်းဖြူကြီးမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများထွက်ကာ အမြှုပ်တစီစီနှင့် မောဟိုက်နေပြီဖြစ်သည်။ မြင်းကို အနားပေးသောသဘောဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းနံဘေးရှိ

ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ဆင်း၍ ကွမ်းစားရင်း ခေတ္တအနားယူလေသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ သေမင်းတမန်နှင့်တူသော စစ်တပ်မှ မြင်းခွာသံများကို ရုတ်တရက် ဦးမင်းရောင် ကြားရတော့သည်။ ဦးမင်းရောင်မှာ ချက်ချင်းပင် ကွမ်းစားရာမှထ၍ ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဘေးရန်တွေ့လျှင် အမြဲ ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ၎င်း၏ကျွန်တော်ရင်း မြင်းဖြူကြီးအပေါ်သို့ လွှားတက်ကာ ဇက်ကုန်နှင်ရန်အပြုတွင် ဒိုင်းဟူသော သေနတ်သံကြီးတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် မိမိသခင်အမူတော်ကို အပွဲပွဲ၌ ကျေပွန်အောင်ထမ်းရွက်ခဲ့သော မြင်းဖြူကြီးမှာ ဘုံးခနဲလဲ၍ မိမိသခင်၏အကျိုးကို သေသည်အထိ သစ္စာရှိရှိဆောင်ရွက်သွားပေတော့သည်။ မြင်းကြီးအားထိသောဒဏ်ရာမှာ ဦးမင်းရောင်၏ပေါင်တစ်ဖက်ကို ဖောက်ထွင်းကာ ထိမှန်သော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှပစ်သည့် သေနတ်ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာဖြစ်လေသည်။

ဦးမင်းရောင်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားလေသည်။ မစ္စတာဂျန်းဒေါနှင့်အတူစစ်သားများသည် ဦးမင်းရောင်အား ဝိုင်းကာ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားကြလေသည်။ ၎င်းနောက် မစ္စတာဂျန်းဒေါသည် ဆူပွက်နေသော နတ်မောက်နယ်တစ်ဝိုက်၌ ဦးမင်းရောင်သေပြီ ဟူသော သတင်းကြားရကာ ပိုမိုအုံကြွကာ ဆူပွက်ကလှဲစားချေမည့်အရေးကို တွေး၍ စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် ဦးမင်းရောင်အား ရာထူးဖြင့်သွေးဆောင်၍ တစ်ဆင့်အုပ်စိုးခိုင်းခြင်းက ပိုမိုထိရောက်နိုင်မည့်အရေးကို တွေးမိကာ ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေသည့် ဦးမင်းရောင်အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဦးမင်းရောင်ကား မသေသေး၊ စကားပြောနိုင်သေးသည်။ မစ္စတာဂျန်းဒေါသည် ဦးမင်းရောင်အား အင်္ဂလိပ်သစ္စာကိုဆို၍ မြို့အုပ်ရာထူးကိုလက်ခံရန် အမျိုးမျိုး ချော့မော့ပြောဆိုလေသည်။ သို့သော် ဦးမင်းရောင်ကား သံမဏိစိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် "ငါကုလားတော့ ဘုရား မထူးဘူး၊ ဗမာ့သစ္စာဖောက်ပြီး ကုလားရဲ့သစ္စာမခံဘူး၊ သေချင်ရင် သေပါစေ၊ မင်းတို့ပေးတဲ့ ရာထူးကို မလိုချင်၊ ကျွန် ဖြစ်နေခြင်းထက် သေတာက မြတ်တယ်ဟေ့"ဟု ပြင်းထန်စွာ ပြန်လည်ပြောကြားသောအခါ မစ္စတာဂျန်းဒေါသည် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း နားလည်သွားရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲရဲတောက် အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဦးမင်းရောင်အား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေနတ်ဖြင့် အသေပစ်သတ်၍ ခေါင်းကို တိခနဲနေအောင် ဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဦးမင်းရောင် အမှန်တကယ်ပင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း နယ်သူနယ်သားတို့ မယုံကြည်ဘဲရှိနေမည်စိုးသဖြင့် မစ္စတာ ဂျန်းဒေါသည် ဦးမင်းရောင်၏သွေးတစက်စက် စီးထွက်နေသော ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို နတ်မောက်အထိ ယူဆောင်လာကာ ယခု ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးလေး အရင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးဃောသိတ၏သိမ်တော်ကျောင်းတိုက်ရှေ့ ဉသျှစ်ပင်မြောက်ကိုင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးတွင် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ရင်ကို မြေကတုတ်ပြုကာ ဖွဲဖြင့်တိုက်ခိုက်နေစဉ် နယ်ချဲ့၏လက်ပါးစေပယောဂကြောင့် အသေဆိုးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ကျဆုံးရရှာသကဲ့သို့ မျက်စိရှေ့တွင် နိုင်ငံကြီးဆုံးရှုံးသွားရသည်ကို မကြည့်ရက်နိုင်ဘဲ ပြန်လည် ကယ်ဆယ်လိုသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် နယ်ချဲ့စစ်တပ်များကို ခေါင်းဆောင်ကာ ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ကြိုးစားခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုးရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ ဗမာ့အာဇာနည်သားကောင်း ဦးမင်းရောင်မှာလည်း နယ်ချဲ့၏ လက်နက်ဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်လာရသည်ဆိုသော မေးခွန်းအတွက် အဖြေပေးသည့် ဇာတိဂုဏ်အကြောင်းပေတည်း။

ဆုမြိုင်

ယခင်က ဗိုလ်ချုပ်နှင့်နေရှူး ရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးသကဲ့သို့ ယခုအခါ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် နေရှူးတို့ စကားပြောနေကြစဉ်။

ဒေါ်ခင်ကြည် (ဗိုလ်ချုပ်ကတော်)သည် မိခင်နှင့်ကလေးများစောင့်ရှောက်ရေး ညွှန်ကြားရေးဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိရာ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့တွင် ဗမာပြည်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဂျနီဗာတွင် တက်ခဲ့ရ၏။ ကိုလံဘိုတွင်တက်ခဲ့ရာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ၁၉၅၀-၅၁ ခုနှစ်တွင် ဆောင်ရွက်၏။

အမျိုးသားစာလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လွှတ်တော်သို့
၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်သို့
ဖ-ဆ-ပ-လ အမတ်များအားခေါင်းဆောင်၍
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ချီတက်လာပုံ။
ဘေးမှ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ နောက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုနှင့်
ဦးဘဆွေတို့ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

(၁၉၅၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ အာဇာနည်နေ့ခေါ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကျဆုံးသောနေ့ ထုတ် ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော စာရေးဆရာ ဇော်ဂျီ ခေါ် (ဦးသိန်းဟန် အမ်အေ၊ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှူး) ရေးသားသည့် ဆောင်းပါးကို ထပ်မံဖော်ပြ လိုက်ပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၉)

မြန်မာ့သမိုင်း၌ အံ့ဘွယ်သူရဲ ထူးကဲခဲ့ခြင်း

တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် ပထမနေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အား တွေ့မြင်ရပုံ။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့။ ဤနေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းတွင် အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ဤနေ့တွင် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတည်းဟူသော အုတ်မြစ်အတွက် အဦးအဖျား အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော အုတ်တစ်ချပ်ကို ချခဲ့သည့်နေ့ဖြစ်လေသည်။

ဤနေ့တွင် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို စတင်ကျင်းပခဲ့လေသည်။ မိုးသောက်သောအခါ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာလျက်ရှိသည်။ မိုးစင်စင်လင်းလာသောအခါ ဖွဲရာမှသည်းလာလေသည်။ တစ်ဖန် သည်းရာမှ စဲသွားပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် စဲရာမှဖွဲလာပြန်လေသည်။ ဖွဲလိုက်သည်းလိုက်၊ သည်းလိုက်စဲလိုက်နှင့် ဖောက်ပြန်ချင်သလို ဖောက်ပြန်နေသော ထိုအခါတွင် နေရောင်ခြည်ကားမဖောက်မပြန်၊ အဖွဲအသည်းအစဲ အလျဉ်ကို ထွင်းဖောက်၍ တောက်ပသည်ထက် တောက်ပလျက်သာ လာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အမတ်များကို ဗန္ဓုလပန်းခြံမှ ဦးဆောင်ကာ အတွင်းဝန်များရုံး အရှေ့တံခါးမှ ဝင်လာလေသည်။

စစ်ဝတ်မဆင် ယဉ်စစ

ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်ဝတ်အင်္ကျီကို မဝတ်၊ စစ်ဝတ်ဘောင်းဘီကို မဆင် ယဉ်စစရှိလှသည်။ ခေါင်းပေါင်းမှာ ပန်းရောင်၊ အပေါ်အင်္ကျီမှာ ပိုးပင်ဖြူ၊ ခါးဝတ်လုံချည်မှာ မဟာဖလာပန်းရောင် အချိတ်ဆင် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် တံခါးဝမှ ဝင်လာပုံကို ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ခြေလှမ်းသည် သွက်လှသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ လေးလှသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ခြေလှမ်းသည် ကျဲလှသည်ဟုလည်း မဆိုသာ၊ စိပ်လှသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ သွက်သလိုလိုလည်း ရှိသည်၊ လေးလံသလိုလိုလည်း ရှိသည်။ ကျဲသလိုလိုလည်း ရှိသည်။ စိပ်သလို လိုလည်း ရှိသည်။ ဤသို့ပင် ထင်ရလေသည်။ ကိုယ်ကား ရှေ့သို့ကိုင်း နေသည်ဟု ဆိုရဲသည်။ ခေါင်းလည်း မြေသို့စိုက်နေသည်ဟု ဆိုရဲသည်။ သို့ရာတွင် ယာလက်ဖြင့် ခါးပုံစကိုဆွဲလျက် လှမ်းလာရာ ဝဲဘက်တွင် လုံချည်သည် စွန်တောင်သိမ်းလျက် ရှိလေသည်။ ဤသို့လျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အတွင်းဝန်ရုံး အရှေ့တံခါးမှ အတွင်းဝန်ရုံးအလယ်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအလံ

အတွင်းဝန်ရုံးအတွင်း အလယ်ဗဟိုမှ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သော် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုလွှတ်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အား ဇာစောင့်မျှော်လျက် ရှိလေသည်။ လွှတ်တော် ရှေ့မျက်နှာစာတွင် အုတ်ခံအလံတိုင် ရှိလေသည်။ ထိုအလံတိုင်သည် အရိုးတံသက်သက်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ထိုအလံတိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအလံသည် ထိုအလံတိုင်အရိုးတံမှ ပေါက်ပွင့်လာကာ ဗိုလ်ချုပ်ကို ဆီးကြိုလေသည်။

ယခင်ကသော် အနီခံ၊ လက်ဝဲဘက်ထောင့် ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအလံသည် ရှေးဦးစွာ ဖ-ဆ-ပ-လ အစည်းအရုံးတွင် တလူလူ ပျံခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြို့တိုင်းတွင် ပျံသည်။ ထို့နောက် ရွာတိုင်းတွင် ပျံသည်။ ယခုမူ အတွင်းဝန်ရုံး အလယ်ဗဟိုတွင် ပျံသည်။ ဖ-ဆ-ပ-လ အစည်းအရုံးတွင် တလူလူပျံစဉ်က ထိုအလံသည် နိုင်ငံကိုချစ်သော နိုင်ငံချစ်ခေါင်းဆောင်တို့၏ ဆန္ဒသာဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျံသောအခါ လူထု၏ဆန္ဒ ဖြစ်လာ၏။ အတွင်းဝန်ရုံး အလယ်ဗဟိုတွင် ပျံသောအခါ နိုင်ငံ၏ အချုပ်အခြာ အာဏာဖြစ်လာလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ခေါင်းဆောင်၏ဆန္ဒကို လူထုဆန္ဒအဖြစ်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံ၏ အချုပ်အခြာ အာဏာအဖြစ်သို့ ပြောင်းခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

ခေါင်းဆောင်၏ဆန္ဒ၊ လူထု၏ဆန္ဒ တို့မှရသော အချုပ်အခြာ အာဏာသည် လွှတ်တော်ရှေ့အလံတိုင်တွင် လွင့်ပျံလျက်ရှိလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုအာဏာကို အလေးပြု၍ ဦးညွှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအာဏာ၏အရိပ်ကို ခိုလှုံလိုက်ရသော တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်လည်း အာဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နိုင်ငံ၏အထွတ်အထိပ် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်လာလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်အား ထိုနေ့နံနက်တွင် အာဏာ အပ်နှင်းလိုက်လေပြီ။

တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်

တစ်ဖန် ထိုနေ့နံနက်ပိုင်း (၁၁) နာရီသာသာ အချိန်၌ပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုအာဏာကို ပထမ စတင် သုံးစွဲလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ် အစုံအညီ စည်းဝေးကြလေသည်။ လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌနေရာ၏ လက်ယာဘက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ခုံတန်းထိပ်က ထိုင်လေသည်။ နံနက်စောစောက ဝတ်ဆင်လာသကဲ့သို့ပင် ပန်းရောင်ခေါင်းပေါင်း၊ ပိုးပင်ဖြူရင်စေ့၊ ဘန်ကောက် ပန်းရောင်လုံချည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် ယဉ်စစရှိလှလေသည်။ လွှတ်တော်အတွင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌနေရာသည် ဟင်းလင်းသာရှိသေးလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် ရှေ့ဦးစွာ ထိုင်ရာမှထ၍ 'တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အမတ်များခင်ဗျား၊ ယနေ့တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးပွဲ တက်ရောက်လာတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း သည်အစည်းအဝေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရန်အတွက် သဘာပတိ လိုပါတယ်။ သည်လိုသဘာပတိအဖြစ် တင်မြှောက်ဖို့ ကျွန်တော်က ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး သခင်မြကို အဆိုတင်သွင်းပါတယ်'ဟု အသံအောင်အောင်ဖြင့် အရေးဆိုလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မန်းဘခိုင်သည် မားမားမတ်မတ် ထ၍

'ကျွန်တော်က ထောက်ခံပါတယ်'

ဟု ဗိုလ်ချုပ်ဆိုလိုက်သော အရေးကို ဖေးမကူညီလိုက်ရာ လွှတ်

တော်တစ်ခုလုံး လက်ခုပ်သံ ဆူညံသွားကာ သခင်မြအား သဘာပတိအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် မိမိ၏နေရာမှထ၍ သခင်မြဆီသို့ သွားသည်။ နောက် သခင်မြကို ရှေ့ဆောင်၍ လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌနေရာသို့ လိုက်ပို့ရှာလေသည်။

သခင်မြသည် သဘာပတိမိန့်ခွန်းကိုခြွေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် မိမိရှေ့ရှိ စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ကာ မိန့်ခွန်းကို နားယူလျက်ရှိလေသည်။ ထိုသို့နားယူရင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် မိမိ၏မျက်စိတွင် တည်လတ္တံ့သော ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ၏ နိမိတ်ကို မြင်နေမည်မှာ မုချပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အား ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ ရက် အင်္ဂါနေ့က ထိုကဲ့သို့ပင် မြင်လိုက်ရပေသတည်း။

ရေးသူ-ဇော်ဂျီ။

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လ ၂၉ ရက် အင်္ဂါနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတော် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ဒုတိယ ညီလာခံမှတ်တမ်းမှ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုအဆို မိန့်ခွန်းနှင့် ဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်း၏ ထောက်ခံချက် မိန့်ခွန်းများကိုသာ နေရာရှိသဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နု သဘောတူညီ၍ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှူး ဦးသိန်းဟန်က ညွှန်ကြားအကြံဉာဏ်ပေးချက်အရ အထူးထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

အခန်း (၄၀)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ကျဆုံး၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်းအဆို

ဗိုလ်ဖိုးကွန်း(ယာယီသဘာပတိ)။ ။ ယခု သခင်နုက မိမိ၏အမည်နှင့် တင်သွင်းထားတဲ့အဆိုကို တင်သွင်းပါလိမ့်မည်။

သခင်နု(မြိတ်ကျေးလက်)။ ။'တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအောင်ဆန်း၊ သခင်မြ၊ မန်းဘခိုင်၊ ဦးဘချို၊ မစ္စတာအဗ္ဗဒူရာဇတ်၊ ဦးဘဝင်း၊ မိုင်းပွန်စော်ဘွားကြီးတို့သည် ၁၃၀၉ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၂ ရက် (၁၉၄၇ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်) စနေနေ့ ၁၀ နာရီ၊ မိနစ် ၃၀ ခန့်အချိန်တွင် လူမသမာတို့၏ လုပ်ကြံမှုကြောင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ကြရသည့်အတွက် ဤလွှတ်တော်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်၍ ထိုကဲ့သို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြောင်းကို ကျန်ရစ်သော ဇနီးသည်များနှင့် သားသမီး ဆွေမျိုးများထံသို့ သဘာပတိက အကြောင်းကြားပါရန်'

သည်အဆိုကို ကျွန်တော်မတင်သွင်းမီ ကျဆုံးသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးများရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်ပါသေးတယ်။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ကျွန်တော်နှင့် ယူနီဗာစီတီကောလိပ်ကျောင်းမှာ ၁၉၃၄–၃၅ ခုနှစ်က စပြီး တွေ့ရပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲသည်အချိန်ကဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကိုအောင်ဆန်းလို့ပဲ နာမည်တွင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရပုံက အဲသည်အချိန်မှာ ကိုအောင်ဆန်းက အိုင်အေ အတန်းမှာ သင်တုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘီအေအောင်ပြီး ဥပဒေတန်းတက်ပြီး တတိယအကြိမ် ကျောင်းပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားတဲ့အချိန်အခါမှာ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နောင်ရာဇဝင်တွင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက် ရောက်နေတာ ကျွန်တော် သတင်း ကြားရပါတယ်။ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတဲ့အကြောင်းကို ယခု ဖ–ဆ–ပ–လရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဘိလပ်မှာ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကိုအုန်းက ပြောပါတယ်။ သည်လူသုံးယောက်ဟာ လူထူးလူဆန်းတွေ၊ ခင်ဗျားနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးချင်တယ်၊ လာပါဆိုပြီး လူထူးလူဆန်းတွေရဲ့ အခန်းကို ခေါ်သွားတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း သွားပြီးတွေ့ပါတယ်။ တွေ့တဲ့အခါ ဘယ်သူနှင့်တွေ့ရသလဲဆိုတော့ ယခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး... ထိုအခါက ကိုအောင်ဆန်းဆိုတဲ့ လူရယ်၊ ယခု ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လုပ်နေတဲ့ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ နောက် တိုင်းပြည်မှာ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေလို့ နာမည်ကျော်တဲ့ ကိုသိန်းဖေ... အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ရပါတယ်။ အဲသည်လို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ကိုအောင်ဆန်းဟာ သူများနှင့်မတူအောင် ထူးခြားတဲ့ အမူအရာတွေကို စပြီးတွေ့ရတာပဲ။

ဥပမာ... စပြီးတွေ့ကြတယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်ကြတယ်၊ ပြောကြဆိုကြတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းကပဲ ဘာမျှမပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတယ်။ သည်တော့ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့အောက်မေ့ပြီး အဲသည်နေ့ အချိန်ကုန်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲသည်မှာ တွေ့တဲ့အကြောင်းကို အကြောင်းပြုပြီး လမ်းမှာ တွေ့တဲ့အခါ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘယ်လာကြမလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါမှာ ကိုအုန်း၊ ကျွန်တော်၊ ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ကသာ အဲသည်လို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ကိုအောင်ဆန်းကတော့ နှုတ်ဆက်ပေမဲ့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လျှောက်သွားချင် **သွားတယ်**။ ပြန်ပြောချင်မှ ပြောတယ်။ ရပ်ကြည့်ပြီး လျှောက်သွားချင် သွားတာပဲ။ သူမပြောဘူးဆိုပြီး သူ့ကို ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ပေမဲ့ အဲသည်အခါမှာ အပိုမပါ ပြောစရာရှိတာ လာပြီးပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အကြောင်း

မသိဘူး။ တွေ့တာလည်း နောက်ကျနေတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ကိုသိန်းဖေကို အဲသည်ကိုအောင်ဆန်းဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ လမ်းတွေ့လျှင် နှုတ်ဆက်လို့လည်း မရဘူး၊ ပြုံးလို့လည်း မရဘူး၊ သူ့ကို လူထူးလူဆန်း တစ်မျိုးပဲလို့ အဲသည်လို အမှတ်သညာထားလိုက်တယ်။ နောက် ၆ လ လောက်ကြာတော့ သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုအောင်ဆန်းဟာ အပိုတွေဆိုလျှင် ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ လောကွတ်ဆိုတာ သူသာပြီး အယုံအကြည် မရှိသေးတယ်။ လောကွတ်ပြောနေတဲ့သူတွေဟာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညာနေတဲ့လူတွေပဲ။ သည်တော့ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းရမယ့် လူတွေဟာ လောကွတ်တွေ ဘာတွေ အပိုအလုပ်တွေ ပြောနေဖို့မလိုဘူး။ ပြောစရာ ရှိတာတွေပြော၊ ဆိုစရာရှိတာတွေဆို၊ အရေးရှိတဲ့အခါမှ ပြောဆိုဖို့၊ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးဖို့တာပဲ။ အဲသည်အခါမှာ သွားတွေ့တော့ ကိုအောင်ဆန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ကတ်သီးကတ်သတ် လူတစ်မျိုးလို မဟုတ်ဘဲ၊ အတိအကျလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါတယ်။

နောက် သည်နှစ် ပြီးတော့ ၁၉၃၅–၃၆ ခုနှစ်မှာ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ကြတယ်။ သည်ရွေးကောက်ပွဲမှာ ကိုအောင်ဆန်းတို့၊ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့၊ ကိုသိန်းဖေတို့ စီမံချက်တိုက်တွန်းချက်အရ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အရွေးခံတယ်။ ကိုအောင်ဆန်းတို့၊ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့၊ ကိုသိန်းဖေတို့၊ မစ္စတာရာရှစ်တို့က အမှုဆောင်လူကြီးများအဖြစ်နှင့် ဝင်ပြီး အရွေးခံတယ်။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့လူတွေချည်းပဲရတယ်။ သည်လို ကျွန်တော်တို့လူတွေချည်းပဲ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်းမှာ စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူတွေချည်း လုပ်လိုက်ကြတာ သပိတ်မှောက်တဲ့ကိစ္စကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အထိ ဖြစ်တယ်။ သည်သပိတ်မှောက်တဲ့ ကိစ္စကြီးထဲမှာ တိုင်းပြည်က ဟိုအခါတုန်းကသိကြတာက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် သပိတ်မှောက်တယ်လို့ သည်လိုသိကြတယ်။ အမှန်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် သပိတ်မှောက်တဲ့ အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်သွားတာက ကိုအောင်ဆန်းကို ကျောင်းထုတ်လိုက်လို့ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတော့ စာမေးပွဲနီးနေပြီ။ ကျောင်းသားတွေ စာကြည့်မပျက်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကျောင်းသားတွေသိလျှင် ကျောင်းသားတွေ ဆူဆူပူပူဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ စာအိတ်ကိုလည်း ထည့်ထားပြီးတော့ တိတ်တိတ်ပဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဆိုတာလို ကျောင်းသားတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောတာနှင့် သတင်းပွလာတဲ့အခါကျတော့ အမှုဆောင်အဖွဲ့က ကျွန်တော့်ကိုလာပြောတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်တာ ကျွန်တော်တို့ကြားတယ်။ အဲဒါကို အရေးယူရမယ်။ ခင်ဗျားက အရေးမယူချင်ပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မပိုင်ဘူး၊ အမှုဆောင်အဖွဲ့က ပိုင်တယ်လို့ပြောတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ဘာမျှအရေးတယူလုပ်မနေကြပါနှင့်။ ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တာသာ နာမည်ရှိတယ်။ ဘီအယ်(လ်) စာမေးပွဲကိုတော့ ဆက်ဝင်နိုင်တယ်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင်လည်း ကျောင်းကထုတ်ပစ်တဲ့ နာမည်သာ ရှိတယ်။ ဘာမှ မထိခိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သည်အတွင်း သတင်းတစ်ခု ထပ်ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ လူတစ်ယောက်က သည်အစည်းအဝေး လုပ်နေတုန်းလာပြောတယ်။ ဘယ့်နှယ်လာပြောသလဲဆိုရင် ကိုအောင်ဆန်းကိုလည်း အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းထဲမှာပါတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ခုကြောင့် ကျောင်းဆရာကြီးက ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်လို့ လာပြောတယ်။ ဒါနဲ့ဟုတ်သလားမဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ယူနီဗာစီတီအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးဘလွင်ဆီကို ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပဲ အမေးခိုင်းတယ်။ ဟုတ်တယ်ဆိုတာ သိကြတော့ စိတ်ကိုထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က စထိန်းလို့မရတော့ ကျန်တဲ့အမှုဆောင်အဖွဲ့ကလည်း စိတ်ထိန်းလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး အမှုဆောင်အဖွဲ့က ကျောင်းသားတွေကို ဥက္ကဋ္ဌ ကိုနုနဲ့ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်းတို့ကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့က စာမေးပွဲ ဝင်မဖြေတော့ဘူး။ သည်လောက်ပြောပြီး ရပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စာမေးပွဲ မဝင်လျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း မဝင်ဘူးဆိုပြီး သပိတ်မှောက်တာပဲ။ ဒါကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဟိုအခါတုန်းက ထင်ကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်လို့ သပိတ်မှောက်တာမဟုတ်ဘဲ Immediate cause

ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြစ်တာက အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်းကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်လိုက်လို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ထပ်ရှင်းပါတယ်။ သည်သပိတ်ကိစ္စကြီး ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပြန်တဲ့လူတွေက ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဆန်းကို တိုက်တွန်းပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သည်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဥမကွဲသိုက်မပျက်ဖြစ်ရအောင်၊ တည်နေနိုင်အောင်၊ အဆက်ရနေအောင် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ကျောင်းပြန်ပြီး သည်ကျောင်းသားလူထုကြီးကို ကိုယ့်လက်ထဲက မလွှတ်အောင်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တော့ ကိုအောင်ဆန်းတို့ ကျောင်းပြန်သွားကြပါတယ်။ ကျောင်းပြန်သွားပေမဲ့ ကျောင်းသားတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်အင်မတန် ဝင်စားနေတယ်။ သည်အခါ တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ သခင်နှစ်ခြမ်း ကွဲနေတယ်။ သည်လို အခြေအနေရောက်လာတယ်။ သခင်ဗစိန်တို့ဘက်ကတစ်ဖက်၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့က တစ်ဖက်၊ သည်လိုကွဲနေတာဟာ ဟိုအခါတုန်းက ဘာပဲပြောပြော တိုင်းပြည်မှာ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်နေတာ သခင်တွေပဲ။ သည်လိုလုပ်နေကြတဲ့ သခင်အစည်းအရုံးကြီးဟာ တချို့ ခေါင်းဆောင်တွေ အမြော်အမြင်နည်းမှုကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားမှာ အင်မတန်စိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော်တို့၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ တွေ့ဆုံပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ တိုင်ပင်ကြတော့ သည်လိုအင်မတန်စွန့်စွန့်စားစားလုပ်နေတဲ့ အစည်းအရုံးကြီးကို ဥမကွဲသိုက်မပျက်ဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နိုင်ငံရေးကို ဝင်ပြီးကိုင်မှပဲလို့ သည်လိုသဘောပေါက်လာတယ်။ သဘောပေါက်တာနှင့် ယခု ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာခေါင်းဆောင်လုပ်နေတဲ့ သခင်သန်းထွန်းရယ်၊ ကိုအောင်ဆန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲကို တစ်နေ့တည်းဝင်ရောက်လာကြတယ်။ သည်တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို သခင်အဖြစ်နှင့် ဝင်ရောက်ကြတဲ့အခါ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့ Sterling Qualities ခေါ်တဲ့ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို တို့ဗမာအစည်းအရုံး ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ပိုပြီးမြင်လာတယ်။ ဟိုအခါတုန်းက ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့်မြင်တာကတော့ သူဟာ စာအရေးအသားမှာ အင်မတန်တော်တယ်။ ဗမာလိုရေးရေး၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးရေး စကားလုံးဟာ အင်မတန် ပြောင်တယ်။ သည်လိုရေးတတ်တဲ့ သူ့အတိုင်းအကျဝါသနာပါတာကိုက အပိုတွေ၊ ရွှတ်တွတ်တွတ်တွေ၊ လောကွတ်စကားတွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါပါဘူး။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ရောက်တဲ့အခါကျမှ တကယ့်ကို အစမ်းခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော် သွားတွေ့တယ်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ဝင်တဲ့အခါမှာလည်း အပေါ်ယံကြည့်လိုက်တော့ သခင်ဖြစ်သွားတာပဲ တွေ့ကြတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် စွန့်စားရတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် အနစ်နာခံရတယ်။ ဘယ်လိုအနစ်နာခံရသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နေစဉ်အခါတုန်းက မိဘကပို့တဲ့ပိုက်ဆံကို ဖောဖောသီသီသုံးလို့၊ ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်းစားလို့၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တိုင်းသောက်လို့၊ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်ချင်တိုင်းကြည့်ပြီး ပိုးလုံချည်တရွှမ်းရွှမ်းနဲ့ သည်လိုလုပ်နေတဲ့လူတွေဟာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာက ဟိုအခါတုန်းက နိုင်ငံရေးကိုလုပ်နေတဲ့ အမှုဆောင်၊ ဌာနချုပ်မှာရှိတဲ့ အမှုဆောင်တွေဟာ ထမင်း တစ်နေ့ကိုနှစ်နပ် မှန်မှန်စားဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ထမင်းတစ်နပ်သာ စားရတယ်။ တစ်ခါတလေ မနက်စာစားလို့ ညစာ မစားရဘူး။ တစ်ခါတလေ ညစာစားလို့ မနက်စာ မစားရဘူး။ တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်နဲ့ပဲ တင်းတိမ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ပြောရင်တောင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ အလျှင်းတောင် မစားရတာရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးကတော့ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး။ သခင်သန်းထွန်းနဲ့ သခင်အောင်ဆန်း ခင်ဗျားတို့လုပ်ကြပါ။ တရားလည်ဟောဖို့နှင့် ငွေစုဆောင်းပေးဖို့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ငွေထိန်းနှင့် ဝါဒပြန့်ပွားရေးပဲ ကျွန်တော်ကိုင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ငွေထိန်းဖြစ်တဲ့အခါမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်မှာ လုပ်နေတဲ့လူတွေဟာ ထမင်းတစ်နပ်လောက် မစားရရင် အောင့်နေနိုင်တယ်။ နှစ်နပ်လောက်ဆိုရင်တောင် အောင့်နေနိုင်သေးတယ်။ နှစ်ရက်လောက်မစားရလို့ မအောင့်နိုင်တဲ့အခါမှာ ဌာနချုပ်ကလူတွေ ကျွန်တော့်ဆီကို မကြာခဏလာပြောတယ်။ ပိုက်ဆံရှာပေးပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ သည်လိုအခြေအနေ ရောက်လာပြီလို့။ သည်လိုလာပြောတဲ့လူက တော်တော်များတယ်။ သည်လူတွေကို ကျွန်တော်အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်စင်စစ်ကတော့ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မည်ဆိုတာလို အူမမှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုလျှင် အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အဲသည်လိုဖြစ်လာတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ တစ်ခါဖူးမျှ ကျွန်တော့်ကို

ကျုပ်ထမင်းမစားရသေးဘူး။ အဲသည့်အတွက် ပိုက်ဆံရှာပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဆာတယ်စသည်ဖြင့် သည်လိုတစ်ခါမှ ပြောသံမကြားခဲ့ရဘူး။ ဖြစ်သလိုနေသွားတာပဲ။ စားရလျှင်လည်း စားလိုက်တာပဲ။ မစားရဘူးဆိုလျှင်လည်း ထိုင်နေတာပဲ။ စာအုပ်ကို ထိုင်ဖတ်ပြီး နေလိုက်တာပဲ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေက လာထမင်းစားရအောင်... သခင်အောင်ဆန်း လာပါဆိုမှ စားလိုက်တာပဲ။ မစားရတဲ့အခါလည်း သည်လိုထိုင်နေတာပဲ။ အဆင်းရဲကို သူအသေအချာ ခံနိုင်တယ်။ ဗမာလိုကတော့ ဥပေက္ခာတရားပေါ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့ ဘာဝအလိုက်... ခင်ဗျားတို့လည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်ခုတင်နှင့် ကိုယ့်ဇာခြင်ထောင်နှင့်၊ ကိုယ့်ဂွမ်းစောင်ကြီးတွေနှင့်ကိုယ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပေါ့။ ဗိုလ်အောင်ဆန်းကျတော့ ဖြစ်သလိုနေတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တို့ဗမာဌာနချုပ်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်။ ဌာနချုပ်မှာဆိုလျှင် အမှုဆောင်တွေနေတဲ့ဌာနချုပ်ပဲ... အဲသည်မှာဆိုရင် အိပ်ရာလိပ်တွေဘာတွေ ကျကျနနရှိတယ်။ သည်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်တွေက အိပ်ပြီးလျှင်လိပ်၊ လိပ်ပြီးတယ်ဆိုလျှင် မှက်ခြင်၊ ယင် စသည်ဖြင့် ဖုတ်တွေဘာတွေ မပေရအောင် တရိုတသေထားလို့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂရုစိုက်ပြီး နေကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတော့ ဒါတွေကို ဘာမျှဂရုမစိုက်ဘူး။ သည်လိုအိပ်တယ်၊ အိပ်ရာက ဥပမာပုံဆိုလျှင် သူ့စောင်ဟာ သည်လိုပဲထားတယ်။ ခြုံပြီး သည်အတိုင်းပဲထားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ အိပ်ဖို့အချိန်ရောက်လာလျှင် သည်စောင်ကို သည်လိုခြုံပြီး အိပ်လိုက်တာပဲ။ ငါ့စောင်ဟာ မည်းနေပါလား၊ ဖုန်တွေတက်နေပါလား၊ ငါ့အိပ်ရာမှာ ကြမ်းပိုးတွေနဲ့ပါလား ဆိုတာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နိုင်ငံရေးတစ်ခုတည်းပဲ အာရုံစိုက်နေတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတစ်ယောက်ပဲ အိပ်လို့ရတယ်။ သည့်ပြင်လူ အိပ်လို့မရဘူး။ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ပြန်ပြောရဦးမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိပ်တဲ့အိပ်ခန်းဟာ အပြင်အပကြည့်လိုက်လျှင် ဌာနချုပ်မှာ တော်တော်ကောင်းတဲ့အခန်းပဲ။ အဲသည်အခါမှာ ရေနံချောင်းက ကျွန်တော်တို့သခင်တွေ၊ သခင်မတွေ ဘုရားဖူးရအောင် လာကြပြီးတော့ ဌာနချုပ်မှာ တည်းတဲ့အခါကြတော့ ဌာနချုပ်ကလူငယ်ကလေးတွေက 'ခင်ဗျားတို့ ဧည့်သည်တွေဖြစ်တဲ့အခါ အပြင်ဘက်မှာတော့ မနေကြပါနှင့်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲသည်အခါက သခင်အောင်ဆန်းကလည်း အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်နေတယ်။ 'အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနေတဲ့ အခန်းမှာအိပ်ပါ' ဆိုပြီးတော့ ထားလိုက်တယ်။ ဟိုလူတွေက ကြွားလို့ပေါ့လေ။ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး အိပ်တဲ့ အခန်းထဲမှာသိပ်တယ်ဆိုပြီး အခန်းထဲမှာ အိပ်နေကြတော့ ညဦး ၁၂ နာရီလောက်ကျတော့ အိပ်ရာလိပ်တွေကိုလိပ်ပြီးတော့ အပြင်ဘက် ထွက်ပြေးလာကြတယ်။ ကြမ်းပိုးတွေကြောင့် နေကို မနေနိုင်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တစ်ယောက်တည်း အိပ်နိုင်တယ်။ ကြမ်းပိုးကိုက်တာကို ဂရုစိုက်နေဖို့ သူ့မှာ အချိန်မရှိဘူး။ အဲသည်လို ဥပေက္ခာတရားတွေလုပ်လာတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ အင်မတန် ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ဖြစ်နေတာတွေကို ခင်ဗျားတို့ မြင်စေချင်တယ်။ အဲသည်လို ဆင်းရဲတယ်လို့ ညည်းညူသံကို ကျွန်တော်တို့ မကြားရဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆိုလျှင် ညည်းညူတာပဲ။ ဥပမာပုံဆိုလျှင် တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံကလည်းမရှိ၊ ထမင်းကလည်း မစားရသေးဘူး။ လမ်းလျှောက်သွားလို့ ပလာတာဆိုင်က အကြော်အလှော်နံ့တွေကို... အခု ဗိုလ်လက်ျာခေါ်တဲ့ သခင်လှဖေတို့က တောက်ခေါက်ပြီး 'အခုနေ သည်ပလာတာနှင့် ဆိတ်သားကြော်ကလေးစားလိုက်ရလျှင်... ရေဒီယိုကလေးထပြီး နားထောင်လိုက်ရလျှင်ဆိုပြီး' ညည်းညူမိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတော့ တစ်ခါမှ ညည်းညူတယ်လို့ မကြားခဲ့ရဘူး။ အဲသည်လို လောကကြီး တစ်ခုလုံး ဖိမ်ခံပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ထည်ထည်ဝါဝါနေနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ... အဲဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဥပေက္ခာတရားကိုပိုက်ပြီး အဲသည်လိုနေကြတာကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွက် နိုင်ငံရေးသမား၊ တကယ့်တော်လှန်ရေးသမားပီပီ လုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေတယ်လို့ ဟိုအခါကတည်းက လုံးဝစိတ်ထဲမှာ ချီးကျူးခဲ့တယ်။ ရဲဘော်ဟောင်းတွေကလည်း ပြောကြတယ်။ နိုင်ငံရေးမှာ ဝင်လာပြီးတော့ ကျွန်တော်က သာယာဝတီညီလာခံမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖတ်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ သခင်အောင်ဆန်းကတော့ ဇလွန်မှာသွားပြီးတော့ တရားဟောရတယ်။ အဲသည်တရားဟောနေစဉ်မှာ ၁၂၄(က) ပုဒ်မ အရ သူ့ကို အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဟင်္သာတက ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက လိုက်ပြီးတော့ ဖမ်းရမည်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ညီလာခံမှာ အဆိုကိုဖတ်ပြီးတော့ ဖတ်တဲ့အတွက် ဖမ်းရမည်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထွက်လာတယ်။ အဲသည်အခါကျတော့ သည်က ကိုကျော်ငြိမ်းအိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့

ရဲဘော်တစ်စု သွားပြီးတော့ စုပြီးတော့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ တိုင်ပင်ကြတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ အသရေပျက်အောင် ဟောမိလို့ဆိုရင် အဖမ်းခံ၊ အဖမ်းခံပြီးတော့ ထောင်ကျလျှင် ထောင်ထဲသွားနေလျှင် ပြီးတာပဲလို့ သည်လိုပဲတွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော်တွက်သလို မဟုတ်ဘူး။ အခုနေအခါမှာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ ထောင်ထဲသွားနေတယ်ဆိုလျှင် အပြင်ဘက်ကအလုပ်တွေ ဟာကုန်မှာပဲ။ အခုလို အရေးကြီးတဲ့အခါမှာ ပုန်းပြီးတော့ မြေတွင်းအောင်းပြီးတော့ (Under Ground)အဲသည်လိုဟာတွေလုပ်ပြီးတော့ တိုင်းပြည်အတွင်းမှာပဲ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်ကို တိုက်ဖျက်ရမည်။ နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီးတော့ အစီအစဉ်လုပ်ရမည်။ နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီးတော့ အကူအညီကို ရှာတန်ရှာပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ရမည်။ အဲသည်လို အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့က လွှမ်းမိုးလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ပါမည် ဆိုပြီးတော့ သခင်အောင်ဆန်းကို မြေတွင်းပုန်းဖို့ အစီအစဉ်တွေလုပ်ခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးမှာ ကွဲသွားတာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုရင် ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် အခု မြေနီကုန်းကင်းဂိတ်ဆိုတဲ့ အဲသည်နေရာရှေ့မှာပဲ။ သူပုန်းဖို့ ဘယ်ထိအောင် စီစဉ်ရမည်ဆိုတာ သည်နေရာမှာ အစီအစဉ်တွေလုပ်ပြီး လွှဲပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ပြန်ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ အဖမ်းခံရတာပဲ။ အဲသည်အခါမှာ သူကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လောက်အထိတောင် စဉ်းစားထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တွက်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ထောင်ထဲသွားပြီးတော့ နေလိုက်တော့ အလကားသက်သက် ၂ နှစ်အချိန်ကုန်သွားတယ်။ ပထမ ကျခါစကတော့ သူတို့ဖမ်းတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ မကြောက်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ပြီးတော့ ဖျော်ဖြေလို့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်လလောက်နေပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အပြင်ဘက်မှာသာ သည်အချိန်အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် ကျွန်တော်တွဲပြီးတော့ နိုင်ငံရေးလုပ်လိုက်ရလျှင် အတော် ခရီးရောက်မှာပဲဆိုတာ သိရတယ်။ အဲသည်အခါကျမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်လောက်အထိ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားထားတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ အမြော်အမြင်ကြီးတယ်ဆိုတာ အဲသည်မှာ ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားတွေ့ရတယ်။ အဲသည်လောက်ကစပြီးတော့ လူချင်းကွဲသွားတာ ဂျပန်ခေတ်ရောက်လာတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို အိန္ဒိယပြည် ခေါ်မသွားနိုင်တော့ မန္တလေးမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်။ သည်အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်က လည်း ဗိုလ်တေဇ အမည်ခံပြီးတော့ မြန်မာပြည်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ အဲသည်လို ဝင်လာခဲ့ပြီးတော့ အစိုးရအဖွဲ့တွေဖွဲ့ရော။ အဲသည်တော့ ခပ်တိုတိုပြောရမည်ဆိုလျှင် ဂျပန် ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး ဘာပဲပြောပြော အစိုးရဘယ်လိုပဲရှိရှိ၊ တိုင်းပြည် တကယ်ကြည်ညိုနေတာကတော့ ဗမာအစိုးရအဖွဲ့မဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမျှ ငြင်းလို့မရဘူး။ ဗမာအစိုးရက ဘယ်လို အမိန့်တွေထုတ်ထုတ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ မတူဘူး။ အဲသည်လို တိုင်းပြည်မှာဖြစ်နေတယ်။ သည်လောက် အရှိန်အဝါကြီး သလောက်အထိ တန်ခိုးသြဇာတွေကြီးတယ်။ အဲသည်လို ဖြစ်နေတဲ့အချိန် အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်နေရာမှာ ဗိုလ်ချုပ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ တခြားက ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တဲ့လူစားမျိုး၊ လောဘကြီးတဲ့လူစားမျိုး အဲသည်လိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်ခေတ်တုန်းက တစ်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်မကုန်နိုင်အောင် ပစ္စည်းတွေ စုနိုင်တယ်။ အဲသည် လောက်အထိ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက သည်လိုရတဲ့အရှိန်အဝါ၊ သြဇာတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေ ဟာ သုံးမကုန်နိုင် လောက်အောင် စုသွားကြတဲ့သူတွေ အကြောင်းကိုလည်း သည်မှာကြွလာတဲ့ အမတ်မင်းတွေ အသိပါပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်မှာဆိုလျှင် ရှပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ဘောင်းဘီ နှစ်ထည်ပဲ ရှိတယ်။ အဲသည်နှစ်ထည်ထဲမှာ တစ်ထည်ကလည်း ခပ်စုတ်စုတ် လောက်သာ အဖတ်တင်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူ့လို အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အရှိန်အဝါ၊ ကြီးကျယ်တဲ့ တန်ခိုးသြဇာ၊ ကြီးမားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ကိုယ့်လောဘကို၊ ဘယ်လောက်အထိ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းနှင့် ချုပ်တည်းသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ခင်ဗျားတို့ သိပါလိမ့်မည်။ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်လို နေရာမျိုးမပြောနှင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်နေရာထက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်သာ တန်ခိုးသြဇာရှိတဲ့ လူတွေ တောင်မှ အင်မတန်ကို ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ခေတ်သစ် သူဋ္ဌေးဖြစ်နေကြတာ ခင်ဗျားတို့လည်း တွေ့မှာပေါ့။ ဘယ်သူမှ ပြောနေစရာ

မလိုဘူး။ ကျွန်တော်က ထုတ်ပြီးတော့ ပြောနေစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် အမြင်ပဲ။ တိုင်းပြည်က အသိပဲ။ ထုတ်ပြောလျှင် (Defamation) အသရေဖျက်မှု ဆိုတဲ့ သည်ပုဒ်မတွေ ဘာတွေနဲ့ စွပ်စွဲမှာစိုးလို့ ပြောချင်ပေ မယ်လို့ အသာငြိမ်ပြီး ခံကြရတယ်။ ဘယ်သူအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ငွေစုသွား တယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှားပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်က လည်း ခဏခဏပြောတယ်။ ဘယ်အခါမဆို ကျွန်တော် အစစ်ဆေးခံရဲ တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့လည်း မှတ်မိ မှာပေါ့။ ဟိုခေတ်ဟိုအခါတုန်းက သည်အနားဆီမှာ (အင်္ကျီလည်ပင်းကို ကိုင်ပြသည်)စုတ်နေတဲ့ ကာကီရှပ် အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ကာကီဘောင်းဘီတစ် ထည်ပဲ ရှိတယ်။ ဗမာ့တပ်မတော်ကို ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ လုပ်လာတဲ့ အဲသည်ကာကီအဝတ်အစားနှင့်ပဲ ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ သာမန်အဝတ် အစိမ်းရောင်ဖြစ်တဲ့ အဲသည်အပေါ်အင်္ကျီ ရယ်၊ ဘောင်းဘီရယ် အဲဒါပဲ ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအပေါ်အင်္ကျီရဲ့ အောက်က ဘောင်းဘီပဲ။ အဲဒါပဲ ကျွန်တော်တို့တွေ့တယ်။ တစ်ခါတလေများ ထမင်းစားပွဲတို့ ဘာတို့ကို ဂျပန်တွေကဖိတ်လို့ ကျွန်တော်တို့သွားတဲ့အခါ ဟိုတုန်းက (Blackout) မှောင်ချထားတဲ့အခါဖြစ်လို့ တံခါးတွေပိတ်ထားရ တော့ အိုက်တယ်။ အိုက်တော့ ထမင်းစားပွဲတွေမှာ အင်္ကျီချွတ်ချင် ချွတ်ကြ ပါလို့ပြောလို့ အိုက်ကလည်းအိုက်လို့ အင်္ကျီချွတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်က သက္ကလတ် စစ်အင်္ကျီကလွဲပြီး အထဲမှာ ဘာမှ မပါပါဘူး။ အဲသည်လိုဟာ တွေကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတယ်။ အဲသည်လောက် အင်မတန်ကို ကြိုးကြိုး ပမ်းပမ်းနှင့် စွန့်စွန့်စားစား တိုင်းပြည်ကို သစ္စာမဖောက်ဘဲ မိမိရရှိတဲ့ ဂုဏ်ထူးတို့ သြဇာအာဏာကို အလွဲသုံးစားမပြုဘဲ ဗိုလ်ချုပ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒါထက်ထူးချွန်တဲ့ အချက်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုရင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်ဆိုရင် အားလုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်နေရတဲ့အချိန်မှာ လက်သည်း ခွာမှာ စိုးရတာကတစ်မျိုး၊ ရေနွေးပူနှင့်ပက်မှာ စိုးရတာကတစ်မျိုး၊ ထုတ်မှာ ဖောက်ထိုးဆွဲထားမှာ စိုးရတာကတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးကြောက်နေရတဲ့ခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ မှန်တာကို တိုင်းပြည်ကို မပြောရဲဘူး။ အဲသည်လိုလူတွေနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တာတောင် မမှန်တာကို မပြောရဲ တဲ့ခေတ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ပြောခဲ့တာပဲ။ အဲသည်လိုခေတ်မှာ လူထုရှင်းပွဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေမှာ ဗိုလ်ချုပ်က တိုင်းပြည်ကို မလှည့်စားဘဲ လွတ်လပ်ရေးဟာ အစစ်အမှန်မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ။ ဟိုအခါတုန်းက သတင်းစာဆရာတွေဟာ အကုန်လုံးအသိပဲ။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ လူထုနှင့်တွေ့ပြီး စကားပြောတော့မည်ဆိုရင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တွေ၊ စုံထောက်တွေ၊ စစ်ဘက်က အရာရှိတွေဟာ ပြာလောင်ခတ်နေတာတွင် မကဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေပါ ပြာလောင်ခတ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဘာတွေများ ဘွင်းဘွင်းဖွင့်ချလိုက်မလဲ။ ဘာတွေများ ပြောင်ဖွင့်ဆော်လိုက်မလဲ။ သည်လိုပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေ ဘယ်လောက်များ ထိခိုက်သွားမလဲ။ အဲဒါ ဘယ်လိုချုပ်ချယ်မှုတွေ ပေါ်လာမလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုများ သူတို့စစ်ပုလိပ်တွေက ချောင်းသတ်မလားဆိုပြီး သိပ်စိတ်ပူရတယ်။ ဒါမျိုးတွေဟာ သူတို့လုပ်နေကြကိုး။ မန်ချူးတို့၊ တရုတ်ပြည်တို့မှာဆိုရင် သူတို့သဘောမကျတဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ၊ လူကြီးတွေကို တိတ်တိတ်ချောင်းသတ်ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုအခါတုန်းက ပါနေတယ်။ ပါနေတော့ ဗိုလ်ချုပ်က သည်လိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လူထုရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်ပြောနေလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အသက်ကိုပဲ သည်လူတွေ ရန်ရှာမလားဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ဖြစ်တဲ့ လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တွေက အင်မတန် စိုးရိမ်ပူပန်ကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က တိုင်းပြည်ကို မလှည့်စားဘဲနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြောသွားတယ်ဆိုတာကို တိုင်းပြည်နှင့်လူထုက ကောင်းကောင်းသိတယ်။

ပြီးတော့ တော်လှန်ရေးအချိန်ရောက်လာတော့ တော်လှန်ရေးကို စီစဉ်တဲ့အခါမှာ လူရင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်ပါရှိနေတော့ တော်လှန်ရေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်က ဘယ်လောက်အထိ အရေးပါအရာရောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် သည်တော်လှန်ရေးမှာ တကယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်မပါဘဲ ခေါင်းတိမ်းပြီးနေမည်ဆိုလျှင် မြန်မာပြည်မှာ တော်လှန်ရေးဟာ ဖြစ်သလောက်တော့ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ အခုပြီးခဲ့တဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို နိုင်ငံရေးသမားရော၊ နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်တဲ့လူရော ဝန်ခံရမည်။ အဲသည်လို ဗိုလ်ချုပ်မပါလျှင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး မဖြစ်မှာစိုးရတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်မပါပါအောင် အတော့်ကို ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်။ ကြိုးပမ်းခဲ့တာ

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသိဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ပါပြီဆိုလျှင် ဘာတွေဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုတော့ အဲသည်လို တော်လှန်ရေးသမားတွေ တစ်နေရာကတစ်နေရာသွားချင်လျှင် သွားလို့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုသွားလို့ရပါသလဲဆိုလျှင် ဘီ-ဒီ-အေ စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် သွားနိုင်တယ်။ တော်လှန်ရေးတပ်တွေဆီကို လူစေလွှတ်တယ်။ အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ်လုပ်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်တွေပဲ။ အဲသည်လို တော်လှန်ရေး စပြီးတော့ တိုက်ကြတော့... စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ တော်လှန်ရေးတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ များသောအားဖြင့်... ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ ထွက်မတိုက်ဘူး။ နောက်လိုက်လူတွေကသာ အသေခံပြီး တိုက်ရတယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူက အင်မတန်လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ နေရတယ်။ အဲသည်လိုနေရာကနေပြီး စီမံခန့်ခွဲရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ မရဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ထွက်တိုက်ချင်တယ်။ သူနဲ့တစ်ပါတည်း ကျွန်တော်က အတူပါမသွားတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတူပါသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေက ပြောပြတာကြားရတာ အင်မတန် အသည်းထိတ်စရာကောင်းတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ရှိတဲ့နေရာမှာ ကင်းတွေချထားတယ်။ အဲဒီကင်းတွေရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်နေရာမှာ ဂျပန်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ရှိတဲ့နေရာကို လာနေတာမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးကို ရောက်နေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရှိတယ်ကြားလို့ လာတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ရှိတဲ့နေရာကို ဝိုင်းပြီး မဲပစ်တယ်။ မဲပစ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူရှိတဲ့လူတွေက ဗိုလ်ချုပ်ထိုင်နေပါလို့ ပြောကြတယ်။ Cover ယူထားစရာ Trench တူးမြောင်းထဲမှာ ထိုင်နေပါလို့ပြောတာ ပြောလို့မရဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် စက်သေနတ်ပစ်တဲ့လူအနားမှာသွားပြီး ဘယ်နေရာကိုပစ်ဆိုပြီး စီမံခန့်ခွဲနေတာကို ရဲဘော်တွေ မြင်နေရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲဆိုရင် ဟိုကလာနေတဲ့ ကျည်ဆန်တွေကလည်း အဆက်မပြတ်လာနေတော့ ဗိုလ်ချုပ်ခါးကိုဖက်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကို အတင်းလှဲချပြီး ဖိထားရတယ်။ အဲသည်လို ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သတ္တိပြရတဲ့နေရာကျရင် သူမတူအောင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား ပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရပါတယ်။

ဒါနဲ့ အခုဒီခေတ်ရောက်လာတော့ ဖြန်းဆို ဗိုလ်ချုပ်နှင့်လူထု၊ လူထုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်... ခွဲမရအောင် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် လူထုရဲ့အကြည်ညိုကို ခံရ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အောင် လုပ်ရတာဟာ သူလူမှာ အကြည်ညိုခံရဖို့အကြောင်းတွေမရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သည်ဟာတွေဟာလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ရနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမဟုတ်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ပြောမည်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အကြောင်းနှင့်အကျိုး၊ အကျိုးနှင့်အကြောင်းဆိုတာရှိတယ်။ သည်အကျိုးဖြစ်ထွန်းတာ သည်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။ သည်အကြောင်းမရှိလျှင် သည်အကျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် လူထု၊ လူထုနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ခွဲမရနိုင်အောင် တစ်နိုင်ငံလုံးဟာ အုံကြွပြီးနေရတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အဲသည်လို အုံကြွပြီးတော့ အကြည်ညိုခံလောက်အောင် လူထုရဲ့ အသည်းစွဲဖြစ်အောင်ဖြစ်တာ။ ဘယ်လို ကျွန်တော်တို့ မှတ်ယူရမလဲဆိုတာ အဲသည်အကြောင်းတွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ပါလာတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေလဲဆိုရင် တော်လှန်ရေးနှစ်ခုမှာ အသက်စွန့်ပြီး အသက်ကိုလက်ထဲမှာကိုင်ပြီး တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ၊ အဲသည်လို တော်လှန်ဖို့အချိန်ရောက်လို့ တော်လှန်ဖို့ အမိန့်ပေးနိုင်လောက်အောင်ရှိတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ၊ ပြီးတော့လည်း လူထုကို ဘယ်အခါမှ မလှည့်စားခဲ့တဲ့ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်မှုတွေ၊ မိမိကိုယ်တိုင် တန်ခိုးတွေ သြဇာတွေ အင်မတန်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရနေပေမဲ့ အဲသည်ဟာတွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ဘဲနှင့် ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြံခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ၊ အဲသည် ဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာ လူထုက မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေပဲ။ အသည်းစွဲမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေပဲ။

လူထုက တစ်ခါတည်း နောက်က တန်းတန်းစွဲမလိုက်ဘဲ မနေနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပဲဆိုတာ အမတ်မင်းများ သိရှိစေလိုပါတယ်။ အခု ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘယ်လောက်အထိ ရောက်နေသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်ထုတ်ဖော်ပြောနေရလျှင် ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ သည်လိုလူမျိုး၊ သည်လိုခေါင်းဆောင်မျိုး မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ဖူးသေးပါဘူး။ မပေါ်ဘူးလို့ဆိုတာ အခုပြောနေတာဟာ ဗိုလ်ချုပ် အနိစ္စရောက်သွားလို့ ချီးကျူးပြောနေတဲ့ အနေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ရှိစဉ်ကတည်းက ဖ–ဆ–ပ–လအလုပ်အမှုဆောင်တွေ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရေးလိုက်ဖူးပါတယ်။ အဲသည်စာမှာ ကျွန်တော် ဘာထည့်ရေးသလဲဆိုရင် အခု ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီ။ ဘယ်အခါမှာ ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ကောင်းမည်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်ထည့်ရေးလိုက်တဲ့စာဟာ အရင်တုန်းက မြန်မာပြည်မှာ ဦးချစ်လှိုင်၊ ဦးဥတ္တမ အစရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို တောနယ်ကလူထု အကြည်ညိုခံရတာလည်း ရှိပါတယ်။ မြို့ကလူထုကသာ ထွက်ပြီးတော့ အကြည်ညိုခံရတာလည်း ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ကရော၊ တောကရော အကြည်ညိုခံရတာလည်း ရှိပါတယ်။ လူငယ်တွေကတော့ တောမှာရော၊ မြို့မှာရော အကြည်ညိုခံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သွေးချင်းသားချင်း တိုင်းရင်းသားချင်းဖြစ်တဲ့ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ရှမ်း အစရှိတဲ့ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ယုံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်းကို ခံရခဲ့တယ်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်လက်ထက်ရောက်တော့ မြို့က လူထုကလည်း ကြည်ညိုတာပဲ။ တောက လူငယ်လူကြီးတွေကလည်း ကြည်ညိုတာပဲ။ မြန်မာပြည်မကပင် မဟုတ်ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသားသွေးချင်းများဖြစ်တဲ့ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ရှမ်း အစရှိတဲ့ သည်တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကို ယုံကြည်တယ်၊ အားကိုးတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ အထင်အရှား တွေ့ခဲ့တယ်။ ဘာမျှ အထူးပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ ယခု သည်လွှတ်တော်ထဲမှာရှိတဲ့ သွေးချင်းသားချင်းဖြစ်တဲ့ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်၊ ချင်း အစရှိတဲ့ လူတွေရယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ၊ စော်ဘွားကြီးတွေ၊ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ၊ အမတ်ကြီးတွေ သည်မှာရှိပါတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် သက်သေခံနေပါတယ်။ မြန်မာပြည်လူထုကြီးကလည်း သည်အတိုင်းပဲ မြို့မှအမတ်တွေ၊ နယ်လူထုရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အမတ်တွေ၊ တစ်ပြည်လုံးမှာ ရှိတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ သည်မှာလာဆုံတဲ့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးအသိဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ ကလေးလူကြီးပါမကျန် အကုန်လုံးအုံကြွပြီးတော့ အကြည်ညိုခံနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး။ မတွေ့ဘူးတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ရေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ကို အခွင့်အရေးရလျှင် လူထုကိုရော တိုင်းပြည်ကိုရော ဒီအကြောင်းကို ထည့်ပြီးပြောပြပါမည်။ ယခုခေတ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရာဇဝင် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်လောက်ရှိတဲ့အထဲမှာ ၄ ကြိမ်လောက်သာ ပေါ်ဖူးသေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တယ်။ သည်လိုပေါ် ဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးဟာ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့လက်ထက်မှာ လာဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် အမတ်မင်းများအားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ မြန်မာ့ရာဇဝင်ကိုပြန်ကြည့်လျှင် ဟိုကတစ်မင်း၊ သည်ကတစ်မင်း၊ ဟိုကတစ်ဗိုလ်၊ သည်က တစ်ဗိုလ် ရွာကလေးတစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာလည်း လူစွမ်းကောင်း လုပ်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှ တစ်နိုင်ငံလုံး စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်ကို စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့်လုပ်နိုင်တာ မြန်မာရာဇဝင်ပြန်ကြည့်ရင် အနော်ရထာမင်းစောလက်ထက်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ဘုရင့်နောင် လက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်၊ အလောင်းဘုရားလက်ထက်မှာတစ်ကြိမ်၊ ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက်မှာ တစ်ကြိမ်... အဲသည် (၄) ကြိမ်ပဲ။ ဗမာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးကို စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် လုပ်နိုင်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ခေတ်မှာဆိုလျှင် ဒီတစ်ခေတ်လည်း (၄) ကြိမ်လိုပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လူကြီးရော ကလေးရော စည်းလုံးအောင် လုပ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတယ်။ ဒါအထင်အရှားဖြစ်တယ်။ သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုပြောရမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်လက်ထက်တုန်းက အင်မတန် အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ လူငယ်တစ်စုဟာ အင်္ဂလိပ်ကိုမောင်းထုတ်ပြီးတော့ ကရင်ပဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး ရွာတွေမီးနှင့်ရှို့၊ အဲသည်လို ဟာတွေ... မတော်မတရားကိစ္စတွေ သည်လိုလုပ်တဲ့အတွက် ကရင်တွေက ဗမာတွေအပေါ်ကို စိတ်နာပြီး ကရင် ဗမာ အဓိကရုဏ်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ အတော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲသည်လိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အမှန်စင်စစ်ဟိုအချိန် အခါတုန်းက နိုင်နိုင်နင်းနင်းနှင့် ကရင်–ဗမာချစ်ကြည်ရေးကို ရအောင် မလုပ်နိုင်လျှင် မီးဟာ သည်အချိန်အထိ လောင်နေမှာပဲ။ ယခုလို အခါမှာ ကရင်ကိုယ်စားလှယ်တွေနှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ထဲမှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ညီရင်းအစ်ကိုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် တွေ့ဆုံဖို့ အခြေအနေတွေ ရှိနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟိုအခါက ကရင်–ဗမာ အဓိကရုဏ်း၊ ကရင်–ဗမာ စိတ်နာကြည်းနေတဲ့အခါကနေပြီး ကရင်–ဗမာချစ်ကြည်ရေး၊ ကရင်–ဗမာနားလည်ရေးဆိုတာကို ရောက်အောင် ဗမာတွေဘက်ကနေပြီး မားမားမတ်မတ်လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ကရင်ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက သည်မှာ အတိအလင်းဝန်ခံပါလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ရေးတဲ့ (ငါးနှစ်

ရာသီဗမာပြည်)ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ ရေးထားတာက ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သံလိုက်နှင့်တူတယ်။ သူနှင့်တွေ့တဲ့အခါမှာဆိုရင် တွေ့တဲ့လူဟာ မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ၊ ကရုဏာတွေပိုလာတယ်။ သူ့ကို မကြည်ညိုတဲ့လူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ပုံအပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ကြည်ညိုချင်တဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။ သူနှင့်တွေ့တဲ့အခါမှာ စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေ ပုံအပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ယုံကြည်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာတာပဲလို့ ကျွန်တော် ရေးထားပါတယ်။ ဟိုအခါတုန်းက အင်မတန်ကို ခံရပြီးတော့ အင်မတန်စိတ်နာနေတဲ့ ကရင်လူထုကြီးနှင့် ကရင်ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ တွေ့လိုက်တဲ့အခါမှာ ဗမာလူငယ်တချို့ဟာ အင်မတန်ပဲ အမြော်အမြင်နည်းပြီး ယုတ်မာညစ်ညမ်းသော်လည်း ဗမာထဲမှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကရင်များ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ခေါင်းဆောင်ဟာဖြင့် သည်မှာ ရှိပါသေးသလားဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်နှင့် စကားပြောရတာနှင့် သူတို့မှာရှိတဲ့ စိတ်ခတ်အကုန်လုံးပြေပျောက်ပြီး ကရင်–ဗမာချစ်ကြည်ရေး၊ ကရင်–ဗမာသွေးစည်းရေး ပေါ်လာတယ်။ သည်အခါကစပြီး ကရင်–ဗမာချစ်ကြည်ရေး အုတ်မြစ်ချလိုက်တာ ဘယ်လောက်အထိ ခိုင်မြဲသွားသလဲဆိုရင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တဲ့အခါမှာ ကရင်–ဗမာချစ်ကြည်ရေးသာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ပြီး ဟိုအခါတုန်းက လုပ်လို့မရခဲ့လျှင် တော်လှန်ရေးဖြစ်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်ပြီး ကရင်–ဗမာ ချစ်ကြည်ရေးကို လုပ်သွားတဲ့အတွက် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တဲ့အခါမှာ ကရင်–ဗမာ အကုန် တညီတညာတည်း အလံတစ်ခုတည်းကို ကိုင်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ အထင်အရှားတွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လွှတ်တော်ထဲမှာဆိုရင် သွေးချင်းသားချင်းတွေ ညီရင်းအစ်ကိုမက ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ရှမ်း အစရှိတဲ့ သည်လိုကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ အများအပြား ရောက်နေတယ်။ သည်လိုရောက်နေတဲ့အကြောင်းဟာ ဘယ်လူက ဘာပဲပြောပြော အတွင်းရေးအပြင်ရေးကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် တိတိလင်းလင်း ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ သည်ထဲမှာ စိတ်ချယုံကြည်စွာနှင့် ထောက်ခံခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေဟာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၄၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြည်ညိုလို့ ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ထောက်ခံတယ်ဆိုတာ မလွဲဘူးလို့ ကျွန်တော် တိတိလင်းလင်း ပြောပါတယ်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဟာ မသမာရန်သူတွေရဲ့လက်ချက်နှင့် ကျဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီလို ကျဆုံးသွားတာတောင်မှ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လျက်ပါပဲဆိုတာ သတိချပ်စေချင်ပါတယ်။ ဘယ်လို တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေသလဲဆိုရင်ဖြင့် ဖ–ဆ–ပ–လကို အတိုက်အခံ လုပ်နေတဲ့လူတွေ၊ အတိုက်အခံလုပ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်အနိစ္စ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်မှာ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာသက်လာပြီးတော့ သည်စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ၉၅/၉၉ ရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိ မြန်မာပြည်မှာ ပပျောက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပါတယ်။ ယခုအခါမှာဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အတွက်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်မှာထားရှိတဲ့မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းဆောင် သွားတဲ့ ဖ–ဆ–ပ–လ နောက်မှာရှိတဲ့ အင်အားများဟာ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး များလာတယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့တဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်အသက်ရှင်စဉ်အခါကနေပြီး အသက်သေဆုံးသွားတဲ့အခါတောင်မှ မြန်မာပြည်ရဲ့ လူထုအကျိုး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေပါသေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူလုပ်သွားတဲ့ အလုပ်ကြီးပြီးခါနီး၊ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးဖြစ်နေတာကို သူကိုယ်တိုင် မတွေ့ရဘဲ၊ မသမာတဲ့ရန်သူတွေရဲ့ လက်ချက်နှင့် ကျဆုံးသွားတာ အင်မတန် အသည်းနာစရာ ကောင်းပါတယ်။ အမှန်စစ်စစ် ပြောရမည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်ကြီးတာဝန်ကို ဗိုလ်ချုပ် မရှိတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ထမ်းမထားဘူး၊ လုပ်ချင်တာလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ထပ်ရောက်နေမယ်ဆိုရင် သည်အချိန် သည်အခါဟာ ဘာတွေဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ မတွေးရဲ၊ မကြံစည်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ အမတ်မင်းများလည်း သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း သည်လောက်အထိ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူ့အလုပ်ကို လုပ်ပြီးသွားတယ်ဆိုတာ မြင် မသွားရတဲ့အတွက် သူချတဲ့လမ်းစဉ်ဟာ ပန်းတိုင်ရောက်သွားတာ မြင် မသွားရဘဲ မသမာတဲ့ရန်သူ့လက်ချက်နှင့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘိလပ်သို့အရောက် တွေ့မြင်ရပုံ။
(ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့စာစောင်မှ ကျေးဇူးပြုသည်)

ကျဆုံးသွားရတာကို ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် နစ်နာစရာကောင်းတဲ့အချက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ပေါ်မှာ တကယ်သစ္စာရှိတယ်၊ တကယ်ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ တကယ် တိုင်းပြည်လူထုအတွက် လုပ်ချင်တယ်၊ ကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရှေ့မှာ လမ်းတစ်လမ်းတည်း ရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုရင် စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ရှိစဉ် အခါတုန်းကထက် ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖ-ဆ-ပ-လ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် မတက်ရောက်မီ လူထုအစည်းအဝေးပွဲ၌
တရားဟောပြောနေပုံ
(အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်)

တစ်ခါမှ ဖော်မပြဖူးသည့်ဓာတ်ပုံကို ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဦးလှဖေထံမှ ရရှိပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြည်လုံးကျွတ် ဖ-ဆ-ပ-လ ညီလာခံ
သဘင်ကြီးကို ရွှေတိဂုံဘုရား အလယ်ပစ္စယံတွင် ကျင်းပခဲ့ရာ
ဖ-ဆ-ပ-လ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဖ-ဆ-ပ-လ ရန်ပုံငွေ
ငါးသိန်းအတွက် ညီလာခံအစည်းအဝေး တက်ရောက်သူများ၊ လူကိုယ်တိုင်
ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားများ လှူဒါန်းခဲ့ကြ၏။
အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးက မိမိ၏ရွှေဘယက်(လည်ဆွဲ)ကို
စေတနာထက်သန်စွာ ရန်ပုံငွေအတွက် လှူဒါန်းသည့်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ ကျေးဇူးပြုသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်တွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်ချသွားတဲ့ ရည်မှန်းထားတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ ထူထောင်ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ နှစ်ရာစသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ချီတက်သွားကြဖို့ ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်ပါတယ်။

*

ဦးကျော်ငြိမ်း (ပြည်-မြို့မ)။ ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခင်ဗျား... သခင်နု တင်သွင်းသွားတဲ့အဆိုကို ကျွန်တော် ထောက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ထောက်ခံရင်း ပြောရမည့်စကားက အားလုံး လွှတ်တော်အမတ်မင်းများ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်အင်မတန် ထိခိုက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အနည်းငယ်ပဲ အစီရင်ခံလိုပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင်... ကျွန်တော့်အတွက်မှာ ဆိုလို့ရှိရင်... ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား၊ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အတွက်မှာ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင်... အိပ်မက်မက်နေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အရင် တစ်လလောက်ကပဲ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပထမပတ်အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သည်ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကိစ္စတွေကိုခေါင်းဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးရင်းနှင့် စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုဟာ အာပေါင်အာရင်း ခပ်သန်သန်နဲ့ အဆိုတွေ တင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရပ်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မန်းဘခိုင်ဟာ ကရင်-ဗမာညီညွတ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ သူယုံကြည်တဲ့အချက်ကို စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ဒေါပါပါမာန်ပါပါနှင့် ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယခု ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ ခုံနေရာတွေမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူးပြုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်အမတ်မင်းများ၊ ခေါင်းဆောင်များတို့ဟာ ထိုင်ပြီးတော့ကာ သွားကြပါတယ်။ သည်နေ့ ဒုတိယအကြိမ်အခါ ဒုတိယအပတ် သည်အစည်းအဝေး ပြန်စတဲ့အချိန်အခါမှာ သည်တိုင်းပြည်ရဲ့ အကျိုးအတွက် အသက်စွန့်သွားတဲ့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေမရှိတော့ဘဲနှင့် သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့အကြောင်း၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ချီးကျူးရင်းနှင့်

သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ သေဆုံးတဲ့အချက်ကို ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အဆိုကို တင်သွင်းနေရတဲ့အခါမှာ အိပ်မက်များ မက်နေလေရော့သလားလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်မိသလိုပဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့်တကွ အမတ်မင်းများအားလုံးလည်း ထင်မိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်မှာ ကြည့်လို့ရှိရင် အခြားတိုင်းပြည်ကြီးတွေမှာလည်း တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုးအတွက် အသက်စွန့်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေရင်းမှာ မိမိရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ခါနီးမှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ ဘေးရန်အမျိုးမျိုး၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး လွတ်လာပြီးမှ မမျှော်လင့်တဲ့နေရာက မမျှော်လင့်တဲ့ရန်သူက မမျှော်လင့်တဲ့လူယုတ်မာလူဆိုးတွေက ပစ်သတ်လို့သေရတဲ့ ထုံးတမ်းတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်ပြည်မှာဆိုလို့ရှိရင် တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းခွဲပြီးတော့ အမေရိကန်ပြည်ကြီးဟာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာဖြစ်တော့မည့်အချိန်အခါမျိုးမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ မဖြစ်အောင် ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်သလောက်ဖြစ်ရပြီးတော့ အမေရိကန်ပြည်ကြီး အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာမဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပြီး အောင်မြင်ခါနီးမှာ၊ အောင်မြင်ခါစမှာ အီဗရာဟမ်လင်ကွန်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် လူမသမာတစ်ဦးရဲ့ သတ်ပစ်ခြင်းကို ခံရပါတယ်။ အဲသည်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကျဆုံးတဲ့အတွက် အမေရိကန်ပြည်ကြီး က အများကြီး နစ်နာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ၁၉၂၂ ခုနှစ်လောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိမိတို့ကို ကျွန်လုပ်လာခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ကိုတိုက်ရင်းနှင့် လပေါင်းများစွာ အင်္ဂလိပ်ကို သူပုန်ထရင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ချောင်းပစ်တဲ့ သေနတ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လိုက်ဖမ်းတဲ့ ကြိုးကွင်းတွေကို အမျိုးမျိုးလွတ်လာပြီးမှ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့စနစ် နယ်ချဲ့အစိုးရက ထိုအချိန်အခါက လွတ်လပ်ရေးမပေးလျှင် မနေနိုင်တဲ့အခြေအနေဖြစ်ပြီးတော့ အိုင်ယာလန်ပြည်ကို လွတ်လပ်ရေးပေးရတဲ့ အခြေအနေ၊ အိုင်ယာလန်ကို လွတ်လပ်ရေးပေးတဲ့ စာချုပ်ကို ချုပ်ပြီးတဲ့အချိန်အခါမှာ ရုတ်တရက်ရှောင်တခင် တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့လက်ချက်နှင့် မသေရဘဲနှင့် မိမိတို့တိုင်းရင်းသားသစ္စာဖောက် လူယုတ်မာတချို့တို့၏ သေနတ်နှင့် ရုတ်တရက်သေသွားရတဲ့ မိုက်ကယ်ကောလင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ မိုက်ကယ်ကောလင်း သေတဲ့အတွက်ကြောင့် အိုင်ယာလန်ပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ ကြိမ်မီးအုံးသလိုပဲ စိတ်သောက အများကြီးရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အများကြီး ဆုံးရှုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နစ်နာခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲသည်လို အမေရိကန်ပြည်မှာ အီဗရာဟမ်လင်ကွန်းသေတဲ့အတွက် နစ်နာခဲ့တာတွေ၊ အိုင်ယာလန်ပြည်မှာ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်ကိုရပြီးလို့ လွတ်လပ်ရေးနှင့် တိုင်းပြည်တည်ဆောက်ခါနီးမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး မိုက်ကယ်ကောလင်း သေရတဲ့အချက်တွေဟာ အဲသည်လို သေခဲ့ရတာကို သူတို့တိုင်းပြည်က နစ်နာတာတွေဟာကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ယခုလို ရတ်တရက်ရှောင်တခင် ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးတည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးအမြောက်အမြား ရာဇဝင်မှာ မကြားစဘူး၊ မမြင်စဘူး ရက်ရက်စက်စက်အသေခံရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် ဘယ်လောက်နစ်နာတယ်ဆိုတာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့်တကွ ကြွရောက်လာတဲ့ အမတ်မင်းများသာမက တစ်ပြည်လုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာရတာဟာ ရတ်တရက် ရှောင်တခင်အားဖြင့် သည်လိုဖြစ်ရတာဟာ သဝဏ်လွှာစာတစ်စောင်မှာပါတဲ့အတိုင်းပဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလားလို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့မိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးရှိတဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့အကြောင်းကို ပိုပြီးတော့သိရှိတဲ့ ပိုပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေအတွက်မှာ သာပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်စရာရှိပါတယ်။ ယခု ဥက္ကဋ္ဌမင်းကအစ ကြွရောက်လာတဲ့ အမတ်တွေအားလုံးပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ နောက်မှလိုက်ပြီးတော့ကာ တိုင်းပြည်ရဲ့အကျိုး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲသည်လို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတဲ့အထဲမှာ ပိုပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် ပိုပြီးတော့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို အောင်မြင်အောင် အတူတူ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံခဲ့ရတဲ့ လူတွေက ပိုပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်ပါတယ်။ အဲသည်လို ပိုပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျဆုံးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအကြောင်းကို သခင်နုကလည်း တစ်နာရီမိနစ် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် အတော်ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်တဲ့အတိုင်း ပြောသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာကို ကျွန်တော်ပြောနိုင်သလောက် တတ်နိုင်သလောက် ပြောချင်တယ်။ ပြောချင်တာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောလို့မရဘူး။ ယခုတော့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတွင်မကဘဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ချီးကျူးနေရတဲ့ ကျွန်တော်

တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ခုတင်က အဆိုတင်သွင်းသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သခင်နု ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်အတွက်မှာဆိုလို့ရှိရင် အမျိုးမျိုးသိခဲ့ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေဖက်အဖြစ်နှင့် ဟိုအချိန်အခါက နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါတဲ့လူအချင်းချင်း၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြတဲ့ လူအချင်းချင်း၊ စာဖတ်ကြတဲ့ လူအချင်းချင်း ကျွန်တော်သိရှိခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့် သိရှိခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက် ကျွန်တော်တို့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဘဝကနေပြီး သခင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်တဲ့အခါကျတော့လည်း ကျွန်တော်သူ့ကို လေးစားခဲ့ပါတယ်။ အဲသည်နောက်မှတစ်ခါ အသက်ကို စွန့်ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဂျပန် စစ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ လွတ်လပ်ရေးဟာ ထောင်ကျရုံနှင့် အင်္ဂလိပ်ကို ဆဲရုံနှင့်မရဘူး။ တိုက်မှရမည်ဆိုပြီးတော့ကာ ကြံစည်ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာ သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ စပ်မိရာစပ်မိကြောင်း၊ ယုံကြည်ရာ ယုံကြည်ကြောင်း လူ ၄-၅-၁၀ ယောက်လောက်တိုင်ပင်ပြီး ငါတို့တော့ ထချမှပဲဆိုပြီး ကြံစည်ကြတုန်းမှာ ကျွန်တော်သိရှိရပါတယ်။ သည်အချိန်အခါတုန်းက ဆိုလို့ရှိရင် တော်တော့လူတွေဆိုလို့ရှိရင် သူပုန်ထဖို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဆိုရင် လက်နက်ဆိုလို့ ဓားမတိုတစ်ချောင်းထက်ပိုပြီး မရှိပါဘူး။ သည်လောက်တောင် လေယာဉ်ပျံတပ်၊ အမြောက်တပ်၊ စက်သေနတ်တပ်တွေများတဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ဟိုအချိန်အခါတုန်းက လက်နက်ဘာမျှမရှိဘဲနှင့် သူပုန်ထဖို့ ကြံစည်ရဲတဲ့လူ၊ သူပုန်ထဖို့ စိတ်ဓာတ်ကြီးဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်ရဲတဲ့လူဟာ အင်မတန် ရှားပါတယ်။ အဲသည်လိုဆောင်ရွက်ဖို့၊ သူပုန်ထဖို့၊ တိုင်းပြည်အတွက် သေချင်သေပစေဆိုပြီး ထပြီးတိုက်ဖို့အကြံဉာဏ်ပေးတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကို အားပေးတာ၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူတွေကို သတ္တိရှိလာအောင်လုပ်ရဲတာ၊ မသေရဲတဲ့လူတွေကို သေရဲအောင်လုပ်ရဲတာ၊ ဟိုအချိန်အခါတုန်းက သည်လိုဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုတော့ကာ သခင်နုလည်း အများကြီး ပြောသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကျဆုံးသွားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ကျောင်းသားဘဝကတည်းကိုကပဲ လူများနှင့်မတူဘူး။ တွေ့ခါစမှာ ဆိုလို့ရှိရင် သူ့ကိုမသိတဲ့ကျောင်းသား၊ သူခေါင်းဆောင်မဖြစ်ခင်က ကျန်တဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတူတူ အလုပ်လုပ်ဖက်ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း သိပ်ပြီးသဘောမကျကြဘူး။ သည်လူဟာ လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်ဆိုပြီး စကားပြောလျှင်လည်း သူပြန်ပြောချင်မှပြော တယ်။ ခေါ်လျှင်လည်း ပြန်ခေါ်ချင်မှ ခေါ်တယ်။ သူပြောတော့လည်း သူ ပြောချင်တာသာပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။ အဲသည်လိုဖြစ်နေတယ်။ အဲသည် လိုဖြစ်နေပြီး သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို သိလာကြတဲ့အခါမှာ ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ကျောင်းသားတွေကသော်လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေကသော်လည်းကောင်း သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ပါ တယ်။ အဲသည်လို ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် တည်ထောင်ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေများလေလေ၊ သူ့အစွမ်းအစတွေကို သိလာလေလေပဲ။ စောစောတုန်းကတော့ သူလိုငါလိုပဲ မိတ်ဆွေချင်းသဘောထားပြီး သူလည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိတာပဲ၊ ငါလည်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိတာပဲ၊ သူလည်း တိုင်းပြည် အတွက် ဆောင်ရွက်တာပဲ၊ ငါလည်း တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်တာပဲ ဆိုပြီး သူလိုငါလို သဘောထားကြတယ်။ နောက်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေက သည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သာမန်လူမဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့ခေါင်း ဆောင် ဖြစ်ထိုက်ပါကလားဆိုပြီး တဖြည်းဖြည်း တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာ ဆိုသလို ကျောင်းသားအချင်းချင်း၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊ သူငယ်ချင်းအချင်း ချင်း ခေါင်းဆောင်တင်ထိုက်တယ်ဆိုပြီး တစ်ပြည်လုံးကျောင်းသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်ခဲ့တယ်။ ယခုအခါမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မြန်မာပြည် ရဲ့ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခေါင်းဆောင်ဟူ၍ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ သည်စကားကို ယခု ဖြုန်းခနဲသေသွားတဲ့အခါမှာ သွားပြီးသတိရသေးတယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ကို သူပုန်ထမယ်လို့ ရည်ရွယ်စဉ်တုန်းက ပိုက်ဆံက လည်း တစ်ပြားမှမရှိ၊ စားစရာကလည်း မရှိ၊ လက်နက်ဆိုလို့ဝေးလို့၊ အဲသည်အထဲကနေပြီး နိုင်ငံခြားအကူအညီရအောင်ဆိုပြီး ရတဲ့နည်းနဲ့ ရတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ အသက်စွန့်ပြီး ဘယ်တော့မှ ရန်ကုန်အပြင်ဘက် တစ်မိုင် နှစ်မိုင် တောင် မရောက်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိုင်ငံခြားကို စွန့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာလည်း ရန်သူတွေက အမျိုးမျိုးသတ်မယ်လို့ ကြံကြတယ်။ အဲသည်လိုက စပြီး ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးဖြစ်အောင် တည်ထောင်လာတယ်။

ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး ဖြစ်ပြန်တော့လည်း ဂျပန်တွေရဲ့ ညစ်ပတ် မလိမ္မာတဲ့ ဖက်ဆစ်စနစ်ကြောင့် ဂျပန်ကို ပြန်ချရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်ပြန်တယ်။ အဲသည်အချိန်အခါတုန်းက ကျွန်တော်မှတ်မိသေးတယ်။ မနက်ဖြန်ခါကို ကျွန်တော်တို့ လူစုပြီး သဘက်ခါကို ကျွန်တော်တို့ ဗမာတစ်ပြည်လုံးမှ ဂျပန်စစ်တပ်တွေကို တိုက်ဖို့ကြံစည်တယ်။ သဘက်ခါလိုမှာတိုက်ရအောင် မနက်ဖြန်မနက် လူစုခွဲ၍ သည်နေ့ညနေလိုမှာ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး တွေ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ ဗမာ့တပ်မတော်ထဲမှာ စစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်နေတဲ့ ကရင်လူငယ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကာနယ် စောကြာဒိုး လည်းရှိတယ်။ ဗိုလ်ဇေယျလည်းရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ခါ ထွက်မယ်။ အခု နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တာပဲ။ သည်တစ်ခါတော့ သေလျှင်လည်း သေ၊ မသေလျှင် ဗမာပြည်ကြီးလွတ်လပ် ဖို့ သေချာအောင်လုပ်ရမည်ဆိုပြီး မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့် ပြောသွားတယ်။ သည်အချိန်အခါတုန်းက မသေရဘဲ ယခုလိုအချိန်အခါမှ ဖြုန်းခနဲသေရတာ အင်မတန် စိတ်နာစရာကောင်းတယ်။ အင်အားကြီးတဲ့ တစ်ဖက်ရန်သူတွေကို အမျိုးမျိုး မလျှော့တဲ့လုံ့လ၊ အတိုင်းမသိတဲ့ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်ပြီး တော့ သည်အမြောက်တွေကြား၊ ဗုံးဆန်တွေ ကြား၊ သေနတ်တွေကြားထဲမှာ မသေဘဲနှင့် ကိုယ့်နေရာဟောင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်၊ ၆၀ ဆုံးနေတဲ့ ကိုယ့်ခံတပ်ဟောင်းကို ကိုယ်ပြန်သိမ်းပြီးတော့ကာ အောင်ပွဲခံခါနည်း အောင်လံလွှင့်ထူဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့အချိန်အခါမှာ ကိုယ့်လူမျိုးထဲက မမျှော်လင့် တဲ့နေရာက ယုတ်မာတဲ့ သစ္စာဖောက်သုံးလေးယောက်ကနေပြီး လက်ပစ်ဗုံး နှင့်ပစ်တဲ့အတွက် စစ်ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး Headquarters ပျက်သွားရတာ အင်မတန် စိတ်နာစရာကောင်းတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တော့ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်၊ ကျွန်တော်ပြောနိုင်သလောက်၊ ကျွန်တော် စိတ်နိုင်သလောက် အစီရင်ခံပြီးပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဖွဲ့အသင်းကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ဗိုလ်မှူးအောင်၊ သခင်တင်၊ ကွန်မြူနစ်သခင်သန်းဖေ၊ ညောင်ရွှေစော်ဘွား၊ ဦးထွန်းမြင့်၊ ဦးဝမ်းကိုဟော၊ ဆမားဒူဝါး ဆင်ဝါနော်၊ စောစံဘိုးသင်၊ ဒေါ်စောရွှေတို့ ထောက်ခံပြောဆိုကြပါကြောင်း။ အချိန်မရ၍ မှန်ထွန်းရင်၊ ဦးစံထွန်းအောင်၊ မစ္စတာရေးဝဘ၊ ဒေါ်ခင်လှ၊ သခင်ချစ်မောင်၊ သခင်လှကြွေတို့ မပြောဆိုခဲ့ကြရချေ။ ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုအဆိုကို လွှတ်တော်တစ်ခုလုံးရှိ အမတ်များနှင့်တကွ လွှတ်တော်အရာရှိများ၊ ရုံးသားများပါမကျန် အားလုံးသဘောတူ ထောက်ခံအတည်ပြုလိုက်ကြပြီး၊ အစည်းအဝေးကို ရွှေ့ဆိုင်းရုပ်သိမ်းလိုက်ကြပါကြောင်း။

ထုတ်ဝေသူ

❑

(ယခုအခါ ပြည်မြို့စာနယ်ဇင်းကိုယ်စားလှယ် လုပ်နေသော ကိုခင်မောင်သည် ဗမာ့တပ်မတော်စစ်သားဘဝ၌ ဗိုလ်ချုပ်အား ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရပုံ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို တင်ပြလိုက်ပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄၁)

ဗိုလ်ချုပ်စစ်သားတွေ သက်ညှာပုံ

ကျွန်တော် ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့ခြေလျင်တပ်မတော် တပ်ရင်း အမှတ် ၂ ဗိုလ်မှူးသူရ(ကွယ်လွန်သူ) တပ်ရင်း တပ်ခွဲ အမှတ် ၃ ဗိုလ်ကျော်ထွန်းတင် တပ်မှာ တာဝန်ယူနေစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။နေ့တွေရက်တွေကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့တပ်ဟာ အဲဒီအချိန်က အလုံစခန်း ရေခဲစက်အနီး (ယခုကရင်ဝင်း)ထဲမှာ နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရဲ့ အနီးမှာပဲ ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဆေးရုံကြီးရှိပါသည်။ ၎င်းဆေးရုံမှ လူနာရဲဘော်များမှာ ဆေးရုံတာဝန်မှူးများအလစ်တွင် အပြင်ဘက်သို့လည်ခြင်း၊ တွေ့ကရာ အစားအသောက်များစားခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသဖြင့် ဆေးရုံတာဝန်မှူးများမှာ ရဲဘော်များကို ကြပ်မတ်စောင့်ထိန်းရန်အတွက် ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမှူးထံ လာရောက်အကူအညီတောင်းပါသည်။ များမကြာမီပဲ တပ်ရင်းမှူးအမိန့်ဖြင့် တပ်ခွဲတိုင်းတပ်ခွဲတိုင်းမှ တစ်နေ့စီ ဆေးရုံဂိတ်တွင် ကင်းရုံကလေးဆောက်ကာ ကင်းတာဝန်ကို ယူကြရပါသည်။ တစ်နေ့တော့ နေ့ ရက် လကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဗိုလ်ဦးဘာ တပ်စုတပ်ကြပ်ကလေး ကိုစံတင် တပ်စိပ်မှ ကင်းတာဝန်ယူရန် တပ်ခွဲမှူးအမိန့် ရောက်လာပါသည်။ အမိန့်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ တပ်သား ၆ ယောက်။ ကျွန်တော်ပါ ပါသည်။ ကင်းဗိုလ်အဖြစ် တပ်ကြပ်ကလေး ကိုစံတင်က ဦးဆောင်ကာ 'ပထမကင်း

ဟောင်းနှင့်လဲလှယ်၍ စောင့်ကြရပါသည်။ စောင့်ရပုံမှာ ရဲဘော်လူနာကလေးများ ခိုးထွက်လေ့ရှိသော အပေါက်တွင် တစ်ယောက်ကို ၂ နာရီကျ စောင့်ကြရ၍ ယနေ့ညနေ ၆ နာရီမှ ကင်းတာဝန်ယူလျှင် မနက်ဖြန် ၆ နာရီမှ ကင်းတာဝန်များကုန်ဆုံးပြီးလျှင် နောက်တပ်ခွဲတစ်ခွဲမှ ကင်းတာဝန်လာရောက်လဲလှယ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကင်းစောင့်လှည့် ညတစ်ညလွန်မြောက်၍ ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန် ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ကင်းစောင့်ရဲဘော်၏ အချက်ပေးအော်သံတွင် အလံဝါ ကားလာပြီ။ (ဗိုလ်ချုပ်ကား) ကို ဆိုလိုသည်။ ထိုအချိန်က စစ်ဝန်ကြီး (ဗိုလ်ချုပ်)ကားသာ အလံဝါ စိုက်ရပါသည်။ ကင်းစောင့်ရဲဘော်၏ အချက်ပေးသံ ကြားလျှင်ကြားချင်း ကျွန်တော်တို့ ကင်းရုံတစ်ရုံလုံးမှာ ပြာလောင်ခတ်အောင်ပင် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုအချိန်က သာမန် ရဲဘော်ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကို နာမည်သာကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအချိန်က အလွန် တွေ့ချင်မြင်ချင်နေပါသည်။ ထိုနည်းတူ အခြားကင်းရုံထဲရှိ ရဲဘော်ကလေးများမှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ဖြစ်နေကြောင်း ထို့နောက် ၎င်းတို့ပြောပြမှပင် သိရပါသည်။ ပြာလောင်ခတ်အောင်ပြင်ဆင်နေရခြင်းမှာလည်း ဟိုစဉ် ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့ တပ်မတော်တုန်းကဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူးကလေးမှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်အထိလာလျှင် တန်းစီ၍ အလေးပြုကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကင်းရုံရှေ့တွင် တန်းစီ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကားအလာကို အလေးပြုရန် စောင့်ဆိုင်း အသင့်ပြင်ထားပါတော့သည်။ တပ်စိတ်မှူးကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းရပ်၍ အလေးပြုကြရန် မမှားရန် သတိပေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ပြီး၍ မကြာမီပင် ဗိုလ်ချုပ်ကားအလံဝါကြီး တလူလူနှင့် ကင်းပေါက်ဝ(ဘယ်ဘက်မှ ဝင်လာပါတော့သည်) ဝင်လာလာချင်း ကင်းဗိုလ်၏ သတိ ဆိုသော အမိန့်သံနှင့်အတူ အားလုံးသတိအနေအထား မလှုပ်မယှက် တူရှုသို့ကြည့်ကာ ရပ်နေကြ၍ ကင်းဗိုလ်၏ နောက်ထပ်လာမည့်အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အတွင်းပင် (ဗိုလ်ချုပ်ကို အလေးပြုရန် ညာကြည့်)ဆိုသော အမိန့်နှင့်အတူ အချို့ကလည်း ညာဘက်ကင်းဗိုလ်အမိန့်အတိုင်းကြည့်၍ အချို့ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဝင်လာသည့်ဘယ်ဘက်သို့ ကြည့်ကြပါသည်။ ကင်းဗိုလ်မှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကို အလွန်ရိုသေပြီး အကြောက်လွန်သွားသောကြောင့် အမိန့်ပေးလွဲသွားကြောင်းဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် ဗိုလ်ချုပ်ကားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ တန်းစီနေသော ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်ကာ ကင်းဗိုလ်အား ခေါ်၍ ဘယ်တပ်ရင်း ဘယ်တပ်ခွဲကလဲဟု မေးမြန်းမှတ်သားသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်ကလေးများစိတ်တွင်ကား အလွန်ကြောက်လန့်နေပါတော့သည်။ ကင်းတာဝန်ပြီးဆုံး၍ တပ်သို့ပြန်ရောက်သော်လည်း မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နှင့် ရဲဘော်ကလေးများမှာ ကျရောက်လာမည့် အပြစ်ကြီးကိုသာ စိတ်တထင့်ထင့် မျှော်မှန်းနေကြရပါတော့သည်။ နံနက်လင်း၍ ကျရောက် မည့်အပြစ်ဒဏ်ကို စောင့်မျှော်နေစဉ်ပင် တပ်စုမှူးဗိုလ်ဦးဘာအမိန့်ဖြင့် မနေ့က ဆေးရုံကင်းကျသော ရဲဘော်ကလေးများနှင့် တပ်စိတ်မှူးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြောင်း ရဲဘော်ကလေးတစ်ယောက် လာပြောသဖြင့် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် တပ်ခွဲရုံးသို့ လိုက်ပါသွားကြရပါတော့သည်။ တပ်ခွဲရုံးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာ တပ်စုမှူးဗိုလ်ဦးဘာက ငါ့ရဲဘော်တွေ တော်တော် ရှော်သေးတာပဲ။ မင်းတို့အတွက်နဲ့ တပ်ရင်းမှူး(ဗိုလ်သူရ)ကွယ်လွန်သူကို ဗိုလ်ချုပ်က ကြိမ်းသွားတယ်။ ထိုအချိန်မှပင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ပြုံးနိုင်ပါတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ရဲဘော်ကလေးတွေအပေါ် ဒါလောက် တောင် ညှာပါလားဟု ရဲဘော်ကလေးများစိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းကို ရဲဘော်ကလေးများ၏ မျက်နှာအမူအရာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်နေကြသည်ကို မပြောဘဲ သိရပါသည်။ နောက်တပ်စုမှူးက ဆက်လက်၍ ဗိုလ်မှူးက တစ်ဆင့် ငါ့ကိုခေါ်ကြိမ်းတာပေါ့ကွာ၊ ရဲဘော်ကလေးတွေကိုတော့ ခေါ်ပြီး ကြိမ်းလားမောင်းလားနဲ့ အပြစ်မပေးရဘူးလို့ ဗိုလ်ချုပ်က မှာသွားတယ်တဲ့။ မှားတာတွေသာ နောက်ဂရုစိုက်ကြကွာဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မှပင် ကျွန်တော်တို့မှာ သက်မကြီးတွေကို ပြိုင်တူချမိပါတော့သည်။

ခင်မောင်(ပြည်)

❑

(ဗိုလ်ချုပ်၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်သော တက္ကသိုလ် ဆုမြိုင်ရေးသော ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇာတိဂုဏ်ဆောင်းပါးတွင် ပါရှိသည့်အမှာကို ဦးတင်လှ(လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး)က ပြင်ဆင်ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသဖြင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။)

ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်၏ ဇာတိဂုဏ်ပြင်ဆင်ချက်

ကျွန်တော်၏ ညီဖြစ်သူ တက္ကသိုလ်ဆုမြိုင်က ဦးမင်းမောင်၏ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားဖော်ပြရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ဖခင်ကြီး ဦးမင်းဇင်ပြော ကြားချက်များနှင့် များစွာ ကွဲလွဲနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ကွဲလွဲရ ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်၏ညီ မောင်ဆုမြိုင်က ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်၍ ဖခင်ကြီး ၏စကားများကို နားရှင်းအောင် မကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဦးမင်းမောင်တွင် သမီး (၁) ခင်ခင်ကြီး၊ (၂) ခင်ခင်လေး၊ (၃) သား ခင်မောင်ကြီး၊ (၄) ခင်မောင်ဒွေး ဟူ၍ လေးယောက်ရှိပါသည်။ သုံးယောက် မဟုတ်ပါ။ ခင်ခင်ကြီးမှာ ၎င်း၏ သမက်တော်သူ၊ ယခု တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်ကြီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးဖြင့် ဆောင်ရွက်နေသူ သတိုးသီရိသုဓမ္မ ဘွဲ့ရ ပျော်ဘွယ်ဦးမြအိမ်တွင် ယခုတိုင် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ဦးမင်းမောင်သည် မင်းတုန်း ရှင်ဘုရင်ကြီး လက်ထက်တော်တွင် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်ကစ၍ အခွန်တော်စာရေးကြီး ရွှေတိုက်စိုးရာထူးများနှင့် ထမ်း ရွက်ရ၍ မဟာမင်းကျော်မင်းထင်ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် အပ်ပေးခြင်း ခံယူရ ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၂၄၀ ခု သီပေါမင်းတရား နန်းတက်တော်မူသောအခါ ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့ဝန်အဖြစ်နှင့် အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ထို့နောက် တောင်ငူ၊ ရမည်းသင်းနယ်များက အင်္ဂလိပ်မင်းတို့၏ နယ်စပ်နှင့် နီးကပ်၍နေသဖြင့် နိုင်ငံရေးရှုပ်ထွေး၍နေ

သောကြောင့် ၎င်းနယ်နှစ်နယ်တွင် နှစ်မြို့ဝန်အဖြစ် အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင် ရသည့်အပြင် သေနတ်ဗိုလ်အဖြစ်နှင့်လည်း ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ထိုအခါ ဘွဲ့တော်မှာ နေမျိုးသတိုးသုဓမ္မာဘွဲ့တော်ကို သီပေါဘုရင် အပ်နှင်းတော်မူပါ သည်။ အင်္ဂလိပ်မင်းများ အထက်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို သိမ်းပိုက်မိသည့်အခါ ဦးမင်းမောင်၏ အစ်ကိုတော် ဦးမင်းရောင်အား သမ္ဘုတ ရွှေလရောင် ဟူသော ဘွဲ့ကို နယ်သူနယ်သားများက ချီးမြှင့်ပြီး ဗိုလ်တင်၍ တောင်တွင်းဘက်က ပုန်ကန်၍နေသဖြင့် တောင်တွင်းမင်းကြီးအဖြစ်နှင့် ထမ်းရွက်ရန် ဦးမင်းမောင် အား အင်္ဂလိပ်မင်းတို့က ခန့်အပ်သည့်အခါ နီးကပ်သော သူများကိုတော့ (ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ပါးကျွန်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ပါးကျွန် မခံတတ်ပါ) ဟု ပြောဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်မင်းများထံကိုတော့ မကျန်းမာ၍ မင်းမှုထမ်းရန် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ဆေးလက်မှတ်များတင်ပြပြီး တောင်တွင်းမင်းကြီးရာထူးကို စွန့်ပယ် ခဲ့ပါသည်။ မြို့လုင်မြို့သူကြီးရာထူးကို မည်သည့်အခါကမျှ ဦးမင်းမောင် မလုပ်ဖူးပါ။ ခန့်လည်း မခန့်ဖူးပါ။ ၎င်း၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးမင်းရောင်သာ မြို့လုင်မြို့သူကြီးရာထူးနှင့် အမှုထမ်းရပါသည်။

ဦးတင်လှ၊ လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး

❑

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်သခင်နုတို့
တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ပထမအစည်းအဝေးမတက်မီ
ဗန္ဓုလပန်းခြံ၌ လူထုအစည်းအဝေးပွဲတွင် တွေ့မြင်ရပုံ
၁၉၄၇ ခု ဇွန်လ ၁၀ ရက်
အမျိုးသားဘလောက်တိုက်မှ လှူသည်။

www.burmeseclassic.com